life
MIREASĂ
TRASĂ LA SORȚI
KAREN WITEMEYER

MIREASĂ TRASĂ LA SORŢI

Cărţi de Karen Witemeyer
Mireasă pe măsură
Cu capul în nori
Să-i câştige inima
Mireasă trasă la sorţi
MIREASĂ TRASĂ LA SORŢI
KAREN WITEMEYER
PUBLISHERS
Originally published in English under the title: *Short-Straw Bride*
by Bethany House, a division of Baker Publishing Group.
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
Copyright © 2012 by Karen Witemeyer

2015 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
şi Life Publishers România

Website: www.liferomania.ro

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Amalia Poatcă*
Coperta: *Georgian Rădulescu*

Dedic acest roman

Gloriei şi lui Beth, preaiubitele mele prietene, care mi-au fost de mare ajutor prin observaţiile lor critice asupra cărţii.

Vă mulţumesc că m-aţi încurajat mereu şi că mi-aţi fost alături pe acest drum.

Aţi fost o sursă de inspiraţie pentru cărţile mele.

Purtaţi-vă sarcinile unii altora,
şi veţi împlini astfel legea lui Hristos.
Galateni 6: 2

Prolog

Districtul Anderson, Texas – anul 1870

Meredith Hayes, o fetiţă de numai zece ani, îşi încleşta pumnişorii, înfruntându-l curajoasă pe acela care-şi făcuse obiceiul de a o hărţui. „Hiram Ellis! Chiar în clipa asta, dă-mi înapoi sufertaşul!”

„Oh, scuze, Meri. La ăsta te referi?”, o întrebă sarcastic băiatul, bălăngănind prin faţa ochilor ei micuţul sufertaş.

Fata îşi întinse repede mâinile ca să înhaţe obiectul, însă ratã de puţin ţinta, căci băiatul, mai înalt decât ea, îl ridică brusc deasupra capului ei şi-l pasă fratelui său care chicotea pe înfundate. Meredith începu să alerge când la unul când la celălalt în speranţa că-şi va recupera sufertaşul, dar de fiecare dată apuca să atingă obiectul doar cu un deget…

De ce întotdeauna, dintre toate fetele, o necăjeau doar pe ea? Meredith bătu din picior înciudată. Tocmai când gândea că scăpase de hărţuială pe ziua aceea după terminarea orelor de şcoală… Pesemne

Hiram o urmărise. Îşi făcuse obiceiul s-o hărţuiască încă de când familia ei se mutase acolo, primăvara trecută. Iar asta probabil din cauză că bucata de pământ pe care o cumpăraseră ai ei aparţinuse familiei celui mai bun prieten de-al băiatului.

„Meri, Meri, hai şi ia-mă”, începu a cânta Hiram cu o voce ridicol de piţigăiată, ţopăind în jurul fetei şi bălăngănind sufertaşul când într-o parte, când într-alta. Un grup de fete apăru la cotitura drumului, iar ele se opriră în loc chicotind în dosul palmelor. Meredith le rugă s-o ajute, dar ele rămaseră ţintuite locului, rânjind şi acoperindu-şi şuşotelile cu cărţile de şcoală. Chiar şi Anna Leigh, colega ei de bancă şi singura fată despre care Meredith gândea că îi este prietenă! Ochii lui Meredith se umplură de lacrimi de furie, dar reuşi să şi le ţină în frâu. Doar n-o să-i dea satisfacţie lui Hiram!

„Eşti un tiran, Hiram Ellis”.

„Serios?”, o întrebă Hiram, oprindu-se brusc din ţopăială şi holbându-se la micuţa care îndrăznise să-l înfrunte. „Iar tu eşti fata unui călător cu traista-n băţ”.

„Tata nu e călător cu traista-n băţ. E învăţător, aşa cum e şi soră-ta.

Faţa băiatului se schimonosi cum se încreţeşte coaja unui dovleac care începe să putrezească. „Sora mea învaţă copii albi. Nu negrotei prostănaci”.

Meredith îşi ridică bărbia şi repetă cuvintele auzite de la tatăl ei de nenumărate ori. „Ei sunt oameni liberi. Care au aceleaşi drepturi ca şi tine să înveţe carte”.

„Dacă acei *oameni liberi* ar fi încă sclavi, aşa cum

s-ar cuveni, tatăl lui Joey Gordon n-ar mai fi fost omorât de yankei, iar Joey ar fi încă aici”. Hiram îi aruncă o privire aspră şi se apropie de ea cu paşi apăsaţi. Instinctiv, Meredith făcu un pas în spate, dar îşi aduse aminte brusc că nu se temea de el.

„Vrei înapoi sufertaşul ăsta prost?”, o întrebă Hiram mârâind ameninţător, după ce se opri la doi paşi de ea., Atunci, fugi după el!”

Băiatul ţâşni spre marginea drumului şi azvârli obiectul într-un pâlc des de pini. Meredith urmări sufertaşul cum pluteşte în aer, gândindu-se la motivul pentru care Dumnezeu a considerat că este corect să-l înzestreze pe un asemenea băiat răutăcios cu atâta forţă în braţe.

Sufertaşul trecu razant peste vârful unui copac şi dispăru dincolo de un povârniş. Un zăngănit sec răsună ca un ecou printre pinii de la marginea drumului, urmat de mai multe zgomote înfundate, în timp ce cutia din tablă începu să se rostogolească în jos pe pantă.

Meredith se crispă. Mama o s-o certe rău dacă se va întoarce acasă cu sufertaşul zgâriat şi strâmbat. Mai grav de-atât ar fi fost să nu-l mai poată aduce deloc acasă.

Fata îl privi sfidător pe Hiram şi făcu câţiva paşi în faţă, târşâindu-şi picioarele.

„Meri, nu!” Anna Leigh alergă într-un suflet spre ea şi-o apucă de braţ. „Nu te poţi duce acolo. Acela este pământul Archerilor”.

Pământul Archerilor? Meredith privi în jur ca să se dumirească pe ce lume se află şi înghiţi în sec. Îşi

dădu brusc seama că Anna Leigh avea dreptate.

„Nimeni nu îndrăzneşte să pună piciorul pe pământul lor. Asta dacă ţine la viaţa sa”. Anna Leigh scutură din cap, uitându-se la copaci de parcă crengile lor s-ar fi putut apleca şi-ar fi putut s-o ridice de la pământ. „Renunţă, Meri”. Făcu apoi un pas în spate, trăgând-o pe Meredith de braţ. Dar fiindcă Meredith nu părea că vrea s-o asculte, Anna Leigh îi dădu drumul, oftând adânc.

Mai rău de-atât nici că se putea! Dar oare aşa să fie? Meredith privi lung printre pinii din zare, spre povârnişul dincolo de care zăcea cutia în care ea îşi ţinea gustarea pentru şcoală. Inima începu să-i bată tare în piept. Nu era chiar aşa departe! Dacă ar lua-o la fugă, şi-ar putea recupera sufertaşul şi s-ar întoarce repede înapoi. Archerii nici nu vor şti că ea le încălcase proprietatea. Dar nici nu trebuia să uite că toţi din ţinutul Anderson ştiau că băieţii lui Archer ar fi ţintit bucuroşi în picior pe oricine se încumeta să se aventureze pe pământul lor. Dar dacă vreunul dintre ei chiar stătea ascuns acolo, aşteptând momentul ca ea să le calce proprietatea?

„Ştii, am auzit că tocmai şi-au cumpărat nişte dulăi mari care te pot adulmeca imediat ce-ai pus piciorul pe pământul lor”, îi strigă Hiram cu voce răguşită. „Dulăii ăia, mai degrabă, te-ar sfâşia decât să se uite blând la tine”.

Meredith îşi spuse în sinea ei că nu trebuie să-l creadă. El doar încerca s-o sperie. Însă imaginea unui dulău mare şi negru, repezindu-se la ea cu colţi fioroşi, nu-i dădea pace.

„Îl ştii pe Seth Winston… bărbatul cu mâna ciungă?”

Meredith nu-şi întoarse faţa spre el, însă dădu din cap. Omul avea o prăvălie lângă şcoala tatălui ei. Într-adevăr, el avea doar trei degete la mâna dreaptă.

„Travis Archer i-a zburat două degete cu un glonte când Winston s-a dus să le facă o vizită după ce bătrânul Archer şi-a dat ultima suflare. O păţea şi mai rău dacă Winston nu-şi lua tălpăşiţa cât mai repede de-acolo. Nu te gândi că nu păţeşti nimic doar pentru că eşti fată. Ei au aruncat cu piper în trăsura domnişoarei Elvira ce venise să-i ducă pe orfanii lui Archer la familiile pe care le găsise pentru ei. Biata femeie s-a temut că va orbi, atât de tare au usturat-o ochii”.

„Şi, totuşi…” zise Meredith, cu voce gâtuită. Tuşi, ca să-şi dreagă glasul, apoi continuă. „N-au fost răniţi prea tare”.

„Doar pentru c-au fugit din calea lor”. Hiram se apropie de ea şi-i şopti la ureche: „Alţi cinci bărbaţi n-au fost aşa de norocoşi.

Au apărut pe aici, unul câte unul, momiţi de speranţa că vor putea cumpăra pământul lui Archer. Niciunul n-a mai fost văzut vreodată, de parcă au intrat în pământ”. Hiram se opri o clipă, iar Meredith simţi cum începe să tremure la auzul cuvintelor rostite de el. „Cadavrele lor zac pesemne îngropate pe undeva pe-acolo”.

Ceva foşni în pădurricea de pini. Meredith tresări speriată.

Hiram izbucni într-un hohot de râs.

Meredith se gândi c-ar trebui să meargă acasă mai degrabă. Să lase sufertaşul acolo şi să se întoarcă repede acasă. Mama o să înţeleagă... dar va fi dezamăgită.

„N-ai curajul să te duci după sufertaş, nu-i aşa?”, o tachină Hiram, iar întrebarea lui captă atenţia lui Meredith. „Pun rămăşag că ţi-e frică să mergi până acolo”.

„Meri, nu te duce”, o rugă stăruitor Anna Leigh.

„Oh, nu te teme, e prea fricoasă să facă asta”. Râjetul infatuat al lui Hiram o făcu pe Meredith să prindă curaj.

Ducându-şi braţele slăbuţe cruciş la piept, fata îl privi încruntată. „Mă duc după sufertaş. Am să-ţi arăt că nu sunt fricoasă!”

Fetele din spatele ei rămaseră cu gura căscată de uimire şi chiar Hiram o privi uşor încurcat, ceea ce o făcu pe Meredith să prindă mai mult curaj. Se îndreptă spre marginea pădurii, aruncând o ultimă privire triumfătoare spre cei doi fraţi Ellis stupefiaţi şi porni grăbită în direcţia în care dispăruse sufertaşul. Pantofii începură să-i scârţâie în timp ce ea călca în fugă peste crenguţele şi acele de pin căzute la pământ. Răsuflarea îi răsuna în urechi ca un ecou, în timp ce ea urca din greu povârnişul.

Ajunsă în vârful dealului, Meredith îşi trase cu greu răsuflarea, scrutând cu privirea după sufertaş. Ceva strălucitor licărea în lumina soarelui undeva jos şi mai la stânga. Fata zâmbi şi se grăbi într-acolo. *N-a fost chiar aşa greu*, până la urmă.

Se aplecă şi apucă cu toate degetele de mânerul

sufertaşului, dar când se întoarse să se uite în urmă, observă că dealul îi astupa vederea. Simţindu-se dintr-odată complet izolată, îşi muşcă nervoasă buza în timp ce zgomotele pădurii răsunau ca un ecou împrejurul ei. Pocnetul unei rămurele frânte se auzi în stânga ei. Şi un foşnet în dreapta ei. Apoi, de undeva, în depărtare, în spatele ei, auzi un lătrat de câine.

Dulăii familiei Archer!

Meredith o rupse la fugă, urcând dealul. Dar solul nisipos era prea sfărâmicios, iar picioarele îi tot alunecau. Disperată, îşi înfipse degetele în pământ, dar în zadar.

Un alt lătrat răsună. De astă dată, mai aproape.

Meredith renunţă să mai urce dealul şi, pur şi simplu, o luă la fugă în direcţia opusă din care se auzea lătratul. Zări în faţă o poieniţă, iar la marginea ei un pâlc de pini ce împrejmuiau drumul. Se îndreptă în acea direcţie şi intră în pâlcul de pini.

Ridicându-şi privirea ca să-şi dea seama cât de aproape se afla de drum, piciorul ei drept călcă pe ceva metalic. O pocnitura puternică sfâşie văzduhul cu doar o secundă înainte ca o pereche de falei de oţel să clănţăne foarte aproape de piciorul ei.

„Bravo, Sadie!” Cu silueta lui subţirică, adolescentină, Travis Archer se ghemui peste puiul de prepelicar, bătându-l uşor peste spate. Am făcut din tine un adevărat câine de vânătoare”.

Căţeluşa avea încă obiceiul să latre prea mult atunci când se bucura, speriind vânatul, dar reuşise să fugărească un iepure şi era gata-gata să-l şi prindă, însă stăpânul ei a strigat *păzea*, iar iepurele a zbughit-

o înainte ca el să se pregătească să tragă. Travis era totuşi mândru de progresele pe care le făcea căţeluşa.

„Hai să mai încercăm o dată, fetiţo! Poate de data asta găsim o prepeliţă. Jim s-a cam săturat să gătească tocană din carne de veve…”

Un ţipăt sfâşietor îl întrerupse. Îşi simţi părul de pe braţe zburlindu-se. Nu mai auzise un asemenea ţipăt de când mama lui murise la naşterea lui Neill.

Sadie lătră şi o zbughi ca din puşcă. Travis strigă la ea să se oprească, dar căţeluşa îi ignoră comanda şi se îndreptă glonţ înspre vest – către drum. Apucă în grabă puşca şi alergă după câine. Dacă un intrus le călcase proprietatea, atunci el va face tot ce-i va sta în putinţă să-şi protejeze fraţii.

Lătratul se auzi tot mai tare, semn că Sadie se oprise în loc. Travis încetini pasul şi-şi duse puşca la umăr, gata să tragă. N-ar fi prima oară când o persoană lacomă încerca să pună mâna pe pământul lor, crezând că patru băieţi puteau fi duşi uşor de nas. Poate că el nu devenise încă un bărbat în toată firea, însă era destul de mare cât să apere ce era al lui. Nimeni nu va reuşi să-l izgonească de-acolo pe el şi pe fraţii lui. Nimeni.

Travis se strecură printre puieţii de pini, zărind blana neagră a lui Sadie. Recunoscu imediat zona. Era unul din cele câteva locuri unde el ascunsese capcane pentru coioţi. Deşi el pusese câteva indicatoare care să-i avertizeze pe nepoftiţi, se vede treaba că nişte iresponsabili le-au ignorat cu bună ştiinţă, riscându-şi pielea, încercând să alunge orice urmă de milă pe care ar fi putut s-o simtă faţă de acel intrus, Travis

puse degetul pe trăgaci şi ocoli ultimul copac ce stătea între el şi ţinta lui.

„Mâinile sus, omule, altfel va trebui să-ţi trag un glonte în…” Ameninţarea îi îngheţă pe buze.

O fată?

Îl cuprinse un sentiment de groază. Ridică uşor degetul de pe trăgaci.

„Nu… mă împuşca. Te… rog”. Fata îl privi cu ochii ei albaştri, scăldaţi în lacrimi. „N-am vrut să fac rău nimănui”. Faţa ei brăzdată de lacrimi îl făcu să se simtă vinovat în timp ce fetişcana încerca curajoasă să-şi ţină în frâu hohotele de plâns.

„Stai liniştită, n-am de gând să te împuşc”. Travis îşi lăsă puşca deoparte. „Vezi?” îşi ridică mâinile ca să-i arate fetei, trântită pe o parte, sub un copac, că se va ţine de cuvânt. „Te-am luat drept altcineva. N-am de gând să-ţi fac rău”. Judecând însă după sângele care pătase manşeta pantalonaşilor ei cu volănaşe, el îi făcuse deja mult rău.

„Şi câinele tău? O să-l laşi să mă muşte?” Fata se uită spre Sadie ca şi cum căţeluşa era cumva un dulău fioros.

„Sadie, vino încoace!” Căţeluşa se opri din lătrat şi se îndreptă glonţ spre Travis. Acesta îi făcu semn să rămână pe loc, apoi el se apropie cu băgare de seamă de fata speriată. „Am să încerc să-ţi scot laba piciorului din capcană. Ai înţeles?”

Fata îşi muşcă buza de jos şi făcu ochii mari pe măsură ce Travis se apropie de ea. Meredith dădu din cap, semn că înţelesese, dar ceva înăuntrul lui îl făcu pe Travis să tresară. Habar n-avea ce va face dacă ea

va începe să se comporte isteric. Din fericire, fata părea să fie curajoasă şi cu mult bun simţ. Travis îi zâmbi, apoi îşi îndreptă privirea spre capcana în care fata îşi prinsese piciorul.

Travis simţi un nod în stomac. Capcana se prinsese deasupra gleznei ei drepte. Fata scânci în momentul în care el se întinse spre cele două arcuri, aşezate de-o parte şi de-a alta a capcanei, aşteptându-se, fără îndoială, la şi mai multă durere. Lanţul de metal zăngăni în timp ce ea se mişcă.

„Încearcă să nu te mişti!” o sfătui el. „În momentul în care capcana se va desface, nu încerca să-ţi tragi singură piciorul. Aşteaptă să te ajut. E posibil să-ţi fi rupt piciorul aşa că nu vrem să complicăm lucrurile. M-ai înţeles?”

Fata dădu din nou, uşor, dar curajos, din cap.

Travis tocmai se pregătea să apese pe arcurile capcanei ca să elibereze glezna fetei, când ea îl întrebă:

„Pot să mă ţin de tine?”

Închizându-şi ochii pentru o clipă, Travis înghiţi în sec, apoi dădu scurt din cap. „Desigur, fetiţo”.

Mâinile ei se încolăciră în jurul gâtului lui în timp ce el se aplecă peste ea, iar ea îşi sprijini capul pe umărul lui.

Travis tuşi ca să-şi dreagă vocea. „Eşti pregătită?”

Fata îşi frecă uşor marginea feţei de partea de sus a braţului lui. „Mm-hmm”.

Travis apăsă cu putere pe arcurile capcanei până când aceasta se desfăcu larg. Imediat, dar cu multă

delicateţe, îi trase afară piciorul din capcană.

„Trebuie să văd cât de gravă este rana de la picior”. Cu braţele încolăcite încă în jurul gâtului lui, Travis o răsuci uşor până când spatele ei se lipi de trunchiul copacului. „Acum odihneşte-te puţin”.

Băiatul se eliberă uşor de strânsoarea fetei şi-i răsuci manşeta.

pantalonului. Pielea era zdrelită şi se puteau zări câteva crestături în locul unde colţii de metal îi străpunseseră glezna, însă fata avusese grijă să nu mişte prea mult piciorul, aşa că sângerarea nu era abundentă. Apăruse totuşi o umflătură şi o decolorare a pielii în jurul crestăturilor, iar asta-l îngrijoră pe Travis.

„Poţi să-ţi mişti piciorul?”

Fata îşi îndoi glezna şi imediat scoase un geamăt. „Mă doare”. Vocea ei deveni un suspin în surdină.

„Atunci încearcă să nu te mai mişti!” scrâşni din dinţi Travis. Era probabil o fractură. „Mă duc după nişte beţe ca să-ţi imobilizez piciorul, apoi am să te duc acasă. Bine? Nu-ţi face griji”.

Pe patul de moarte, tatăl lui l-a pus să jure că nu va părăsi niciodată proprietatea familiei Archer şi că va apăra pământul lor şi-i va proteja cu orice preţ pe fraţii lui mai mici. Iar Travis s-a ţinut de cuvânt în ultimii doi ani. Astăzi, însă, va fi nevoit să-şi încalce promisiunea. Trebuia să îndrepte lucrurile cu fetişcana aceea. Trebuia s-o ducă până acasă.

Travis se ridică în picioare şi începu să caute nişte beţe cu care să-i improvizeze fetei o atelă. În sinea lui îşi jură că, atunci când se va întoarce acasă,

va distruge orice capcană de pe proprietatea lui. Nu va mai risca să se întâmple aşa ceva. Planul lui iniţial a fost că, dacă vreun intrus se gândea să le calce proprietatea şi-şi prindea piciorul în vreo capcană, acesta să se poată elibera din ea cu minimum de efort, dar să se şi aleagă cu o cicatrice care să-i amintească să nu se mai întoarcă vreodată pe-acolo. Capcanele erau prea mici pentru a face o rană îndeajuns de dureroasă pentru un bărbat, mai ales dacă acesta, aşa cum obişnuiesc cei mai mulţi de prin părţile locului, este încălţat cu ghete butucănoase. Dar un copil? Sau *o fată*? Travis nici nu s-a gândit vreodată la o asemenea posibilitate.

Când se întoarse lângă fată, văzu că aceasta îşi mai revenise. „Cum te cheamă?” o întrebă el, gândindu-se că o discuţie îi va distrage atenţia în timp ce el va încerca să-i fixeze atela de gleznă.

„Meredith”.

Travis scoase din buzunar o batistă şi o legă strâns în jurul beţelor, un pic mai jos de genunchiul ei. „Pe mine mă cheamă Travis”.

„*Tu* eşti Travis?” Îi rosti numele cu o asemenea neîncredere încât el se opri din ceea ce făcea ca să se uite lung la ea. Fata se îmbujora şi începu să se bâlbâie. „Credeam… că… eşti mai rău sau mai mare sau… sau cam aşa ceva”. Travis scutură din cap şi chicoti uşor. „Asta-i exact ce-am dorit ca oamenii să creadă despre mine. În felul ăsta, eu şi fraţii mei suntem mai în siguranţă”.

Travis se uită în jur după ceva care să-i folosească pentru a lega partea de jos a atelei. Şi

pentru că nu găsi nimic, îşi scoase briceagul din buzunar şi încercă să facă o gaură în cusătura mânecii stângi a cămăşii lui. Trase apoi de mânecă în jos până când aceasta se rupse. Îngenunche şi înfăşură bucata de pânză în jurul gleznei fetei.

„Ştii ce poţi face pentru mine, Meredith?”

„Ce?”

Mai întâi Travis se asigură că nodul era bine strâns, apoi zâmbi spre „pacienta” lui. „Când te întorci la prietenii tăi, iar ei vor începe să-ţi pună întrebări, dă-le impresia că sunt cât mai mare şi cât mai rău cu putinţă. Faptul că te-am ajutat să ajungi acasă poate fi secretul nostru. Eşti de-acord?”

Deşi piciorul o ciurea cumplit, fata îi zâmbi. Travis simţi cum i se uşurează povara care-i apăsa conştiinţa.

„Acum, prinde-mă pe după gât – am să încerc să te ridic în braţe”. Travis tocmai se pregătea s-o ridice de jos când Meredith strigă brusc: „Stai! Trebuie să-mi recuperez sufertaşul”.

Travis se trase înapoi. „Ce anume? 5

„Sufertaşul pe care-i iau cu mine la şcoală. Hiram mi l-a aruncat în pâlcul de copaci. De-asta am intrat eu pe proprietatea voastră. Nu mă pot întoarce acasă fără ei”. Fata se răsuci şi dădu să se ridice singură.

„Stai, nu te mişca”, o dojeni Travis, întrucât se temea ca fata să nu se rănească şi mai tare. „Mă duc eu după el”. Ridică de jos sufertaşul şi i-l întinse. Meredith îl băgă în ghiozdan, iar Travis se hotărî în sinea lui că dacă-l va întâlni vreodată pe Hiram, va

face rost de un alt sufertaş şi o să-i tragă peste cap o scatoalcă, sau chiar două, bătăuşului aceia.

Travis o ridică în braţe. Micuţa războinică nu scoase nici măcar un scâncet, ci doar îşi încleştă braţul pe după gâtul lui atunci când el se ridică în picioare. Travis căută cea mai netedă cărare ca să n-o zgâlţâie prea tare. Era o nebunie de fapt – dorinţa aceea de a o proteja. El petrecuse cei doi ani de când îi murise tatăl ca să ridice bariere pentru a ţine lumea afară şi departe de proprietatea lor. Dar când acea fetiţă firavă l-a privit cu ochii ei albaştri în care strălucea încrederea că el o va proteja, Travis nu s-a putut gândi decât să protejeze acea bucăţică din lumea de afară care găsise o cale înăuntru.

Când ajunse la marginea proprietăţii familiei lui, Travis se opri şi trase aer adânc în piept, apoi îşi ridică privirea spre cer.

Tăticule, îmi pare rău. Trebuia să fac asta.

Rostind în minte o rugăciune pentru protecţia fraţilor lui, el se aplecă în faţă şi se aventură în afara proprietăţii Archer.

Palestine, Texas – anul 1882

"Nu cred că pot face asta, Cass”. Meredith privi lung spre verişoara ei în oglinda măsuţei de toaletă.

Cassandra luă o agrafă şi fixă o altă şuviţă de păr împletit la cocul pe care încerca să i-l facă lui Meredith, „Ce nu poţi face, Meri?”

„Să mă căsătoresc cu un bărbat care mă vrea doar pentru pământul pe care i-l pot oferi”.

„De unde ştii că asta-i tot ce-şi doreşte?” Cassandra se aplecă până când faţa ei ajunse la

acelaşi nivel cu cea a lui Meredith şi-i făcu cu ochiul în oglindă. „Dacă mă întrebi pe mine, omul pare mai degrabă topit după tine. A venit să te vadă în fiecare sâmbătă seara în ultima lună”.

Da, vizite în care el a petrecut mai mult timp discutând cu unchiul ei despre afacerile cu cherestea decât stând de vorbă cu ea. Oare un bărbat îndrăgostit lulea nu şi-ar fi petrecut timpul vorbind mai degrabă cu femeia cu care spera să se însoare decât cu tutorele ei?

Meredith oftă şi se întoarse spre verişoara ei mai tânără. „Ştiu c-ar trebui să fiu mai entuziasmată. Unchiul Everett mi-a zis de nenumărate ori că Roy Mitchell este o partidă bună, iar mama ta aproape c-a leşinat de emoţie când a aflat că m-a cerut de soţie. Dar nu mă simt deloc în largul meu”.

„Poate pentru că spunând «da» ar însemna să renunţi la un vis drag din adolescenţă”.

Meredith se simţi stânjenită. Cassandra, verişoara ei, era singura persoană căreia îi împărtăşise secretul de a se fi îndrăgostit de Travis Archer. Şi asta întâlnindu-se doar o singură dată cu el. Era într-adevăr o prostie copilărească. Ce fată ar visa la un tânăr băiat a cărui capcană de vânătoare aproape c-a lăsat-o şchioapă? Totuşi, ceva legat de Travis Archer îi cucerise inima pe veci.

Cassandra înţelegea acest lucru.

În timpul sărbătorilor sau al vizitelor de familie, cele două verişoare obişnuiau să se cuibărească sub păturile din patul Cassandrei şi să inventeze tot felul de poveşti romantice cu eroi care să le salveze de

vreun bolovan care o lua brusc la vale, sau de vreo cireadă de vite scăpate de sub control, ori de un urs polar sau chiar doi, în momentele în care ele se simţeau deosebit de inventive. Eroul lui Meredith avea întotdeauna fata lui Travis Archer. Chiar şi în momentul acela, ea nu se putu abţine să nu se gândească la felul cum arăta el acum, după doisprezece ani. Ca adolescent, arăta chipeş. Oare cum ar arăta acum, ca bărbat?

Ridicându-se brusc în picioare şi îndreptându-se spre dulapul cu uşile deschise, chipurile să treacă în revistă rochiile atârnate acolo pe umeraşe, în loc s-o privească în ochi pe verişoara ei, Meredith expedie imaginea mentală a lui Travis înapoi în trecut, unde îi era locul.

„Pentru numele lui Dumnezeu, Cass. Sunt prea inteligentă ca să mă las stăpânită de nişte vise prosteşti. Mi-am scos din minte fanteziile alea cu mulţi ani în urmă”.

Cassandra ajunse lângă ea şi scoase din dulap rochia rozalie pe care Meredith o purta doar la ocazii speciale. „Poate că l-ai scos pe Travis din gândurile tale, dar cred că el încă mai ocupă un loc în inima ta”.

Meredith ezită, dar acceptă până la urmă rochia pe care i-o alesese verişoara ei. O aşează pe pat, dar în loc să înceapă să se îmbrace cu ea, îşi încolăci braţele în jurul taliei şi se trânti cu spatele pe salteaua patului. „Da, ai dreptate”.

Şi cu ce-o ajuta să-şi mai amintească de el? Nu-l mai văzuse din ziua aceea. Probabil că el nici nu şi-o mai amintea. Iar dacă da, probabil că amintirea era

una vagă despre o fetiţă slăbuţă pe care o prinsese pe proprietatea lui. Nu prea era o amintire care să inspire sentimente romantice. În plus, niciunul din familia Archer nu ieşea de pe proprietatea lor. A-l aştepta pe Travis Archer să vină la ea ar echivala probabil cu aşteptarea unei ninsori în mijlocul lunii lui cuptor.

„Dă-i o şansă domnului Mitchell, Meri. Poate că este genul de bărbat care nu ştie să-şi exprime sentimentele”. Cassandra se aşează lângă ea pe pat şi o bătu uşor pe genunchi. „Veţi fi doar voi doi azi la prânz. Tata nu va fi prin preajmă ca să-l distragă cu discuţii despre afaceri. Încearcă să-l cunoşti mai bine. Poate că vei fi surprinsă de ceea ce-ţi poate oferi el”.

Meredith îi aruncă o privire verişoarei sale, cu un surâs în colţul gurii. „Ştii… eu ar trebui să fiu cea înţeleaptă, nu tu”.

„Oi fi eu cu trei ani mai mică decât tine”, zise Cassandra, clipind din ochi, „dar asta nu înseamnă că nu ştiu şi eu un lucru sau două despre bărbaţi”.

„Nu te pot contrazice. Probabil că în ultimii doi ani ai acumulat mai multă experienţă în a fi curtată decât am acumulat eu în ultimii cinci ani”. Meredith îi zâmbi verişoarei ei şi-o înghionti uşor cu umărul. „Mă gândesc acum la felul cum se ţine Freddie Garrett după tine”.

„Freddie Garrett abia ce-a împlinit cincisprezece ani, prostuţo. Nu-l punem la socoteală”. Cassandra apucă o pernă şi-o aruncă în joacă spre Meredith. Bineînţeles că Meredith trebuia să-i plătească cu aceeaşi monedă. Se încinse o adevărată bătaie cu

perne, iar cele două chicotiră atât de mult încât la un moment dat obosiră şi fură nevoite să se oprească.

„Cred că va trebui să-mi aranjezi din nou părul”, zise Meredith în timp ce-şi suflă o şuviţă de păr de pe frunte. Şuviţa buclucaşă căzu înapoi pe nasul ei, făcându-le pe cele două să izbucnească iar într-un hohot de râs.

Cassandra îşi reveni prima. „Hai”, zise ea printre chicoteli. „Să te îmbrăcăm mai întâi şi apoi vedem cum să-ţi aranjez părul”.

Douăzeci de minute mai târziu, îmbrăcată în cea mai bună rochie a ei, cu părul aranjat frumos şi strâns într-un coc la spate, Meredith aştepta lângă fereastră uitându-se afară pe stradă. Verişoara ei o sărutase pe obraz, îi urase noroc şi ieşise din dormitor cu doar câteva minute în urmă, ca s-o lase să-şi adune gândurile înainte de sosirea curtezanului ei. Meredith era însă atât de tulburată că se temea că nu va reuşi să-şi pună ordine în gânduri până ce bărbatul avea să sosească.

Roy Mitchell avea multe calităţi admirabile. Era ambiţios şi prosper şi cu siguranţă îşi putea întreţine o eventuală soţie oferindu-i un crai îmbelşugat. Era o plăcere să-i priveşti părul şi ochii lui negri, iar manierele lui erau impecabile. Totuşi, nu trezea niciun sentiment puternic în ea. Şi, din câte îşi dăduse seama Meredith, nici ea nu trezea vreun sentiment în el.

Ce-ar trebui să fac, Doamne? Să mă mărit cu Roy, sperând că voi ajunge să-l iubesc mai târziu, sau ai rânduit pe altcineva pentru mine? Arată-mi clar, Te rog, care este voia Ta.

Un ciocănit energic se auzi în uşa dormitorului, dar Meredith nici n-apucă bine să răspundă că mătuşa ei năvăli înăuntru. „Mă bucur să văd c-ai avut inspiraţia să te pregăteşti adecvat pentru întâlnirea de azi”.

Meredith îşi muşcă limba. După ce trăise ani la rând cu femeia aceea dezaprobatoare, învăţase să vorbească cât mai puţin în timpul discuţiilor între patru ochi cu ea.

„Vino mai aproape, copilă, şi întoarce-te ca să te pot vedea”.

Încercând să ignore că femeia i se adresase cu apelativul *copilă*, Meredith făcu întocmai, în timp ce mătuşa ei oftă ca un martir căruia i s-a dat o cruce grea de cărat.

„Nu te poţi strădui mai mult să ascunzi şchiopătatul ăla? Nu ne putem permite ca domnul Mitchell să ezite în cererea lui de căsătorie înainte de anunţarea oficială a logodnei. Deja am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să-ţi asigur orice avantaj. Cassandra are ordine stricte să nu intre în salonaş în timp ce el va fi aici. N-am vrea ca omul să fie tentat să facă nişte comparaţii care să-ţi fie complet defavorabile, nu-i aşa?”

Mătuşa Noreen o scrută cu privirea, de parcă putea simţi ezitarea lui Meredith. „Ai face bine să nu încerci să sabotezi logodna asta”, o avertiză ea, scuturându-şi degetul pe sub nasul lui Meredith. „Everett şi cu mine depindem prea mult de partida asta ca tu să ne strici planurile. Omul aşteaptă azi un răspuns. Şi răspunsul ar face bine să fie «da»”.

Când Meredith I-a cerut lui Dumnezeu călăuzire, ea nu s-a aşteptat niciodată ca El să i-o bage pe gât cu forţa prin intermediul unei doze de opinii mai puţin măgulitoare ale mătuşii ei. Să fie acesta răspunsul pe care-l aştepta ea? îi vorbea Dumnezeu prin mătuşa Noreen, sau mătuşa Noreen îşi urmărea propriile interese? Pe Meredith n-o deranja să se împotrivească dorinţei mătuşii ei, dar răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu era cu totul altă poveste.

Simţind nevoia să se depărteze de degetul cu care o apostrofa mătuşa, pentru a-şi putea aduna gândurile, Meredith se îndreptă spre scaunul pe care-şi lăsase şalul, exagerându-şi şchiopătatul în timp ce mergea. Când o auzi pe mătuşa Noreen gemând frustrată, Meredith zâmbi în sinea ei. Ştia că era meschin din partea ei să facă asta, dar refuza s-o lase pe femeia aceea s-o terorizeze fără ca ea să riposteze măcar un pic.

De fapt, şchiopătatul din mersul ei abia dacă se mai observa, cu excepţia zilelor în care ea era foarte obosită. Cu ani în urmă, doctorul i-a explicat că vătămarea osului pe care o suferise din cauza capcanei din oţel a împiedicat creşterea completă a piciorului ei drept, făcându-l astfel să fie un pic mai scurt decât cel stâng. Cu pantofi făcuţi la comandă, care aveau un centimetru în plus la tocul celui drept, ea se descurca fără probleme. Mătuşa Noreen avea obiceiul să facă din ţânţar armăsar, mai ales când era vorba de defectele lui Meredith.

Acoperindu-şi umerii cu şalul crem, Meredith îşi aţinti privirea spre ciucurii mătăsoşi ai şalului, în loc

să privească la mătuşa ei. Continuă totuşi conversaţia, cu multă precauţie. „Totdeauna tata m-a încurajat să-mi aleg un soţ cu foarte mare grijă, având în vedere că legătura aceea va ţine toată viaţa. Intenţionez să-i urmez sfatul. Roy Mitchell are într-adevăr multe calităţi, însă eu am nevoie de mai mult timp ca să-l cunosc înainte să iau această decizie cu toată inima”. Meredith îşi ridică privirea şi o văzu pe mătuşa Noreen încruntată. „Cu siguranţă că prânzul de azi îmi va oferi această ocazie”, se grăbi Meredith să adauge.

„Mai mult timp?” Femeia vorbi de parcă acele cuvinte o gâtuiau.

Mătuşa Noreen aruncă o privire spre uşa deschisă şi făcu trei paşi spre Meredith. „Am cerut eu mai mult timp când tatăl tău m-a rugat să te adăpostesc în casa mea pentru ca tu să mergi la şcoală aici, în Palestine, în urmă cu cinci ani?”, şuieră ea printre dinţi. „Nu. Şi după alţi doi ani, când afacerile tatălui tău cu acei… acei *negrotei* s-au sfârşit aşa cum am prezis, nu ţi-am oferit eu împreună cu Everett un cămin permanent în care să locuieşti?”

Meredith înghiţi în sec, încercând să uite de amintirile cu frigurile care l-au răpus mai întâi pe tatăl ei, şi apoi pe mama ei. Mătuşa şi unchiul ei nu i-au dat voie să meargă acasă de frică să nu ia şi ea boala. Meredith a încercat să-şi vadă părinţii oricum, dar când tatăl ei a refuzat să descuie uşa şi s-a uitat la ea prin fereastra din faţă, cu palma lipită de geam, cu ochii înfundaţi în orbite, implorând-o să plece, ea n-a avut de ales. S-a întors în casa mătuşii şi unchiului ei

şi a plâns în braţele lui Cassie.

„Te-am hrănit cu mâncarea mea”, bombăni mătuşa Noreen, readucând-o pe Meredith la realitate. „Venitul unchiului tău ţi-a asigurat un acoperiş deasupra capului. Ţi s-a dat destul *timp*”.

Noreen pufni şi-şi încrucişă braţele la piept, uitându-se stresată spre uşă, după care îşi aţinti din nou privirea spre Meredith. „Poate nu-ţi dai seama, dar afacerea unchiului tău n-a mai mers la fel de bine în ultimii ani. Avem nevoie de stabilitatea pe care ne-ar putea-o oferi o înrudire cu Roy Mitohell. El a promis că va deveni partenerul lui Everett după ce va cumpăra pământul acela. Toată cheresteaua lui va fi tăiată exclusiv la moara Hayes. Dar înţelegerea atârnă de mariajul vostru. Fără căsătorie nu va fi niciun parteneriat”.

Deoarece Roy Mitchell avea nevoie de pământul ei – pământul pe care tatăl ei l-a lăsat în grija unchiului ei, cu intenţia de a-i fi înapoiat lui Meredith atunci când se va mărita sau va împlini douăzeci şi cinci de ani.

„Vei pune în pericol viitorul Cassandrei doar pentru că eşti nesigură de sentimentele taie?”

Meredith clipi uimită. Dacă va refuza cererea în căsătorie a lui Roy Mitchell, *oare* îi va face rău Cassandrei?

Se auziră paşi pe hol înainte ca faţa zâmbitoare a Cassandrei să apară în uşă.

„Tata m-a trimis după tine, Meri. Curtezanul tău a sosit”.

Mătuşa Noreen îi aruncă o privire tăioasă şi-o

împinse spre uşă. „Haide, acum. Să nu-l lăsăm pe domnul Mitchell să aştepte”.

În timp ce Meredith păşi pe hol, zâmbetul lui Cassie, atât de plin de inocenţă şi de romantism, îi lumină faţa. Se simţi copleşiră de un sentiment de vină.

Cassandra merita tot ce era mai bun, iar dacă măritându-se cu Roy îi va asigura verişoarei ei acea oportunitate, probabil că Meredith ar trebui să facă acel sacrificiu.

Totuşi, când intră în camera în care o aştepta Roy şi când el se îndreptă spre ea, Meredith nu-şi putu calma neliniştea ce puse stăpânire pe ea.

Doamne, Ţi-am cerut să mă călăuzeşti, iar până acum totul pare a-mi arăta că trebuie să mă mărit cu Roy. Dar dacă ai un alt plan, orice alt plan, îl voi primi cu bucurie.

Roy îi întinse mâna, iar Meredith se forţă să schiţeze un zâmbet fals.

2

Până să-şi termine felia din tortul de ciocolată, Meredith renunţase să mai caute puncte comune între ea şi Roy Mitchell. După servirea supei, ea l-a întrebat ce-i place să facă în timpul liber, iar el i-a răspuns că îi place să călătorească. Asta o înviorase iniţial, până când descrierea unei recente călătorii de-a lui la Houston s-a transformat într-un sfert de oră de vorbărie plictisitoare despre înfloritoarea industrie de cherestea.

Când chelnerul le-a servit gustările, întrerupând *Oda codrului des de puieţi de pini*, Meredith l-a

întrebat ce-i place să citească. Roy zâmbi şi o informă nonşalant că preferă să experimenteze lucrurile direct, la faţa locului, decât să citească opinia cuiva despre subiectul respectiv.

„De exemplu”, zise el în timp ce se aplecă deasupra mesei cu un entuziasm evident, „am studiat cu atenţie pământurile din zona pădurii Piney. Mii de acri de pădure sunt neatinşi, aşteptând omul potrivit cu viziunea potrivită pentru a profita de oportunitate. Cititul cărţilor doar învaţă omul despre trecut. Eu sunt un om care priveşte mult spre viitor”.

Bărbatul continuă să spună cum gândirea lui despre viitor l-a făcut să adune mai mulţi investitori care să-i asigure capital pentru mâna de lucru şi echipamentul de care avea nevoie ca să-şi extindă mica operaţiune de exploatare forestieră. Singurul lucru care-i lipsea erau câteva parcele de pământ care să-i asigure acces direct la calea ferată. Iar pe acestea le va avea în scurt timp în posesia lui.

Exasperată deja în momentul servirii desertului, Meredith încălcă toate regulile de etichetă învăţate de la mama ei şi-l întrebă despre religie, cerându-i opinia în legătură cu rolul pe care Dumnezeu îl va avea în planurile lui de extindere. Omul chicoti şi, înainte de a servi o îmbucătură din plăcinta cu mere, îi oferi drept răspuns un banal refren despre cum Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri.

Ocazia de a servi prânzul cu acel bărbat nici că putea s-o lase mai demoralizată. Meredith presupuse că Roy pur şi simplu încerca s-o convingă de abilitatea lui de a întreţine o nevastă, însă el nu reuşi decât să

creeze o imagine jalnică cu ei doi stând pe terasă şi holbându-se la un câmp plin cu cioturi de copaci, fără un subiect de discuţie, pentru că toţi pinii sfârşiseră prin a fi tăiaţi.

„Eşti gata de plecare, draga mea?”

Meredith clipi. „O… da”. Îşi şterse delicat buzele cu şervetul şi-i zâmbi lui Roy în timp ce el ocoli masa ca s-o ajute să se ridice. „Îţi mulţumesc pentru acest prânz minunat. Nu obişnuiesc să mănânc foarte des într-un loc atât de elegant”.

„Asta se va schimba îndată ce ne vom căsători. Căsătorită cu mine, vei lua masa în cele mai alese locuri din statul acesta. Houston, San Antonio, chiar şi în capitală”.

„Mmmm”. Meredith nu reuşi să găsească nişte cuvinte mai potrivite în timp ce Roy o ajuta să-şi pună şalul pe umeri şi-o conduse afară din restaurantul hotelului.

Cei doi se plimbară în linişte pe trotuarul din faţa hotelului şi, pentru prima oară de când ieşise din casa unchiului ei, Meredith se relaxă. Poate că nu era atât de rău să fie cu Roy. Oamenii care treceau pe lângă ei nu se mai uitau la ea cu indiferenţă, aşa cum făceau de obicei. Bărbaţii îşi scoteau pălăria, iar femeile se uitau la ea cu respect. Aparent, la braţul lui Roy Mitcheâl, Meredith era o persoană demnă de observat.

Dar o făcea oare să fie acea persoană care îşi dorea?

O pălărie în vitrina magazinului îi atrase atenţia lui Meredith, iar ea îşi încetini mersul. Ca un adevărat

gentleman, Roy o conduse mai aproape de magazin, însă ei i se păru imposibil să se concentreze la acea pălărie, simţindu-l cum îi studia cu atenţie faţa.

„Te-ai mai gândit la cererea mea în căsătorie, domnişoară Hayes?”

Meredith simţi un nod în stomac. Nu încă. Nu era pregătită.

El îi dădu drumul la braţ şi-o atinse cu palma pe spate. „Recunosc, eu abia dacă m-am gândit la altceva”, murmură el.

Meredith simţi prin rochie căldura mâinii lui, dar atingerea aceea intimă o făcu să simtă şi un fior rece.

Doamne, am nevoie de un semn. Un indiciu. Orice.

„Domnule Mitchell?”

Roy îşi luă repede mâna de pe spatele ei în timp ce se întoarse ca să se uite la bărbatul solid ce venea spre el. „Acum nu e un moment potrivit, Barkley”.

„Mă scuzaţi că vă deranjez, domnule, dar este important”.

Roy îşi întinse mâna spre Meredith, iar ea îl prinse de mână, lăsându-l s-o tragă uşor spre el. „Nimic nu-i mai important decât ceea ce fac acum”.

Ceea ce făcea el acum era s-o preseze să-i dea un răspuns pe care ea nu era pregătită să-l dea. Întreruperea domnului Barkley nu putea s-o mulţumească mai mult.

„Nu mă supăr, Roy”, zise ea. „Te asigur”.

Roy o mângâie uşor pe mână, „Fleacuri. Sunt convins că orice ar avea Barkley de spus poate aştepta până te conduc acasă”.

„Dar el spune că e important”, insistă ea, rugându-se ca el să facă gestul necavaleresc măcar o dată. „N-aş vrea să fiu cauza vreunei întârzieri care ţi-ar afecta afacerile”.

Roy ezită. Aruncă o privire spre Barkley, care se legăna de pe un picior pe altul. „Mai poate aştepta o oră?”

„Aţi… ah… aţi spus că vreţi să fiţi informat în minutul în care Wheeler vă dă un răspuns, domnule”. Bărbatul îl privi în sfârşit pe Roy în ochi, iar un mesaj tacit păru să treacă de la unul la altul. „S-a întors”.

Meredith îşi ţinu respiraţia în timp ce Roy se frământa ce să facă. Apoi el îi strânse uşor mâna, iar ea ştiu că i se va mai da un răgaz.

„Îmi pare rău, draga mea, dar asta chiar e o problemă urgentă. Promit să nu dureze mult”.

„Stai cât timp e nevoie”. Meredith îşi trase mâna din mâna lui şi se îndreptă spre vitrina magazinului. „Voiam oricum să mă uit mai atent la pălăriile cele noi”.

Roy îi oferi un zâmbet de apreciere şi-i făcu semn domnului Barkley să meargă spre capătul trotuarului. Cei doi se întâlniră la colţul magazinului cu pălării şi se retraseră pe aleea care se întindea alături.

Meredith tocmai se gândea la un mod de a-şi amâna răspunsul la cererea lui Roy când vocea bărbatului ajunse la urechile ei, de după colţ.

„S-a întors deja de la terenul lui Archer? Asta nu e un semn bun".

Terenul lui Archer? Adică *Travis* Archer? Meredith îşi ciuli urechile ca să audă mai multe, dar

vocea lui Roy se auzi din ce în ce mai slabă pe măsură ce bărbaţii înaintau pe alee.

Meredith se îndreptă agale spre celălalt capăt al vitrinei, fiind atentă să-şi ţină ochii aţintiţi pe pălăriile din vitrină în timp ce îşi rezervă întreaga atenţie la ceea ce auzea. O trăsură trecu pe lângă ea, iar copitele cailor tropăind o făcură să strige de frustrare în timp ce dialogul celor doi bărbaţi se pierdea în larma de pe stradă. Renunţând să mai studieze pălăriile din vitrină, Meredith se mută spre colţul clădirii şi-şi rezemă umărul de zid, apropiindu-se de marginea magazinului atât cât putea fără a fi văzută. Din fericire, trăsura zgomotoasă intră pe o stradă alăturată, iar ea putu din nou să prindă frânturi din conversaţie.

„… nu poate fi convins să vândă?”

„Wheeler i-a oferit de două ori valoarea pământului lui… tipul l-a ameninţat că-l împuşcă… nu vrea să vândă, şefu’”.

„… face legătura cu proprietăţile din nord spre calea ferată… investitorii mei se vor retrage. Trebuie să… într-un fel sau altul.

„Credeam că… şi terenul lui Hayes”.

„De ăsta pot fi sigur. Fata aia şchioapă e moartă după mine. Cred că voi reuşi să-mi ating obiectivul până la sfârşitul lunii. Nu, Archer… singurul obstacol serios”.

Meredith trase aer în piept, indignată. *Fata şchioapă*? Cât tupeu. Dacă el credea că îşi poate pune labele lacome pe moştenirea tatălui ei atât de uşor, nu putea greşi mai mult. Desigur, avea îndeajuns de

multă minte cât să…

„… să trecem la fapte?”

Fapte? *Despre ce fapte să fie vorba*? Meredith îşi înfrână indignarea şi se concentră din nou asupra discuţiei de pe alee a celor doi bărbaţi.

„Da. Wheeler i-a avertizat… că dacă nu vor vinde, vor fi consecinţe”.

„Foarte bine. Daţi-le foc… în seara asta. La hambar. Apoi… oferiţi-le jumătate din preţul de dinainte…”

Lui Meredith i se tăie respiraţia. Roy tocmai ceruse o incendiere premeditată cu aceeaşi nonşalanţă cu care comandase mai devreme muşchiul de vită la restaurant.

Dumnezeu îi dăduse un semn şi-i spunea foarte clar: *Stai cât mai departe!*

Dar ce era de făcut cu Travis? Incendiul putea face victime. Trebuia să facă ceva ca să-l ajute.

O pereche de paşi se retraseră în timp ce a doua se auzea din ce în ce mai tare. Meredith se grăbi să ajungă înapoi în faţa vitrinei. Inima îi bătea tare în piept.

„Te-ai hotărât care-ţi place cel mai mult?” Roy se opri lângă ea, asumându-şi din nou postura cavalerului galant. Repulsia puse stăpânire pe Meredith, dar ea se abţinu să se depărteze de el.

Voia să-l scuipe sau să-l pălmuiască sau să-l împingă de pe trotuar direct în noroiul unde îi era locul, dar nu putea face niciunul dintre acele lucruri fără să-i dea de înţeles că auzise planurile lui. Aşa că

zâmbi, în schimb, cu promisiunea să-l învingă prin propriile lui metode.

„Îmi place mai mult cea albastră cu floricele. Tu ce părere ai despre ea?”

„Cred că ţi-ar sta de minune. Tu oricum ai un fel de a face orice să arate încântător pe tine”. El îi zâmbi şi ridică un deget ca să i mângâie obrazul.

Stomacul lui Meredith scoase un chiorăit.

„Vai, îmi cer scuze”. Ea îşi duse repede o mână la gură, iar cealaltă pe stomac, mulţumindu-l lui Dumnezeu pentru scuza de a scurta timpul petrecut împreună. „Cred că ceva de la masa de prânz nu mi-a priit”. Acel ceva era, de fapt, Roy Mitchell.

O încruntătură întunecă faţa lui Roy înainte ca el să afişeze o privire plină de preocupare. „Nu vrei să ne aşezăm undeva ca să te odihneşti puţin? Este o bancă în faţa drogheriei de vizavi”.

„Nu, cred c-ar trebui să stau întinsă”. Ea se aplecă în faţă şi se prefăcu că geme. „Mă poţi conduce acasă, te rog?”

„Eşti sigură?”

Meredith dădu repede din cap, ţinându-şi mâna la gură.

„Cum doreşti”.

Roy o luă de braţ şi o ajută să meargă cele câteva sute de metri până la casa unchiului ei. Când ajunseră la poarta din faţă, totuşi, el îşi folosi puterea ca s-o oprească din mers.

„Îmi pare rău că am stricat după-amiaza noastră”, zise ea, nedorind să-i dea şansa să spună ceva. De asemenea, cu cât se gândea mai mult la ceea

ce plănuise el împotriva lui Travis, cu atât i se făcea cu adevărat mai rău. Se uită spre casa din cărămidă, tânjind după scăparea pe care i-o promitea aceasta.

„Meredith, draga mea”, zise Roy, întorcând-o cu faţa spre el, „te rog, spune-mi că pot continua cu planurile noastre de nuntă”.

Ideea îi provoca atâta greaţă lui Meredith încât ea nici nu mai avea nevoie să se prefacă. Stomacul începu să-i bolborosească. Cu siguranţă Roy văzu realitatea în ochii fetei în timp ce ea se aplecă în faţă, căci ochii lui se măriră brusc şi el făcu repede un pas înapoi. Meredith îşi acoperi gura cu mâna şi o luă la fugă spre casă.

„Am să trec mai târziu pe la voi”, strigă Roy în urma ei, dar Meredith nu se opri până nu ajunse înăuntru.

Bucătăria era goală, aşa că Meredith se duse la chiuvetă, sperând că un pahar cu apă rece o va ajuta să-şi liniştească stomacul. Trebuia să-şi calmeze trupul pentru ca mintea ei să găsească un mod de a-l ajuta pe Travis. Dacă oamenii lui Roy plănuiau să dea lovitura în seara asta, îi mai rămăsese atât de puţin timp ca să se gândească la o strategie. Ferma lui Archer era la mai bine de două ore şi jumătate de mers înspre nord. Cu un cal puternic putea ajunge chiar şi în două ore, dar şi aşa îi rămânea mai puţin de o oră să pună la cale un plan de acţiune.

„Vai de mine, domnişoară Meri. Arăţi de parcă nu te simţiţi bine. S-a întâmplat ceva?” Eliza, bucătăreasa pe care mătuşa lui Meredith o angajase, intră în bucătărie ţinând o grămadă de morcovi, cepe şi cartofi

în şorţul ei.

Meredith schiţă un zâmbet slab. „Din păcate, nu mă simt prea bine. S-a întors cumva unchiul Everett din Neches? Trebuie să vorbesc cu el”.

Nu era pentru prima oară când Meredith tânjea după sfatul propriului ei tată în loc de cel al unchiului ei. îi era dor de zilele când ocazional mergea cu el în trăsură spre şcoala oamenilor liberi pe care el a continuat s-o conducă şi după ce Biroul sclavilor eliberaţi se închisese – îi era dor de conversaţiile pe care le aveau şi de visurile pe care le împărtăşeau ei doi.

Tata ar fi ştiut ce este de făcut în legătură cu Roy şi Travis. Dar tata nu mai era.

Eliza trânti legumele într-un castron, apoi îşi scutură şorţul deasupra chiuvetei. „Doamna Hayes mi-a zis să-l aştept în jur de ora cinei”.

Umerii lui Meredith se încovoiară. Ora cinei era prea târziu.

„Domnişoară Meri, ai face bine să te bagi în pat şi să te odihneşti. Arăţi extenuată”.

„N-am nevoie”. Meredith se opri brusc când îşi aminti de promisiunea lui Roy de a reveni. „Sau poate că aşa o să fac”. N-ar fi vrut să dea ochii nici cu mătuşa ei. „De fapt, având în vedere cât de deranjat este stomacul meu, cred că voi sări peste cina de diseară. Vrei te rog să-i spui mătuşii Noreen să nu mă trezească?”

„Desigur, copilă. Mergi şi te odihneşte”.

Oare de ce atunci când mătuşa Noreen îi spunea „copilă” se simţea ofensată, dar când Eliza o numea

aşa, se simţea răsfăţată? Meredith puse paharul pe jumătate gol pe masă. Stomacul ei părea că nu mai este atât de deranjat.

„Iar în caz că ţi se face foame mai târziu”, zise Eliza, arătând spre cuptor, „am să-ţi las nişte tocană caldă. Trebuie doar să te serveşti singură. Ai înţeles?”

Meredith zâmbi şi o îmbrăţişă pe bătrână. Eliza îşi scutură mâinile şi o trimise repede de-acolo, jenată de gestul ei de afecţiune. „Acum, du-te”.

Meredith urcă scările şi se închise în camera ei. Cel puţin mătuşa Noreen nu era acasă ca s-o bată la cap. Ea şi Cassandra mergeau mereu în vizite marţea după-amiază. De obicei, Meredith le însoţea, însă invitaţia la prânz a lui Roy înlocuise tortura săptămânală de priviri dezaprobatoare şi de pufăitul mătuşii Noreen şi al prietenelor ei care găseau plăcere în a-şi prezenta opiniile plicticoase. Din nefericire, asta însemna că Meredith nu putea să-i povestească nici Cassandrei. Rămânea doar o singură persoană la care se putea gândi şi care ar fi fost dispusă şi capabilă s-o ajute.

Schimbându-se de rochia elegantă, Meredith îmbrăcă o rochie mai practică, din stambă verde. În caz că cineva ar fi intrat să se uite după ea, puse o pătură în plus sub plapuma ei ca să arate de parcă ar dormi, apoi coborî scările în vârful picioarelor şi ieşi tiptil pe uşa din dos.

Meredith o luă pe ocolite spre piaţa tribunalului, evitând cu grijă orice stradă pe care ar fi dat nas în nas cu mătuşa ei. Ajunse într-un final la biroul şerifului şi intră.

Bărbatul care lenevea în spatele biroului dădu să se ridice. Îşi sprijini palmele de marginile scaunului pentru a se ridica până când ochii lui îi întâlniră pe ai ei.

„Ia te uită, este chiar Meri Hayes. Ai venit să mă chemi la întâlnirea de la biserică?”

Hiram Ellis. Ce ghinion! Omul era la fel de insuportabil ca atunci când era copil.

„Îl caut pe şeriful Randall”. Meredith ignoră rânjetul arogant al lui Hiram şi se uită prin cameră ca şi cum el nu merita atenţia ei. „Ştii cumva unde-l pot găsi?”

„Văd că eşti la fel de dificilă ca de obicei”. Hiram îşi umflă pieptul ca să scoată în evidenţă insigna de ajutor de şerif, prinsă de haina lui. „Şeriful a escortat un prizonier în districtul Rusk pentru a fi judecat acolo, aşa că se pare c-ai rămas doar cu mine, dragă”.

Putea ziua asta să meargă mai rău? Hiram Ellis era ultima persoană în care să aibă încredere ca să-şi împărtăşească problemele. E-adevărat, nu erau problemele *ei*. Travis Archer şi fraţii lui erau cei aflaţi în pericol. O scânteie şi o rafală de vânt puteau cu uşurinţă să le aprindă casă, omorându-i în paturile lor.

Meredith scrâşni din dinţi. Dacă Hiram era singura ei opţiune, fie ce-o fi!

„Am auzit o conversaţie ameninţătoare azi”. Ezitând să divulge amestecul lui Roy în complot din cauza legăturii cu afacerile unchiului ei, Meredith ţinu povestea cât mai anonimă. „Doi bărbaţi discutau despre pământul lui Travis Archer şi despre cum acesta refuză să vândă. Unul dintre ei i-a ordonat celui

de-al doilea să incendieze hambarul lui Archer ca să-l facă să se răzgândească”.

Hiram se sprijini cu şoldul de marginea biroului. „Şi ce doreşti să fac eu în privinţa asta? Nu-i o crimă să dai din gură. Şi poate că nici tu n-ai auzit bine. Cât de aproape erai de aceşti ţipi?”

„Eram după colţ”, recunoscu Meredith, „dar i-am auzit destul de clar. Şi te pot asigura, astea nu erau vorbe goale. Erau ameninţătoare şi autoritare. Trebuie să mergi la Archer şi să împiedici să se întâmple vreo grozăvie. Cel puţin, avertizează-l pe domnul Archer de pericolul care-l aşteaptă”.

Hiram scutură din cap. „Ba n-am să merg până acolo din cauza unor vorbe în vânt ale unei muieri care nici nu ştie sigur ce-a auzit. Întotdeauna ai fost genul care se alarmează din cauza unui lucru sau altul, fără niciun motiv. În plus, trebuie să rămân aici în Palestine ca să-i protejez pe cetăţenii oraşului cât timp şeriful este plecat. Putem vorbi cu Archer când se întoarce Randall”.

„Atunci va fi prea târziu!”

Hiram dădu din umeri. „O să notez în registru c-ai venit să faci o reclamaţie. Asta-i tot ce pot face”.

Dintre toţi oamenii leneşi, aroganţi şi înfumuraţi pe care a avut ghinionul să-i întâlnească, Hiram Ellis era în capul listei.

În timp ce Meredith ieşea din biroul şerifului, un lucru deveni extrem de clar. Dacă era vreo şansă ca Travis Archer să fie avertizai *y* la timp, trebuia să-l anunţe chiar ea.

O jumătate de oră mai târziu, Meredith începu să

scrie un bilet verişoarei ei.

Cass.

Am nevoie de ajutorul tău. Roy Mitchell nu este gentlemanul care pretinde că este. Cu propriile mele urechi, l-am auzit cerând incendierea hambarului lui Travis Archer din cauză că omul a refuzat să-şi vândă pământul Din fericire, Roy nu ştie că l-am auzit. Totuşi, el are de gând să vină în vizită la noi diseară, aşa că am nevoie să-i spui că nu mă simt prea bine şi că m-am culcat devreme, pentru că am de gând să merg la Travis ca să-l avertizez.

Mâine îi poţi spune unchiului Everett că m-am decis să vizitez vechea fermă, căci asta am şi plănuit să fac după ce trec pe la Archer.

Voi rămâne la vechea fermă câteva zile, făcând curăţenie şi pregătind casa pentru iarnă, după care mă voi întoarce în oraş, la sfârşitul săptămânii.

Îmi pare rău că te pun într-o situaţie neplăcută, dar oamenii lui Roy se îndreaptă spre ferma lui Archer în seara asta, aşa că nu mai puteam întârzia. Ştiu că vei înţelege.

Se semnă la final, convinsă că verişoara ei o va acoperi. În ea avea cea mai mare încredere. Totuşi, când Meredith se va întoarce, nimic nu va mai fi la fel. A refuza cererea în căsătorie a lui Roy însemna să saboteze afacerile familiei Hayes. Mătuşa ei o va urî şi mai mult decât o ura deja, iar dezamăgirea unchiului Everett va fi greu de îndurat. Poate că era bine să petreacă vreo câteva zile în casa cea veche. Şi poae c-ar face bine chiar să se mute din nou acolo în curând.

Oftând, Meredith împături hârtia alba şi se duse

în dormitorul verişoarei ei. Aşează bileţelul în coşuleţul în care Cassandra îşi ţinea panglicile de păr. Era locul în care verişoara ei îl va găsi cu siguranţă, dar care va trece neobservat de alţii. Îşi luă valijoara din piele în care-şi împachetase o rochie, cămaşa de noapte şi câteva articole de toaletă şi se furişă pe uşa din dos, unde îşi priponise calul.

Bărbatul care lucra la grajdul unde Meredith o ţinea pe Ginger fusese foarte amabil şi înşeuase iapa pentru ea. Meredith pusese deja şi nişte merinde pentru câteva zile în buzunarele de la şa. Tot ce-avea acum de făcut era să încalece şi să plece. Şi totuşi, când se uită înapoi spre casa din cărămidă roşie ce fusese căminul ei de când îşi pierduse părinţii, o ezitare ciudată puse stăpânire pe ea. Era de parcă şi-ar fi luat rămas-bun.

Dar apoi, imaginea unui tânăr cu părul castaniu deschis şi ochi plini de compasiune îi reaminti despre misiunea ei. Va căuta un mod ca să-l avertizeze pe Travis Archer şi se va confrunta cu repercusiunile mai târziu. Măcar atât îi datora.

Soarele începuse să coloreze cerul în portocaliu când Meredith ajunse la marginea proprietăţii lui Travis. Umbra deasă a copacilor o făcu să tremure sub pelerina ei în timp ce Meredith o mână pe Ginger de pe drumul principal pe poteca mai puţin umblată, ce şerpuia printre pinii de pe pământul lui Archer.

La doar câţiva metri mai încolo, o poartă din lemn o împiedică să înainteze. Două indicatoare, cu scris de mână, ţintuite în şipca de sus a porţii o priveau sfidător. Pe indicatorul din stânga scria

Intruşii vor fi împuşcaţi pe loc. Nici cel de-al doilea n-avea un mesaj mai prietenos. *Dacă aţi venit cu treburi, trageţi două focuri în aer şi aşteptaţi*.

Era evident că proprietarii nu puneau mare preţ pe ospitalitate, dar ce-o îngrijora cu adevărat era lacătul care ţinea poarta ferecată. Cu sârma ghimpată ce împrejmuia terenul, de-o parte şi de-a alta cât vedeai cu ochii, era imposibil să intre cu Ginger pe proprietate. Iar fără un pistol, ea n-avea cum să-i anunţe pe cei din familia Archer.

Pentru prima oară de când plecase din Palestine, urgenţa cedase locul nesiguranţei. Meredith ştia că Travis şi fraţii lui erau nişte singuratici, însă e pare că erau şi ostili când venea vorba de străini. Era destul de evident că nu-şi doreau ştiri sau vizite din lumea exterioară.

Dar nici n-aveau habar de pericolul care-i păştea.

Meredith trase aer în piept şi descălecă. Reuşise să ajungă până acolo. Doar nu va renunţa acum! Cu mâini tremurânde, strânse frâiele lui Ginger în jurul stâlpului porţii şi mângâie gâtul iepei.

„Mă întorc repede. Merg doar să duc un mesaj. N-o să dureze mult. Stai liniştită, nu ţi se va întâmpla nimic”.

Ginger se aplecă după nişte iarbă, aparent netulburată de perspectiva de a rămâne singură. Dar în clipa în care Meredith îşi ridică poala fustei şi-şi propti piciorul stâng pe stinghia porţii, încrederea pe care ea o declamase în acel mic discurs se evaporă brusc.

Se căţără repede pe poarta din lemn şi se opri în

vârf ca să-şi treacă piciorul peste stinghie. Închizându-şi ochii pentru o clipă, şopti o scurtă rugăciune.

„Te rog, nu-i lăsa să mă împuşte”.

Înainte de a se mai putea convinge să dea înapoi, coborî de partea cealaltă a porţii şi începu să se îndrepte spre fermă.

Ultima oară când s-a aventurat pe pământul lui Archer, s-a ales cu un picior rupt şi cu o cicatrice urâtă. Atunci a avut o scuză şi nici nu existau acele garduri. De data aceasta nu mai avea inocenţa copilăriei ca s-o protejeze. Era oare Travis acelaşi om cu inimă bună de care-şi amintea ea, cel care-şi ascundea latura delicată în spatele unei reputaţii de bărbat aspru şi ai unui zid de secrete, sau se transformase în omul neînduplecat şi cu inimă de gheaţă, aşa cum credea lumea că este?

Meredith îndepărtă acel ultim gând. Refuza să creadă asta. îi văzuse adevărata faţă în ziua aceea. Travis se putea preface că este nemilos, dar blândeţea era prea întipărită în caracterul lui ca să dispară cu timpul.

Doar din motive de siguranţă, ea mergea cu mâinile depărtate de corp şi cu palmele îndreptate în faţă, pentru a da de înţeles că este complet inofensivă. N-avea rost să-şi testeze propria teorie când nu era cazul.

Miros de lemn ars îi gâdilă nările, iar inima începu să-i bată tare în piept. Casa trebuie să fie prin apropiere. Un ciripit ciudat se auzi în depărtare, undeva în stânga ei. Îşi întoarse capul într-acolo. Apoi o altă pasăre îi răspunse de undeva de sus, în dreapta

ei. O trecu un fior. În toţi anii de când locuia în districtul Anderson nu auzise vreo pasăre care să cânte precum acelea care o înconjurau acum. E-adevărat, locuise în oraş de ceva vreme. Poate că uitase.

Copacii începură a se rări, iar Meredith observă în faţă o poieniţă. Grăbi pasul, nerăbdătoare să-şi ducă la bun sfârşit misiunea. Dar înainte ca ea să facă mai mult de câţiva paşi, patru bărbaţi ieşiră din spatele copacilor şi o înconjurară, fiecare îndreptându-şi arma spre ea.

Oare ce-ar căuta o femeie, rătăcind pe pământul Archerilor, la lăsarea întunericului?

Aflat în spatele ei, Travis nu-i prea putea vedea faţa, aşa că se abţinu să facă aprecieri în privinţa inteligenţei ei. Dar orice persoană destul de ţicnită ca să vină pe pământul unui Archer neinvitată era cu siguranţă imprevizibilă, aşa că el nu putea risca.

Femeia îşi ţinea mâinile la o distanţă considerabilă de corp, iar el îi putea vedea degetele tremurând. Totuşi, în ciuda emoţiei evidente, ea se uită atent la fiecare dintre fraţii lui şi chiar se întoarse puţin ca să-l studieze pe Neill, când într-un final…

Travis lăsă puşca jos, iar şocul puse stăpânire pe el. Ochii aceia. Un albastru atât de intens. De parcă i-ar mai fi văzut înainte. Era imposibil însă. Femeile nu obişnuiau să vină în vizită pe acolo.

Dregându-şi glasul, îşi duse din nou puşca la ochi. „Noi nu ne înţelegem bine cu intruşii, domnişoară. Ai face bine să te întorci de unde ai venit”.

„Aşa voi face. Dar nu înainte să spun ce-am de zis”. Ea se îndreptă spre el ca să-l privească direct în faţă, coborându-şi genele doar pentru o clipă înainte ca să-l privească din nou în ocâii.

Deşi ştia ce avea să urmeze, Travis nu putu ţine sub control şocul care-i străpunsese pieptul când acei ochi pătrunzători îl ţintuiră.

„Am venit să te previn, Travis”.

Travis? Ştia cine e el? Majoritatea celor care veneau să se întâlnească cu toţi cei patru fraţi Archer nu-l puteau deosebi de Crockett sau de Jim. Totuşi, ea îi rostise numele cu siguranţa unei persoane care-l recunoscuse.

Se uită pieziş spre ea. „Uite ce e, domnişoară. Nu ştiu ce urmăreşti, dar chiar n-am chef de glumele dumitale”.

„Dar nu sunt glume. Te rog, Travis. Ascultă-mă”.

„O cunoşti pe fata asta, Trav?”

Cu coada ochiului, îl văzu pe cel mai mic dintre fraţii lui coborându-şi arma. „Taci din gură, Neill, şi du-ţi arma la ochi”. Băiatul îl ascultă fără să comenteze, încleştându-şi mâna pe armă.

„Bărbatul care vrea să-ţi cumpere pământul va trimite nişte oameni diseară care să te facă să te răzgândeşti. Au de gând să dea foc locului în timp ce voi dormiţi, ca să te forţeze să le accepţi, următoarea ofertă pentru a-ţi mai recupera din pierderi”.

Anunţul ei îl făcu pe Travis să-şi simtă inima strânsă ca într-o menghină. De ce lumea nu-i lăsa în pace? Fie că era vorba de persoanele binevoitoare din urmă cu paisprezece ani, care credeau că ştiu mai

bine şi încercaseră să-i ducă pe fraţii lui la un orfelinat, sau de bărbaţii care au năvălit după aceea, încercând să profite de un copil ce moştenise o bucată bună de pământ, îi era lehamite de oamenii care se tot amestecau în treburile lui.

Mai erau şi alte pământuri, la urma urmei – deşi niciunul n-avea o casă şi acareturi construite deja, sau vreun pârâu care nu seca vara. „Hienele" mai onorabile au încercat să-i ofere un preţ cu mult sub cel de pe piaţă, crezând că avea prea puţină experienţă ca să ştie cum stau lucrurile. Cele mai puţin onorabile au încercat să-i ia terenul cu forţa.

Încă se mai cutremura gândindu-se la glonţul din umărul lui Jim – cel pe care Crockett i l-a scos – în timp ce Travis îi gonea pe restul atacatorilor de pe pământul lor. Jim era încă un copil de cincisprezece ani. Crockett avea şaptesprezece. Iar Neill, care avea nouă ani, fusese lăsat să stea de veghe. S-au temut că îl vor pierde atunci pe Jim din cauza febrei, dar în final Dumnezeu i-a salvat viaţa.

Iar acum, dacă femeia spunea adevărul, încă o nenorocire era pe cale să se întâmple.

Travis se uită pe rând la fraţii lui. Bine instruiţi, niciunul nu lăsase garda jos, dar le putea simţi neliniştea şi le putea auzi întrebările nerostite.

„Te rog, Travis. Trebuie să mă crezi", stărui femeia. „Tu şi fraţii tăi sunteţi în pericol".

„Domnişoara, şuieră Travis printre dinţii încleştaţi, „nu ştiu ce pui la cale, dar ştiu că dacă cineva plănuia să ne atace, cu siguranţă n-ar fi mers

să spună asta în public. Asta mă face să cred că, dacă ceea ce spui este adevărat, ai luat cumva parte la complotul ăsta şi nu pot avea încredere în tine”.

Durerea se putea citi în ochii femeii, dar ea o alungă repede înainte să-şi ridice bărbia. „Bărbatul cu care mătuşa şi unchiul meu vor să mă mărit este cel care vrea să-ţi cumpere pământul. În timp ce eram în compania lui astăzi, am putut s-aud o conversaţie privată între el şi unul dintre oamenii lui. Am fost îngrozită de ceea ce am auzit şi am ştiut că trebuie să te previn. După bunătatea cu care m-ai tratat, nu puteam sta cu mâinile încrucişate fără a face ceva.

Travis se dădu înapoi. „Ce *bunătate*? Nici măcar nu te-am văzut vreodată”. Dar familiaritatea care continua să-i dea târcoale subconştientului său îl făcea să se întrebe dacă afirmaţia lui era adevărată.

„Ba m-ai văzut”. Femeia cea ţicnită făcu un pas spre el, ignorând complet arma care încă era aţintită spre pieptul ei. „Şi atunci eram o intrusă, doar că eram mult mai mică”.

Ea îşi duse mâna spre fustă dând s-o ridice uşor. Travis îşi armă puşca. „Domnişoară, nu te mişca! Nu vreau să te împuşc”.

"Ştiu".

În loc să se depărteze de el, ea se uită ţintă în ochii lui. El văzu în ochii ei încredere. N-avea niciun sens. Poate femeia chiar *era* nebună.

„În ziua când m-ai ajutat, mi-ai spus că trebuie să ţin totul secret. Îţi aminteşti? După ce mi-ai scos piciorul din capcana aceea, m-ai pus să promit că nu voi povesti nimănui că m-ai ajutat. Ai spus c-ar fi mai

bine pentru fraţii tăi dacă toţi continuau să creadă că eşti un om rău la suflet, gata oricând să apese pe trăgaci. Mi-am respectat promisiunea. Iar acum m-am întors să-ţi răsplătesc bunătatea pe care mi-ai arătat-o în urmă cu doisprezece ani”.

Meredith se aplecă spre poala fustei şi o ridică uşor. Dumnezeu să-l ierte, tot ce făcu el a fost să-şi coboare arma ca s-o privească mai bine. Îşi aminti despre fata aceea şi despre capcanele acelea îngrozitoare. Cât de curajoasă a fost! Şi cât de încrezătoare în bunătatea lui! Dar nu putea fi ea, nu-i aşa? Cu siguranţă timpul n-a trecut atât de repede. Era doar o copilă. Această femeie nu putea fi aceeaşi persoană.

Travis îşi stăpâni orice urmă de sentiment faţă de ea şi-şi reluă poziţia. „Asta e un fel de truc – ca să-mi intri în graţii pentru ca logodnicul tău să poată veni să-mi fure pământul”.

Ochii ei se îngustară. „Nu e niciun truc, iar bărbatul acela nu va fi niciodată logodnicul meu”. Ea îşi apropie din nou mâna de fustă. „Pot dovedi cine sunt, Travis, dacă mă vei lăsa”. Fata îşi coborî privirea spre pământ. „Uită-te la piciorul meu”.

Poate că era rupt de lume, dar până şi el ştia că ceea ce-i ceruse ea nu se cuvenea. Însă, aparent, Neill era prea tânăr ca să simtă vreo jenă.

„A, cicatricea aia micuţă e floare la ureche. A lui Jim e mai mare”.

Un bombănit în surdină se auzi dinspre Jim, iar Crockett începu să râdă. Travis îi aruncă o privire aspră tânărului din stânga lui. Crockett se opri din

râs.

Obosit de poveştile fetei, Travis aruncă în sfârşit o privire spre glezna ei, la mică porţiune de piele dezvelită, de deasupra pantofului ei şi de sub tivul fustei. Se putea vedea o cicatrice mică pe pielea ei palidă.

Dintr-odată, avea din nou şaptesprezece ani, îngrijindu-i rana şi ducând-o pe fetiţă în braţe până acasă. Se gândise la ea deseori – întrebându-se ce s-o fi întâmplat cu ea. Travis îi studie din nou faţa. Părul ei avea o culoare mai închisă acum, dar îi mai rămăseseră câteva şuviţe aurii, amintindu-i de fetiţa blondă pe care o întâlnise cu multă vreme în urmă. Ochii ei de un albastru intens îl străpungeau, aşa cum o făcuseră şi atunci, când erau plini de lacrimi. Formele pe care le avea ea acum erau cu totul altele, însă determinarea şi curajul de care-şi amintea el n-o părăsiseră.

Acea fetiţă slăbuţă devenise o femeie frumoasă.

Travis îşi coborî puşca. „Mă bucur să te revăd, Meredith”.

4

Îşi *adusese* aminte. Până şi numele ei. Meredith nu se putu abţine să nu zâmbească.

„Deci, frate… cum se face că nu ne-ai spus niciodată despre această prietenă a ta?” Tachinarea rostită de bărbatul din stânga lui Travis îi atrase atenţia lui Meredith. Acesta se uită lung la ea, apoi la Travis şi din nou la ea. Îi făcu apoi cu ochiul. Lui Meredith nu-i venea să creadă. Muşcându-şi buza ca să-şi ascundă jena şi să nu zâmbească prea tare, ea îşi

coborî privirea în pământ.

„Taci din gură, Crockett”, bombăni Travis în timp ce făcu câţiva paşi spre fată. „S-a întâmplat cu mult timp în urmă”. O prinse pe Meredith de braţ şi o conduse spre poieniţă. „Se rătăcise, iar la un moment dat a călcat într-una din capcanele pe care obişnuiam să le punem pe proprietate. Am ajutat-o să-şi elibereze piciorul şi am dus-o acasă. Asta-i tot”.

După ce trecură de ultimul rând de copaci, casa se putu zări spre dreapta. Cabana primitoare, cu fumul care ieşea din hornul de piatră, o întâmpină cu căldură pe Meredith, spre deosebire de cei patru pe care-i întâlnise în drumul ei, care o ameninţaseră cu puştile.

„Aşteaptă o clipă”. Crockett alergă până în dreptul lor şi se puse în faţa ei.

Travis încercă să-l ocolească pe fratele lui, dar schimbarea bruscă de direcţie o făcu pe Meredith să se împiedice un pic din cauza piciorului ei mai slab. Şchiopătatul ei deveni mai pronunţat. Travis se uită încruntat spre piciorul fetei şi o opri din mers.

„Spuneai că ai dus-o acasă? înseamnă c-ai plecat de pe proprietatea noastră?”

„Avea piciorul rupt. Ce te aşteptai să fac?” zise Travis. „S-o las în seama coioţilor?”

„Sigur că nu. Doar că…” Crockett se holbă la el, cu o privire neîncrezătoare, aproape caraghioasă. „Nu credeam că vei trece vreodată linia aceea”.

„S-a întâmplat doar o dată. Nu face atâta caz dintr-un nimic”.

Un sfat bun şi pentru ea, îşi dădu seama

Meredith în timp ce Travis trecu pe lângă Crockett şi continuă s-o însoţească spre poieniţă. Faptul că Travis ţinuse secretă întâlnirea lor şi că nu le pomenise de ea nici fraţilor lui nu însemna că ceva intim şi personal era între ei. Foarte probabil, nu însemna decât că nu voia să le dea vreun pretext ca ei să-i urmeze exemplul şi să rătăcească prea departe de casă. Ar fi o neghiobie din partea ei să se lase stăpânită de emoţii care să-i afecteze raţiunea.

Păcat că mâna lui se simţea atât de bine pe braţul ei, iar prezenţa lui puternică la dreapta ei îi confirma toate acele vise eroice pe care şi le imagina când era copilă. Făcea ca sensibilitatea să fie atât de neatractivă.

Nechezatul unui cal se auzi de undeva din spatele casei şi-o făcu să-şi amintească de Ginger care rămăsese priponită de gard. Amintindu-şi şi de comentariile lui Travis despre coioţi, Meredith îşi dădu seama că misiunea ei durase prea mult.

Înainte ca el s-o conducă spre veranda casei, Meredith îşi trase cotul şi se opri în loc. „Vă mulţumesc pentru ospitalitatea de a mă invita în casă, dar eu ar trebui să plec. Mi-am lăsat iapa legată de gardul vostru, iar ea obişnuieşte să se neliniştească dacă stă singură prea mult timp”.

Travis o ţintui cu privirea. Compasiunea de care se bucurase când era copilă dispăruse. Şi nici recunoştinţa pe care se aştepta s-o vadă nu dădea semne să apară. Singurul lucru care se putea citi în acei ochi brun-verzui era determinarea de fier.

„Nu te conduc în casă din ospitalitate, Meredith”. Travis se apropie de ea. „Doar ca să ne poţi povesti tot ce ştii despre acest fost logodnic al tău şi despre planurile lui cu privire la ferma noastră”.

„Dar…” Meredith se uită de la un frate la altul. Chiar şi glumeţul Crockett părea de neînduplecat. „Ţi-am spus deja tot ce ştiu”, insistă ea.

Bărbaţii Archer o înconjurară din nou şi începură s-o împingă uşor în faţă. Înainte să-şi dea seama, urcă treptele verandei şi intră pe uşa din faţă.

Nu aşa trebuia să se petreacă lucrurile. Eroul Travis din visele ei nu i-ar fi dictat niciodată ce să facă, în modul acesta.

„Aproape că s-a întunecat. Chiar trebuie să plec. Nu se cade să fiu aici”. Protestele ei trecură pe lângă urechile lor în timp ce-o conduceau spre bucătărie. Căldura ce răzbătea dinspre cuptor se simţea în aer, împreună cu un miros de carne la cuptor.

Travis trase un scaun de la masa din bucătărie şi se uită încruntat la ea până se aşează. Îşi propti puşca de perete şi se apropie de faţa ei, cu o mână sprijinită de masă şi cu cealaltă de spătarul scaunului ei. „Îmi pare rău, Meredith, dar nu pot risca. Să-mi protejez fraţii şi pământul e cel mai important lucru pentru mine. Întotdeauna”. Cuvintele lui o făcură să înţeleagă că era de neînduplecat. „Vei rămâne aici şi îmi vei răspunde la întrebări până voi fi sigur c-am aflat tot ce se putea de la tine”.

Meredith se enervă, deşi nu ştia dacă era mai supărată pentru că era obligată să rămână acolo sau pentru că eroul ei se purta atât de necavaleresc. „Să

mă aştept, deci, la un interogatoriu?”

„La unul prietenos. Îţi promit”. Zâmbi şi, pentru un moment, faţa lui se destinse, iar un strop de bunătate se putu observa. Dar, mult prea repede, dispăru. „Nu mi-aş face griji pentru decenţă, dacă aş fi în locul tău. Bănuiesc că nimeni nu ştie că eşti aici, aşa că reputaţia ta nu e în pericol”.

„Verişoara mea ştie”. Argumentul era slăbuţ, chiar şi pentru ea, şi probabil l-ar fi făcut să se răzgândească la fel de mult cum l-ar fi făcut dacă scotea limba la el, dar ea nu se putu abţine să nu-l contrazică în presupunerea lui îngâmfată.

„Verişoara ta, spui? Mă îndoiesc că un membru al familiei ar risca să-ţi strice reputaţia”.

Paşi apăsaţi se auziră în spatele ei în timp ce ceilalţi fraţi se îndreptară spre masă. Ea nu se simţea ameninţată de ei, dar nici faptul că patru bărbaţi aplecându-se spre ea într-un spaţiu îngust nu-i sporea prea mult încrederea. Travis trebuie să fi observat nesiguranţa ei, pentru că se aşează pe un scaun lângă ea şi o atinse uşor pe umăr.

„N-are de ce să-ţi fie teamă de noi, Meredith. Ai cuvântul meu”. Privirile lor se încrucişară şi ceva invizibil păru să-i apropie. Să fi fost legătura afectivă care se înfiripase în timpul acelei întâlniri din copilărie? Nu era sigură, dar ea ştia că putea avea încredere în el.

Meredith îşi îndreptă spatele şi-şi ridică bărbia. „Şi calul meu?”

Travis zâmbi şi se întoarse spre cel mai mic dintre fraţi. „Neill, du-te şi adu calul domnişoarei”.

Băiatul stătea lângă cuptor şi tocmai ducea la gură o lingură plină cu fasole. Fără a se opri, îşi vârî lingura printre buze şi vorbi cu gura plină în timp ce puse lingura înapoi în oală. Meredith strâmbă din nas.

„Nu vreau să pierd discuţia asta, Trav. Calul mai poate aştepta”.

„Dacă te grăbeşti, ai putea să ajungi înainte să mâncăm toată mâncarea”.

„Să mâncaţi…? N-o să îndrăzniţi!”, se încruntă Neill, apoi aruncă o privire îngrijorată spre cuptor. Meredith îşi lăsă capul în jos pentru a-şi ascunde zâmbetul. Uimitor cât de mult poate conta mâncarea pentru un băiat.

Travis ridică din umeri. „Avem un musafir, ceea ce înseamnă că porţia va fi mai mică. S-ar putea să nu te alegi cu nimic dacă nu te grăbeşti”.

Neill mârâi încet, ca un animal încolţit, şi după ce-i aruncă o ultimă privire lui Travis, îşi luă puşca şi ieşi din bucătărie.

Travis scutură din cap şi zâmbi în spatele băiatului, afecţiunea lui fiind evidentă în ciuda fermităţii cu care-l trata. Dar în timp ce-şi îndreptă din nou atenţia asupra lui Meredith, zâmbetul îi pieri, lăsând să se vadă că rămâne neclintit pe poziţie.

Fără vreun alt cuvânt, Crockett şi celălalt frate, care încă nu vorbise, se aşezară şi ei pe scaune, faţă în faţă cu ea şi cu Travis, şi începură a se holba la ea. Instinctiv, Meredith se depărtă de ei şi se trase mai spre Travis.

„Ce şi-au propus să atace?” Travis încercă să alunge sentimentul de protecţie ce apăru înăuntrul lui

atunci când Meredith se apropie de el, pelerina ei atingându-i braţul. Nu-i plăcea deloc să se poarte atât de dur, dar era important să afle tot ce se putea despre atacatorii lui. Şi asta cât mai repede. Poate că femeia deţinea informaţii valoroase sau un indiciu despre complotul unui duşman, fără ca măcar să fie conştientă de importanţa acestuia. Informaţiile puteau fi vitale când era vorba să-şi apere casa. Nu era momentul potrivit să se poarte delicat.

„Meredith?”

Ea se uită în spatele lui, spre uşă şi, pentru o clipă, el crezu că ea va fugi spre ieşire. Totuşi, fata dădu dovadă de inteligenţă, o caracteristică pe care el o apreciase la ea şi acum doisprezece ani. Meredith îşi sprijini mâinile de masă, într-o poziţie de rugăciune, şi-şi ţinu privirea aţintită spre ele în timp ce vorbi.

„Hambarul”.

Era logic. Deja depozitaseră acolo cea mai mare parte a proviziilor de iarnă. Şura de fân şi porumbarul erau pline ochi, iar odată cu nopţile ce începuseră să fie din ce în ce mai reci, ei hotărâseră ca o mare parte din recoltă s-o depoziteze în hambar. Să-l piardă, asta i-ar da peste cap în timpul iernii. Nu că aşa ceva ar putea să-l convingă să vândă. Nimic n-ar putea face asta.

„Câţi oameni vor veni încoace?” întrebă Crockett.

„Nu ştiu”.

Travis încercă să reformuleze întrebarea.

„Câţi oameni lucrează pentru acest logodnic al tău?”

Meredith scutură din cap, iar ochii ei albaştri îl

privire încruntaţi.

„*Nu* este logodnicul meu – n-a rost niciodată. Şi aş aprecia dacă nu te-ai mai referi la el aşa!

Travis îşi ridică mâinile, scuzându-se. „Bine”.

Ea inspiră încet şi-şi concentră atenţia asupra mâinilor. „Numele bărbatului este Roy Micchell şi n-am nicio idee câţi oameni lucrează pentru el. Se ocupă de o afacere cu cherestea, aşa că îmi imaginez că sunt destui angajaţi”.

Probabil oameni cu o constituţie solidă. Care s-ar descurca la tăiatul şi căratul buştenilor. Nu o şleahtă de filfizoni crescuţi la oraş. Travis începu să bată uşor cu degetul mare în masa din lemn de pin în timp ce mintea lui analiza informaţiile auzite.

Crockett îşi drese vocea. „Va trebui să mutăm proviziile”.

Travis dădu din cap. „Dar nu le putem duce pe toate în grajd. Dacă oamenii lui Mitchell se apropie destul de mult ca să vadă că proviziile sunt în siguranţă, vor suspecta că ştim de ei şi vor incendia, în schimb, casa”.

„Putem priponi caii lângă pârâu”.

„Bună idee, Jim. Ar sta mai liniştiţi lângă apă dacă focul chiar s-ar aprinde”. Travis îşi ridică capul ca să se uite la o grindă din tavan, priveliştea obişnuită ajutându-i să se concentreze. „Fiecare din noi poate avea un cal înşeuat lângă locul unde vom forma un perimetru. Asta ne va ajuta să salvăm şeile şi caii şi să găsim un mod de a alunga animalele dăunătoare”.

„Ce facem cu catârul?” întrebă Crockett. „Ştii cât

de irascibil devine Samson noaptea. Dacă încercăm să-l ducem până la albia pârâului, va începe să scoată răgete şi ne va da de gol”.

Travis încuviinţă. Bătrânul Samson era arţăgos din cale-afară. Dacă nu era în grajdul lui când se lăsa noaptea, îl apucau pandaliile mai rău decât cum obişnuia să facă Neill când venea timpul pentru îmbăiere. „Atunci, ar fi mai bine să-l lăsăm în grajd. Poate dacă o legăm şi pe Jochebed acolo o să se liniştească”. Vaca de lapte ocupa staulul de lângă cel al lui Samson, deci dacă ar ţine-o aproape de el, poate că măgarul ar rămâne liniştit. Dar Travis trebuie să se gândească şi la faptul că şi-ar putea pierde sursa lor de lapte. Nu prea aveau însă de ales. „Două animale ţinute în afara hambarului n-ar trebui să trezească prea multe bănuieli”.

„Ce facem cu nutreţul?”, întrebă Crockett. „Mă gândeam că putem muta ceea ce este în porumbar în şură”. Se întoarse spre Jim. „Dacă n-ai nimic împotrivă”.

Şura era locul în care Jim îşi încropise un atelier pentru mobilierul pe care-l meşterea din nucii, pinii sau stejarii care creşteau pe pământul lor. Era protectorul acelui spaţiu la fel cum era o veveriţă cu o grămadă de nuci. Dar el fu de acord, aşa cum Travis ştia că va face. Nevoile familiei aveau întâietate.

„Am să eliberez acolo un loc”.

„Bine”. Cu fiecare soluţie pe care o găseau, Travis recuperă o parte din controlul pe care-l pierduse când aflase de iminentul atac. Cu şi mai multă încredere în sine, abordă ultima problemă.

„Cum rămâne cu fânul? Aveţi vreo idee unde să-l păstrăm?”

Încăperea pentru afumatul cărnii era prea mică, la fel cum erau şi celelalte acareturi. Dacă-l lăsau sub cerul liber, era o ţintă sigură pentru o torţă aprinsă. Se uită spre Crockect, apoi spre Jim, dar după expresia feţelor lor Travis pricepu că cei doi n-aveau nicio idee. La fel ca şi el. Liniştea se aşternu peste ei. Controlul pe care-l avusese îi scăpa din nou printre degete.

„Căruţele care transportă ian spre grajdurile din oraş sunt mereu pline ochi. De ce nu încărcaţi cât puteţi în căruţa voastră, ca după aceea s-o duceţi până la albia pârâului sau undeva în pădure? Puteţi s-o acoperiţi cu o prelată pentru mai multă protecţie!

Trei perechi de ochi se întoarseră pentru a o privi pe femeia din mijloc – o femeie de care uitaseră că era acolo. Cel puţin Travis uitase. Dar uitându-se la ea acum, nu-şi putu da seama cum se întâmplase.

„E o idee bună”, zise Crockett.

Travis era pe cale să încuviinţeze, când mai multe tropăituri se auziră dinspre curte. Într-o clipită, sări în picioare cu puşca în mână. Îi simţi pe fraţii săi în spatele lui în timp ce o zbughi afară pe hol.

Travis îşi duse la ochi puşca Winchester. Un călăreţ pe un cal alb cu castaniu, pe care Travis nu-şi amintea să-l mai fi văzut vreodată, se îndrepta furtunos spre verandă. Travis răsuflă nervos şi-şi fixă ţinta. Semiîntunericul amurgului făcea dificilă distingerea trăsăturilor, aşa că el hotărî să mizeze pe

împuşcătura cu cea mai mare şansă de reuşită şi ţinti spre pieptul bărbatului. Totuşi, în timp ce-şi mişcă degetul pe trăgaci, simţi că recunoaşte ceva. Călăreţul avea o figură familiară. Travis îşi îndepărtă de umăr puşca Winchester, inima bătându-i cu putere în timp ce se gândi cu groază la ce s-ar fi putut întâmpla.

Neill smuci hăţurile în dreptul verandei şi sări de pe spatele calului înainte ca acesta să se oprească complet. „N-am întârziat la cină, nu-i aşa?”

Travis coborî furios treptele şi-l îmbrânci pe fratele lui mai mic atât de tare încât acesta căzu cu fundul în ţărână. „Unde ţi-a fost mintea, băiete, venind până aici călare fără să dai semnalul? Puteam să te împuşc!”

Într-o fracţiune de secundă, fata şocată a lui Neill deveni una stânjenită. „Îmi pare rău, Trav. Credeam că ştii că sunt eu, dacă tot m-ai trimis după calul domnişoarei Meredith”.

„Ai uitat că mai aşteptăm alţi vizitatori în seara asta? Musafiri nepoftiţi?” Travis îi întinse mâna fratelui său şi-l trase brusc de jos. „Cu întunericul ăsta, iar tu călare pe un cal străin, pentru o clipă, am crezut că eşti unul dintre ei. Trebuie să gândeşti şi cu altceva decât cu stomacul, Neill”.

„Data viitoare mă voi descurca mai bine. Jur”.

Travis îl bătu pe umăr, încurajându-l. „Ştiu că aşa vei face. Eşti un Archer”.

„Jim”, îl striga Travis pe tânărul care aştepta pe verandă lângă Crockett, „pune mâncarea în farfurii. Nu ne putem permite ca băiatul ăsta să fie distras, cu mintea în altă parte. Avem prea multe de pregătit”.

Zâmbetul lui Neill reapăru şi tensiunea lui Travis se risipi. Doar un pic.

În timp ce Jim se grăbi spre bucătărie, Travis rămase în urmă şi studie atent pădurea întunecată, întrebându-se din ce direcţie va veni nenorocirea.

Doamne, Îţi voi rămâne îndatorat dacă ne ajuţi să trecem cu bine şi *teferi de noaptea asta*.

Privindu-i pe fraţii Archer mâncând era de parcă ar fi privit o tornadă răvăşind camera. Meredith stătea cu coatele apropiate de corp, speriată să mai facă altceva decât să-şi ridice ocazional mâna ca să ducă furculiţa la gură, de teamă să nu fie bruscată de un braţ întins după vreuna din chiflele de pe masă. Tocana din carne de vânat era arsă, fasolea era cleioasă, iar chiflele erau la fel de uscate ca pâinea prăjită fată pic de unt, totuşi bărbaţii Archer au luat cu asalt oala de mâncare precum o haită de câini care se bat pe o pradă proaspătă. Niciunul din ei nu vorbea. Doar mâncau.

De fapt, nu toţi. Cel pe care-l chema Jim se opri din mâncat şi o privi încruntat. Bombăni apoi în timp ce se chinuia să mestece o bucată, probabil foarte tare, de carne, dându-i impresia clară că el o socotea vinovată pentru felul cum ieşise tocana. Ceea ce probabil era adevărat. Sosirea ei într-adevăr le întârziase cina. Iar cu ameninţarea oamenilor lui Roy atât de iminentă, ea presupuse că graba era mai importantă decât eticheta. Totuşi, era un pic neliniştitor să fie înconjurată de oameni cu un apetit nesăţios. De aceea, când Travis se ridică de la masă şi

începu să dea ordine, la nici cinci minute de când începuseră să mănânce, Meredith se trezi atât uşurată cât şi uimită.

„Jim, te ocupi de porumbar. Crockett, adu căruţa şi apucă-te să încarci fânul. Nu vom putea să-l încărcăm pe tot, dar ar trebui să putem salva o mare parte din el. Am să vin să te ajut şi eu de îndată ce-i spun lui Neill ce să facă în legătură cu proviziile".

Picioarele de la scaunele care zgâriau podeaua se auziră în cor în timp ce fraţii Archer terminau de înghiţit ultimii dumicaţi şi se ridicau să-l urmeze pe Travis. Niciunul dintre ei nu-i aruncă nici măcar o privire, toate feţele lor fiind încordate.

Simţindu-se exclusă, Meredith sări în picioare. „Eu ce pot face?"

Travis se opri, măsurând-o rapid din cap până-n picioare, dar ezitând în final să-i dea vreo misiune, din cauza piciorului ei slab. „Tu rămâi înăuntru. Imediat ce terminăm aici, te conduc acasă". Şi cu asta, se grăbi să iasă pe uşă, gata să se apuce de treabă.

Meredith însă alergă după el şi-l prinse de braţ. „Pot să vă ajut şi eu, Travis".

Travis se întoarse cu faţa spre ea. „Asta nu e lupta ta. Rămâi în casă şi ţine-te la adăpost. Tu nu cunoşti locurile pe aici şi nu vei face decât să mă încurci răspunzându-ţi la întrebări".

Chiar dacă n-o spusese, ea îşi putea imagina cu uşurinţă ce gândea el. Acea privire spunea totul. O credea slabă. O povară.

Meredith nu mai insistă. Îl urmări cum se îndreaptă grăbit spre hambar, dar în timp ce ea se

întoarse în casă, îşi jură să-i arate că era mai mult decât o fată cu un mers şchiopătat. Era deşteaptă, puternică, capabilă, şi orice bărbat care credea altfel despre ea trebuia să-şi schimbe părerea.

Intră pe uşa din faţă şi străbătu holul până în bucătărie. O masă plină de farfurii murdare şi un aragaz stropit de mâncare păreau să-i arunce o provocare. Meredith îşi dădu jos pelerina. Suflecându-şi mânecile, se îndreptă spre masă şi strânse farfuriile şi tacâmurile murdare. Poate nu era cea mai captivantă dintre treburi, însă avea de gând să le facă bucătăria mai strălucitoare decât un ceainic nou din aramă până când acei bărbaţi Archer înguşti la minte aveau să se întoarcă.

În plus, se putea gândi cel mai bine în linişte în timp ce va spăla vasele. Şi avea multe lucruri la care să se gândească. Bărbaţii se concentrau pe salvarea proviziilor din hambar, dar ei nu s-au gândit deloc să facă o strategie ca să salveze hambarul. La asta se va gândi ea.

Îndată ce vasele au fost spălate, iar aragazul curăţat, Meredith puse în aplicare prima parte a noului ei plan. Mai întâi, scoase fiecare oală, găleată şi lighean pe care le putu găsi. Căută apoi prin bufet după pansamente şi alte provizii medicale. Ea se rugă ca

Travis şi fraţii lui să nu fie răniţi, dar se asigură că totul era pregătit pentru orice eventualitate. Căută apoi prin dormitoare, strângând păturile vechi. Erau mai multe moduri se a lupta împotriva focului şi ea încerca să adune cât mai multe „arme”.

Meredith îngrămădi păturile în cel mai mare lighean şi apucă de mânerele de la trei găleţi. Ridică de jos ligheanul şi se îndreptă spre uşa din spatele casei. Exploră întreaga curte şi scrută cu privirea umbrele întunecate până zări o formă care se potrivea cu ceea ce avea ea de gând să facă. Îndreptându-şi umerii, porni spre ţâşnitoarea de apă.

Bărbaţii avuseseră mult de lucru. Catârul şi vaca erau deja în ţarc împreună cu patru cai înşeuaţi, iar ea zări spatele căruţei de după colţul hambarului. Auzi voci de bărbaţi care se strigau unii pe alţii dinăuntrul clădirii, iar Meredith se gândi că ei terminau cu încărcatul fânului. Trebuia să se grăbească dacă voia să fie înapoi în casă până vor intra din nou bărbaţii ca să se schimbe de haine.

Meredith apucă de mânerul ţâşnitorii şi apăsă energic pe el, iar apa ţâşni din furtun direct în troaca pentru cai. O umplu cu vârf ca să aibă destulă apă la îndemână pentru găleţi, în caz că vor avea nevoie să stingă focul. Umplu apoi ligheanul şi toate cele trei găleţi. Dosi păturile sub troacă pentru a nu le lua vântul şi se întoarse în casă după alte oale. În final, un întreg şir de oale stăteau pregătite a fi folosite la stingerea focului. Meredith dădu satisfăcută din cap şi se îndreptă înapoi spre bucătărie.

De la geam, abia putea desluşi conturul troacei şi al şirului de găleţi pe care le aşezase una lângă alta, dar ştiind că erau acolo avu sentimentul că făcuse o treabă bună. Era chiar ciudat sentimentul de protecţie pe care-l simţea ori de câte ori se gândea la hambar că va lua loc. Era pe proprietatea familiei Archer de

nici două ore, însă avea un sentiment straniu de apartenenţă când se uita afară în curte.

„Ştiu că oamenii tăi vor veni, Roy”, zise ea în şoaptă, „dar am să lupt împotriva ta cu orice mijloc voi avea la îndemână”.

Sunetul uşii din faţă deschizându-se şi bocănitul greu al picioarelor încălţate în ghete o făcu pe Meredith să se depărteze de fereastră. Luând ibricul de cafea de pe foc, începu să toarne băutura fierbinte în căni.

În timp ce umplea şi cea de-a patra cană de cafea, Meredith îşi dădu seama că niciun zgomot nu se auzea dinspre ei. Aşează ibricul pe masă şi-şi ridică privirea. Toţi cei patru Archeri stăteau îngrămădiţi în uşă, holbându-se la ea de parcă n-ar mai fi văzut vreodată o femeie turnând cafea în căni.

„M-am gândit că vreţi să beţi ceva cald înainte să ieşiţi din nou. Noaptea va fi rece şi nu se ştie cât veţi sta afară”. Ea zâmbi, încercând să-şi stăpânească senzaţia ciudată din stomac.

Într-un final, Travis intră în bucătărie şi luă o cană de pe masă. „Mulţumesc”. Privirile li se încrucişară. Meredith se simţi pătrunsă de o căldură care nu avea nimic în comun cu cafeaua, şi plecă repede capul şi luă o cană de pe masă, oferindu-i-o lui Crockett, apoi făcu la fel cu Jim şi Neill. Fiecare dintre fraţi murmură o mulţumire şi-şi înclină capul în semn de respect, dar niciunul dintre ei nu-i inspira aceleaşi sentimente puternice precum fratele lor.

Ai grija, Meredith. Vei merge acasă după asta. Nu-ţi lăsa inima unui cowboy singuratic care n-are loc

pentru tine în viaţa lui!

„Am adus-o pe Sadie să-ţi ţină de urât în timp ce noi vom fi afară”. Travis fluieră scurt şi un câine mare şi negru îşi făcu loc printre picioarele bărbaţilor care blocau uşa. Ghearele ei zgâriau podeaua din lemn şi privirea ei prostuţă trezi simpatia lui Meredith. Câinele se duse până în dreptul lui Meredith şi se aşeză.

„Ea este Sadie? Căţeluşa fioroasă care credeam că mă va mânca dintr-o înghiţitură?” Meredith zâmbi spre câinele care avea o uşoară artrită şi se aplecă s-o mângâie pe cap. Sadie dădu din coadă, semn c-o îndrăgise deja. „Acum că eu am mai crescut, iar tu ai îmbătrânit, nu mai eşti la fel de înfricoşătoare”.

„Înfricoşătoare? Sadie?” pufni Neill. „E doar un câine de vânătoare ieşit la pensie. Cui i-ar fi frică de *cal*.

„Neill”. Travis îi rosti numele ca pe o avertizare.

Meredith râse uşor. „E-n regulă”. Ea se ghemui şi începu s-o mângâie pe Sadie pe gât şi pe spate. „Oricine îşi poate da seama că Sadie e un animal loial şi simpatic. Dar pentru o fată de zece ani cu o imaginaţie prea bogată, care auzise poveşti despre dulăii fi o roşi ai familiei Archer, ce mănâncă oameni, entuziasmul lui Sadie a fost interpretat greşit”.

„Dulăii noroşi ai familiei Archer, ce mănâncă oameni? Ce fel de prostii…”

„Lasă asta, Neill”, i-o reteză Travis. „Avem alte treburi pe cap. Ia-ţi haina şi urcă-te pe cal”.

Neill se supuse, urmat de Jim şi Crockett, lăsând-o pe Meredith singură în bucătărie cu Travis. El îşi

târşâi picioarele pentru o clipă, apoi lăsă grăbit pe masă cana cu cafea. „Sadie o fi ea bătrână”, spuse el, ezitând s-o mai privească în ochi, „dar e un câine bun de pază. O să latre dacă aude ceva, aşa că ţine-o aproape de tine”.

„Aşa voi face”. După ce-o mângâie pe Sadie încă o dată, Meredith se ridică în picioare.

Travis apucă spătarul scaunului cel mai apropiat de Meredith, mâinile lui frecând uşor lemnul de parcă nu ştia ce altceva să facă cu ele. Un gest ciudat pentru un bărbat căruia autoritatea îi venea ca o mănuşă. Vulnerabilitatea din gesturile lui o făcu pe Meredith să simtă că inima i se opreşte în loc.

„Rămâi în casă”, îi zise el. „Vei fi în siguranţă aici”. Ochii lui îi priviră într-un final pe ai ei. „Dacă mi se întâmplă ceva, băieţii au ordin să te protejeze, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji pentru nimic”.

Ea îşi coborî privirea şi se uită spre Travis printre gene. „Ai grijă”.

El îşi drese glasul şi se uită în altă parte. „O să am”, murmură el, apoi îşi luă haina din cuier şi se îmbrăcă. „O, şi… Meredith…” „Da?”

„Îţi mulţumesc”.

În timp ce Travis ieşea din cameră, Meredith zâmbi. Orice avea să le rezerve noaptea, drumul până la ferma familiei Archer meritase cu siguranţă.

Fiecare frate se îndreptă călare spre poziţia stabilită, având nevoie de desişul pădurii ca să le ascundă prezenţa. Se gândiseră iniţial să se ascundă în hambar, dar asta le-ar fi asigurat doar două poziţii favorabile în loc de patru. Dacă oamenii lui Mitchell ar

fi venit dinspre răsărit sau dinspre apus, lor le-ar fi fost aproape imposibil să-i observe din timp. Afară, printre copaci, el şi fraţii lui aveau mai multe şanse să-i oprească pe atacatori înainte să se apropie prea tare de hambar ca să arunce o torţă.

În plus, voia să nu piardă din ochi casa. Şi pe Meredith. Încă nu-i venea să creadă că ea se aventurase până acolo ca să-i avertizeze. O fată atât de frumoasă ar fi trebuit să aibă lucruri mai bune de făcut decât să înfrunte bârlogul unor bărbaţi deplorabili, ce pierduseră contactul cu civilizaţia cu ani în urmă.

Dar ea venise. Pentru că se simţea îndatorată. Travis scutură din cap în timp ce descălecă şi scoase puşca din teacă. Observase că femeia avea o problemă la piciorul drept, o rană de care fără îndoială era vinovat, dar în loc să-l învinuiască, ea s-a dat peste cap ca să-l ajute. Nu era chiar o femeie obişnuită.

Nu c-ar fi avut multă experienţă cu femeile. Se lăsase de şcoală după clasa a opta ca să aibă grijă de fermă împreună cu tatăl lui, iar după câţiva ani îşi creştea fraţii de unul singur. În afară de câteva ieşiri la biserica la care mergea pe când avea vreo paisprezece ani, el n-avusese nicio experienţă cu sexul frumos. Asta nu însemna că era prea neştiutor ca să observe efectele uneia, totuşi.

Travis îşi frecă bărbia şi se încruntă, întrebându-se pentru prima oară ce fel de impresie îi lăsase. Probabil îl considera pe jumătate sălbatic, aţintind arme spre femei inocente şi dând ordine precum un general, lotuşi, când el şi băieţii intraseră în casă după

ce eliberaseră hambarul şi o găsiseră pe Meredith într-o bucătărie lucind de curăţenie, turnând în căni cafea fierbinte şi cu un zâmbet binevoitor, stomacul i se strânse de dorinţă. Şi nu era singurul care simţise reacţia aceea. Crockett şi Jim simţiseră şi ei. Putea să-şi dea seama după tensiunea ciudată pe care o emanau. Chiar şi tinereţea lui Neill nu-l ţinuse imun.

În timp ce Travis scruta întunericul cu privirea, uitându-se după orice mişcare nefirească, întrebările îi apăreau în minte, distrăgându-i atenţia. Oare ar fi avut aceeaşi reacţie pentru orice femeie care ar fi stat în bucătăria lui, arătând agreabilă şi primitoare, sau era ceva special la Meredith care-i trezea aprecierea şi instinctele protectoare?

Travis îşi încrucişă braţele şi se sprijini cu umărul de trunchiul unui copac. Păcat că ea va pleca atât de curând. I-ar fi făcut plăcere să încerce s-o descopere.

6

Meredith îşi ridică bărbia şi clipi de câteva ori, încercând să se dezmeticească. Se holbă în întuneric, stând pe balansoarul de pe verandă, dar nu văzu ceva în neregulă. Se acoperi cu pledul gros pe care şi-l adusese din casă şi-şi rezemă capul de spătarul balansoarului, închizându-şi din nou ochii.

Un mârâit se auzi lângă picioarele ei, sfârşindu-se într-un lătrat ascuţit.

Ochii lui Meredith se deschiseră şi ea îşi îndreptă spatele.

"Ai auzit ceva, Sadie?”, şopti ea. Meredith îşi scoase mâinile de sub pled şi se întinse după pistolul

vechi pe care-l găsise în casă.

Sadie se ridică de jos, dar rămase nemişcată şi cu urechile ciulite. Meredith se ridică şi ea. Ţinând pistolul cu mâini tremurânde, scrută întunericul, încercând cu disperare să vadă silueta în mişcare a unei persoane care n-avea ce căuta acolo. Dar hambarul nu era altceva decât o formă întunecată şi nedesluşită pe un fundal negru şi cenuşiu.

Apoi o umbră se distinse de celelalte. Şi se împărţi în două… ba nu… trei siluete mai mici. Meredith îşi simţi inima bătându-i tare în piept. Se îndreptă cu multă atenţie spre balustrada verandei. Oare se întorseseră Travis şi ceilalţi ca să verifice cum mai stau lucrurile, sau oamenii lui Roy se furişaseră până la hambar fără a fi observaţi?

În timp ce se gândea ce să facă, o briză îi răvăşi şuviţele de păr din jurul feţei – o briză ce aducea un miros familiar şi dulceag. Kerosen!

Meredith străbătu veranda şi ridică puşca la umăr. Îndreptând ţeava dublă în aer, se pregăti pentru recul şi apăsă pe trăgaci. Bubuitul risipi liniştea, alarma răsunând în tăcerea din jur.

Asta ar trebui să-i facă pe Archeri să se întoarcă imediat!

Meredith lăsă arma jos, satisfăcută că umbrele din jurul hambarului începură a se împrăştia. Apoi o împuşcătură se auzi. Meredith gemu în timp ce un glonţ nimeri la vreo treizeci de centimetri în faţa ei. Se retrase în întunericul verandei şi se ghemui în spatele balansoarului în care moţăise cu câteva minute mai înainte. Sadie o urmă, flancând-o

protectoare în dreapta.

„Bravo, fetiţo”. Meredith o apucă de grumaz şi o trase lângă ea jos, în spatele balansoarului.

Nemaifiind nevoiţi să se ascundă, oamenii lui Roy înconjurară în fugă hambarul. Unul dintre ei aprinse în cele din urmă un băţ de chibrit.

Micuţa scânteie o îngrozi pe Meredith. Căci aceasta nu rămase mică pentru mult timp. A aprins o torţă. Apoi a doua. Şi a treia.

Sadie lătră în ciuda eforturilor lui Meredith de-a o face să tacă. Măgarul din grajd zbiera şi lovea gardul cu lovituri ascuţite care se auzeau până la casă. Meredith îşi închise ochii şi se rugă până când zgomotul copitelor care se îndreptau spre hambar îi întrerupse rugăciunea.

Travis!

Doi călăreţi ieşiră din pădure lângă intrarea în hambar, cu puştile în mână. Se auziră focuri de armă, dar şi strigăte de bărbaţi. Să fie Travis unul din călăreţi? Şi unde erau ceilalţi fraţi? Erau în cealaltă parte a hambarului, de unde nu puteau fi văzuţi? câţi dintre oamenii lui Roy erau acolo? Meredith privi prin grilajul spătarului balansoarului, ţinând-o strâns lângă ea pe Sadie. Dacă ar putea vedea ce se întâmplă!

Îndată, şi ceilalţi doi fraţi apărură călare, iar torţele fură îndepărtate din luptă, armele şi caii devenind acum mai importanţi. Pentru câteva minute, Meredith crezu că hambarul va fi cruţat, dar când oamenii lui Roy încălecară şi se împrăştiară prin pădure, iar Travis şi fraţii lui îi fugăriră, mirosul fumului ajunse înapoi spre casă. Un miros mai

puternic decât ceea ce putea fi explicat de câteva torţe fumegânde ce rămăseseră în ţărână.

Meredith ieşi din spatele balansoarului şi înainte cu grijă spre treptele verandei. Cu una din ţevile puştii încărcată încă, îşi puse pe umăr arma şi se furişă în curte. Privi atentă de la hambar până la ţarc şi apoi înspre copaci după orice mişcare a vreunui om. Tocmai când hotărî că totul era în regulă, Sadie trecu în fugă de ea, se ghemui sub cea mai joasă stinghie a gardului ţarcului şi începu să tare spre intrarea în hambar.

Ţinând arma strâns în mână, Meredith îşi muşcă buza şi făcu un pas în faţă. „E cineva aici?” strigă ea.

Singurul răspuns veni de la măgar, Samson, care încă mai făcea o gălăgie infernală. Vaca era şi ea agitată, mişcându-se în lateral şi gemând când şi când. În timp ce Meredith se chinui să audă orice indiciu de ameninţare a vreunui om, urechile ei auziră un cu totul alt sunet – o trosnitură înăbuşită din interiorul hambarului.

Grăbindu-se în faţă, Meredith îşi strecură corpul printre stinghiile gardului, apoi alergă lângă Sadie. Un suflu de căldură o izbi în faţă când trecu prin dreptul uşii.

Flăcările lacome se căţărau pe pereţii interiori.

Nemernicii aprinseseră focul înăuntrul hambarului! Furia puse stăpânire pe Meredith în timp ce ea îşi suflecă fusta şi alergă spre şirul de găleţi. Travis şi fraţii lui n-avuseseră nicio idee că hambarul lor luase foc atunci când porniră pe urmele oamenilor lui Roy, aşa că nu se vor grăbi să se întoarcă.

Prinderea celor responsabili avea întâietate. Ceea ce o lăsa pe Meredith singură să lupte împotriva flăcărilor.

În caz că Travis nu era prea departe ca să audă focul de avertizare şi să-i înţeleagă sensul, Meredith trase ultimul glonţ din puşcă şi aruncă arma de cealaltă parte a troacei. Luă două oale din acelea pe care le pregătise mai devreme şi o luă la fugă având grijă să nu verse prea multă apă.

„E un moment numai bun pentru un mers şchiopătat”, bombăni Meredith. Dar chiar în clipa în care rostise cuvintele, piciorul ei drept lovi o moviliţă de pământ, vărsând apă peste pantoful ei. Cu o grimasă, ea îşi reluă drumul dar nu încetini pasul.

Ajunsă în hambar, se îndreptă spre peretele dinspre est, unde focul părea că se înteţise. Aruncă apa din găleată peste lemnul ce ardea, bucuroasă să audă şuieratul flăcărilor stinse. Dar într-o clipită, altele noi se ridicau să le ia locul.

Meredith alergă înapoi la troacă. „Doamne, ajută-mă să răzbesc. Te rog. Nu e corect ca nişte oameni buni să sufere din cauza capriciilor unui om rău”.

Ea alergă înapoi spre hambar, apoi din nou la troacă. Aruncă apă până când troaca aproape că se goli. Îşi simţea braţele ca de cauciuc, iar spatele o durea cumplit. Plămânii îi ardeau de la fum şi căldură, dar ea renunţă să se dea bătută.

Ştergându-şi fruntea cu o mână acoperită de funingine, se întoarse cu spatele la hambar ca să inspire aer curat. Ignorând oboseala ce ameninţa să pună stăpânire pe ea, Meredith aruncă în troacă o

pătură care absorbi ultimele picături de apă. Stinse câte flăcări putu, apoi reumplu găleţile la pompa de apă. Cu siguranţă Archerii se vor întoarce curând.

Ţinându-se cât mai departe de copitele lui Samson, Meredith îşi târî picioarele înapoi în hambar şi-şi concentră atenţia la peretele dinspre vest. Plesni flăcările cu pătura udă, dar acestea păreau că râd de ea, mişcându-se în sus, unde ea nu putea ajunge.

Apoi, de parcă uşa de la un cuptor s-ar fi deschis larg, o lumină fulgeră deasupra capului lui Meredith, iar un val puternic de căldură se năpusti peste ea.

Doamne, ai milă.

Focul izbucnise în podul pentru fân.

Oamenii lui Mitchell scăpaseră. Absolut toţi. Travis privi încruntat spre sârma tăiată care lăsase o gaură în gardul ce împrejmuia proprietatea. Dacă nu era aşa întuneric, lucrurile ar fi stat altfel. Dar cei din familia Archer erau prea deştepţi ca să pună un cal în pericol, călărind pe terenul abrupt noaptea.

Oare va mai fi încă o încercare? Fără Meredith care să-i avertizeze data următoare, Travis avea puţină încredere că vor avea la fel de mult succes în a zădărnici eforturile lui Roy Mitchell.

„Priveşte partea bună – n-au făcut nimic hambarului şi niciunul din noi n-a fost rănit în luptă”. Afirmaţia calmă a lui Crockett se strecură în mintea lui Travis. Îşi îndreptă atenţia de la gardul deteriorat la cei trei fraţi nevătămaţi adunaţi în jurul lui.

„Da, ai dreptate”. Travis îşi drese glasul, trăgând de timp ca să scape de propria lui dezamăgire şi să schiţeze un zâmbet forţat spre băieţi. „Lucrurile cu

siguranţă puteau fi mai dramatice. După felul cum zburau gloanţele alea, e un miracol că n-a fost vărsat sânge”.

„Tot nu înţeleg cum neghiobii ăia au reuşit să treacă de noi mai devreme”, bombăni Neill. „N-am adormit, Travis. Îţi jur!”

„Ştiu că n-ai făcut asta, frăţioare. Nu jura. Ce-a fost a trecut”. Travis îşi mână calul castaniu până ajunse lângă Neill. „Era un spaţiu prea mare pentru patru oameni să-l supravegheze şi prea puţină lumină ca să vezi la mai mult de o aruncătură de băţ în orice direcţie. Ştiam că cea mai bună şansă a noastră era ca ei să dea de unul dintre noi în timp ce se îndreptau încoace, având în vedere că se aşteptau să fim în casă, dormind buştean în paturile noastre. Dar n-a fost să fie aşa”.

„Că tot veni vorba de dormitul în paturile noastre…” Crockett trase de hăţuri până când calul lui se îndreptă înspre casă. „Sunt mai mult decât pregătit să fac exact asta. Hai să ne întoarcem”.

Travis încuviinţă, propria lui energie cedând în faţa oboselii, acum că primejdia trecuse. „Ia-o înainte”.

O luară printre copaci, urmând cărările bine ştiute care le-ar fi cauzat cailor cele mai puţine bătăi de cap. Nimeni nu vorbea, erau prea obosiţi şi abătuţi ca să facă altceva decât să stea drepţi în şa. Dar în timp ce urcau dealul ce ducea spre casă, Neill rupse tăcerea.

„A fost un lucru bun c-ai tras acel foc de avertizare, Trav, altfel n-am fi avut nicio şansă să-i

oprim”.

„N-am fost eu”. Travis mână calul în jurul unui pietroi, ţinându-şi privirea aţintită pe drumul dinaintea lui. „Am văzut ţeava unei arme lângă casă. Cred că Meredith a tras focul”.

„Meredith?” Neîncrederea se simţi în vocea lui Neill. „Nu i-ai spus să stea în casă? Ce făcea ea afară şi de unde a luat puşca? Nu crezi că-i ajuta pe ceilalţi, nu?”

„Normal că nu-i ajuta”, i-o reteză brusc Travis. „Dacă-i ajuta, n-avea niciun rost să se străduiască atât de tare să ne întoarcă din pădure ca pe un corp de cavalerie, nu crezi?” Travis îşi stăpâni restul cuvintelor ce-i stăteau pe limbă, şocat de reacţia lui vehementă. Neill n-o cunoştea pe Meredith. De fapt, niciunul dintre ei n-o cunoştea. Inclusiv el. Să-i pună la îndoială loialitatea era normal – mai normal decât să-i apere prosteşte caracterul, bazându-se pe două întâlniri ce însemnau mai puţin decât o zi în compania ei.

Travis făcu o grimasă. Oare era el atât de vulnerabil în faţa a doi ochi albaştri sclipitori şi a unui zâmbet frumos? Ar fi bine să-şi controleze reacţiile înainte să facă ceva stupid.

„Probabil c-a găsit una din armele de vânătoare ale tatii”, zise Crockett. „Uşa camerei nu e încuia…”

„Linişte!” Vocea ascuţită a lui Jim îl făcu pe Travis să-şi ridice capul. „Miroase a fum”.

Fum? Travis adulmecă aerul şi se alarmă. Şi lui îi mirosea.

Reuşise o scânteie de la una din torţele căzute să

se aprindă? Nu văzuse nici urmă de foc când le-a spus băieţilor să-i urmărească pe atacatori. Lăsase casa lor neprotejată?

O lăsase pe Meredith neprotejată?

„Dii!” Dându-i calului pinteni, Travis porni glonţ spre casă.

7

puternic şi o lumină portocalie stranie se zărea printre pini. Travis prinse mai tare hăţurile şi se lăsă jos în şa, călărind cu o viteză cam riscantă. Era totuşi foarte aproape de casă şi cunoştea destul de bine terenul, aşa că armăsarul lui, Bexar, se avântă fără ezitare într-un galop ameţitor.

Hambarul apăru la orizont, iar Travis scrâşni din dinţi. Strălucea dinăuntru ca un felinar scobit într-un dovleac, un licăr ocazional de flacără strecurându-se prin uşa podului pentru fân ca să escaladeze în voie pereţii exteriori.

Cum de-a putut să fie atât de neghiob? Nici măcar nu se gândise să verifice interiorul hambarului înainte să gonească după oamenii lui Mitchell. A presupus doar că i-a întrerupt la timp. Setea lui de dreptate i-a afectat judecata.

Travis îşi mână calul spre marginea hambarului cea mai apropiată de pompa de lângă troacă şi opri. O grămadă de găleţi, albii şi chiar oale goale stăteau împrăştiate pe lângă troacă, imaginea flăcărilor lucind pe suprafeţele lor de tinichea.

Cu siguranţă ea nu…

Travis coborî din şa şi sări peste gardul ţarcului. „Meredith!”

Sadic ieşi din hambar şi i se învârti printre picioare, aproape să-l împiedice. Lătra şi alerga către hambar. Travis alergă în urma ei.

Un fum gros şi negru plutea pe lângă grinzi, iar duhoarea de lemn şi fân ars îl învălui. Se uită chiorâş prin fumul gros, uitându-se după Meredith. Când zări o figură feminină luptându-se cu flăcările de pe peretele dinspre vest, uşurarea îl lovi cu atâta forţă încât genunchii lui mai aveau un pic şi cedau. Apoi, furia îi întări articulaţiile şi-l împinse spre femeia a cărei rochie verde închis se transformase în gri fumuriu.

„Ce faci aici?” Travis smulse pătura umedă din mâna lui Meredith în timp ce ea o învârtea în spatele umerilor ei. Pătura îi scăpă din mână fără a opune rezistenţă. Oboseala ei evidentă îl înfurie şi mai tare. „Ţi-am spus să aştepţi în casă”.

Meredith se întoarse cu faţa spre el şi clipi de parcă nu putea înţelege pe deplin ceea ce vedea. „Travis?” O sclipire de claritate îi luci în ochi înainte să se repeadă spre el, încolăcindu-şi braţele de mijlocul lui. „Ce bine că ai venit”.

Contactul fusese atât de neaşteptat încât aproape că-l făcu să-şi piardă echilibrul. Travis nu prea ştia ce să facă. Cu câteva secunde în urmă ţipase şi o privea furios, iar acum avea o femeie recunoscătoare, îmbrăţişându-l. Cum se întâmplase asta?

„Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă, Travis. Crede-mă”. Îşi ridică faţa ca să-l privească. Funinginea de pe obrajii şi fruntea ei îi făceau

albastrul ochilor chiar mai strălucitor. „Am stins focul de pe peretele dinspre est şi începusem cu cel dinspre vest când flăcările au ajuns în pod. Crezi că mai poţi face ceva?”

„Nu ştiu. Dar eu şi băieţii o să încercăm”. Se îndepărtă uşor de ea şi-o luă de mână. „Mai întâi trebuie să te scoatem de aici”.

Meredith îl urmă cu paşi poticniţi în timp ce el se îndreptă împreună cu ea spre ţarcul animalelor. Crockett începuse deja să umple cu apă troaca, în timp ce Jim şi Neill rânduiau găleţile.

„Focul a pornit din şura pentru fân”, strigă el spre fraţii lui. „Faceţi ce puteţi şi nu vă expuneţi la pericole inutile. Dacă se aprinde şi acoperişul, ieşiţi imediat de-acolo. Aveţi grijă să nu se aprindă casa”.

Travis nu-i dădu deloc drumul lui Meredith până când ajunse la gardul din capătul cel mai îndepărtat. „Du-te sus în casă”.

„Pot să vă ajut şi eu”.

„Nu, Meredith! Nu vreau să stai nicăieri în preajma pârjolului ăsta”. Chiar gândul acela îl făcu să se scuture în ciuda căldurii care emana dinspre hambar.

„Am reuşit să nu mă ard scrum în timpul celor treizeci de minute cât ţi-a luat ca să ajungi aici”. Ea îşi încrucişă braţele la piept şi-i aruncă o privire încruntată, revenindu-i curajul. „Cred că pot găsi un mod de a depăşi acel record”.

„Răspunsul este nu”. îi întoarse spatele şi se depărtă de ea, rugându-se în gând să-l asculte. Dacă ea ar fi unul dintre fraţii lui, ordinul ar fi fost executat

fără nicio obiecţie. El era capul familiei, iar cuvântul lui era lege. Dar ea nu era un Archer. În plus, habar n-avea cum să procedeze cu ea dacă nu reuşea s-o facă să asculte de el printr-un ordin direct.

Meredith se băgă în faţa lui, forţându-l să se oprească. „Lasă-mă pe mine la pompa de apă”.

„Eşti prea obosită să ridici de mânerul pompei”. Travis îi reteză o eventuală replică pe care ar fi putut-o avea ea atunci când deschise gura să protesteze. „N-am timp să discut în contradictoriu acum. Hambarul meu e-n flăcări”. O ocoli şi continuă să înainteze cu paşi mari. De data aceasta, ea îl lăsă în pace.

Travis şi fraţii lui s-au luptat cu flăcările cât de bine au putut. Cu scări sprijinite înăuntru şi în afară, ei au aruncat apă simultan, din centrul hambarului, peste şura pentru fân, dar şi prin fereastra surei, însă nu după mult timp focul a ajuns la acoperiş.

Când Neill îi aduse o altă găleată cu apă, Travis îi făcu semn cu mâna. „Du-te afară şi ajută-i pe Jim şi pe Crockett”. El coborî clătinându-se pe scară, cu vocea răguşită de la fum şi cu faţa opărită ca dosul unei vite după însemnarea ei cu fierul înroşit. „Voi lua animalele şi le voi pune la adăpost. Ne vedem acolo”.

Neill dădu din cap şi sări să asculte ordinul, dar hotărârea din ochii lui păli. Chiar şi la vârsta de şaptesprezece ani, băiatul putea recunoaşte înfrângerea atunci când o vedea. Iar Travis se gândea că tocmai acel lucru îl înţelesese puştiul atunci când s-a uitat în ochii fratelui său mai mare.

Faptul că pierduse de două ori într-o singură noapte îl dărâmase sufleteşte pe Travis. I-a fost destul

de greu să accepte că incendiatorii au scăpat fără a fi prinşi, însă gândul că hambarul fusese cruţat îl făcea să treacă mai uşor peste eşecul acela. Acum totul era foarte greu de suportat.

Trase în jos scara şi aruncă nişte ţărână cu vârful bocancului peste cele câteva flăcărui ce se aprinseseră pe vergele de sus. Sprijini apoi scara de gardul ţarcului. Aerul rece îi răcorea faţa care-l ustura. Nu voia altceva decât să-şi închidă ochii şi să se bucure de răcoarea aerului, dar tot ce putu să facă fu să tuşească afară nişte fum şi să se întoarcă imediat la treaba pe care o avea de făcut.

Ceea ce, se pare, includea şi mustrarea unei anume femei încăpăţânate care nu i-a urmat instrucţiunile. Meredith îi aruncă o privire încruntată din locul unde se afla scoţând apă cu pompa şi strângând-o în troacă, nici gând să se scuze pentru comportamentul ei. „Am crezut că ţi-am zis să urci sus în casă”, îi spuse Travis trecând în grabă pe lângă ea şi încercând să înnoade frânghia cu care era legată Jochebed.

Braţul pompei scârţâi în timp ce ea îi dădu câteva lovituri zdravene, apoi amuţi şi apa ţâşni în troacă. „Din câte-mi amintesc”, zise ea, frecându-şi palmele de fustă, „nu mi-ai interzis niciodată să mânuiesc pompa de apă. Pur şi simplu ţi-ai exprimat îndoielile în ce priveşte abilitatea mea de a face acest lucru”.

Travis strânse bine de nodul frânghiei din jurul gâtului vacii. „Nu face jocuri de cuvinte cu mine, Meredith. Ştii prea bine ce-am vrut să spun”.

„Chiar aşa?” Ea se întinse după o oală şi o cufundă în troaca plină de apă. „Mie mi se pare că un bărbat care pretinde că protejarea fraţilor lui şi a pământului său are totdeauna prioritate, n-ar trebui să refuze atât de repede un ajutor capabil doar pentru că acea persoană e femeie”, zise ea punând oala jos, pe pământ, şi încrucişându-şi braţele la piept.

Ochii lui Travis îi urmăriră mişcarea, observându-i formele feminine bine conturate. Da. Cu siguranţă, era vorba de o femeie. La afirmaţia aceea n-ar putea obiecta.

Crockett ocoli hambarul cu mers tărăgănat, târând după el o albie de rufe goală care-l lovea peste picior. Meredith îşi desfăcu braţele şi începu din nou să dea la pompă.

Travis nu făcu nicio mişcare ca s-o oprească, hotărând că nu merita să piardă timp sau efort ca să discute în contradictoriu cu ea. Faptul că şi ea era acolo, îi ajuta într-adevăr, şi chiar dacă lui nu-i plăcea ca ea să fie atât de aproape de incendiu, ea nu se afla probabil într-un pericol imediat.

Cel puţin Jochebed îl asculta orbeşte. Mai mult decât dornică de a se depărta de hambarul în flăcări, vaca se mişcă agale pe lângă el până în spatele ţarcului, unde Travis o lăsă să umble în voie.

Travis se duse apoi după Samson, dar bătrânul catâr era prea ocupat să dea dovadă de proverbiala încăpăţânare ca să recunoască ce era bine pentru el.

„Potoleşte-te”, îl dojeni Travis apucând strâns de căpăstrul catârului, forţând animalul să-şi ţină capul în jos. Samson încercă să se smucească, dar Travis îl

ţinu strâns până când animalul se linişti. „Gata. Potoleşte-te, acum!” Travis bătu uşor grumazul lui Samson şi-i desfăcu încet căpăstrul. În acelaşi moment, o pocnitură asurzitoare explodă dinăuntrul hambarului.

Samson se sperie grozav şi cu o putere bruscă, demnă de numele lui, ţâşni direct spre ţarcul animalelor. Travis o luă la fugă după el ca să-l ajute să intre prin poarta uşor întredeschisă, dar bătrânul catâr fie că era prea orb ca să vadă deschizătura prin care să intre, fie prea îngrozit ca să priceapă ce-avea de făcut. În schimb, neghiobul animal se repezi direct spre hambar şi intră înăuntru.

Buimăcit, Travis rămase cu ochii holbaţi la intrarea în hambar. Ce l-o fi apucat să fugă exact în foc? Gândindu-se că animalul acela încăpăţânat va ieşi grabnic de-acolo, Travis îşi desfăcu picioarele şi se pregăti să-l înhaţe de îndată ce-o va zbughi afară. Numai că bietul dobitoc nu mai ieşea. Bătrânul catâr se băgase în boxa lui – cea de-a treia pe dreapta, sub şura cu fân – prea încăpăţânat ca să plece.

„Creatură stupida, bodogăni Travis în barbă. îl bătea gândul să-l lase acolo. Desigur că nu putea să accepte gândul ca vreo fiinţă vie să sufere vreodată. Mai ales dacă stătea în puterea lui să facă ceva în privinţa aceea.

Scoţându-şi batista din buzunarul hainei, Travis se apropie cu paşi mari de intrarea în hambar. Flăcările îi ardeau pielea. Făcându-şi curaj, îşi întoarse capul şi trase de două ori aer în piept, apoi îşi legă batista cea roşie peste nas şi gură.

„Nu, Travis!” Vocea lui Meredith abia dacă se mai auzea în vuietul incendiului. „Nu te duce înăuntru!”

Dar el n-avea de ales. Cu cât aştepta mai mult, cu atât mai periculos devenea. Ignorându-i strigătele, intră grăbit în hambar.

Travis îşi ridică braţul ca să-şi protejeze faţa de căldură şi capul de molozul ce putea cădea în timp ce-şi croia drum spre boxa lui Samson.

Neîndrăznind să se apropie de copitele catârului, intră în boxa alăturată şi urcă jumătate de perete apropiindu-se de capul lui Samson. „Uşurel, băiete”. Catârul zvâcni, dar Travis înhăţă căpăstrul şi prinse capul animalului. „Înapoi”, îi strigă el, „mergi înapoi”.

Samson îşi plecă urechile şi-l muşcă pe Travis de braţ. Cu o mişcare rapidă din cot, Travis îl pocni peste gură, apoi îl plesni peste ceafa cu palma. „Încetează!”

Catârul clipi din ochi şi se dădu un pas în spate, dar Travis trase capul catârului după el până când Samson ajunse cu faţa către uşa ce ducea spre ţarcul animalelor. Focul se dezlănţuise în şura cu fân. Sudoarea şi fumul îi provocau usturimi în ochi şi-i înceţoşau vederea. Aerul încins îi ardea gâtul, făcându-l să respire cu greu. Dacă nu scotea animalul de acolo cât mai repede, se vedea silit să-l lase înăuntru.

Travis îl trase pe catâr un pas în faţă, iar Samson se supuse în cele din urmă. Travis reuşi să facă doar câţiva paşi, când podeaua surei se prăbuşi. Moloz în flăcări căzu brusc de sus. Scânduri din lemn îl loviră peste umeri şi fân aprins îi căzu pe haină. Speriat, dar

nevătămat de prăbuşirea surei, Samson scoase un răget şi se smulse din strânsoarea lui Travis, încercând să se afunde şi mai mult în hambar.

„Nu, stai potolit. Nu ne mai întoarcem acolo”. Travis scutură ce putu de pe spatele său şi-l pocni pe Samson peste ceafă a doua oară. Catârul scutură din cap, dar se supuse ascultător. Totuşi, Travis se confruntă cu o nouă problemă – o fierbinţeală radia din spatele hainei lui, iar el se temu că nişte bucăţi de moloz arzând îi aprinseseră haina.

„Ridică-te, *acum*, catârule”. Travis făcu câţiva paşi cu spatele, ţinând cu o mână căpăstrul lui Samson în timp ce încercă să-şi desfacă nasturii de la haină cu cealaltă. Trebuia să scape cât mai repede de haina aceea.

Căldura care-l ardea în spate devenea tot mai dureroasă, iar panica îl făcu să se precipite. Îndepărtă grăbit haina ce i se lipise de spate ca o gheară şi fu pe punctul de a-i da drumul lui Samson şi de a-şi sfâşia cămaşa cu ambele mâini când se simţi dintr-odată răcorit în spate de un jet de apă rece.

„Mulţumesc”. Se răsuci să vadă care dintre fraţi tocmai îi salvase pielea, ca s-o zărească în schimb pe Meredith stând acolo şi ţinând în mâini o oală goală. Recunoştinţa lui se evaporă brusc.

„Ieşi repede de-aici!” îi strigă el.

Femeia era la fel de încăpăţânată ca Samson.

Încerca din nou să-i poruncească să iasă, dar o tuse ruptă din piept îl împiedică să mai rostească vreun cuvânt. Spatele i se arcui, iar Meredith profită de starea lui slăbită. Trânti oala la pământ şi ridică

ceva de sub braţul ei în timp ce-o luă la fugă spre el. Plescăind din limbă, Meredith apucă celălalt capăt al căpăstrului lui Samson şi lovi uşor picioarele din spate ale catârului cu capătul unui băţ lung.

Catârul sări şi dădu din picior, dar mişcarea îl duse mai aproape de uşă, aşa că Travis se abţinu să mai protesteze. Aproape că ei reuşiră să iasă când acoperişul se prăbuşi. Cam la vreo şase metri în spatele lor, nişte bârne din lemn făcură ţăndări podeaua slăbită a surei de fân şi se prăbuşiră peste fundaţia hambarului cu o bubuitură asurzitoare. Meredith scoase un ţipăt. Samson se zbătu şi se răsuci. Meredith scăpă din mână căpăstrul şi se împiedică, căzând într-o parte. Travis se sforţă să ia din mâna ei căpăstrul animalului, dar Samson pricepu în final pericolul pe care-l reprezenta hambarul şi începu să dea sălbatic din picioare ca să se elibereze.

Travis slăbi strânsoarea căpăstrului. „Fugi!”, îi strigă animalului.

Catârul panicat dădu din picior pentru ultima oară şi o zbughi spre ţarcul animalelor.

Travis se răsuci spre locul unde o văzuse ultima oară pe Meredith şi o nouă groază îi paralizează. Femeia zăcea ghemuită pe podeaua hambarului.

„Oh, Doamne, nu”. Alergă într-un suflet la ea. Se prăbuşi în genunchi lângă ea şi-şi aruncă mănuşile din mâini. „Meredith?”

Ea nu-i răspunse. Nu scoase nici măcar un geamăt. Îşi vârî mâna sub capul ei ca să i-l susţină în timp ce-o ridică în braţe, cu singurul gând s-o scoată din vâlvătaia aceea. Dar degetele lui simţiră ceva

umed şi lipicios.

Sânge.

8

Travis o strânse la pieptul lui şi ieşi în grabă din hambar. Nu se opri până ce ajunse în dreptul pompei de apă. Neill era lângă troacă şi umplea de zor o găleată. Îşi îndreptă spatele când îl văzu pe Travis apropiindu-se de el.

„Ce s-a întâmplat?” Ochii băiatului rătăciră peste trupul inert al lui Meredith, iar fata lui păli brusc.

„Adu-l încoace pe Crockett”. Pentru că Neill înţepenise acolo, holbându-se cu ochii măriţi de groază, Travis ţipă spre el. „Neill, du-te acum!”

Băiatul tresări şi ţâşni din loc, lăsând în urmă găleata.

Ţinând cu grijă capul lui Meredith în adâncitura braţului lui, Travis îngenunche încet şi o lăsă jos, pe un petec uscat de pământ. Îi îndepărtă şuviţele de păr căzute pe faţă. Simţi pe palmă o pală uşoară ca fâlfâitul unei pene. Meredith respira.

„Îţi mulţumesc, Doamne”, murmură Travis. Îşi scoase cămaşa de pe el, o împături şi i-o aşeză cu grijă sub cap. Cu mare atenţie la rana ei, îi poziţionă faţa aşa încât capul ei să se sprijine pe partea dreaptă, lăsându-i partea stângă descoperită pentru ca fratele lui, Crockett, să se poată uita la rană.

Îl durea să se uite spre Meredith şi s-o vadă cum zace atât de neputincioasă.

N-ar fi trebuit să se întâmple asta. Ar fi trebuit s-o lase să plece de îndată ce le-a dat de veste că urmează să fie atacaţi. Unde i-a fost mintea, băgând-o

în încurcătura asta?

Disperat să facă ceva – orice – ca s-o ajute, Travis îşi desfăcu batista înnodată în jurul gâtului şi o înmuie în jgheabul cu apă. Îngenunche lângă ea şi-i curăţă funinginea de pe faţă, timp în care se rugă ca ea să-şi deschidă ochii.

Era atât de concentrat asupra ci încât nu-şi dăduse seama că fraţii îl înconjuraseră, până când Crockett se ghemui şi-l atinse pe umăr.

Emoţia îl gâtui. Îşi drese glasul tuşind răguşit. „Cred c-a lovit-o catârul”. Îi înclină uşor capul ca să-i arate partea rănită şi plină de sânge. Fratele lui nu era doctor, dar dintre ei toţi el se pricepea cel mai bine în astfel de situaţii. Din ziua în care Jim fusese împuşcat, Crock şi-a asumat sarcina de a învăţa pe de rost cele două cărţi de medicină din biblioteca tatălui lor, *Gunris New Domestic Physician* şi *A Dictionary of Practical Medicine*. Travis începu să se roage ca măcar câteva cunoştinţe din cărţile acelea s-o poată ajuta pe Meredith.

Crockett îşi scoase repede mănuşile şi se uită atent la rană. Meredith gemu şi-şi mişcă brusc braţele, dar rămase cu ochii închişi. Travis îi luă mâna într-a lui, dorindu-şi să poată face mai multe pentru ea.

„Înseamnă că poate simţi durerea”, observă Crockett. „Asta-i semn bun. Trebuie însă s-o ducem în casă, unde lumina e mai bună, înainte să pot spune mai multe”.

Crockett dădu s-o ia în braţe, dar Travis îl înghionti uşor cu cotul. „O iau eu în braţe”. Fratele lui

îi aruncă o privire încurcată. Travis îl ignoră. Meredith era rănită din cauza lui. Ea era responsabilitatea lui.

O ridică de jos şi făcu câţiva paşi purtând-o în braţe, apoi se îndreptă spre Jim şi Neill., Acoperişul s-a prăbuşit, aşa că lăsaţi hambarul să ardă până se stinge focul. Totuşi, fiţi cu ochii pe vâlvătaie şi nu lăsaţi vreo scânteie să se împrăştie spre casă sau şopron, jim, tu ocupă-te de hambar. Oh, şi unul dintre voi să fie cu ochii-n patru în caz că oamenii lui Mitchell decid să se întoarcă. Voi veni şi eu să dau o mână de ajutor îndată ce voi putea”.

„Tu ai grijă de fată”, zise Jim. „Ne ocupăm noi de ce se întâmplă pe-afară”.

Travis dădu din cap şi se îndreptă grăbit spre casă.

Crockett reuşise să aducă toate lămpile în sufragerie în momentul în care Travis intră în casă. „Aşeaz-o pe sofa”, îi zise el. „Trebuie mai întâi să-i spăl şi să-i curăţ rana, apoi să văd dacă vreun os sau chiar ţeasta i-a fost zdrobită de lovitură”.

Travis o aşeză pe sofa şi-i aranja capul lângă măsuţa pe care Crockett îngrămădise mai multe prosoape.

Când Crockett se apropie cu un lighenaş şi un burete, Travis făcu un pas în spate şi începu să se plimbe îngrijorat prin odaie.

Oare de ce de fiecare dată când drumul lui Meredith se încrucişa cu al lui, ea ajungea să fie rănită? Mai întâi piciorul ei prins într-una din capcanele lui, iar acum capul ei fusese zdrobit de catârul lui. Şi într-un caz şi în celălalt au fost

accidente, desigur, dar Travis nu se putea elibera de un sentiment tot mai puternic de vinovăţie. Dacă ar fi luat cu totul alte decizii, niciunul dintre incidentele acelea nu s-ar fi întâmplat.

Îşi plecă bărbia şi frecă uşor locul dureros de deasupra ochilor lui. *Doamne, ajut-o să-şi revină. Te rog. N-o lăsa pe ea să plătească preţul greşelilor mele*.

Trecu pe lângă şemineu, balansoarul mamei şi raftul cu cărţi al tatii, apoi ajunse din nou lângă piciorul canapelei. Se uită atent la faţa ei. Genele-i negre fluturau delicat peste obrajii ei palizi. Mici încreţituri îi apărură pe frunte în timp ce Crockett apăsa uşor peste rana ei de la cap. Meredith începu a geme înăbuşit. Travis îşi reprimă îndemnul nebunesc de a-l îndepărta pe fratele lui de lângă ea, pentru a-i curma durerea. Îşi strânse palmele în pumni şi se abţinu să intervină.

După alte câteva minute în care Crockett curăţă şi examină atent rănile, puse deoparte lighenaşul şi se ridică în picioare. Travis se uită în ochii lui, căutând în tăcere răspunsuri.

„Nu mai sângerează aşa tare, iar ea continuă să reacţioneze la durere – două semne bune. Tăieturile sunt destul de minore şi nu va fi nevoie de cusături. Le-am tratat cu o alifie. Sunt mai degrabă îngrijorat de lovitura de la cap, însă tot ce pot spune acum este că n-are fractură de craniu”.

Printr-o uşoară aplecare a bărbiei, Travis îi arătă c-a înţeles ce i-a spus, apoi îşi încleştă mâna pe spătarul canapelei, întărindu-se pentru restul veştii.

„Faptul că nu s-a trezit ar putea fi o problemă. N-

avem cum să ştim în ce măsură i-a fost afectat craniul. Singurul lucru pe care-l pot recomanda acum este s-o aşezăm cât mai confortabil. S-o lăsăm să se odihnească şi să-şi revină în ritmul ei”.

La început, Travis nu zise nimic, doar medita în tăcere la verdictul tocmai auzit. Atât de mult din viaţa lui se învârtea în jurul dorinţei lui de a controla tot ce se întâmplă în preajma sa. Controlul însemna siguranţă. Acela a fost şi motivul pentru care Archerii nu şi-au părăsit vreodată pământul şi pentru care atât de puţini oameni au primit permisiunea de a le călca proprietatea. Controlul reducea riscurile la minimum. Însă toate eforturile lui de a reduce riscurile eşuaseră în seara aceea. Oamenii lui Mitchell scăpaseră nepedepsiţi, hambarul fusese mistuit de flăcări, iar Meredith – care încercase pur şi simplu să facă o faptă bună – zăcea inconştientă pe sofaua mamei lui, iar el nu putea face nimic ca să îndrepte lucrurile.

Travis împinse cu degetele în marginea din lemn a canapelei şi-şi îndreptă spatele. „Camera mea e cea mai apropiată”, îi zise el. „S-o ducem acolo. Eu pot dormi cu Neill”.

„Probabil că cineva va trebui s-o vegheze până devine din nou conştientă”. Crockett ridică o sprânceană şi-i aruncă lui Travis o privire ce părea să sugereze că doreşte să-i mai pună o întrebare. „Mă pot oferi eu să…”

„Nu. Mă ocup eu de asta”. Travis se aplecă peste Meredith şi-o ridică de pe sofa. „Ea a venit aici din cauza mea. S-ar cuveni ca eu să fiu acela care să aibă

grijă de ea”.

Crockett dădu din cap, iar un zâmbet slab îi arcui buzele. Travis îi aruncă o privire aspră, stânjenit de expresia cu subînţeles a fratelui său. Rânjetul lui Crockett se lărgi şi mai tare văzându-i reacţia, însă acesta fu destul de înţelept să nu mai comenteze şi, în schimb, străbătu holul cu paşi grăbiţi, deschise uşa dormitorului şi dădu cuverturile de pe pat la o parte. Travis îl urmă şi o aşeză pe Meredith pe pat.

„Ar trebui probabil… să… să încercăm s-o facem să se simtă cât mai confortabil”. Crockett aruncă o privire spre Travis din celălalt capăt al patului, iar faţa i se îmbujoră.

Travis simţi cum gura i se usucă brusc. Privi spre Crockett, apoi spre Meredith şi din nou spre Crockett.

„Nu putem…” Tuşi ca să-şi dreagă glasul. Gulerul cămăşii păru că-l sufocă. În niciun caz nu se va apuca acum s-o dezbrace. Mai ales cu Crockett de faţă.

„Eu nu sugerez să facem ceva indecent". Crockett răsuflă adânc. „Mai bine zis, nu *prea* indecent. Ăăă… ce mai încolo şi-ncoace, Travis, încerc să fiu cât mai practic. Ea respiră foarte greu, iar dacă o eliberăm de hainele care o ţin încorsetată, asta o va ajuta. Dacă-i scoatem şi pantofii din picioare, se va putea odihni mai bine. La astfel de lucruri mă refeream eu”.

Pantofii. Da, putea încerca să-i scoată pantofii din picioare, înghiţi în sec şi se îndreptă spre tăblia patului, unde picioarele ei atârnau inerte de marginea saltelei. Era adevărat că ea nu părea că stă foarte confortabil, cu picioarele aşezate într-un unghi ciudat.

Dacă el ar fi zăcut întins acolo, cu siguranţă ar fi vrut să-i fie scoşi din picioare bocancii. Prin urmare, de ce se simţea precum un mitocan de cea mai joasă speţă atunci când i-a atins glezna?

„Înveleşte-i picioarele cu pătura”, mormăi Travis printre dinţii încleştaţi. Ce-i drept, ea le arătase tuturor cicatricea de deasupra gleznei când a ajuns prima oară acolo, dar aceea fusese alegerea ei. Nici el şi nici Crockett n-aveau nevoie să vadă ceva acum în afară de pantofii ei din piele. Odată acoperită cu pătura, Travis îi făcu semn lui Crockett să vină lângă el, la capătul patului. „Du-te şi descalţ-o de celălalt pantof”. Cu cât mai repede terminau treaba aceea, cu atât mai bine.

Amândoi îi desfăcută şireturile de la pantofi şi-i scoaseră cu delicateţe din picioare.

„Exact aşa făceam cu Neill când era doar un ţânc, nu-i aşa?”, zise Crockett.

„Ai dreptate”, îi răspunse Travis. Doar că nu simţi deloc că aşa făceau cu Neill la ora de culcare atunci când degetele lui atinseră ciorapii de damă în momentul în care el îi înveli cu pătura degetele de la picioare. Şi nici nu şi-i putu imagina pe somnorosul băieţandru Neill, atunci când veni momentul să se îngrijească de cea de-a doua treabă ce trebuia făcută.

Travis aruncă o privire spre Crockett. Fratele lui ridică din umeri.

„Trebuie s-o facem şi pe asta, Trav. Ea are nevoie să respire mai uşor. Dacă te simţi stânjenit, fac eu asta”.

Într-adevăr, nu se prea simţea în largul lui. Dar

simţea şi o mai mare stânjeneală să lase pe altcineva să facă acel lucru.

Travis se aşeza pe marginea patului şi-şi întinse mâna spre nasturii de la mijlocul rochiei lui Meredith. Nici n-apucă bine să-l desfacă pe primul că se opri brusc. Travis privi faţa ei. „Meredith”, zise el cu voce tare, hotărâtă. „Meredith, mă auzi?”

Capul ei se mişcă uşor pe pernă, dar nu dădu vreun semn că se va trezi.

„Meredith, am să încerc acum să… să-ţi desfac nasturii ca să te ajut să respiri. Îţi jur că asta-i tot ce voi face. Bine?”

Ea gemu foarte slab, apoi tăcu. El va trebui să înţeleagă asta ca un gest de permisiune din partea ei. Încleştându-şi maxilarul şi concentrându-se strict asupra sarcinii pe care trebuia s-o ducă în îndeplinire, se grăbi să desfacă nasturii. Crezând c-a scăpat repede, dădu, din nefericire, de un alt articol de îmbrăcăminte. Unul cu volănaşe albe şi cu un al doilea set de nasturi. Travis îşi înăbuşi un geamăt, dar depăşi obstacolul cu precizie şi multă stăpânire. În final, dădu de corsetul rigid.

De ce nu putea o femeie pur şi simplu s-arunce o cămaşă pe ea, aşa cum face un bărbat? Lucrul acela era ridicol. Dar cel pudn avea nişte fermoare pe care le putea desface.

„Jur că dacă mai există un alt rând de nasturi sub corset, mă duc după briceag şi-l tai”, mormăi el în barbă. Nu-i de mirare că ea nu putea respira prea bine. Era înfăşurată mai ceva ca un viţel legat cu funii în momentul în care e însemnat cu fierul roşu.

Totuşi, când termină cu ultimul fermoar, iar corsetul se desfăcu pentru a scoate la iveală un alt strat de ţesătură de culoare albă, Meredith suspină. Respiraţia ei se adânci, iar frustrarea lui Travis dispăru. O acoperi repede cu pătura până la bărbie.

„Acum se va odihni mai bine”, zise Crockett din spatele lui, „iar asta îi va da cea mai bună ocazie să-şi revină”.

Travis dădu din cap. Recuperarea ei era mai importantă decât orice stânjeneală sau jenă cauzată de acţiunile lui. Spera doar ca şi ea să gândească la fel când se va trezi.

9

Meredith se răsuci pe o parte şi se schimonosi de durere când aceasta o săgeta în spatele urechii. Strânse tare din ochi, apoi îi deschise delicat. Simţi o jenă puternică sub coaste. Probabil c-adormise din nou citind. Întinse mâna după cartea ce ajunsese probabil sub ea, dornică să îndepărteze impedimentul şi să adoarmă la loc. Totuşi, când scoase de sub ea obiectul care o tot înţepa şi o incomoda, îl simţi nu ca pe o carte, ci mai degrabă ca pe un… corset? Dar ce căuta corsetul în pat? Mereu îl păstra cu grijă în sertarul dulapului în timpul nopţii.

Cu un an în urmă, când Meredith şi-a sărbătorit ziua de naştere, Cassandra îi dăruise în secret lenjeria din satin de culoare roz, lăsând-o pe mătuşa Noreen să creadă că darul ei fusese doar pachetul cu coli de scris şi plicuri, pe care i l-a dat în dar la cina familiei din seara aceea. Mai târziu, însă, Cassandra a luat-o de mână şi-au urcat împreună în odaia ei, închizând

uşa în urma lor. A scos apoi din dulap un pachet învelit într-o hârtie de culoare maro şi i l-a oferit cu multă încântare. Corsetul roz din satin, cu căptuşeală din dantelă albă şi trandafiri brodaţi, fusese cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată Meredith. Ea preţuia lucrul acela şi nu l-ar fi aruncat vreodată la întâmplare. De ce să fi fost acum corsetul aruncat prin pat?

Gândurile lui Meredith zburară de la amintiri frumoase despre verişoara ei la nedumerirea circumstanţei în care se afla acum. Totuşi, cu cât încerca să priceapă rostul lucrurilor, cu atât mai mult o durea capul. O altă durere îşi făcu simţită prezenţa – nevoia urgentă de a folosi oala de noapte. Meredith îşi înăbuşi un geamăt, căci nu voia să-şi strice somnul. Dacă se va grăbi, se va putea vâri din nou sub pături înainte ca mătuşa Noreen să bată la uşă.

Proptindu-şi palmele de saltea, dădu să se scoale din pat, dar când îşi ridică capul de pe pernă, simţi nişte dureri ca şi cum multe cuţite îi împungeau ţeasta. Scânci uşor.

„Uşurel”. O voce gravă răsună lângă urechea ei. Mâini puternice îi susţinură umerii şi aşeză o altă pernă sub ea. „Te-ai trezit, Meredith?” Un vârf de deget cald îi mângâie fruntea şi-i dădu delicat după ureche o şuviţă de păr. „Te rog, Doamne, ajut-o să se trezească”, murmură vocea.

Meredith se forţă să deschidă ochii, ca să-şi dea seama a cui era vocea aceea. Era o voce bărbătească familiară. Totuşi, nu semăna deloc cu vocea unchiului Everett.

Genele ei se desfăcură greu. O faţă stătea aplecată deasupra ei. Meredith clipi, încercând să vadă clar cine era acolo. Trăsături aspre, un maxilar puternic şi ochi… ochi ce păreau foarte cunoscuţi.

„Travis?” Vocea ei se auzi piţigăiată şi răguşită. „Ce cauţi în camera mea?”

Acei ochi – nici complet verzi, dar nici complet căprui – se încreţiră la colţuri. „Nu sunt în camera ta, draga mea. Tu eşti în camera mea”.

Cum? Poate că ea încă mai visa. Asta ar explica de ce Travis se afla acolo şi de ce nimic nu părea c-ar avea sens. Dar zvâcnirile din spatele urechii păreau îngrozitor de reale.

„Mă doare rău capul”.

„Catârul te-a lovit cu copitele”.

Un catâr? Meredith se încruntă. Unchiul Everett n-avea niciun catâr. Fusese ea lovită în grajd când a dus-o înapoi pe Ginger? Şi de ce Travis îi zâmbea? Nu trebuia să fie mai îngrijorat?

„Nu-i prea eroic să te bucuri de suferinţa mea”. *Chiar aşa*. Acesta era visul ei, la urma urmei. Eroul ei ar trebui să fie mai preocupat. Desigur, în visurile ei, Travis o salva, de obicei, înainte să i se întâmple ceva rău. Imaginea bărbatului începea să devină tot mai neclară. El îi atinse fruntea cu dosul mâinii ca să vadă dacă avea febră. Atingerea delicată făcu ca supărarea lui Meredith să dispară.

Travis îşi luă mâna de pe fruntea ei şi-o privi în ochi. „Zâmbesc pentru că mă bucur să te văd trează. Am fost îngrijoraţi în privinţa ta”.

„Trează?” Meredith îşi împreună sprâncenele,

dar senzaţia de presiune din jurul capului ei o forţă să se relaxeze. „Travis, nu pricep o iotă din ce-mi spui. Nu pot fi trează. Tu apari doar în visele mele. Deşi eşti, de obicei, mai tânăr şi… mă rog… mai îngrijit, şi chiar bărbierit”.

„Nu mă înţelege greşit, totuşi”, se grăbi ea să-l consoleze. Nu folosea la nimic să-şi insulte eroul. „Eşti la fel de chipeş ca-ntotdeauna. Nici măcar nu-mi pasă că nu m-ai salvat de data aceasta. Important e că te afli aici!

Ea îi zâmbi, dar zâmbetul ei păli şi linii încruntate apărură deasupra ochilor lui.

„Nu-ţi aminteşti c-ai venit aici călare să mă avertizezi despre Mitchell? Focul, Meredith. Îţi aminteşti de el? Tu singură te-ai luptat cu flăcările până ce eu şi băieţii ne-am întors”.

Ceva important apăru într-un colţ al amintirilor ei, ceva ce ea ar trebui să ştie. Ceva despre care Travis se aştepta ca ea să-şi amintească. Meredith deveni tulburată sub privirea lui insistentă. Părea dezamăgit de ea, iar ea putea să-şi dea bine seama de asta. Era dezamăgit că ea nu-şi putea aminti. Ea *trebuia* să-şi amintească. Poate că Travis o va părăsi dacă ea nu-şi aminteşte. Nu dorea ca el să plece.

Deşi capul o durea îngrozitor, scormoni şi mai adânc în cotloanele ceţoase ale minţii ei. Dintr-odată nişte imagini îi apărură prin faţa ochilor. Flăcări. Un şir de găleţi. O pătură gri în mâinile ei. Frânturi de imagini se învălmăşiră într-o obscuritate confuză. Văzu apoi o clădire. Mare. Deschisă. Flăcări căţărându-se pe zidurile ei.

„Un hambar!” strigă ea, triumfătoare. „Hambarul tău era în flăcări, iar eu te ajutam să stingi focul. Nu-i aşa?” Meredith îi găsi mâna şi se ţinu strâns de ea. „Aşa s-a întâmplat, nu? Vezi, nu trebuie să mă părăseşti, Travis. Îmi pot aminti ce s-a întâmplat. N-am să te dezamăgesc. Îţi promit”.

Faţa lui Travis începu să apară tot mai neclară, iar genele ei deveniră ca de plumb, prea grefe ca să rămână deschise. Degetele ei începură să-şi slăbească strânsoarea asupra mâinii lui, aşa că teama ei îi strânse pieptul ca o gheară. El o va părăsi!

„Nu pleca, Travis. Te rog!” abia reuşi ea să îngaime, căci limba începu să i se împleticească în timp ce văzu iar negru în faţa ochilor. „Nu mă părăsi”.

O mână fermă, caldă, îi atinse creştetul. „Nu plec nicăieri, Meredith. Încearcă să te odihneşti. Voi fi aici când te trezeşti”.

Se simţi cuprinsă de pace şi în timp ce se cufundă înapoi în somn spiritul ei zâmbi.

Travis o ţinu pe Meredith de mână câteva minute şi rămase acolo până ce ea adormi. Poate că era doar impresia lui, dar ea părea să se odihnească acum mai liniştită decât înainte, de parcă era consolată de faptul că ştia că el era acolo lângă ea. Sau poate că nu prezenţa *lui* o liniştise. N-o cunoştea mai deloc, la urma urmei. Mai mult ca sigur, ea nu dorea pur şi simplu să fie singură, iar el s-a nimerit să fie acolo lângă ea. Crockett, sau chiar Neill, s-ar fi descurcat la fel de bine.

În ciuda logicii acelei observaţii, Travis nu se putea descotorosi însă de sentimentul că argumentul

nu suna prea convingător. Lucrurile pe care Meredith le spusese în timpul scurtei lor, şi complet bizarei conversaţii, sunaseră personal. Atât de personal încât ele îl bulversaseră. În plus, se stârnise în el o căldură ciudată.

Visase ea într-adevăr despre el?

Travis îşi sprijini din nou spatele de scaunul pe care-l aşezase la capătul patului şi-i eliberă încet mâna lui Meredith. Îşi frecă încet ochii, încercând să îndepărteze oboseala din ei, apoi îşi frecă uşor faţa cu palmele. Ţepii bărbii nerase îi zgâriară pielea, făcându-l să zâmbească trist.

Meredith avusese dreptate. El chiar avea nevoie de un bărbierit.

O scândură din podea scârţâi în hol, iar Travis îşi ridică privirea ca să-l descopere pe Crockett – desculţ, cu pantalonii traşi pe el la repezeală şi cu cămaşa atârnându-i pe afară – stând în pragul uşii. „Mi s-a părut c-aud voci”.

„Nu ţi s-a părut”. Travis se ridică în picioare şi-i făcu semn să intre. „Meredith s-a trezit acum câteva minute. Era dezorientată şi confuză şi cam tot ce-a spus ea nu prea avea sens”. El îşi îndreptă atenţia de la fratele lui la femeia ce dormea întinsă pe patul lui. „Credea că se află acasă în camera ei şi nu şi-a amintit despre foc până când n-am pomenit eu despre el. Chiar şi atunci, mi s-a părut că ea a trebuit să se străduiască din greu ca să-şi adune laolaltă toate amintirile”.

Travis îşi mişcă maxilarul înainte şi înapoi, încercând să-şi adune destul curaj ca să pună

întrebarea la care se temea să afife răspuns. „Crezi că i-a fost afectată memoria?”

„Nu cred că i-a fost afectată permanent”. Crockett se aplecă peste pat şi verifică dacă Meredith avea febră, exact aşa cum Travis făcuse mai devreme, după care se răsuci pe călcâie ca să-l privească în ochi. „Trebuie să ne aşteptăm la confuzie şi pierderea memoriei. Ea a fost lovită puternic la cap. Nu m-aş îngrijora totuşi dacă ea n-ar arăta semne de progres pentru o zi sau două”.

„Deci, o să rămână cu noi pentru o vreme?”

„Da”. Un ton defensiv se simţi în vocea lui Crockett, de parcă acesta s-ar fi aşteptat ca Travis să se opună. „Nu vreau ca ea să se dea jos din pat până când nu suntem siguri că e deplin recuperată. Dacă o trimitem acasă prea devreme, e posibil s-o ia ameţeala şi să cadă de pe cal sau să se dezorienteze şi să se rătăcească prin pădure. Ştiu că nu-ţi place ideea de a avea străini în casă, Travis, dar mă simt obligat să insist”.

„Meredith s-a dovedit un aliat seara trecută”, recunoscu Travis. „Poate rămâne oricât va fi nevoie”.

Tuşi ca să-şi dreagă glasul, temându-se că Crockett va simţi cât de uşor era pentru elsă-şi încalce propriile reguli când venea vorba despre Meredith. „Dar îndată ce se înzdrăveneşte, trebuie să plece. Nu vreau ca unii din oraş să dea târcoale pe-aici pentru că cineva de-al lor a fost dat dispărut. Şi nici ei nu i-ar face bine să fie găsită singură la o fermă în compania a patru bărbaţi”. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-i cauzeze lui Meredith şi mai multă suferinţă, îi

provocase deja prea multă.

„De-acord”. Crockett îl bătu uşor peste spate. „De ce nu te duci acum să dormi câteva ore înainte ca soarele să răsară. Rămân eu lângă ea pentru o vreme”.

Travis scutură din cap. „Nu. I-am promis c-o să fiu aici când se va trezi şi vreau să mă ţin de cuvânt”. Se scărpină în bărbia aspră, nebărbierită, şi se zări pentru o clipă în oglinda de deasupra dulapului cu sertare. *Tras la faţă* era o descriere oarecum blândă la ceea ce zărise în oglindă. *Un călăreţ vagabond* şi *nespălat* putea fi o imagine mai reală. „Mă duc totuşi câteva minute să mă spăl şi să mă schimb de haine”.

„Da, ar cam fi nevoie”. Crockett strâmbă uşor din nas, prefăcându-se dezgustat, dar apoi schiţă un zâmbet larg. „Hai, du-te odată”. Îl împinse uşor pe Travis spre sertarele în care erau păstrate perechi curate de pantaloni şi cămăşi curate. „Probabil că ea nu se va trezi decât peste vreo două ore. Ai destul timp să te faci prezentabil”.

Travis îşi scoase repede de pe el cămaşa transpirată şi-o aruncă în direcţia lui Crockett. Glumeţul îşi feri capul, iar Travis auzi în urma lui râsul înfundat al fratelui său în timp ce el ieşi pe hol.

Când Meredith se trezi din nou, soarele era deja sus pe cer. Travis moţăia în scaun când geamătul ei slab îl trezi. Se apropie încet de pat. Oare va fi mai conştientă de această dată?

„Nu te mişca aşa brusc”, o avertiză el în timp ce ea se răsuci într-o parte şi dădu să se sprijine pe un cot ca să se ridice în şezut. „O să te doară mai rău

capul”. Travis încercă s-o oprească punându-i mâna pe umăr.

„Travis?” Meredith clipi şi se forţă să-şi deschidă larg ochii. „Sunt aici, Meredith”.

Ea îi zâmbi, iar gestul îl făcu să se amuze în sinea lui. Nedorind să examineze îndeaproape fenomenul acela, Travis îşi drese glasul şi se întinse după paharul cu apă pe care-l adusese după ce se spălase şi se schimbase de haine.

„Ţi-e sete?”

Ochii ei îşi pierdură instantaneu strălucirea calmă. Ea îşi muşcă uşor buza de jos şi dădu slab din cap. „Va trebui să pleci”, îi zise ea cu voce împleticită.

„Să plec? De ce?” Mai devreme îl implorase să rămână, iar acum dorea ca el să plece. Travis scoase un oftat şi-şi trecu mâna prin păr.

Confuzia femeii îl va face şi pe el să-şi piardă minţile.

Faţa lui Meredith se făcu purpurie, iar privirea ei coborî undeva sub bărbia lui. „Trebuie să mă ocup de… de ceva intim”. Vocea i se auzi atât de slab spre final, încât el se forţă s-o audă. Dar odată ce desluşi cuvintele ei, o fierbinţeală inconfortabilă i se furişă în sus pe gât.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce-ar trebui să facă el acum? Ea abia dacă se putea mişca în pat din cauza durerii provocate de rană.

Cum se va descurca să se ridice şi să stea în picioare? Dacă va ameţi şi va cădea?

Travis scrâşni din dinţi. O va ajuta să se ridice, dar pentru Dumnezeu! ea va trebui să găsească o cale

prin care să facă restul singură. Dumnezeu s-o ajute!

Fără a mai spune o vorbă, Travis trase de sub pat oala de noapte şi o aşeză lângă piciorul patului astfel încât Meredith să se poată sprijini de tăblie ca să-şi ţină echilibrul. El scrută odaia după orice alt obiect care-i putea fi de ajutor, iar ochii lui sclipiră la vederea micii genţi pe care Neill o recuperase seara trecută când a deşeuat calul lui Meredith. Fără să mai ceară permisiune, Travis începu a scotoci prin geantă. Găsi o cămaşă de noapte din bumbac de culoare albă şi o aşeză de-a curmezişul patului, apoi lăsă geanta jos pe podea, la îndemâna ei. Dacă avea nevoie de ceva din geantă, Meredith se putea întinde până acolo.

Când se întoarse spre ea, o văzu stând deja în capul oaselor, iar picioarele ei se bălăbăneau peste marginea saltelei. Linii adânci brăzdau fruntea ei, iar mâna ei stângă îi susţinea delicat tâmpla, însă bărbia ei era ridicată, iar spatele drept.

Femeia arăta multă tărie. Dacă el nu descoperise adevărul acela încă de seara trecută, urmărindu-i puterea cu care-şi suporta durerea, în dimineaţa aceasta s-ar fi convins.

Travis se grăbi s-o ajute şi-i susţinu mijlocul cu braţul lui. Ceva roz şi dantelat îi făcu cu ochiul dintre aşternuturi. Recunoscându-i corsetul, el îşi slăbi strânsoarea cu care o ţinea pe Meredith pentru a apuca obiectul acela dantelat şi a-l împinge în capătul celălalt al patului. Poate că dacă-l va găsi împreună cu celelalte lucruri ale ei, el nu va fi bănuit, iar mintea ei confuză ar presupune că şi l-a scos singură de pe ea.

Travis îi înconjură din nou mijlocul cu braţul lui

şi-o ridică încet în picioare. „Uşurel”, zise el. „Am să te ajut s-ajungi la capătul patului”.

Ea se sprijini de el în timp ce amândoi se îndreptară încet spre ţinta lor, braţul ei stâng ţinându-l de mijloc. Când ajunseră la capătul patului, Meredith îi dădu drumul şi se prinse de tăblia din lemn de stejar. Travis ornai susţinu câteva secunde până se asigură că ea este în siguranţă. În final, îi dădu drumul.

„Voi fi lângă uşă. Cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva”.

El se hotărî să-şi ţină privirea aţintită în podea, mai ales că ea era pe jumătate îmbrăcată, însă auzi un „mulţumesc” slab în timp ce el se îndreptă spre uşă.

Închizând uşa în urma lui, îşi rezemă spatele de perete şi răsuflă adânc.

Cincisprezece minute mai târziu, Meredith îl chemă înapoi în odaie. Ea reuşise să se schimbe şi se vârâse din nou în pat. Cu păturile ridicate până în dreptul bărbiei, Meredith îşi muşcă uşor buza şi-şi feri privirea de el în dosul genelor plecate.

„N-am vrut să te deranjez”, zise ea slab, „dar n-am putut să-mi scot toate acele din păr. M-a durut prea mult ca să-mi întorc capul în stânga şi-n dreapta”.

Travis străbătu camera şi, aşezându-se lângă ea, se întinse după primul ac de păr pe care-l văzu. Ea gemu uşor când o şuviţă de păr încâlcit o făcu să simtă durere pe scalpul ei rănit. Travis se încruntă. Degetele lui de fermier erau prea butucănoase pentru treaba aceea delicată. Dar cine altcineva să facă asta?

Strângând din dinţi, se întinse după un alt ac de păr. De data aceasta, ea nu mai scoase niciun sunet în timp ce el îi îndepărta din păr sârmuliţa neagră şi subţire. Căpătând încredere, Travis începu să le caute şi pe celelalte. În momentul când îl găsi pe ultimul şi-l adăugă în grămada strânsă lângă şoldul lui, ochii lui Meredith se închiseseră, iar spatele ei se lipise de pieptul lui.

Travis o lăsă uşor pe spate şi-i aşeză capul pe pernă. Strângând în palmă grămada de ace de păr, se ridică în picioare, dar patul scârţâi uşor. Meredith deschise ochii.

„Travis?” şopti ea, cu voce slabă.

„Da?”

„Eşti cel mai bun erou pe care l-am visat vreodată”.

În momentul acela, Travis îşi dori să fie pentru ea mai mult decât un erou de pe tărâmul visurilor copilăriei ei. El voia să fie eroul ei în realitate.

Dar dorinţele lui n-au avut niciodată întâietate. Fraţii lui, pământul – acelea erau lucruri pe care jurase să le apere. Iar în privinţa legăturii dintre Meredith şi Mitchell, el nu-şi permitea să se complacă în capricii egoiste. Nu, când Meredith îşi va reveni, el va avea grijă ca ea să se întoarcă de unde venise – adică departe de el.

10

Meredith s-a trezit şi a adormit la loc de câteva ori în ziua aceea.

De fiecare dată când se trezea, ea punea aceleaşi întrebări: „Unde se află? Ce se întâmplase?” De

fiecare dată, Travis îi dădea aceleaşi răspunsuri. Deşi problema ei cu memoria persista, ea nu mai era la fel de dezorientată, totuşi. N-a mai pomenit deloc despre vise sau eroi, fapt pentru care el a fost extrem de recunoscător. Dacă Crockett ar fi auzit vreuna din afirmaţiile acelea, nu l-ar mai fi slăbit niciodată pe Travis. În plus, cu cât el se gândea mai puţin la acele conversaţii, cu atât mai bine. N-avea nevoie să fie eroul nimănui. Avea destule lucruri de care să-şi facă griji.

Cum ar fi faptul că cineva încerca să-l alunge de pe pământul lui. Iar din această cauză rămăsese fără hambar şi doar cu jumătate din proviziile de fân de care avea nevoie peste iarnă ba se mai pricopsise şi cu o femeie rănită a cărei prezenţă îl ţinea în casă, când el ar fi trebuit să-şi ajute fraţii să construiască un adăpost temporar pentru provizii. Travis se îndreptă spre fereastră şi-şi ridică braţul ca să-şi protejeze capul în timp ce se sprijini de perete.

„Îmi pare rău pentru hambarul tău, Travis”. El se întoarse şi văzu că ea se ridicase pe perne fără ajutorul lui şi-l privea cu ochi remarcabil de senini.

Cum reuşise ea să-i ghicească gândurile atât de bine? Travis schiţă un zâmbet, nedorind s-o împovăreze cu grijile lui, şi se depărtă de fereastră. „Nu-i nevoie să-ţi pară rău pentru asta. Eu şi băieţii putem construi altul”.

„Dar aveaţi şi aşa destule treburi. Poate dacă aş fi ajuns aici mai devreme…”

Expresia feţei lui se înăspri. „Tu n-ai nicio vină, Meredith. Mitchell este cel responsabil. Dacă nu

veneai să ne avertizezi, lucrurile puteau sta şi mai rău”.

Travis se aşeză pe scaunul de lângă pat pregătindu-se să-i dojenească şi pe alţii, dar brusc îşi dădu seama că ea nu-i mai pusese obişnuitele întrebări. „Îţi aminteşti ce s-a întâmplat?”

Ea scutură din cap. „Nu chiar. Îmi amintesc c-am venit aici şi m-am luptat cu focul, dar n-am nicio amintire cu tine şi cu ceilalţi întorcându-vă la fermă, sau despre orice alt lucru care s-a întâmplat azi-noapte”.

„Îţi aminteşti când ţi-am explicat cum te-ai rănit?”

„Samson, nu-i aşa?”

El încuviinţă, iar ea zâmbi ca un elev ce încearcă să-şi impresioneze profesorul. „Mi-ai spus asta când m-am trezit, acum câtva timp”.

„Şi de patru ori înainte de asta”. Un zâmbet sincer apăru pe faţa lui Travis. Starea ei se îmbunătăţea. „Mă bucur că în sfârşit ai reţinut”.

Sprâncenele ei se încruntară de uluire. „De patru ori? Dar cât timp am fost…?” Ea se uită spre pat, ca şi când abia atunci îşi dădea seama unde se află şi se întinse pe perne până ce pătura o acoperi până la bărbie.

Cam aici se sfârşiră încercările de a depăşi orice urmă de stânjeneală.

„E aproape ora cinei. O să-i spun lui Jim să-ţi aducă nişte supă, dacă tu crezi că poţi mânca”.

„Ora cinei?” zise Meredith cu voce piţigăiată. „Am stat în pat toată noaptea şi toată ziua?”

„Şi probabil nu te vei da jos din pat prea curând”. Judecând după privirea ei îngrozită, ideea n-o prea încânta. Până la urmă, faptul că era obligat să rămână într-o cameră cu ea când avea atâtea treburi de făcut pe-afară nu era nici prima lui alegere. Dacă el putea trece peste asta, cu siguranţă şi ea putea.

„Uite ce e, Meredith. N-avem de ales în privinţa asta. Umflătura de la cap nu este acolo de decor. Eşti rănită grav. Crockett ştie ce spune când e vorba de lucruri de genul acesta şi el insistă ca tu să nu pleci până când nu-ţi revii îndeajuns ca să nu existe riscul ca tu să-ţi pierzi cunoştinţa în drumul spre casă sau să ajungi atât de ameţită încât să cazi de pe cal. Până acum, nu-ţi aminteai nici măcar unde eşti. În niciun caz n-aveam de gând să te abandonez în faţa porţii mele doar pentru că nu se cuvenea să fii aici. Cuviinţa n-a fost lovită în cap de un măgar”.

Travis trase aer în piept şi încercă să se calmeze. Era normal ca ea să se alarmeze. Era într-o cămaşă de noapte în patul unui om străin. Orice femeie sănătoasă la minte ar fi protestat. Faptul că ea turuise despre cum el era chipeş şi că era eroul din visele ei nu dovedea decât în ce stare de delir fusese. Trebuia să fie recunoscător când ea dovedise că gândea limpede din nou.

Atunci de ce nu-i dispărea acel junghi în piept la gândul că ea trebuia să plece?

„Înţeleg”. Meredith îl privi cu ochii ei mari şi făcu un efort să-şi ascundă tremurul de pe faţă. Dar când Meredith îşi muşcă buza de jos, el ştiu că ea încă îşi făcea griji.

„Văd că pacientul nostru s-a trezit din nou”. Crockett se sprijini cu umărul de tocul uşii. Bluza şi pantalonii lui erau pătate de funingine, dar faţa şi mâinile lui erau mai luminoase de la o spălare recentă. „Cum te mai simţi, Meredith?”

„Mai bine, mulţumesc”. Cu privirea coborâtă, îşi strânse şi mai mult pătura sub ea.

Travis se mută la capătul patului ca s-o acopere de privirea fratelui său. „Îşi aminteşte acum unele lucruri”, zise el. „Nu totul, dar îndeajuns cât să nu trebuiască să-i repet explicaţiile”.

„Păi, asta-i o veste bună”. Crockett îşi înclină capul, peste umărul lui Travis, iar vocea lui răsună în toată camera. „Încă vreo câteva zile de odihnă şi vei putea să te ridici din pat”.

Geamătul slab al lui Meredith fu impulsul de care avea nevoie Travis. Merse până în dreptul uşii şi, apucându-l pe Crockett de umăr, îl îndreptă spre bucătărie.

Crockett se împotrivi, îngrijorarea furişându-i-se în glas. „O doare ceva?”

„Doar dacă se mişcă”. Travis îşi împinse fratele până în hol. „Ce-ar fi să-i aduci un pic din supa pe care o încălzeşte Jim? N-a mai mâncat nimic de ieri”.

Crockett se eliberă din strânsoarea lui Travis şi se întoarse spre el. „Ce te-a apucat?” şuieră el. „Te porţi de parcă ai gândi c-o să-i fac vreun rău”.

„Nu-i vorba de asta. Doar că…” Travis oftă lung. „Nu-i prea place că trebuie să mai rămână, iar ceea ce-i spui tu n-o linişteşte deloc”.

Crockett îşi ridică bărbia. „Păi, va trebui să se

obişnuiască cu ideea, pentru că n-o voi lăsa să plece până nu sunt sigur că…”

„Deja i-am spus asta”, îl întrerupse Travis. „Şi începe să înţeleagă. Îi trebuie totuşi ceva timp ca să se obişnuiască cu ideea”. Aruncă o privire în spate, spre uşa deschisă. „Meredith e puternică. Va înfrunta orice furtună se va abate asupra ei”.

„Ea dă într-adevăr dovadă de multă tărie”.

Auzind admiraţie în vocea fratelui său, Travis se întoarse şi se încruntă spre el. „Adu odată supa aceea”.

Privirea lui Crockett se îndreptă spre uşa de la camera lui Meredith, dându-i lui Travis impresia că băiatul îşi amintea chiar foarte bine cum arăta ea în pat, învelită până sub bărbie.

Îl înghionti pe fratele lui, zicându-i: „Du-te odată”.

„Bine. Bine”. Crockett îşi recăpătă echilibrul şi se îndreptă în final spre bucătărie. „Îi voi fierbe şi nişte ceai din scoarţă de salcie. O să-i mai calmeze durerea”.

— P»

„Te rog.

Travis se întoarse în cameră şi se îndreptă glonţ spre dulapul cu sertare. Apucă prima bluză pe care puse mâna şi o smulse din sertar. Tocurile bocancilor lui tropăiră pe podeaua din lemn, apoi scoaseră un zgomot înăbuşit când el păşi pe covoraşul de la marginea patului.

Meredith îl privi cu sprâncenele uşor ridicate.

„Sus braţele”, îi zise el de parcă ea era un copil

şi nu o femeie foarte frumoasă. „Crock o să-ţi aducă nişte supă şi ceai în scurt timp şi nu vei putea mânca dacă ţii atât de strâns de tine păturile astea”. Travis suflecă mânecile bluzei şi lărgi cât mai mult deschizătura acesteia. „Pune asta pe tine. Te va acoperi şi vei putea mânca”.

Ea ezită pentru o clipă, apoi dădu drumul păturilor şi-şi vârî mâinile în mâneci, expresia ei iritată făcându-l să zâmbească.

Condiţia lui Meredith nemaifiind una critică, Travis îşi însoţi fraţii afară în următoarea dimineaţă. El şi Crockett aveau cu schimbul grijă de ea, iar la insistenţele ei, o verificau doar când puteau să ia o pauză de la munca lor. Încă o durea capul, deşi ceaiul din scoarţă de salcie o mai ajuta, dar din cauza ameţelii ea era încă imobilizată în pat. Travis îi adusese o carte să citească, *The Wild Man of the West* („Omul sălbatic al Vestului”, n.t.) de Ballantyne, şi, deşi el se gândea că o carte mai puţin feminină nu fusese scrisă vreodată, ea-l asigură că aceasta îi ţinea de urât.

Mai târziu în dimineaţa aceea, Travis se îndreptă spre pompa de apă. Era rândul lui să mai treacă pe la Meredith. Îşi dădu jos mănuşile de muncă, le băgă în buzunarul de la haină şi-şi spălă mâinile în apa rece ce ţâşnea prin burlan. Îşi umezi batista şi-şi şterse fruntea de sudoare. În timp ce îşi ştergea ceafa cu batista înmuiată în apă rece, două focuri de armă se auziră aproape succesiv dinspre drum.

Musafiri nepoftiţi.

Într-o clipită, îşi duse mâna la tocul pistolului.

După atacul lui Mitchell, el şi băieţii purtau asupra lor arme chiar şi când erau aproape de casă.

„Neill, du-te şi ocupă-ţi poziţia lângă şopron!”, strigă Travis în timp ce se îndreptă în fugă spre ţarc. Trecu pe sub gara şi luă şaua de unde stătea atârnată de drugii înalţi. Îl zări pe Jim ieşind în fugă de după şopron şi-i strigă să supravegheze drumul.

Crockett veni spre ţarc cu o pătură pentru cal, iar Travis fluieră după armăsarul lui. În timp ce amândoi pregăteau calul, Travis îi ordonă lui Crockett să aibă grijă de Meredith.

„Ne-a avertizat că omul lui Mitchell se va întoarce cu o altă ofertă după incendiu. Lucrurile ar putea deveni urâte când îl voi scuipa drept în faţă”. Travis încălecă, iar Crockett se duse să deschidă poarta.

„O să am grijă de ea, Trav. Tu ai grijă de tine acolo”.

El dădu din cap spre fratele său şi-l mână pe Bexar tot într-un galop, aruncând în fugă o privire spre geamul de la dormitorul lui în timp ce trecu pe lângă casă.

11

Meredith tremură când o adiere dinspre geamul deschis ajunse la ea, însă tremuratul ei era mai mult din pricina grijii pentru Travis decât din cauza frigului. Crockett o asigurase că prezenţa lui în camera ei era doar o măsură de precauţie, dar arma pe care o ţinea în mână şi felul cum scruta mereu copacii de afară de parcă se uita după intruşi n-o liniştea deloc.

Ce va face Roy când Travis încă va refuza să vândă? Pentru că el *va refuza*. Era sigură de asta. Va fi un alt incendiu? Va fi casa următoarea ţintă? Sau Roy va renunţa, în sfârşit?

Te rog, Doamne, fă-l să renunţe.

Dar în sinea ei ştia că el nu va renunţa. Ambiţia lui Roy era aproape la fel de mare ca loialitatea lui Travis. Ceva drastic trebuia să se întâmple înainte ca oricare din ei doi să cedeze.

Ceva drastic... Meredith începu să respire sacadat.

„Nu crezi că i se întinde o cursă?”

Crockett îi aruncă o privire fugară înainte să se pună din nou de veghe. „Travis e deştept. Va analiza situaţia înainte să se dea în vileag şi, chiar şi atunci, o să-şi ţină puşca îndreptată înspre oricine ar fi acolo. Se poate descurca singur”.

Dacă Crockett era atât de încrezător în abilităţile lui Travis, de ce îşi ţinea arma la fel de strâns ca un soldat care e pe cale să fie chemat pe câmpul de luptă?

„Dacă Roy a trimis mai mult decât un singur om? Şi dacă l-au ademenit cu focurile lor de armă, apoi au tăiat gardul şi l-au prins pe nepregătite? Cineva ar trebui să meargă după el. E plecat de prea multă vreme”.

„E-n ordine. Acum nu mai vorbi”. Mustrarea blajină avu efectul dorit, dar temerile ei trebuie să-i fi fost măcar puţin transmise, pentru că atunci când Crockett îşi concentră atenţia asupra as ferestrei, degetele începură a-i tremura pe mânerul armei, iar el

îşi schimbă poziţia de trei ori până să se liniştească.

Meredith se abţinu să mai vorbească, dar temerile o măcinau. Îl privea pe Crockett cum se uită în curte. De fiecare dată când privirea lui se aţintea spre un reper nou, ea îşi ţinea respiraţia.

Chiar când credea că va înnebuni de la atâta aşteptare, un sunet distinct se auzi dinspre fereastră – unul pe care ea îşi aminti vag că-l auzise în după-amiaza când venise. Crockett se relaxă imediat şi se întoarse să-i facă cu ochiul. „Ţi-am spus eu că e-n ordine”.

Îţi mulţumesc, Doamne!

Meredith se lăsă pe perne, uşurarea redându-i liniştea de care avea atâta nevoie. Îi zâmbi şi ea lui Crockett, dar înainte să-l poată întreba ceva, el închise geamul şi ieşi din cameră cu puşca în mână.

Ce însemna asta? încă nu trecuse pericolul? Poate doar era nerăbdător să-şi întâmpine fratele şi să afle detaliile întâlnirii. *Hmmm*... Şi ea voia să audă acele detalii, dar se îndoia că bărbaţilor li se va părea important să i le împărtăşească şi ei. Mereu îi spuneau să nu-şi facă griji. O trăsătură destul de neplăcută.

De ce credeau bărbaţii că trebuie să le protejeze pe femei de realitate? N-o deranja să fie protejată de animale sălbatice sau de duşmani periculoşi, dar de adevăr? Meredith se strâmbă în timp ce dădu la o parte aşternuturile. Cu cât ştia mai multe despre o situaţie, cu atât îşi făcea mai puţine griji, nu invers. Dacă trebuia să mai stea cu ei o zi sau două, trebuia să ştie ce se petrece.

Ţinându-se cu o mână de cap, îşi duse picioarele

la marginea patului şi le dădu jos. Clipi în timp ce podeaua îi păru că se legăna înainte şi înapoi şi aşteptă să-i treacă ameţeala. Apucând partea de sus a tăbliei patului, Meredith se ridică încet în picioare.

O uşă se trânti undeva în depărtare şi voci de bărbaţi se auziră în casă. Voci agitate de bărbaţi.

Mai curioasă şi determinată ca niciodată, Meredith îşi sprijini piciorul de saltea şi înaintă cu greu de-a lungul patului. Dacă ar putea măcar să ajungă la uşă! Aşa putea asculta orice ar fi vorbit băieţii Archer care se adunaseră în jurul mesei din bucătărie.

Ajungând la capătul patului, trase adânc aer în piept, îşi îndreptă umerii şi făcu primul pas fără a se sprijini de ceva. Piciorul ei întâlni podeaua dură de lemn şi se clătină, dar Meredith văzu că, dacă îşi fixa privirea în jos la câţiva paşi de picioarele ei, camera nu se mai învârtea atât de tare. Se concentrase atât de mult să rămână dreaptă încât nu reuşi să audă paşii celor două perechi de ghete care se îndreptau înspre ea.

O icnitură de spaimă se auzi în cameră. Meredith îngheţă.

„Doamne, Dumnezeule. Ai compromis-o”.

Meredith îşi ridică capul. „Unchiul Everett?”

Durerea îi săgetă scalpul din cauza mişcării prea bruşte. Se clătină într-o parte, fără să-şi poată ţine echilibrul, în timp ce podeaua părea că face valuri sub ea. Apoi, dintr-odată, se pomeni sprijinită de pieptul unui bărbat. *Travis*. O prinse de braţe şi o ţinu în timp ce ea stătea în strânsoarea lui sigură.

„Nu trebuia să cobori din pat”, o dojeni cu voce blândă, apoi o ridică în braţe şi o duse înapoi pe pat.

„Dumnezeule mare! N-ai pic de ruşine, omule?” Vocea unchiului său ajunse la urechile ei. „Flirtezi cu nepoata mea chiar sub ochii mei?”

Îngrozită de reacţia unchiului ei, Meredith îşi întoarse privirea de la Travis în timp ce el o aşeza pe perne. Furia clocotea în el în timp ce-o aşeză pe pat, iar când ea îşi găsi curajul de a se uita din nou la el, văzu cum un muşchi i se zbătea la marginea mandibulei.

„E rănită, Hayes. Sau nu-ţi pasă de asta?” scrâşni Travis. „Credeam că ţi-am explicat destul de bine care este starea ei în drumul până aici”.

Unchiul Everett intră în cameră, scoţându-şi mâinile din buzunarele hainei. Îndată ce-şi dădu haina jos, se repezi la marginea opusă a patului şi acoperi umerii lui Meredith, încheind-o sub bărbia ei.

„N-ai menţionat că starea ei includea o cămaşă de noapte şi un loc în patul tău!”

Travis se aplecă peste pat şi prinse încheietura unchiului Everett. „Dacă o mai insulţi odată cu genul acesta de vorbe, te dau afară de pe proprietatea mea în focuri de armă”.

Zgomotul unei puşti pregătită pentru tragere atrase atenţia tuturor înspre uşă. „Asta ar fi prea blând, Trav. Eu zic ca fiecare să-i ciuruiască fundul cu câte un glonţ de 44”. Crockett stătea chiar în pragul uşii, fluturându-şi ostentativ arma Winchester. Jim şi Neill îl flancau, fiecare ţinându-şi mâna pe tocul pistolului de la şold.

Meredith îşi aţinti privirea în tavan, dorindu-şi să poată dispărea între pături. Putea umilirea ei să fie mai mare?

Travis dădu drumul încheieturii mâinii lui Everett. Îşi îndreptă spatele, îl privi drept în ochi şi-şi încrucişă strâns braţele pe piept. Unchiul Everett îşi îndreptă şi el spatele, dar nu înainte de a încheia trei nasturi de la haina pe care i-o aşezase lui Meredith pe umeri. Cei doi se uitară lung unul la altul, înainte ca unchiul Everett să se uite într-un final spre ea şi să scoată un oftat adânc.

„Meri. Ai dat cu piciorul la tot, draga mea. Cum ai putut fi atât de nesăbuită?” Dezamăgirea din ochii lui o făcură să treacă direct la subiect.

„Trebuia să-i avertizez, unchiule Everett. Dumneata erai plecat, şeriful era de negăsit, iar ajutorul lui a râs de îngrijorările mele de parcă nu ştiam despre ce vorbesc. N-am avut de ales, aşa că am venit aici”.

„Ar fi trebuit să rămâi acasă şi să-i laşi pe Archeri să aibă grijă de ei. La asta se pricep cel mai bine”. Aruncă spre Travis o privire tăioasă înainte să ia loc pe marginea patului. „Oh, Meri. Va trebui plătit un preţ mare pentru această nesăbuinţă”. O mângâie pe mână. „Când mă gândesc la tot ce-am făcut împreună cu mătuşa ta ca să-ţi asigurăm o căsătorie convenabilă cu Mitchell, doar ca să arunci totul pe fereastră dintr-o pornire nebunească… Vai, inima mi-e atât de frântă! Ce-ar zice acum tatăl tău?”

„Tata ar fi mândru că mi-am ascultat conştiinţa”. Meredith se aplecă în faţă, indignarea susţinându-i

discursul. „Nu mai vreau să am de-a face cu Roy Mitchell, unchiule. El este responsabil de incendiul care a distrus hambarul familiei Archer. L-am auzit personal dând ordinul”.

„Prostii, fetiţo. Ai înţeles greşit. Roy mi-a explicat totul aseară”.

„Travis se aplecă în faţă. „I-ai spus că ea e *aici*?”

„Bineînţeles. Ca logodnic al ei, avea dreptul să ştie. Bietul om s-a simţit oribil în legătură cu tot. S-a învinuit pentru că n-a observat supărarea ta şi că n-a clarificat situaţia imediat. E foarte îngrijorat pentru tine, draga mea”.

„E îngrijorat pentru pământul meu, nu pentru mine”, mormăi Meredith. Unchiul Everett nu păru să audă, dar Travis ridică o sprânceană spre ea înainte să-şi îndrepte atenţia asupra unchiului ei.

„Ce mai exact i-ai spus lui Mitchell despre Meredith?”

„La început, nimic. La urma urmei, habar n-aveam unde era ea\ O mângâie din nou pe mână, de parcă era un copil ce trebuia împăcat, apoi i se adresă lui Travis, scoţând-o pe ea din conversaţie. „Am ajuns acasă la cină marţi seara ca s-o găsesc pe nevastă-mea de neconsolat. Cassie îi spusese că Meredith se simţea rău, dar când Roy a venit în vizită la noi, nevastă-mea s-a dus s-o aducă oricum. Noreen e foarte hotărâtă în privinţa acestei căsătorii. Când a descoperit că Meri a noastră lipsea… ei bine… a fost cuprinsă de isterie”.

Mai degrabă s-a înfuriat, se gândi Meredith în timp ce şi-o imagină pe mătuşa Noreen tunând şi

fulgerând prin casă.

„A luat-o la întrebări pe fiica noastră, Cassandra, până când fata a recunoscut că Meri se dusese până la ferma cea veche. Noreen a insistat s-o aduc înapoi la prima oră a dimineţii. Totuşi, când am ajuns la ferma cea veche ieri dimineaţă, n-am găsit nicio urmă c-ar fi fost pe-acolo. Până să ajung înapoi, Noreen a scotocit prin toată casa şi a găsit bileţelul pe care Meri i-l lăsase Cassandrei. Mitchell a ajuns imediat după asta, iar când Noreen i-a arătat bileţelul, el a pus cap la cap toate informaţiile şi ne-a explicat situaţia".

„Orice ar fi spus el este o minciună", interveni Meredith. „Rămăşiţele carbonizate ale hambarului familiei Archer dovedesc asta.

„Nu, draga mea. Dovedesc vina unuia dintre rivalii lui". Unchiul Everett îşi dădu jos pălăria şi o aşeză pe marginea măsuţei lui Travis cu o nonşalanţă care o făcea pe Meredith să-şi dorească să urle. „Roy mi-a explicat cum unul dintre oamenii lui a întrerupt timpul pe care voi îl petreceaţi împreună şi cum probabil tu ai auzit frânturi din conversaţie şi ai ajuns la o concluzie pripită. Nu dă vina pe tine, bineînţeles. E un adevărat gentleman. Am înţeles că era destulă gălăgie pe drum în ziua aceea şi zgomotul cu siguranţă te-a împiedicat să auzi bine conversaţia lor".

„Ştiu ce-am auzit". Cum putea unchiul ei să se îndoiască atât de uşor de inteligenţa şi de judecata ei? Credea că ea şi-ar fi riscat reputaţia şi integritatea dacă nu era sigură?

„Mă tem că tu ştii doar ce *crezi* c-ai auzit". Deşi zâmbea, se simţi tonul lui arogant. „Omul lui Roy

venise cu ştiri despre un zvon legat de o mare companie din Houston. Ei plănuiau să-l scoată din afacerea locală cu cherestea dând foc proprietăţilor tuturor celor care stăteau între el şi calea ferată. Când proprietarii devastaţi erau forţaţi să vândă, cei din Houston le-ar fi oferit preţuri mai mari, asigurându-şi astfel terenul necesar. Roy ar fi fost scos din ecuaţie. Nu cred că mai e nevoie să spun că el a fost dezgustat de asemenea tactici meschine şi intenţiona să-l avertizeze pe şerif imediat cum se întorcea acesta.

El m-a asigurat că te va lua de soţie chiar şi după aventura ta, dar acum când văd cât de departe s-a ajuns, nu mă aştept ca el să-şi ţină promisiunea. Un om ca el nu-şi poate permite ca reputaţia lui să ajungă subiect de scandal".

„Dar, unchiule, te înşeli". Ochii lui Meredith începură să se umezească din cauza trădării unchiului ei. Era fratele tatălui ei. De ce el credea mai degrabă explicaţiile viclene ale lui Roy Mitchell şi nu explicaţiile propriei lui nepoate? S-ar fi aşteptat la aşa ceva din partea mătuşii Noreen, dar unchiul Everett fusese mereu binevoitor cu ea, în modul lui distant, ce-i drept. Nu-i folosea că, de fiecare dată când se uita la el, vedea trăsăturile ce-i aminteau de tatăl ei. „Dumneata vrei să-l crezi pe Roy pentru că ţi-a promis că îţi va tripla afacerea cu moara, dar el este în spatele acestui atac. Sunt sigură de asta".

Ea îşi mută privirea de la unchiul ei, ce scutura din cap, la Travis care avea o expresie stranie pe faţă. *El* o credea? Cumva gândul că el s-ar fi îndoit de ea o durea mai tare decât lipsa de încredere a unchiului

Everett.

„Mă răneşti, Meri”, zise unchiul ei, ducându-şi mâna la piept. „Niciodată nu voi pune profitul meu mai presus de binele tău. De fapt, intenţionez să fac tot ce-mi stă în putere pentru a îndrepta beleaua în care te-ai băgat singură”.

„Nu e nimic de îndreptat. Mă voi face bine într-o zi sau două şi mă pot întoarce în oraş atunci”. Nu că i-ar fi plăcut ideea de a fi sub acoperişul mătuşii Noreen, dar măcar se va bucura de compania verişoarei ei.

„Mă tem că nu-i aşa de simplu. Când mătuşa ta a înţeles că aici ţi-ai petrecut ultimele două nopţi, m-a implorat să nu te aduc înapoi în casa noastră. Noreen e convinsă că astfel reputaţia Cassandrei ar fi afectată de scandal, compromiţându-i şansa la o căsătorie convenabilă. Speram să-i liniştesc îngrijorările cu adevărul circumstanţelor tale, dar dacă-i spun în ce condiţii te-am găsit… ei bine… o cunoşti pe mătuşa ta. Nici nu vreau să mă gândesc”. Îi aruncă o privire disperată, cea pe care o avea ori de câte ori o apucau pandaliile pe mătuşa Noreen.

Meredith îşi muşcă uşor obrazul pe dinăuntru încercând să-şi păstreze calmul în timp ce cuvintele unchiului ei îi pătrunseră adânc în minte. Ea trebuia să fie, deci, sacrificiul adus pe altar pentru a domoli furia mătuşii Noreen. În loc să-şi apere nepoata, unchiul Everett avea să facă ce-a făcut mereu – să aleagă calea minimei rezistenţe.

„Zvonul despre mica ta… escapadă… se va afla cu siguranţă”, zise el, de parcă asta îi scuza

comportamentul. „Lucrurile de genul ăsta se află mereu. Noreen m-a amenințat c-o va lua pe Cassie şi se va muta la sora ei dacă nu-i respect dorința. Nu pot permite să se întâmple asta”.

Meredith îşi ridică bărbia. Îşi imaginase un astfel de scenariu, deşi în sinea ei nu crezuse vreodată că se va adeveri., Atunci voi locui singură la fermă. Casa este într-o stare bună…”

„Nu”, o întrerupse unchiul Everett. „Nu voi fi niciodată liniştit să ştiu că eşti acolo singură. Tatăl tău te-a încredințat în grija mea, iar eu trebuie să respect dorința lui”. Îşi împreună mâinile la spate şi se legănă uşor pe călcâie. „După părerea mea, există un singur mod de a îndrepta această situaţie”.

Se uită ţintă la ea, apoi îi scrută pe toţi cei din cameră cu o hotărâre neclintită, pe care ea n-o mai văzuse înainte la el. „Va trebui să te căsătoreşti cu unul dintre Archeri”.

12

Cum?” rostiră la unison Crockett, Jim şi Neill, de parcă era unul din imnurile pe care obişnuiau să le cânte duminica în sufrageria lor. Dar Travis nu zise nimic. Nu voia să-i dea satisfacţie lui Hayes că afirmaţia lui îl bulversase.

Aparent, Meredith nu se simţi stânjenită. „Pentru numele lui Dumnezeu, unchiule. Nu poţi să mă arunci în grija lor ca pe un căţeluş abandonat. Archerii au fost foarte amabili cu mine. Ei nu merită un asemenea comportament din partea dumitale”.

Travis scrâşni din dinţi. Foarte amabili? Ei au întâmpinat-o cu puştile şi au refuzat s-o lase să plece

după ce i-a avertizat de pericolul iminent. Meredith a fost cea amabilă, nu ei. Până şi măgarul lui a lovit-o în cap.

Şi auzind-o vorbind despre ea într-un mod deloc măgulitor, de parcă o căsătorie cu ea ar fi o pedeapsă pentru oricine s-ar vedea nevoit să accepte, îl enervă şi mai tare. Îi venea să lovească ceva, de preferat pe unchiul Everett, de vreme ce bărbatul nu făcea niciun efort să corecteze prezumţiile ei.

„Nu se poate altfel, Meri. E singura opţiune onorabilă. Iar dacă Archerii sunt bărbaţi onorabili…" – unchiul Everett se uită cu subînţeles spre Travis – „îşi vor asuma responsabilitatea faţă de tine.

Travis mai degrabă îi simţi decât îi văzu pe fraţii lui intrând mai mult în cameră.

„Acum, *chiar* că mă faci să mă simt ca un căţeluş nedorit", bombăni Meredith. Îşi trase picioarele sub ea şi, sprijinindu-se de tăblia patului, îi întoarse spatele unchiului ei.

„Nu-l băga în seamă, Travis", îl rugă ea cu voce blândă. El se uită în ochii ei albaştri. „Am o casă destul de bună pe bucata de pământ pe care mi-a lăsat-o tatăl meu şi o sumă de bani cu care îmi voi asigura nevoile. Nu trebuie să cedezi insistenţelor lui".

Lui Travis i se strânse stomacul la gândul că ea ar locui singură. Animale sălbatice, oameni şi mai sălbatici… Nu voia să se gândească la ce s-ar putea întâmpla. Dar cum rămâne cu Mitchell? auzise replica lui Meredith cum că omul ar fi interesat doar de pământul ei. Dacă ea nu s-ar căsători cu el, la ce

mijloace ar recurge ca să se asigure că i l-ar vinde? îi va da şi ei foc? Nu, nici nu se punea problema ca Meredith să locuiască singură. Era unicul lucru cu care el şi Hayes erau de acord.

Buza de jos a lui Meredith tremura uşor în timp ce el se gândea cum să procedeze. Era o fiinţă curajoasă, dar şi vulnerabilă.

O apucă uşor de bărbie. „Nu-ţi face griji, căţeluşule. Găsim noi o soluţie".

Ea strâmbă din nas la auzul cuvântului căţeluş, dar el aproape că izbucni în râs gândindu-se că ea chiar semăna acum cu unul. În timp ce-i zâmbea, un imbold straniu puse stăpânire pe el – acela de a-i mângâia părul şi de a o strânge la piept ca pe unul din căţeluşii lui Sadie. Dar era sigur că în clipa când o va atinge, căţeluşii ar fi fost ultimul lucru la care s-ar fi gândit el.

„Ei bine, Archer?"

Travis îşi schimbă expresia feţei cu una mai gravă în timp ce-şi concentră atenţia asupra lui Everett Hayes. Ameninţările omului erau deşarte. El nu avea nicio putere în negocierea asta – mai ales că era înconjurat de patru bărbaţi înarmaţi. Singura lui soluţie era să apeleze la onoarea lor. Hayes îşi dorea protecţie pentru nepoata lui, pentru asta Travis îl înţelegea, dar era prea laş ca să se ocupe singur de problemă, lăsând-o pe nevasta lui s-o dea pe Meredith afară din casă. Meredith merita mai mult.

„O să-ţi spun mâine ce decizie am luat. Vino atunci". Travis îi făcu un semn lui Crockett. Fratele lui îi încredinţă lui Jim arma şi făcu câţiva paşi în faţă.

Hayes se retrase spre perete. „Mâine e târziu, Archer! Vreau…”

„Aici n-ai niciun drept să vrei ceva”, spuse Archer, pierzându-şi răbdarea. „Fratele meu te va conduce până la calul tău”.

„Pe aici, domnule Hayes”, rosti Crockett printre dinţii încleştaţi în timp ce-l apucă de umăr şi-l împinse ferm spre uşă.

Unchiul lui Meredith îşi lua pălăria în timp ce-şi tara picioarele şi-şi răsuci gâtul pentru a-l privi pe Travis. „Cum rămâne cu nepoata mea?”

„Nu se simte destul de bine ca să călătorească. Va rămâne cu noi.

Omul se încruntă dar nu comentă nimic în timp ce Crockett îl împingea în hol. „Ţine minte cuvintele mele, Archer”. Hayes se prinse cu mâna de tocul uşii, reuşind momentan să-şi amâne ieşirea. „Mă voi întoarce de dimineaţă. Şi voi aduce cu mine un preot”.

Travis nu zise nimic, doar se holbă la om până când acesta îşi luă mâna de pe tocul uşii şi se lăsă în ghidarea nu tocmai amabilă a lui Crockett.

„Travis?” Vocea timidă a lui Meredith îl făcu să-şi întoarcă înspre ea capul şi să fie mai sigur de decizia lui. Poate că ei nu i-a plăcut modul în care el îl tratase pe unchiul ei, dar politeţea putea merge până la o anumită limită. El refuza să fie politicos cu un om care îşi insulta propria nepoată şi care încerca s-o tragă pe sfoară servind interesele unui străin. Ar trebui să fie recunoscătoare că el…

„Unchiul meu va avea nevoie de haină”. Meredith descheie nasturii şi-şi dădu jos haina greoaie. Apoi i-o

întinse cu un zâmbet neforţat.

Când el luă haina, ea îşi suflecă mânecile prea lungi de la bluza lui maro cadrilată, cea pe care el i-o lăsase cu o noapte în urmă, şi-şi încrucişă braţele la piept. Dădu uşor din cap spre el, iar el nu se putu gândi decât că ea tocmai se desprinsese din protecţia unchiului ei şi se încredinţase în grija lui.

Travis se uită pentru un moment la ea, apoi dădu şi el scurt din cap.

„Neill". Travis se răsuci cu spatele la Meredith. „Ai grijă ca Hayes să-şi primească haina". El aruncă haina, iar fratele lui mai mic o prinse în aer. „Jim, însoţeşte-l pe oaspetele nostru până la drum. Nu vrem să păţească ceva pe drum".

Jim dădu din cap, expresia lui asigurându-l pe Travis că nu vor mai fi alte surprize în ziua aceea.

Când cei doi plecară, Travis se întoarse încă o dată spre Meredith. Pleoapele ei erau lăsate în jos, iar umerii ei păreau că se cufundă în perne. Vizita încordată a unchiului ei o istovise.

„Încearcă să dormi, Meri", spuse el, apropiindu-se de pat.

Meri. Îi plăcea diminutivul. îi amintea de fetiţa pe care o întâlnise în pădure acum câţiva ani, o fetiţă cu un spirit îndrăzneţ şi ochi plini de încredere, o fetiţă ce crescuse şi devenise o femeie sigură pe ea şi curajoasă, cu o frumuseţe simplă ce trezea în el sentimente pe care nu le prea înţelegea.

Ridicând pătura, el o ajută să se întindă pe pat. „Eu şi băieţii ne vom ocupa de asta".

Ea zâmbi, obosită. „Ştiu".

Travis o înveli, apoi ieşi din cameră şi-l întâlni pe Crockett pe verandă. Cei doi stătură tăcuţi câteva minute în timp ce-l priveau pe Everett Hayes îndepărtându-se pe calul lui, însoţit de Neill. Jim era şi el pe undeva ascuns printre copaci. Crockett nu se întoarse spre el, dar Travis îi putea ghici întrebarea înainte ca el să rostească cuvintele.

„Ştii că unul din noi va trebui să se însoare cu ea, nu?”

Travis trase aer adânc în piept, prelungind momentul în care viaţa lui se va schimba iremediabil. Apoi, cu un oftat, rosti: „Da”.

Pe tot parcursul cinei, cererea lui Everett Hayes a atârnat deasupra mesei familiei Archer ca un bolovan cocoţat pe marginea unei prăpăstii. Nimeni nu vorbea despre subiectul acela, de parcă le era teamă că asta ar face ca bolovanul să le cadă în cap, dar toţi ştiau că va trebui să se ia o decizie.

Travis duse la gură ultima îmbucătură de tocăniţă de iepure din farfurie, exersând în mintea lui cum să le transmită fraţilor săi decizia lui.

Fiind cel mai mare, era de datoria lui să facă ce era cel mai bine pentru familie. Întotdeauna fusese aşa. Prin urmare, el era cea mai logică alegere pentru a se însura cu Meredith. Până la urmă, din cauza lui venise ea pe pământul lor. Niciunul din fraţii lui nu merita să-şi sacrifice libertatea pentru o mireasă neprevăzută doar pentru că…

„O voi face eu”. Afirmaţia lui Crockett îi făcu ţăndări argumentarea atent formulată şi o zdrobi ca o piatră lovind un geam de sticlă.

Travis înghiţi dumicatul, apoi îl fixă cu o privire dură pe fratele său. „Cum adică, o vei face tu?”

„Mă însor eu cu ea”. Crockett ridică din umeri şi se uită în jurul mesei, cu palmele ridicate înaintea lui. „De ce nu? E frumuşică şi a dovedit că se descurcă bine într-o situaţie de criză. Nu-i o alegere rea.

Nu-i o alegere rea? *Asta* era gândirea lui? Travis îşi putea imagina ce fel de soţ ar fi Crock cu atitudinea asta. Ce era în mintea lui? Nici nu se punea problema să…

„Mă voi lupta cu tine pentru ea”. Jim îşi puse cotul pe masă, cu mâna întinsă pentru confruntare.

„Încetaţi!” Travis se ridică de pe scaun şi-şi sprijini mâinile de colţul mesei, lângă Crockett, pulsul ridicându-i-se brusc. „Nimeni nu se va lupta pentru Meredith de parcă ar fi ultima bucată din plăcinta de Crăciun. Dovediţi mai mult bun simţ! În plus, am decis deja că eu voi fi cel care se va însura cu ea. E vina mea că e aici. Ea e responsabilitatea mea”.

În loc să pară stânjenit, Jim îi zâmbi îngâmfat. „Ţi-e frică să nu pierzi în faţa mea, frăţioare?”

„Te-aş învinge în orice confruntare, *Bowie*, ştii prea bine”. Travis îl tachină pe Jim cu numele pe care acesta din urmă îl dispreţuia, pregătit, la nevoie, să se lupte nu doar cu forţa braţelor.

Jim dădu scaunul la o parte din calea lui şi se ridică în picioare, cu o privire furioasă. Cei doi stăteau pregătiţi de luptă, cu pumnii strânşi şi ochii îngustaţi, masa fiind singurul obiect care-i despărţea. Travis înconjură acea barieră. Jim îi imită mişcarea, nemaifiind fratele lui ci un rival – un om care-l ajungea

la înălţime, lăţime şi, probabil, putere. Orice, în afară de experienţă.

Şi dorinţă.

Ieri se obişnuise cu ideea că Meredith se va întoarce acasă la unchiul ei şi poate se va mărita cu un farmacist sau bancher într-o bună zi, un bărbat pe care nu l-ar fi cunoscut şi nu l-ar fi întâlnit vreodată. Dar în niciun caz nu va suporta ca ea să trăiască în casa lui, aparţinând vreunuia din fraţii lui. Dacă vreun Archer ar pretinde s-o aibă de soţie, atunci, Dumnezeule mare, acela avea să fie el!

„N-ai de gând chiar să-l baţi, nu-i aşa, Trav?” Travis privi pieziş ochii măriţi ai lui Neill şi, ca un bulgăre de zăpadă ce-şi atinge ţinta, adevărul despre ceea ce era pe cale să facă îl lovi direct în faţă şi-l lăsă pe gânduri.

Imediat, Travis se relaxă şi-şi deschise mâinile. „Nu, eu…” Oare chiar se gândise să se bată cu propriul lui frate? Degetele îi tremurară uşor în timp ce-şi ridică mâna pentru a-şi scărpina obrazul. „Scuze, Jim. Cu tot ce s-a întâmplat în ultima vreme, nu prea sunt în apele mele”.

Jim ridică sceptic dintr-o sprânceană, dar Travis continuă să-l privească fără a-i oferi alte scuze. Într-un final, Jim dădu din cap şi se aplecă să-şi ia scaunul. Tensiunea din cameră se risipise. Travis răsuflă adânc şi se întoarse pe scaunul lui.

„Deci, cum propui să decidem care din noi trei o ia de nevastă?” întrebă Crockett, risipindu-i lui Travis speranţa că ceilalţi vor accepta pur şi simplu dorinţa lui.

„Trei?” vorbi Neill. „Doar n-o să mă lăsaţi pe mine pe dinafară”.

De parcă Crockett şi Jim nu erau de ajuns.

Travis se holbă la cel mai mic dintre fraţii lui, tâmpla lui stângă începând să-i pulseze brusc. „Eşti abia îndeajuns de mare ca să te bărbiereşti, Neill. Nici n-ai şti ce să faci cu o nevastă”.

„Sunt la fel de bărbat ca voi ceilalţi”. Neill se ridică în picioare cu o încredere care cerea respect. „Fac aceleaşi munci, port aceleaşi haine. N-o să las să-mi scape şansa de a avea o fată a mea doar pentru că sunt cel mai mic dintre voi. Cât de absurd! Poate ea nici nu-şi doreşte un moş ca tine, Trav”.

Un râset izbucni dinspre Crockett şi Travis scuturã din cap, simţindu-se mai bătrân ca niciodată.

„Puştiul are dreptate”, zise Crockett când râsul i se potoli. „De regulă, aici nu prea intrăm în contact cu femei cu care ne-am putea însura. Cine poate spune în cât timp Domnul ne va aduce în cale o alta?”

Travis îşi sprijini antebraţele de masă, neavând cum să contrazică adevărul din acea afirmaţie. „Aveţi vreo sugestie?”

Crockett îşi frecă bărbia. Jim îşi încrucişă braţele. Neill stătea cu ochii în tavan.

Travis se uită în jur pentru inspiraţie, de parcă ideea perfectă s-ar fi ascuns în spatele ibricului de cafea sau sub cuptor. Avea nevoie de un mod de a-i tempera pe fraţii lui, în acelaşi timp asigurându-se că Neill nu va ajunge, tocmai el, mirele. Ca şi cap

KAREN WITEMEYER

al familiei, putea pur şi simplu să spună că are

întâietate, dar asta putea cauza un conflict. Şi ultimul lucru de care aveau nevoie în lupta lor cu Mitchell era o lipsă de unitate. Nu, trebuia să existe o cale mai bună.

Privirea lui se mută de la dulapul unde ţineau vesela mamei şi trecu de uşă spre baie. O măturică stătea în colţ. Travis se îndreptă în scaun, un germen de idee încolţindu-i în minte. Ar fi nevoie de un şiretlic din partea lui, dar el ar trebui să fie în stare să iasă cu bine din asta.

„Băieţi", zise el, lovind cu palma în masă. „O să tragem la sorţi cu paie".

13

Un zgomot puternic o trezi pe Meredith. Clipind, se ridică în capul oaselor şi-şi ciuli urechile, încercând să-şi dea seama ce se întâmplă.

În bucătărie, bărbaţii Archer se certau în legătură cu ceva. Ceva care-i supărase destul de tare. Meredith se încruntă şi dădu la o parte pătura. Probabil avea legătură cu pretenţiile absurde ale unchiului ei. Îşi aminti întregul episod cu o umilitoare precizie. Singurul lucru bun din acea întâlnire a fost că unchiul Everett n-a mai considerat-o destul de bună pentru Roy Mitchell.

Niciodată n-a fost atât de recunoscătoare c-a fost găsită vinovată, îşi dorea doar să nu fi durut-o atât de tare când el a spus lucrul acesta.

În timp ce Meredith îşi întinse spre podea degetele de la picioare şi apucă tăblia patului cu mâna, conflictul din bucătărie escaladă, îşi auzi rostit numele şi ceva în legătură cu plăcinta de Crăciun. N-

avea nici cea mai vagă idee ce legătură avea plăcinta de Crăciun cu toate astea, dar un lucru era cert – discuţia era despre ea.

Meredith se încruntă şi se ridică în picioare. Asta nu era problema Archerilor. Era a ei. N-ar fi trebuit niciodată să-l lase pe Travis să gândească altfel. Era atât de obosită după ce unchiul ei plecase încât părea un lucru prea bun pentru a rezista tentaţiei să-i cedeze lui povara ei.

Acum îşi recăpătase energia şi era timpul să stabilească faptul că problema era a ei. Meredith se îndepărtă de pat, determinarea depăşind senzaţia ei de ameţeală, bălăbănindu-se de-a lungul camerei. Inima ei poate s-ar fi bucurat la gândul că Travis.ar deveni soţul ei, dar ce fel de femeie îşi dorea un bărbat forţat să se însoare? Nu. Trebuia să găsească un alt mod de a rezolva această problemă.

Când ajunse la uşă, un alt gând o făcu să se oprească. Dacă nu se va mărita cu niciun Archer, o va obliga unchiul Everett să se mărite cu Roy? Meredith trase aer în piept şi se sprijini cu spatele de perete.

Dacă Roy îşi dorea pământul ei măcar pe jumătate cât credea ea, el n-ar fi pierdut timpul spunându-i unchiului Everett că reputaţia ei compromisă nu însemna nimic pentru el. Probabil chiar ar sugera să grăbească nunta pentru a muşamaliza scandalul, reuşind în continuare să se facă iubit în ochii mătuşii şi unchiului ei şi făcându-i să nu-i vadă adevărata faţă – un lup îmbrăcat în blană de oaie.

Mătuşa Noreen ar insista ca nunta să aibă loc şi

dacă Meredith *y* n-ar reuşi să-l convingă pe unchiul Everett – ceea ce era foarte probabil – ea n-ar avea o altă variantă decât să fugă. Departe de şiretlicurile lui Roy Mitchell. Departe de firea manipulatoare a mătuşii ei. Un nod i se puse în gât. Dar departe de Travis.

Simţi în piept o durere surdă. Toată viaţa ei a visat să se mărite cu Travis Archer. Dar el nu era un vis, nu mai era doar un vis. Era în carne şi oase şi chiar la capătul holului. Oare putea ea să renunţe la el când era atât de aproape?

Travis se aplecă după mătură şi rupse câteva paie dintr-un colţ deja jerpelit. După ce alese nişte paie aproximativ egale în lungime – strecurând unul dintre ele în mâneca bluzei lui – se întoarse înapoi la masă.

„Deci, toată lumea e de acord că aşa vom rezolva treaba?” Travis se uită la toţi fraţii lui şi aşteptă ca fiecare să încuviinţeze. „Bine”. El aruncă patru paie pe masă. „Crockett, scurtează unul dintre paie”.

Crockett rupse cam doi centimetri din capătul unui pai şi aruncă bucăţica ruptă pe podea. Apoi, înainte ca cineva să se poată oferi, Travis luă paiele şi se întoarse cu spatele.

Aranjă paiele în pumnul lui, asigurându-se că fiecare capăt era la o înălţime egală. Dar în loc să pună şi paiul mai scurt, el scoase cel de-al patrulea pai lung din mâneca lui şi-l puse laolaltă cu celelalte. Îşi simţi conştiinţa copleşită de vinovăţie. Întotdeauna a avut pretenţia de sinceritate din partea fraţilor lui, iar el niciodată nu s-a lăsat mai prejos. Până acum.

Nedorind să-şi analizeze prea mult gândurile, Travis băgă paiul cel scurt în mâneca lui şi-şi spuse că ceea ce face e pentru binele familiei. Apoi, inspirând adânc, se întoarse cu faţa spre fraţii lui.

„În regulă. Cine e primul?”

Neill întinse mâna. „Acu-i acu!” închise ochii şi luă un pai. Când văzu paiul cel lung, un zâmbet strâmb apăru pe faţa lui pentru o secundă înainte de a-l înlocui cu o expresie mai solemnă. „Se pare că nu voi fi eu, băieţi”.

Sentimentul de vină a lui Travis se mai domoli văzând uşurarea evidentă a băiatului. Se întoarse către Jim şi, când şi el trase un pai lung, nu văzu în niciun fel vreun indiciu de sentiment puternic. El doar ridică o sprânceană spre Crockett şi Travis, apoi îşi propti un picior pe scaunul lui şi-şi puse cotul pe genunchi.

„Se pare c-o să fiu eu sau tu, Crock”. Travis întinse ultimele două paie înspre fratele lui, ţinându-le strâns pentru a se asigura că al patrulea pai nu va cădea când al treilea va fi ales.

Crockett cântări ambele opţiuni şi se încruntă un pic în concentrare. Travis trebuia să se concentreze şi el ca să-şi ţină mâna nemişcată. Încerca Crock să aleagă paiul mai scurt sau mai lung? Oare chiar avea sentimente pentru Meredith? Propunerea lui se mai devreme de a se însura cu fata părea mai degrabă practică decât personală. Dar dacă era mai mult decât atât?

Travis strânse din dinţi, gândurile punând stăpânire pe el. Dacă într-adevăr *era* mai mult decât

atât? Crock n-avusese vreo legătură în trecut cu Meredith şi cu siguranţă nu era bărbatul despre care Meri spunea că visa.

„Ţine-le mai puţin strâns, Trav”, zise Crockett, întrerupându-i şirul gândurilor. „Nu pot să trag paiul”.

Un fior de căldură străbătu gâtul lui Travis. „Scuze”.

Crockett scutură din cap şi zâmbi în timp ce trase cel de-al treilea pai, dar zâmbetul îi păli când îl privi. „E unul lung”.

„Presupun că asta înseamnă că e a lui Travis”, declară Neill.

Crockett prinse încheietura lui Travis. „Să vedem mai întâi paiul”.

Panica puse stăpânire pe Travis. Cum putea face schimbarea? Avea nevoie de o distragere – ceva neprevăzut, ceva…

„Trageţi la *sorţi cu paie!*” Meredith intră în bucătărie, cămaşa ei de noapte strângându-se în jurul gleznelor, cu părul ciufulit şi cu ochi furioşi.

Toate perechile de ochi se aţintiră asupra femeii. Travis n-avu nicio idee câte secunde trecură până să realizeze că mâna lui Crockett nu-l mai ţinea. Dădu repede drumul paiului lung, călcă cu bocancul peste el şi-l împinse înapoi înspre perete în timp ce-l scoase pe cel scurt în palmă.

Când îşi ridică din nou privirea, furia ei aproape că-l străpungea. Totuşi, rănirea din spatele furiei din ochii ei era ceea ce-l durea. „Meredith, eu…”

„Patru bărbaţi în toată firea şi-au pus mintea la contribuţie”, spuse ea întrerupându-l, în timp ce se apropie de perete ca să se sprijine de el, „şi *asta* e soluţia pe care aţi găsit-o? *Să trageţi la sorţi cu paiele?*"

„Jim voia chiar să-şi măsoare forţa braţelor pentru a câştiga”. Explicaţia lui Neill fu întreruptă după ce Jim îl înghionti pe băiat cu un cot în stomac.

Meredith se uită tăios la cei doi, apoi îşi lăsă mâna să cadă lângă corp şi se îndreptă spre Travis. Crockett se dădu la o parte.

„Deci aşa rezolvaţi voi lucrurile? Cât de diplomatic din partea voastră să-mi lăsaţi soarta la mâna norocului. Mă mir că n-aţi pus un pai în plus şi pentru Roy Mitchell. Aţi fi putut să-i daţi şi lui o şansă. Dar apoi ar avea pământul meu, ceea ce l-ar determina şi mai mult să pună mâna şi pe al vostru pentru a-şi îndeplini visul, iar voi n-aţi vrea asta. Până la urmă, pământul e cel mai important pentru voi. Nu-i aşa, Travis? Pământul şi fraţii tăi”.

Cumva Travis reuşi să nu tresară la valul de sarcasm. Se uită în ochii ei până când ea îşi coborî privirea. Mâna ei o prinse pe a lui. Travis simţi de-a lungul braţului său un amestec de plăcere şi teamă. Ea îi ridică pumnul între ei şi luă cu blândeţe paiul scurt din strânsoarea lui.

„Pământul şi fraţii tăi”, repetă ea încet. „Normal că tu ai luat paiul cel scurt. Cum altfel i-ai putea scuti pe fraţii tăi de povara de a fi legaţi de mine?”

„Nu-i aşa, Meri”. Travis încercă să-i ia mâna, dar ea o trase în momentul când degetele lui îi atinseră

încheieturile.

„Mă aşteptam la mai mult din partea ta, Travis”. Cuvintele ei îl sfârtecară cum un topor ciopârţeşte un trunchi de copac, încrederea pe care el începuse să se obişnuiască s-o vadă în ochii ei dispăruse, făcând loc dezamăgirii.

„Mă aşteptam la mai mult din partea tuturor”. Ea făcu un pas în spate, creând o prăpastie invizibilă între ea şi bărbaţii care o dezamăgiseră. „V-aţi gândit vreodată că poate eu aş vrea să am ceva de spus în legătură cu viitorul meu? Sau aţi presupus că eu aş accepta supusă orice aţi decide voi patru şi v-aş mulţumi că mi-aţi luat de pe umerii mei slabi de femeie greutatea de a gândi singură?”

Tăcerea umplu camera.

Travis alungă scuzele pe care şi le încropise în minte – faptul că ea adormise, că ea se afla sub protecţia lui, că păruse încântată când el îi promisese că se va ocupa de problemele ei.

Ştia cum este ca norocul să-ţi decidă soarta. Dacă ar fi stat acasă şi ar fi avut grijă de fraţii lui aşa cum îi spusese tatăl lui în urmă cu paisprezece ani, n-ar mai fi fost prins într-o furtună. Şi dacă tatăl lui n-ar fi ieşit să-l caute, n-ar fi fost niciodată trântit de pe cal când a fulgerat. Şi dacă tatăl lui n-ar fi fost trântit, nu s-ar fi ales niciodată cu rănile care aveau să-i grăbească sfârşitul.

Travis se agită în timp ce o vină mai veche ieşi la iveală, amestecându-se cu cea nouă.

Joseph Archer obţinuse un jurământ de la fiul său în ziua aceea. Un jurământ care punea o

responsabilitate imensă pe umerii unui băiat de cincisprezece ani. Dar acel băiat a dus-o la îndeplinire fără să se plângă. Visurile şi planurile lui Travis nu mai contau. Trebuia să se pocăiască pentru consecinţele nesupunerii lui. Să păzească pământul şi familia Archer devenise singura lui datorie – drumul lui spre ispăşire.

Totuşi, situaţia lui Meredith nu era din cauza nesupunerii. Numai bunătatea era cea care o adusese pe această cale. Spre deosebire de el, ea nu merita ca viitorul să-i fie luat din propriile mâini.

„Ai dreptate, Meredith”. Travis îşi mută greutatea de pe un picior pe altul şi se forţă să-şi ridice privirea înspre ea. „Ar fi trebuit să aşteptăm şi să discutăm problema cu tine”.

„Da. Aşa ar fi trebuit”.

„Ai dori să discutăm asta acum?” îşi deschise mâinile şi făcu, precaut, un pas în faţă.

„Nu sunt un cal speriat care trebuie calmat”. Tonul ei sec îl făcu să ezite. Îşi coborî mâinile, un zâmbet şovăielnic apărându-i pe buze.

El *chiar* a procedat aşa, nu? Ciudat că nu şi-a dat seama până ce ea n-a spus. Fata era ageră la minte. Şi inteligentă. Poate era timpul să n-o mai trateze ca pe un copil, ci aşa cum l-ar trata pe unul din fraţii lui.

Travis se sprijini cu şoldul de colţul mesei. „În regulă, Meredith. Fără trucuri şi fără minciuni. Situaţia se prezintă în felul următor…”

Ea îşi încrucişă braţele şi-şi depărtă uşor picioarele ca un luptător dispus să negocieze, în acelaşi timp pregătit de luptă în caz că discuţia ar fi

ineficientă. Cu o sprânceană ridicată, ea dădu din cap ca el să continue.

Travis îşi numără argumentele pe degete. „Reputaţia ta e compromisă. Nu ai nicăieri unde să te duci în afară de o casă pe o bucată de pământ pe care Mitchell va face orice să pună mâna. Te poţi mărita cu Mitchell şi să trăieşti pentru tot restul vieţii tale cu un om pe care-l dispreţuieşti, sau îl poţi refuza şi poţi vedea ce plan meschin va născoci pentru a-ţi fura pământul. Îţi poate da foc cum a încercat cu noi, sau te poate compromite pentru a te forţa să mergi cu el la altar. Oricât de capabilă sau atentă ai fi, o femeie singură are puţine şanse contra unui om ca el”.

Meredith îşi ţinu capul sus, iar faţa ei nu trăda vreo expresie. Totuşi, ţesătura din jurul genunchilor ei tremura. Travis trase două scaune. Nu ştia dacă îngrijorarea sau rana ei o făceau să tremure. Dar nu avea de gând s-o lase să cadă jos. Puse un scaun lângă ea şi celălalt în faţa lui şi se aşeză. Apoi îşi continuă discursul de parcă îi era indiferent dacă ea stă jos sau nu.

„Singura opţiune care-ţi mai rămâne este să te căsătoreşti cu unul dintre noi”. Făcu o pauză. „Cu mine”. Subit, Travis simţi nevoia să-şi dreagă glasul. „Opţiunea asta ţi-ar drege reputaţia, ţi-ar oferi un loc unde să stai şi protecţia a patru bărbaţi foarte capabili. Doar dacă ai altceva de sugerat…?”

„De fapt, aş avea ceva”. Afirmaţia ei liniştită îl uimi.

„Da?” Se uită înspre Crockett. Fratele lui ridică din umeri.

Meredith se aşeză încet pe scaun. „Aş putea părăsi districtul Anderson. Aş putea să mă îndrept înspre vest unde calea ferată va crea oraşe noi, sau aş putea merge într-un oraş mare unde nu mă cunoaşte nimeni”. Îşi ridică bărbia. „Mi-aş putea găsi de lucru. Şi aş putea lua viaţa de la capăt”.

Să părăsească districtul Anderson! Travis se încruntă. Nu luase în calcul opţiunea aceea. Şi nici nu prea voia s-o ia în calcul. Era necugetată. Periculoasă. Şi, dintr-un motiv straniu… dezamăgitoare, în plus, deja se hotărâse cu această căsătorie. N-avea rost să mai agite apele.

„Eşti un om bun, Travis. Un om de onoare. Ai tras paiul cel mai scurt şi eşti dispus să stai în faţa unui preot pentru că te simţi responsabil de mine. Dar nu eşti. Eu am luat decizia să vin aici şi voi suporta consecinţele. Meriţi să ai o nevastă pe care să ţi-o alegi, nu una pe care eşti silit s-o iei din cauza unor circumstanţe pe care nu le poţi controla”.

„Nu e aşa, Meredith. E…”. Travis oftă şi-şi scărpină obrazul. De ce nu spunea nimic despre ceea ce *ea* merita? Nu se prea pricepea el la cum funcţionează mintea unei femei, dar ştia un lucru – ea merita să aibă de ales.

„Nu te voi forţa, Meredith. Dacă tu crezi că a pleca este cea mai bună opţiune, nu te voi opri. Dar dacă crezi că te poţi simţi ca acasă aici, cu nişte bărbaţi necivilizaţi, nouă ne-ar plăcea să rămâi. *Mie* mi-ar plăcea să rămâi”.

Întinzându-şi mâna, el îi mângâie uşor obrazul. Apoi îşi lăsă mâna în jos. „Eşti o femeie pe cinste,

Meredith Hayes. Eşti puternică şi curajoasă şi bună la suflet. Şi dacă ai decide să-mi dai o şansă, aş fi onorat să te duc la altar”.

Meredith apucă spătarul scaunului cu mâna stângă în timp ce o nouă senzaţie de ameţeală puse stăpânire pe ea. Travis Archer tocmai îi ceruse mâna. Îi ceruse mâna cu adevărat. Normal, n-a pomenit nimic despre dragoste, dar nu fusese în compania ei decât pentru trei zile – patru, dacă punea la socoteală ziua în care călcase în acea capcană în urmă cu doisprezece ani. Bărbatul avea nevoie să recupereze timpul. Până la urmă, ea fusese îndrăgostită de el de când avea zece ani. Era puţin în avantaj.

Dar oare o dorea cu adevărat? Dacă toate cuvintele lui frumoase erau doar o linguşeală? Travis nu i se părea genul care să manipuleze, dar dacă ea ar accepta să se mărite cu el, ea şi-ar risca tot viitorul pentru o impresie idealizată. Dacă se înşela?

„Meredith?”

Ea clipi şi-şi reconcentră atenţia asupra bărbatului din faţa ei. Bărbatul care i-ar putea fi soţ dacă ea ar fi de acord. Bărbatul pe care-l dorea mai mult decât pe oricine altcineva. Omul care o putea răni mai mult decât oricine altcineva.

Ea îşi muşcă buza şi aruncă o privire la ceilalţi Archeri din cameră. Toţi ochii erau aţintiţi înspre ea. Aşteptând. Lăsând-o pe ea să ia decizia.

De unde putea să ştie ce trebuie să facă? Dacă se va căsători cu Travis şi el nu ar avea aceleaşi sentimente faţă de ea, ea ar fi nefericită pentru tot restul vieţii. Dar dacă ar fugi când *era* o şansă pentru

ea şi Travis de a avea parte de dragoste, ar fugi departe de cea mai mare speranţă a ei.

„Meri? Te simţi bine?” Faţa lui Travis deveni îngrijorată. El îşi ridică mâna ca şi cum ar fi vrut să-i atingă obrazul din nou, dar Meredith se ridică de pe scaun. Departe de atingerea lui. Simţi la cap o durere pulsându-i din cauza mişcării bruşte şi podeaua păru că se mişcă sub picioarele ei, dar nu-l putea lăsa s-o atingă iar. Tandreţea lui i-ar putea afecta judecata.

Amintindu-şi cum Travis scăpase de unchiul ei mai devreme, Meredith făcu un mic pas în spate şi abordă aceeaşi tactică. „O să-ţi spun decizia mea mâine dimineaţă”.

Ochii lui Travis îi întâlniră pe ai ei. Cei doi se priviră câteva clipe bune. Apoi el dădu din cap, „Mi se pare corect”.

El nu se oferise s-o conducă în camera ei şi, deşi o mică parte din ea era dezamăgită, o parte mai mare era recunoscătoare. Travis părea să înţeleagă nevoia ei de a exercita puţinul control pe care-l mai putea avea asupra situaţiei şi îi respectă decizia.

Şchiopătând, se întoarse în dormitorul ei, aerul începând să fie din ce în ce mai rece cu cât se depărta de bucătărie. Motivul logic era lipsa căldurii cuptorului, dar Meredith se temea că avea mai mare legătură cu faptul că se îndepărta de Travis.

O lacrimă stingheră îi căzu pe obraz în timp ce închise uşa în urma ei. De ce să i se întâmpla asta? Cum de ajunseseră lucrurile atât de complicate? Tot ce-şi dorea ea era să-l ajute pe Travis, dar în schimb îl prinsese într-o capcană – o capcană a onoarei lui, ceva

mai tare decât capcana din oţel care-i prinsese piciorul acum atâţia ani.

Ea ar trebui să-i redea libertatea. La fel cum el a eliberat-o din capcana aceea de oţel, ea ar trebui să-l elibereze de această responsabilitate pe care şi-a impus-o singur.

Încordându-şi spatele şi întărindu-şi hotărârea, Meredith se îndreptă spre pat. Dar când mâna ei atinse tăblia patului şi când ea se trânti pe saltea, atât spatele cât şi dârzenia ei slăbiră. Îşi deschise pumnul drept şi se holbă la paiul cel scurt din mâna ei. Dintre toţi fraţii, Travis sfârşise cu paiul cel scurt. Era oare un semn c-ar trebui să rămână? Era voia Domnului?

Meredith îşi propti fruntea de tăblia de lemn a patului şi suspină. De ce era atât de greu să ia o decizie? De ce nu putea Dumnezeu să-i arate mai clar dorinţa Lui?

Alergaţi la Domnul şi *la sprijinul Lui*!

Meredith îşi înălţă capul. Cuvintele acelea. Erau dintr-unul din psalmii pe care tatăl ei o ajutase să-i memoreze în copilăria ei.

„Alergaţi la Domnul şi *la sprijinul Lui”*.

Cuvintele îi veniră din nou în minte, eclipsând toate celelalte gânduri, atingând-o la suflet. Răspunsul la dilema ei imediată încă rămânea la fel de dificil, în schimb, ea îşi dădu seama de un adevăr. Căutase răspunsuri dinăuntrul ei, nu de la Domnul.

Nici nu-i de mirare că nimic nu are sens, Doamne. Doar Tu poţi vedea ce-mi rezervă viitorul Deci, doar Tu mă poţi călăuzi în direcţia cea mai bună. Te rog, luminează-mi calea pe care trebuie s-o urmez.

Ajută-mă să iau decizia corectă.

Meredith apucă şi mai strâns tăblia patului şi se ridică înapoi în picioare. Travis pomenise ceva despre o Biblie pe care o ţinea într-unul din sertarele măsuţei, atunci când îi adusese cu o zi în urmă acea carte de aventuri din Vestul sălbatic – în caz că ea ar fi preferat Biblia în locul romanului de aventuri pentru bărbaţi. Ea nu se gândise la asta prea mult, dar, brusc, spiritul ei simţea nevoia de înţelepciunea pe care Biblia o conţinea.

O găsi în al doilea sertar pe care-l deschise, lângă o cutiuţă de suveniruri din lemn de mahon. Coperta neagră din piele era destul de uzată, cu crăpături de-a lungul cotorului şi o parte din culoarea aurie ştearsă de pe litera *S* din cuvântul *Sfânta*. îi venea perfect în mână, de parcă acolo era locul ei şi, pentru prima oară de când se trezi, un sentiment de pace îi învălui inima. N-o linişti în totalitate, dar apropierea ei îi conferi un sentiment mult dorit de asigurare că era pe calea cea bună.

Strângând Biblia la piept, Meredith se rugă Domnului din nou pentru călăuzire şi înţelegere, apoi se urcă în pat, ridică pernele mai sus şi se pregăti pentru o noapte lungă de rugăciuni şi căutări. De fiecare dată gânduri verset îi venea în minte, ea răsfoia Scriptura până ce-l găsea. Îl citea iar şi iar, încercând să nu tragă concluzii, pur şi simplu străduindu-se să asimileze ceea ce spunea Cuvântul lui Dumnezeu. În mai multe ocazii, ea aţipise în mijlocul unei rugăciuni, totuşi, chiar dacă se mai foia, degetele ei încă mai erau la pasajele unde o călăuzise

Domnul. Îndată ce prima rază de soare lumină camera, ea reciti versetele pe care le marcase.

„Iubiţi-vă unii pe alţii cu o dragoste frăţească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia… Ajutaţi pe sfinţi când sunt în nevoie. Fiţi primitori de oaspeţi”.

Frunzări paginile de la cartea Romani până la Epistola către Evrei.

„Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste şi la fapte bune: să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alţii…”

Meredith întoarse câteva pagini până la următorul pasaj. *„Stăruiţi în dragostea frăţească. Să nu daţi uitării primirea de oaspeţi, căci unii, prin ea, au găzduit, fără să ştie, pe îngeri”*.

Şi, în final, versetele din întâia epistolă a lui Petru care parcă-i schiţa un scop. *„Tot astfel, nevestelor, fiţi supuse şi voi bărbaţilor voştri; pentru ca, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câştigaţi fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor”*.

Pe parcursul nopţii, un sentiment tot mai mare de siguranţă îi umplea sufletul în timp ce ea medita la versetele la care Domnul o călăuzise. Un fel de asemănare le lega pe toate – tema slujirii, a dragostei, a ospitalităţii. Ea credea că decizia se baza pe ceea ce era mai bun pentru ea, dar pe când răsăritul iminent colora cerul în roz, ea înţelese în final că, de fapt, se baza pe ceea ce se potrivea cu planul Domnului. Un Dumnezeu care era loial, un Dumnezeu care Şi dorea de la copiii Lui să se ajute unii pe alţii cu dragoste şi să se îndemne unul pe altul la fapte bune, un

Dumnezeu care. Se putea folosi de o nevastă pentru a aduce, cu delicateţe, un bărbat la o viaţă plină de credinţă.

Chiar şi atunci când somnul puse stăpânire peste ea în timpul nopţii, ea visă în imagini şi idei. Archerii legaţi, prizonieri pe propriul lor pământ. Semnul de la poartă speriindu-i pe toţi vizitatorii. Singurătate. Izolare. „*Iubeşte-ţi aproapele*”.

Ea nu descoperise promisiunea vreunei altfel de iubiri decât cea frăţească. Nu descoperise vreo dovadă de fericire mai mare decât cea născută din speranţă. Dar ceea ce găsise era un scop şi încrederea că Dumnezeu putea lucra prin ea pentru a-l aduce pe Travis pe o cale mai bună. Şi justeţea acestui lucru rezona în sufletul ei.

Meredith dădu din nou paginile la Epistola către Romani, unde pusese paiul scurt al lui Travis ca semn de carte. Citi încă o dată preţioasa promisiune scrisă în cel de-al optulea capitol. „*De altă parte, ştim că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, şi anume spre binele celor ce sunt chemaţi după planul Său*”.

Inspiră adânc şi-şi închise ochii. „Nu ştiu dacă Travis mă va iubi vreodată, dar mă rog ca Tu să mă ajuţi să am încredere în promisiunea Ta, Doamne. Ajută-mă să cred că lucrurile vor ieşi bine pentru noi, ca eu să nu fiu victima amărăciunii sau nemulţumirii. Fac un salt prin credinţă, Doamne. Te rog, nu mă lăsa să cad”.

Epuizată după noaptea cea lungă, dar, în mod ciudat, învigorată în acelaşi timp, Meredith se dădu

jos din pat şi se îndreptă spre fereastră pentru a se uita cum răsăritul luminează copacii. Durerea de la cap îi aminti de lovitură, dar podeaua stătea nemişcată în loc să se clatine înainte şi înapoi cum se întâmplase ieri. Ea zâmbi şi Îi mulţumi Domnului pentru binecuvântările mărunte. Nu s-ar fi cuvenit ca în ziua nunţii o mireasă să meargă împleticindu-se ca un beţiv.

Travis privi în oglinda mică şi pătrată, care era atârnată în baie, spre linia gâtului său şi trecu cu lama de-a lungul obrazului. Tresări când lama îi crestă marginea urechii. Spălă săpunul de pe lamă şi o ridică pentru încă o mişcare. Degetele îi tremurau. Travis se încruntă. Lipsa de somn combinată cu un sentiment prelungit de incertitudine îl făcuse să-şi piardă îndemânarea.

Cum se putea pregăti un bărbat pentru ziua nunţii lui când nici măcar nu ştia dacă mireasa avea să apară? Nu c-ar fi învinovăţit-o pe Meredith de indecizia ei. O persoană avea nevoie de timp ca să se hotărască asupra unui lucru atât de important. Doar că era obişnuit ca el să fie cel care să rezolve lucrurile. Aduna informaţii de la fraţii lui, cântărea opţiunile, stabilea un verdict şi-l punea în aplicare. Simplu. Direct. Practic.

Meredith, pe de altă parte, îl împiedica să cântărească opţiunile, în timp ce ea încerca să-şi rezolve problema fără ajutorul lui. Fusese tentat de mai multe ori să bată la uşa ei şi s-o întrebe dacă a ajuns la vreo concluzie, dar bunul simţ învinsese şi el o lăsase în pace. Acum că soarele se ridica pe cer şi

era dimineaţă, dorinţa lui de a-şi cunoaşte soarta îl puse din nou pe ghimpi.

Lama se agăţă de un punct de pe bărbia lui şi Travis se încruntă văzând o picătură de sânge pe gâtlejul său. *Minunat*. După cum mergeau lucrurile, avea să ajungă cu atâtea zgârieturi pe faţă încât Meredith se va gândi că una din pisicile din hambar l-a confundat cu un şoarece. Nu era exact impresia pe care să i-o lase unei femei care încă nu se hotărâse dacă el merita să fie partenerul ei de viaţă.

Deja făcuse o greşeală destul de mare seara trecută pentru a-şi dori mai multă dojană în dimineaţa aceea.

„Cafeaua e gata”, mormăi Jim cu o voce aspră şi somnoroasă în timp ce-şi ţâra picioarele prin baie, coşuleţul de sârmă pentru ouă legănându-se în mâna lui.

Travis nu observase niciodată cât de caraghios arăta bărbatul acela solid cărând coşuleţul cel subţire, având în vedere că Jim fusese însărcinat cu toate treburile şi responsabilităţile pentru gătit de când avea doar zece ani. Dar în timp ce Travis ţinu lama departe de gâtul său şi-l privi pe fratele lui cum pleacă, nu putu să nu-şi imagineze cum ar fi dacă Meredith s-ar strecura pe lângă el cu coşuleţul, fusta ei atingându-i pantalonul, un zâmbet apărându-i pe buze în timp ce ochii lor s-ar întâlni în oglinda de la baie.

Usturimea lamei care-i zgârie gâtul îl aduse înapoi la realitate. „O, Doamne, ce este cu mine?” Nu mai fusese atât de neîndemânatic la bărbierit de când

era de vârsta lui Neill.

„Eşti agitat, Trav?” Crockett stătea în uşă, cu un umăr rezemat de toc. Băiatul arăta prea bine odihnit şi bine dispus pentru Travis, iar privirea cu care-l tachina fratele lui îl zgâria ca un şmirghel.

„Îţi faci griji că te va refuza, sau ţi-e teamă că n-o va face?”

Travis îl privi sfidător în oglindă şi-şi dădu cu lama sub bărbie cu o ultimă mişcare. Ignorând chicotitul din spatele lui, Travis puse lama deoparte şi-şi spălă resturile de săpun de pe faţă înainte să se şteargă cu prosopul. Dacă era norocos, Crockett avea să plece până ce el îşi va fi şters faţa cu prosopul.

Îşi dădu prosopul de pe faţă şi se uită cu coada ochiului spre uşă. *Ei, drăcie*! Norocul niciodată n-a fost de partea lui.

„Să ştii că îţi pot ţine locul dacă nu te simţi în stare”.

Cuvintele îl enervară pe Travis. Se întoarse spre fratele lui şi-l împunse cu degetul în piept. „Încetează”.

Aruncând prosopul, îşi făcu loc pe lângă Crockett şi se grăbi spre aragaz ca să verifice cafeaua. Totuşi, în timp ce deschise dulapul pentru a lua de acolo o cană, conştiinţa îl apăsa. Luând cana în mână, încercă să se calmeze. După un lung moment, se întinse după a doua cană.

Travis puse cafea în cele două căni şi-i făcu semn lui Crockett să se aşeze cu el la masă. „Îmi pare rău că mi-am vărsat nervii pe tine”.

Crockett ridică din umeri şi se aşează pe un

scaun. „Ştiam că e un subiect sensibil când te-am tachinat”.

Travis se uită încruntat spre el. „Atunci de ce-ai adus vorba de asta? Pentru numele lui Dumnezeu, Crock, deja avem destule necazuri fără ca tu să mai tulburi apele. Decizia a fost deja luată. Dacă Meredith se decide să se căsătorească, se va căsători cu mine. Asta e tot”.

În loc să-i dea o replică, Crockett se uită la el peste cana lui de cafea în timp ce sorbea băutura fierbinte. Examinarea tăcută dură atât de mult încât Travis deveni stânjenit şi în final îşi coborî privirea, subit părându-i-se important să-şi răsucească în jos mânecile şi să-şi încheie nasturii de la fiecare mânecă.

Clinchetul cănii lui Crockett atingând masa îl făcu pe Travis să-şi ridice privirea. Licărul pe care era obişnuit să-l vadă în ochii fratelui lui luci din nou.

„Trebuia să mă asigur că Meredith se mărită cu bărbatul potrivit”.

Travis ridică o sprânceană. „Şi?”

Crockett rânji şi duse cana la gură. „Să spunem doar că temerile mele s-au risipit”.

15

Meredith se răsuci dintr-o parte în alta, studiindu-şi înfăţişarea în oglinda de deasupra măsuţei lui Travis. Ce mai mireasă era, îmbrăcată în haine de stambă îngălbenită! în visurile ei, purta mereu o rochie din brocart satinat de culoare albastră, cu dantelă la gât şi mâneci. Îşi imaginase părul ei prins într-o coafură elaborată. Poate chiar un pieptene cu perle sau nişte floricele în părul ei, în

funcţie de perioada anului.

Dar cu jumătate din acele ei de păr pierdute după întâlnirea cu Samson, cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era un coc jos, împletit la ceafă. Bretonul ei nu mai era aproape deloc ondulat şi era puţin încreţit pe fruntea ei. Înfăşură o şuviţă de păr în jurul degetului, numără până la cincizeci şi-i dă au drumul, dar şuviţa rebelă refuză să-şi păstreze onduleul. Îşi duse o mână la stomac încercând să-i liniştească tremurul, şi-şi ridică bărbia.

Şi ce dacă asta nu va fi nunta visurilor ei? Ea avea să se mărite cu *bărbatul* visurilor ei. Asta ar trebui să fie de ajuns. În plus, o nuntă era doar un eveniment. Viaţa împreună de după, asta era tot ce conta. *Maturizează-te, Meri. E timpul să pui sensibilitatea înaintea sentimentalismului*.

Umerii ei se lăsară uşor în timp ce-şi studie rochia bleumarin uzată şi şifonată, ce atârna de corpul ei. *Era prea sentimental dacă îşi dorea să poarte o rochie mai frumoasă*? Oftă. Cel puţin nu mirosea a fum. Rochia verde pe care o purtase în noaptea incendiului mirosea a fum, iar Meredith se temea că nu va fi în stare să scoată toate petele de funingine din ea. Un lucru era sigur – când se va ocupa de treburile casnice de acolo, spălatul hainelor avea să fie primul lucru de pe listă.

Un ciocănit se auzi în uşă. „Fluturii” pe care reuşise să-i liniştească mai devreme începură a-şi fâlfâi din nou aripile.

„Meri?” Era vocea lui Travis. „Micul dejun e gata”.

„Mulţumesc. O… o să vin imediat”. Se răsuci cu spatele la oglindă şi apucă tăblia patului pentru o ultimă oară, mai mult ca să-şi potolească emoţiile decât ca să se ţină pe picioare. Închizându-şi ochii, recită în minte versiunea ei asupra promisiunii din Romani 8: 28. „*Toate lucrurile lucrează împreună spre bine. Toate lucrurile lucrează împreună spre bine*”.

Apoi, ridicându-şi bărbia, îşi deschise ochii şi merse către uşă. Apăsă clanţa şi trase uşa spre ea. Îl găsi pe Travis aşteptând-o. El se îndreptă de unde stătuse cu spatele rezemat de peretele opus, ochii lui măriţi privind-o de la faţă în jos, apoi iar în sus. Privirea lui o întâlni pe a ei.

Meredith simţi cum obrajii ei se îmbujorează, dar, destul de ciudat, ea nu simţi nevoia ca el să-şi ceară scuze. La drept vorbind, privirea pe care i-o oferise îi dădu speranţa că, în timp, ar putea fi între ei mai mult decât o relaţie din obligaţie.

„Arăţi… mai bine în dimineaţa asta”, zise el, rupând în sfârşit tăcerea. „Cum mai este capul tău?”

Subit, lui Meredith i se păru greu să se uite la el. Privirea îi căzu în podea în timp ce ea se juca emoţionată cu mâneca. Ce era în neregulă cu ea? Putea să se uite foarte uşor la el în timp ce el se holba la ea, dar acum când el conversa politicos, emoţiile puseseră stăpânire pe ea. Serios, acum. Era prea ridicol.

Tuşi încet şi se forţă să-şi ridice bărbia. „Ameţeala a dispărut atâta timp cât nu mă mişc prea repede şi, în afară de o durere vagă în spatele urechii, mă simt mai bine”. Aruncând o privire în ochii lui

verzui-căprui, ea adăugă. „Îţi mulţumesc c-ai întrebat”.

El zâmbi, apoi se uită la peretele din spatele ei. „Mă bucur să aud asta”.

Acum el era cel fără astâmpăr. Meredith aproape că chicoti în timp ce talpa bocancului lui hârşâia înainte şi înapoi pe podea. Şi ce era cu semnele acelea roşii de pe obrazul lui? Săracul om arăta de parcă se luptase cu un pui de găină mai nevricos. Se gândi la una din găinile mamei ei care mereu obişnuia s-o ciupească pe Meredith de mână. Fusese terorizată de acea pasăre până în ziua când mama s-a săturat de ea şi a gătit-o pentru cină. Lui Meri nu i-a făcut niciodată o plăcere mai mare să înfigă un cuţit într-o pulpa de pui ca în seara aceea. Probabil ar fi o idee bună să adauge pui la cuptor în meniul Archerilor săptămâna aceasta.

„Ai-ai… ai ajuns la vreo concluzie azi-noapte?” întrebă Travis, ridicând o mână pentru a-şi acoperi semnele roşii de la gât.

Puii la cuptor din mintea lui Meredith dispărură.

„Da”. Se forţă să se uite spre Travis şi aşteptă până când el îşi ridică privirea ca să continue. „Dacă oferta ta încă mai e valabilă, Travis… accept”.

Ea îl simţi cum oftează, chiar dacă niciun sunet sau mişcare nu scotea în evidenţă un astfel de eveniment. Şi deşi ea nu putea neapărat descrie reacţia lui ca fiind una extrem de bucuroasă, modul în care se ridică un colţ al gurii lui, combinat cu felul cum i se încreţiră discret ochii sugerau o reacţie pozitivă la răspunsul ei, care depăşea simpla politeţe.

„Bine”. Dădu din cap o dată şi îi făcu semn să continue să meargă spre bucătărie. „Jim ţi-a păstrat nişte omletă în tigaie şi, dacă nu le-a mâncat Neill deja, ai putea să mai iei o bucăţică de şuncă. Mă duc acum să-mi caut nişte haine curate în timp ce tu mănânci”. Travis arătă spre camera ei şi se îndreptă în acea direcţie.

De fapt, teoretic, era camera *lui*. Deşi, după ce petrecuse atâta timp acolo în ultimele câteva zile, se simţea de parcă era a ei. Meredith străbătu bucătăria şi luă farfuria goală care o aştepta pe masă. Când ridică în mână lingura pentru a-şi pune ce mai rămăsese din omletă, un nou gând o făcu să rămână înlemnită, acolo unde era.

Avea să fie camera *lor* în seara aceea?

Meredith clipi şi-şi aminti să respire în timp ce luă resturile de omletă şi o mică bucăţică de şuncă pe farfuria ei. Cumva, în cana ei ajunsese cafea, iar ea ajunsese pe un scaun, în ciuda faptului că nu-şi amintea să fi făcut acele lucruri. În timp ce-şi aplecă capul pentru a se ruga, nici nu-i trecu prin minte să mulţumească pentru micul dejun.

Doamne, nu sunt sigură că sunt pregătită să devin soţie. Acum mă simt mai intimidată că sunt pusă în faţa faptului împlinit. Credeam că sunt pregătită, că dragostea mea pentru Travis *va face lucrurile mai uşoare, dar toate acele vise par atât de juvenile în faţa a ceea ce va urma să fie. Te rog, nu mă lăsa să mă fac de ruşine. Dă-mi curajul de a fi soţia de care el are nevoie*.

În timp ce mestecă omleta călduţă şi cam arsă,

Meredith îşi făgădui să fie precum femeia biblică Rebeca. Dacă ea a putut intra în cortul lui Isaac, în prima zi când s-au cunoscut, pentru a-i fi soţie, cu siguranţă şi ea putea face acelaşi lucru. Ea îl cunoştea pe Travis deja de trei zile!

Dar… Rebeca a ajuns să aibă gemeni.

Bucata de şuncă pe care tocmai o înghiţise i se poticni în gât. Meredith luă cana cu cafea şi dădu pe gât o gură din băutura tare şi amară, încercând să nu se înece.

Doamne, *Dumnezeule*. Faptul de a contempla realităţile vieţii cu un soţ era destul de înfiorător. Putea să mai aştepte puţin înainte să se gândească să devină mamă.

Cel puţin nu trebuia să se îngrijoreze că urma să dea ochii cu fraţii lui Travis. Meredith privi muntele de vase care o aştepta în chiuvetă cu un zâmbet crispat pe faţă. Se pare că ei deja abandonaseră casa în grija ei. Ori asta, ori faptul că era obiceiul lor să nu spele vasele până la sfârşitul zilei.

Poate că şi pentru lucrul ăsta trăgeau ei la sorţi cu paiele.

Travis trase de mânecile prea scurte de la costumul cel vechi al tatălui său şi-şi chirci umerii de teamă să nu rupă cusătura din spate. Tatăl lui a fost întotdeauna o figură solidă în mintea lui încât Travis nu-şi imaginase vreodată că n-o să-l încapă sacoul lui. Haina era învechită ca pâinea veche de o lună, dar era singurul costum decent din casă. Travis şi fraţii lui n-avuseseră nevoie de lucruri elegante şi inutile, având în vedere felul cum trăiau. Sau n-avuseseră nevoie

până azi.

Cam atât cu hainele de ocazie. Travis îşi dădu jos sacoul şi-l aşeză la loc în sertarul de jos al dulapului, unde probabil va rămâne nepurtat pentru încă alte câteva decenii. Cel puţin avea o cămaşă curată pe care s-o ia. Bineînţeles, era cea albă din bumbac care-l cam zgâria şi-i provoca mâncărimi la gât, dar probabil era mai potrivită pentru nuntă decât cămaşa maro-închis, cadrilată, pe care obişnuia s-o poarte. Şi putea s-o facă mai elegantă cu cravata neagră a tatălui său – singura parte a costumului ce-i venea bine.

Travis scoase cutia de amintiri a mamei lui şi-şi plimbă degetul de-a lungul modelului cu trandafiri, sculptat pe capacul din lemn de mahon. După şaptesprezece ani fără ea, amintirile lui erau vagi. Îşi aminti zâmbetul ei, felul cum se simţeau mâinile ei în jurul lui când îl îmbrăţişa înainte să-l trimită la şcoală, felul cum îl certa când aducea noroi în casă. Dar nu-şi putea aminti cum suna vocea ei sau culoarea ochilor ei. Credea că erau verzi, dar poate erau mai degrabă căprui, că ai lui.

Ce-ar spune ea despre căsătoria lui? Ar fi de acord? Nu se îndoia de faptul că ea ar fi plăcut-o pe Meredith. Mama a fost mereu o luptătoare, chiar şi la sfârşit, când febra a doborât-o. Meredith avea din plin aceeaşi calitate.

Travis deschise cutia de mahon şi atinse cu vârful degetelor mănunchiul de lucruri dinăuntru. Ceasul tatălui său, un pachet de scrisori vechi, căţeluşul cu trei picioare pe care el îl cioplise în lemn şi-l dăruise mamei lui cu ocazia unui Crăciun. Apoi

pumnul lui se închise în jurul unei verighete subţirele pe care o căuta. Simplu şi nu atât de strălucitor pe cât ar fi vrut, totuşi inelul îi încălzea palma de parcă dragostea pe care o împărtăşiseră părinţii lui încă mai radia din acel inel.

Nu avea hainele potrivite sau o biserică fastuoasă în care să se căsătorească, dar mireasa lui va avea un inel – un inel simbolizând tot ceea ce el spera ca relaţia lor să devină într-o zi.

Înainte de a închide la loc cutia, luă panglica neagră ce se înfăşurase în jurul comorilor dinăuntru şi o trecu prin mijlocul inelului. După ce legă strâns nodurile din jurul inelului de aur, îl băgă adânc în buzunarul de la pantaloni. Cu cravata tatălui său şi cu inelul mamei sale la îndemână, el va fi gata oricând domnul Hayes va ajunge acolo cu un preot. Între timp, avea treburi de făcut.

Travis îşi trase vesta maro de lână peste cămaşa din bumbac, încheie nasturii şi-şi luă pălăria, zărind o reflexie a lui în oglindă în timp ce se întoarse înspre uşă.

Meredith nu se alegea cu cine ştie ce premiu în aranjamentul lor. Travis se încruntă la faţa lui crestată de lama de ras şi la hainele lui umile şi se gândi cât de frumoasă arăta ea ieşind din camera lui cu părul prins şi ochii strălucindu-i timid. Văzând-o doar într-o cămaşă de noapte largă acele câteva zile, aproape că uitase ce forme frumoase avea. Rochia decolorată pe care o purta cu corsajul comod şi talia cochetă îl făcură să-şi reamintească acele lucruri.

Meredith Hayes era o femeie frumoasă. Şi cândva mai târziu în acea zi, avea să fie a lui.

Un pungaş cu un rânjet drăcesc se uita la el din oglindă. Travis făcu cu ochiul reflexiei lui, îşi fixă pălăria pe cap şi se abţinu să nu fluiere în timp ce ieşi afară pentru a-şi vedea de treburi.

Cam două ore mai târziu, înainte ca soarele să fie în cel mai înalt punct de pe cer, zgomotul de armă aşteptat se auzi dintre pini. Travis îşi ridică privirea din grămada de cuie arse pe care le tria, simţind un nod în stomac. *Acesta este momentul*.

Bubuiturile ce se auzeau dinspre şopron, acolo unde băieţii reparau acoperişul, încetară. Neill şi Jim se iviră din partea dinspre vest, mutându-şi ciocanele din mâna dreaptă în cea stângă în timp ce se întindeau după pistoale. Chiar dacă ştiau cine putea fi musafirul lor, erau pregătiţi pentru orice pericol care putea să apară. Travis îşi îndreptă spatele şi-şi umflă pieptul de mândrie. Fraţii lui erau bărbaţi destoinici – Archeri până în măduva oaselor. Oricine ar fi intrat pe acea poartă, ei erau în stare să se ocupe de asta împreună.

Iar acesta era un lucru bun, căci atunci când Crockett putu fi zărit conducându-i pe musafiri, Travis observă că vehiculul pe care Everett Hayes îl conducea transporta un pasager ce nu semăna mai deloc cu un reverend. Respiraţia lui Jim se auzi tare în urechea lui Travis şi o privire asupra expresiei zăpăcite de pe faţa de obicei stoică a fratelui lui îi confirmă că într-adevăr era o încurcătură – şi tacticile lor obişnuite de apărare erau inutile.

În clipa în care Everett Hayes opri trăsura, tânăra de lângă el se ridică în picioare şi-şi strânse fusta roz de parcă voia să sară jos pe pământ chiar atunci şi acolo. Travis nu-l mai văzuse niciodată pe Jim mişcându-se atât de repede. De obicei, era cel mai domol dintre ei toţi. Mişcările lui erau acum precipitate, în timp ce el îşi puse pistolul în toc şi-şi aruncă ciocanul în noroi. Alergă apoi spre trăsură înainte că drăguţa blondă să poată sări de acolo singură.

„Vai, îţi mulţumesc”, zise ea în timp ce-şi propti mâinile de umerii lui Jim şi-l lăsă s-o ridice ca apoi s-o pună jos. Ea îi aruncă un zâmbet care trebuie să-l fi orbit pe bietul tânăr, pentru că tot ce-a putut Jim să facă a fost să clipească după ce a lăsat-o jos. „Tu eşti Travis?”

Jim scutură uşor din cap, fără să-şi mute însă privirea de la faţa ei.

Travis îşi dădu sarcastic ochii peste cap văzând felul în care fratele lui rămăsese ca într-o transă în timp ce făcu câţiva paşi în faţă. Evident, o prezentare depăşea abilităţile lui Jim în acel moment. Travis ridică un deget la borul pălăriei sale când ajunse lângă Jim şi-şi aplecă uşor capul spre micuţa domnişoară cu faţa unei păpuşi de porţelan. „Eu sunt Travis, domnişoară. Travis Archer”.

Ea îi studie atent faţa şi aruncă o privire spre restul trupului lui, dar inspectarea el fu atât de inocentă încât el n-o prea putea numi îndrăzneaţă. Curioasă, mai degrabă.

„Îmi face plăcere să vă cunosc, domnule. Sunt Cassandra Hayes, verişoara lui Meredith”. îi zâmbi la fel de luminos, dar vederea lui nu se lăsă afectată.

Da, era destul de drăguţă, şi era ceva anume în bucuria din zâmbetele acelea care-l făceau pe un bărbat să vrea să rămână lângă ea şi să vadă câte zâmbete îi putea fura, dar lui Travis nu-i trezi niciun sentiment important atunci când ea îşi aţinti asupra lui ochii ei de un albastru azuriu. Erau şterşi în comparaţie cu cei ai lui Meri şi nu păreau la fel de plini de viaţă.

„Te vei însura cu verişoara mea, nu-i aşa?”

Tânăra cu siguranţă că era directă. Travis zâmbi şi se scărpină uşor pe obraz cu dosul degetului mare.

„Cassie, draga mea”, murmură Everett Hayes în timp ce se mişca în jurul cailor pentru a se pune între fata lui şi băieţii Archer. „N-am fi adus şi preotul cu noi dacă nu avea să fie nicio nuntă”.

Travis îşi aruncă privirea în spatele perechii din faţa lui pentru a-l vedea pe Crockett având o conversaţie chiar animată cu un om mai în vârstă ce cobora de pe un catâr.

„Da, tată, dar ai spus doar că se va căsători cu un Archer. N-ai specificat care dintre ei”.

Când Jim continuă să se holbeze la Cassandra, Everett Hayes se încruntă spre el, apoi luă mâna Cassandrei şi o aduse pe fiica lui mai aproape de el înainte de a-i zâmbi într-un mod atât de indulgent încât păru aproape protector.

„Nu contează care dintre ei, dragă. Tot ce contează este că se va căsători”.

Cassandra îşi retrase mâna şi se uită la tatăl ei, linii fine »

Încreţindu-i fruntea. „Cum poţi spune asta, tată? Chiar contează. Meredith trebuie să se mărite cu Travis”.

Zâmbetul lui Everett se stinse. „De ce?”

Travis îşi aplecă într-o parte capul, nerăbdător el însuşi să audă răspunsul. Dar până să spună Cassandra ceva, o altă voce se auzi dinspre verandă.

„Cassie?”

Distanţa nu împiedica să se vadă mirarea de pe faţa lui Meredith – mirare care se transformă rapid într-o bucurie atât de radiantă încât îl făcu pe Travis să-şi dorească să fi fost el cel responsabil pentru asta. Apoi ea lăsă să-i scape un ţipăt şi alergă în jos pe scări de parcă nici nu petrecuse două zile în pat după ce fusese lovită în cap de un catâr.

Verişoara ei se depărtă de Everett şi alergă în întâmpinarea lui Meredith, în mod surprinzător nepăsătoare de marginea frumoasei ei rochii roz pe care o ţâra acum prin noroi. Cele două femei se îmbrăţişară şi, brusc, Travis realiză legătura dintre ele. Meredith îşi iubea verişoara la fel cum el îşi iubea fraţii.

„Cum de-ai convins-o pe mătuşa Noreen să te lase să vii?” o întrebă Meredith în timp ce se desprinse uşor din îmbrăţişare.

„Nu i-am cerut voie”. Cassandra îşi flutură uşor mâna la vederea expresiei mirate a lui Meredith. „N-ar fi fost niciodată de acord, aşa că nu avea rost”.

„Dar va fi îngrozită când va afla că te-ai expus la

scandalul situaţiei”.

„Sunt aici cu tatăl meu şi cu un om din slujba bisericii – cu siguranţă asta m-ar proteja de orice imoralitate imaginară. Nu puteam rata nunta ta. Mai ales după atâtea lucruri prin care am trecut împreună. Aş fi închiriat un cal şi aş fi călărit până aici neînsoţită dacă era nevoie”.

Meredith râse uşor. „Tu? Pe un cal? Asta ar fi fost ceva de văzut”.

Cassandra se strâmbă şi se cutremură. „O imagine înfiorătoare, sunt sigură. Dar aş fi făcut-o dacă tata n-ar fi cedat şi n-ar fi fost de acord să mă lase să-l însoţesc în trăsură”.

Impresia lui Travis despre mica prinţesă deveni mai bună. Poate că până la urmă exista o femeie de caracter în spatele acelor zâmbete cochete. Dar privirea furişă pe care i-o aruncă lui Jim înainte ca ea s-o ia de braţ pe Meredith dovedi că prezenţa ei încă mai cauza probleme.

„Primul lucru pe care trebuie să-l facem”, spuse ea în timp ce-o îndreptă pe Meredith spre casă, „e să-ţi găsim o altă rochie. Nu te poţi căsători în rochia asta veche”.

„Dar nu am…”

„Ba da, ai. Ţi-am adus lucrurile”. Cassandra luă o pauză destul de lungă cât să arunce o privire rugătoare în direcţia lui Jim. „Ar fi vreunul din aceşti puternici bărbaţi Archer destul de amabil cât să le aducă înăuntru?”

Drept răspuns, Jim se îndreptă spre spatele trăsurii. Travis îl urmă. Era destul de normal ca el să

ajute la căratul lucrurilor viitoarei sale soţii. Crockett se putea descurca cu Everett Hayes şi cu preotul.

Femeile lăsară deschisă uşa în spatele lor şi când el şi Jim intrară în casă, un miros de scorţişoară şi cocă îi învălui. Jim se întoarse spre bucătărie şi ridică o sprânceană, dar nu se opri din drumul lui spre hol. Travis, pe de altă parte, se opri pentru a adulmeca mirosul delicios. Nu mai mirosise aşa ceva de când murise mama lui.

Cassandra îi arăta lui Jim unde să aşeze primul cufăr atunci când Travis ajunse în dormitor, aşa că profită de ocazie pentru a se furişa lângă Meredith. „Ce coci în bucătărie?”

„Rulouri cu scorţişoară. Tocmai le-am scos din cuptor”. Ea îşi lăsă în jos bărbia, ca şi când ar fi fost ruşinată, deşi el nu-şi putu da seama de ce. „Sper că nu te superi. Ştiu că probabil pare prostesc având în vedere condiţiile neobişnuite cu această nuntă, dar m-am gândit c-ar fi frumos să celebrăm ocazia într-un anume fel. Nu mai aveai foarte mult zahăr, aşa că m-am decis să nu fac un tort. Am găsit o căniţă de scorţişoară în spatele cutiei cu cafea şi m-am gândit că nişte rulouri dulci ar putea fi un înlocuitor decent”.

El zâmbi. „Abia aştept să le gust”.

Ea îi zâmbi înapoi şi un fior de plăcere îl străbătu. Ezitând, el se dădu înapoi şi-şi coborî de pe umăr cufărul pentru a-l rezema de perete lângă cel adus de Jim. Travis se întoarse spre Meredith, dar înainte să-şi poată continua conversaţia, Cassandra se băgă între ei şi-l dădu afară din propria lui cameră.

„Vă mulţumim, domnilor. Ce-ar fi să-i arătaţi tatălui meu împrejurimile în timp ce eu o ajut pe Meredith să se schimbe?”

Ea închise uşa înainte ca Travis să poată răspunde, ceea ce probabil era mai bine, de vreme ce ei sigur nu i-ar fi plăcut răspunsul. Cu niciun chip nu i-ar fi arătat lui Everett Hayes ceva pe pământul lui, poate doar scheletul ars al hambarului. Omul era mână în mână cu Mitchell şi, în ciuda legăturii lui cu Meredith, el era un duşman.

„Am o surpriză pentru tine”. Cassandra dădu drumul clanţei de la uşă şi se întoarse cu faţa la Meredith, ochii ei strălucind a mister. „Vino să vezi”.

Inima lui Meredith se strânse în anticipare în timp ce o urmă pe Cassandra. Verişoara ei desfăcu încheietorile primului cufăr şi deschise entuziasmată capacul. „E muselină satinată în loc de brocart satinat, dar e albastră şi are multă dantelă. Ce părere ai?” Ea se întoarse, ţinând pe silueta ei o rochie albastră cu bej.

Lacrimi apărură în ochii lui Meredith. „Mă laşi să împrumut rochia ta de bal?” Mătuşa Noreen comandase acea rochie de la o croitoreasă din zonă şi, din câte îşi amintea Meredith, Cassie o purtase doar o singură dată.

„Nu, ţi-o dau ţie de tot. Consider-o un dar de nuntă. Am mai desfăcut din tiv azi-noapte, deci rochia n-ar trebui să fie prea scurtă”. Îşi strecură braţul pe sub rochie şi ridică tivul pentru ca Meredith să-l studieze. „Cusăturile mele nu sunt la fel de bune ca ale unei croitorese, dar nimeni nu se va uita la

picioarele tale”.

„O, Cass. E minunată”. Abia rosti cuvintele când o bufni plânsul şi nu mai putu să vorbească.

Cassandra aşează rochia pe pat şi se duse lângă Meredith. „Ei, nu începe să plângi acum”, o dojeni verişoara ei. „Nu trebuie să ai ochii roşii şi umflaţi de plâns când îţi vei spune jurămintele împreună cu Travis”. Băgă mâna în buzunarul de la fustă şi scoase o batistă, apoi se opri cu mâna pe jumătate întinsă. „Cu Travis te măriţi, nu-i aşa?”

Meredith dădu repede din cap în timp ce-şi ştergea obrajii cu dosul palmei.

Cassandra scoase un oftat adânc şi-i întinse batista dantelată.

„Foarte bine. Pentru o clipă, mă îngrijorasem”.

Meredith îşi şterse ochii şi-şi suflă nasul înainte să pună deoparte batista umezită şi să-şi ridice bărbia. Cassie avea dreptate. Travis n-ar fi vrut s-o vadă cu ochii roşii de plâns. El îi spusese că îi admiră curajul şi tăria. Nu şi-ar fi dorit o mireasă smiorcăită. Trase aer în piept şi-şi îndreptă umerii.

Cassandra dădu din cap şi o împinse uşor spre pat, unde era rochia. „Acum, hai să te schimbăm de haine”.

Meredith îi zâmbi verişoarei ei în timp ce-şi desfăcea năstureii de la gât. „Deci, draga mea zână, mi-ai adus şi condurii din sticlă?”

Cassandra râse. „N-ai auzit? Condurii din sticlă nu mai sunt la modă din secolul trecut. Toate zânele aduc acum pantofi din piele de ied”. Îngenunche din nou lângă cufăr şi scotoci în el până când scoase

pantofii cu tocuri ai lui Meredith pe care obişnuia să-i poarte duminica. „Vezi?”

Cele două chicotiră ca pe vremea când erau fetiţe şi se înghesuiau în patul lui Cassie, citind povestea lui Perrault, *Cenuşăreasa*. Grijile lui Meredith dispărură în timp ce râdea. Se simţea mai uşoară ca în ultimele zile.

Dându-şi jos rochia simplă de casă, Meredith întinse mâna spre rochia albastră dungată a lui Cassie. „Chiar eşti zâna mea, să ştii”, spuse ea serios, potrivindu-şi rochia pe coapse. „Am încercat să fiu practică în legătură cu nunta aceasta neaşteptată, spunându-mi că lucruri mărunte cum ar fi o rochie sau un tort sau un buchet de flori nu contează cu adevărat, dar în adâncul sufletului meu îmi părea rău că nu le aveam. Apoi ţi-ai făcut tu apariţia cu tot ce-mi trebuia pentru a face această zi specială. Inclusiv prezenţa ta”.

Cassandra o ajută să-şi prindă rochia la spate şi, de îndată ce termină, Meredith se răsuci şi o luă în braţe pe verişoara ei. „E destul de greu că mama şi tata nu sunt prezenţi la nunta mea, dar eram sigură că mătuşa Noreen te va ţine departe şi pe tine. Faptul că tu eşti aici e ca un miracol, Cass. Un miracol minunat care îmi dă speranţă pentru viitorul meu”.

Cele două se îmbrăţişară strâns pentru un moment, apoi se desprinseră. Meredith trase cu ochiul spre oglinda de deasupra măsuţei. „N-am purtat niciodată ceva atât de frumos, Cass. Mă simt de parcă aş fi o prinţesă”.

„Ei bine, aşa ar şi trebui”. Ochii ei senini îi

întâlniră pe ai lui Meredith în oglindă. „Prinţul tău e cu siguranţă chipeş. Nici nu-i de mirare că ţi-a plăcut de el toţi aceşti ani. Bărbaţii Archer sunt cu toţii atrăgători – cu fizicul lor robust şi cu aerul misterios din jurul lor. Ai aflat de ce sunt hotărâţi să rămână izolaţi?”

După doisprezece ani, Archerii erau bărbaţi în toată firea şi nu mai întâmpinau aceleaşi pericole care îi ameninţau când erau copii, dar chiar şi aşa, Meredith nu putu să împărtăşească puţinul pe care-l ştia. Nu părea loial faţă de Travis şi dacă el urma să fie soţul ei, merita loialitatea ei. Poate dacă ajungea să aibă încredere în ea, ajungea s-o şi iubească.

Meredith se întoarse cu spatele la oglindă şi-şi luă pantofii pe care Cassie îi scoase din cufăr. „Am stat întinsă în pat, Cass, încercând să mă fac bine de la o lovitură. N-am avut timp să descopăr secretele familiei Archer”.

„Presupun că nu. Păcat”. Ea se aşeză pe pat şi începu să desfacă împletiturile de păr ale verişoarei ei. „Cred c-am uitat de rana ta cu tot entuziasmul nunţii. Pari mult mai bine acum”.

„Ameţeala a trecut, în mare parte, dar încă mă mai doare puţin capul. O, şi zona din spatele urechii mele stângi e destul de sensibilă”, o avertiză în timp ce Cassandra scotea o agrafă aproape de locul unde copita lui Samson se ciocnise de craniul ei.

Mâinile Cassandrei deveniră imediat mai delicate. „O să am grijă”.

Odată ce părul lui Meredith fu despletit, ea începu să-l perie, iar Meredith închise ochii în timp ce

ţepii moi ai periei îi masau scalpul, trimiţând fiori de plăcere de-a lungul gâtului ei.

„E păcat că nu avem timp să-ţi facem tot părul cârlionţat”, spuse Cassie., Arăţi atât de bine cu părul cârlionţat. Dar volumul se la împletitură este îndeajuns pentru un coc franţuzesc. Şi am şi panglici pentru a-l face mai frumos. Travis nu-şi va putea lua ochii de la tine când o să termin aici”.

Meredith îşi îngădui un zâmbet în timp ce se lăsă pe mâinile capabile ale verişoarei ei. Ştia că nu e cine ştie ce frumuseţe şi nici cel mai frumos păr nu-i putea masca şchiopătatul sau nu putea compensa faptul că era o mireasă care se căsătorea de nevoie, nu din dragoste. Dar dacă Travis a putut s-o privească cu apreciere în ochi când tot ceea ce purtase ea era o rochie de casă ponosită, poate la vederea ei într-o rochie de mireasă i-ar risipi orice urmă de regret pe care putea s-o aibă că a ales paiul cel scurt.

Îi jurase Domnului noaptea trecută că va face tot ce-i stă în putinţă pentru a fi soţia de care avea Travis nevoie, dar în adâncul inimii ei, îşi dorea cu disperare să fie soţia pe care el şi-o dorea.

17

Travis se tot plimba neliniştit încolo şi încoace prin faţa casei.

De un ceas. Meredith şi verişoara ei erau în camera lui de o oră întreagă. Cât timp îi putea lua unei femei să-şi schimbe rochia, pentru numele lui Dumnezeu? Va pierde o zi întreagă de muncă în ritmul acesta.

Crockett îşi dădea toată silinţa pentru a-i face pe

musafiri să se simtă bine. Cel puţin pe preot. Cei doi stăteau pe verandă discutând despre subiecte de predică şi despre cum să păzeşti turma Domnului, de parcă s-ar fi cunoscut de ani de zile.

Jim şi Neill se apucaseră din nou de repararea şopronului, cu promisiunea că se vor întoarce când femeile vor fi gata. Aşa că Travis rămăsese cu Everett Hayes, un om pe care-l respecta puţin şi în care avea încredere şi mai puţină. Intraseră în criză de subiecte de discuţie încă din primele cinci minute. Iar acum, Everett Hayes stătea pe verandă uitându-se la pini de parcă îi măsura pentru moara lui, în timp ce Travis străbătea curtea din faţa casei, devenind mai tensionat cu fiecare pas.

Până când uşa se deschise, într-un final…

Cassandra stătea în prag cu unul din acele zâmbete radiante pe faţă. „Vă mulţumim pentru răbdare, domnilor. Noi suntem gata. Vă puteţi ocupa locurile în sufragerie 7.

În timp ce ea intră înapoi în casă, Travis mormăi. „Era şi timpul”.

Everett Hayes avu tupeul să-i facă cu ochiul. „Mai bine te obişnuieşti cu asta, Archer. Lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel după ce aduci o femeie în casa ta”.

„Asta-i foarte adevărat”, zise preotul în timp ce se ridică de pe scaun, cu o privire uşor mustrătoare spre Everett. „Dar dacă în casă este adus şi Domnul, schimbările pot aduce binecuvântări unui bărbat”. Îşi îndreptă apoi atenţia spre Travis. „Căsătoria este o uniune sacră, fiule, şi nu ceva de care să-ţi fie teamă.

În Eclesiastul se spune: «Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor… şi funia împletită în trei nu se rupe uşor». Ţine-l pe Domnul în această relaţie şi această uniune te va face mai puternic. Însă dacă o tratezi ca pe o povară, va deveni o povară”.

Travis se uită în ochii binevoitori ai preotului şi dădu din cap. Nu era timpul să-şi facă griji de munca ce rămăsese nefăcută sau să se enerveze cu Everett Hayes, ori de legătura lui cu Mitchell. Era timpul să se concentreze pe familie, cea veche şi cea nouă. Căci, de astăzi, Meredith va deveni noua lui familie. Şi din motivul acesta, ea merita atenţia şi răbdarea lui. Munca îl putea aştepta şi mai târziu.

„Haideţi, intraţi”, le zise el musafirilor. „Eu mă duc după Jim şi Neill”.

Travis se duse după ei, îi strigă şi le făcu cu mâna.

Neill alergă spre el. „E timpul, Trav?”

„Da”.

„Cu siguranţă va fi ciudat acum că o fată va locui aici”. Neill se rezemă de peretele şopronului, cu genunchii şi coatele îndoite într-un unghi ciudat. „Presupun că va trebui să încep să-mi pun pantalonii pe mine când merg noaptea la toaletă, nu?”

Travis se strădui din răsputeri să rămână serios. Băiatul arăta cu adevărat nemulţumit de acest inconvenient. „Da, aşa mă gândesc. Dar măcar nu va trebui să-ţi mai faci griji cu spălatul vaselor”.

Faţa lui Neill se lumină considerabil auzind asta. „Jim mi-a zis că se va ocupa de gătit, dar n-a pomenit

nimic de spălat”. Se depărtă sprinten de atelier şi începu să ţopăie în drum spre casă. „Haide, Trav. Mişcă-te mai repede. Trebuie să te însurăm!”

Travis râse. „Du-te şi spală-te la cişmea, ştrengarule. Vin şi eu imediat”. Neill se depărtă alergând, iar Travis se întoarse spre Jim. „Crezi că băiatul e bucuros că scapă de spălatul hainelor?”

„S-ar putea să se răzgândească atunci când toate hainele lui vor mirosi a flori”, mormăi Jim.

„De ce să miroasă a flori?”

Jim dădu din umeri. „Mi se pare logic că, dacă o femeie începe să aibă grijă de hainele unui bărbat, vor începe să miroasă ca ea. Şi femeile miros a flori”.

„Meredith nu miroase a flori”, se încruntă Travis. Îşi aminti de mirosul parfumului de trandafiri cu care învăţătoarea lui obişnuia să se dea exagerat de mult. Niciodată nu se purtase urât în clasă de teamă că se va sufoca dacă era nevoit să stea în colţul de lângă catedra ei. Meredith nu mirosea deloc aşa. Ea mirosea… ei bine… ca Meredith. Ca scorţişoara şi alte lucruri plăcute.

„Cassie miroase aşa”.

Travis nu observase nimic special în legătură cu felul cum mirosea verişoara lui Meredith, dar n-avea de gând să-l contrazică pe fratele lui. În schimb, îl bătu pe umăr şi rânji spre el. „Cu toţii va trebui să facem mici schimbări – inclusiv Meredith. Şi indiferent cum vor mirosi hainele noastre, acum femeia va face parte din familie. Ţine minte asta”.

Buzele lui Jim se curbară un pic în sus. Apoi el dădu din cap şi-l prinse pe Travis de braţ, parcă

încheind un pact tacit. Archerii rămâneau împreună, indiferent de situaţie. Nici măcar hainele care miroseau a femeie nu-i puteau despărţi.

Jim porni şi o luă înainte. Travis dădu să-i urmeze, dar ceva îi atrase atenţia lângă gardul ce înconjura grădina din spatele casei. Lângă poartă era un tufiş, cu crengile încurcate în stâlpii de lemn. Majoritatea florilor albe micuţe care-l umpluseră în toamna aceea se uscaseră, dar o parte încă mai înflorea. Travis îşi schimbă direcţia.

Meredith poate că nu mirosea a flori, dar asta nu însemna că nu i-ar fi plăcut să aibă câteva flori. Mama lui mereu îl pupa pe obraz când culegea flori sălbatice pentru ea. Le punea apoi într-un borcan cu apă şi-i spunea ce băiat atent este pentru că i-a adus un cadou atât de frumos. Părea un cadou mărunt acum că mai crescuse, dar poate va avea noroc şi o va face pe Meredith să zâmbească.

Aşezându-se pe vine lângă gard, îşi scoase briceagul şi tăie tulpinile groase care aveau florile cele mai mari. Roşul din mijlocul florilor ieşea în evidenţă pe lângă petalele albe şi lucioase în timp ce el aranja şi rearanja tulpinile, încercând să se decidă care aranjament arăta mai bine. Fără nicio idee cum să ia o asemenea decizie, în final doar le puse împreună şi scoase o batistă albă de bumbac din buzunarul lui. Înfăşură tulpinile cu batista, ca un bandaj în jurul unui braţ rănit, şi o înnodă.

Travis îşi băgă mâna adânc în buzunarul de la pantaloni pentru a se asigura că inelul mamei este încă acolo. După ce aduse cuierele în camera lui

Meredith, scosese inelul de pe panglica neagră aranjată ca un papion, legând-o apoi sub gulerul de la cămaşă în aşteptarea iminentei ceremonii. Doar că ceremonia n-a fost atât de iminentă pe cât se aştepta, aşa că panglica l-a tot strâns de gât în ultima oră. Acum mireasa lui era în sfârşit pregătită pentru a-l scuti de chinul acela şi pentru a termina odată acea treabă.

Detestând să fie ultimul sosit la propria lui nuntă, Travis alergă până la veranda din spate şi intră în casă prin baie. Se opri un timp destul de lung pentru a se asigura în oglinda din baie că avea cravata dreaptă, apoi trase aer adânc în piept şi străbătu bucătăria şi holul, ajungând în sufragerie.

Preotul stătea în faţa audienţei, lângă şemineu, cu o Biblie deschisă în mână şi un zâmbet încurajator pe faţă. Fraţii lui stăteau înşiruiţi în faţa canapelei, în timp ce Everett şi Cassandra stăteau lângă bibliotecă.

Singura persoană pe care n-o vedea era Meredith.

Apoi un foşnet uşor dinspre colţul din spatele lui îi atrase atenţia, „încă nu-i prea târziu să te răzgândeşti, să ştii”. Şoapta răguşită a lui Meredith îi ajunse la urechi înainte ca el să se întoarcă.

Avea deja pregătit un refuz galant, dar în momentul în care o zări, amuţi complet. Era o privelişte demnă de admirat. Părul ei de culoarea mierii era răsucit în spatele capului în cârlionţi scoşi în evidenţă de panglici albastre ce atârnau până spre gâtul ei. Degetele lui Travis doreau să urmărească liniile descrise se acele panglici, să-i mângâie pielea

delicată de la ceafă.

Genele ei erau coborâte şi el se întrebă care era cauza timidităţii ei până când îşi aminti că nu-i răspunsese la comentariul ei. „Meri, uită-te la mine”, murmură el pe un ton şoptit pe care nimeni altcineva nu-l mai putea auzi.

Acele gene negre şi groase se ridicară încet şi albastrul ochilor ei, părând acum chiar şi mai plin de viaţă prin albastrul rochiei ei, îi străpunse inima. Ea îşi muşcă buza de jos în timp ce se forţă să-i susţină privirea.

„Nu mă voi răzgândi”.

Umerii ei se relaxară şi o tentativă de zâmbet îi apăru pe buze. Buzele lui se arcuiră în replică. Apoi, îşi aminti de buchetul jenant pe care i-l adusese. Simţindu-se un pic sfios, îşi ridică braţul şi i-l întinse.

„Nu e cine ştie ce, dar m-am gândit că poate ţi-ar plăcea”.

Respiraţia i se tăie şi pentru un moment ea nu făcu altceva decât să se holbeze la cadoul acela rustic. Fără să-i poată vedea ochii, îndoielile lui Travis crescură. „Ştiu că e doar o grămadă de buruieni, aşa că nu. te simţi obligată să-l ţii. Probabil a fost o idee stupidă oricum”. În timp ce scuzele lui mormăite continuară, Meredith îşi ridică capul.

„Cum îndrăzneşti să le numeşti buruieni, Travis Archer? Sunt minunate!” Câteva lacrimi, pe care el nu le înţelese, dădură strălucire ochilor ei. „Nicio mireasă nu putea avea un buchet mai frumos. Îţi mulţumesc”.

Palmele ei catifelate mângâiară încheieturile lui

în timp ce ea luă în mână buchetul, iar contactul avu un efect ciudat asupra lui, simţind cum o gheară îi strânge pieptul. Travis îi oferi braţul şi o conduse spre preotul care-i aştepta.

Travis nu-şi mai amintea mare lucru din ce zisese preotul în timpul scurtei ceremonii. El presupuse c-a răspuns la momentele potrivite şi-şi amintea vag cum Meredith făcuse şi ea la fel, dar când preotul l-a anunţat că poate săruta mireasa, simţurile lui au intrat în alertă maximă.

Cum putea cineva să sărute o mireasă pe care nu se aşteptase niciodată s-o aibă, una pe care o ştia de mai puţin de o săptămână? Gândindu-se s-o sărute rapid pe obraz, se aplecă în faţă. Dar nu putu să-şi ia privirea de la Duzele ei pline şi nici de la felul cum se deschideau uşor în timp ce ea respira şi, cumva, gura lui întâlni buzele ei. Sărutul a fost scurt, blând, dar foarte dulce. Dacă nu era chiuitul lui Neill, s-ar fi întors pentru încă unul.

O îmbujorare drăguţă coloră faţa lui Meredith în timp ce ea se întoarse pentru a accepta felicitările verişoarei ei, iar Travis trebui să se abţină să nu se fălească atunci când ajunse lângă fraţii lui.

„Presupun că asta înseamnă că nu vei mai dormi cu mine, nu-i aşa, Trav?” chicoti Neill şi-l împunse cu cotul.

Mai mult decât bucuros să renunţe la patul din camera fratelui său, Travis se prefăcu că se încruntă şi împinse umărul fratelui său.

Crockett prinse mâna lui Travis şi se întoarse să-l bată pe spate. Când se dădu înapoi, totuşi, rânjetul

plin de subînţeles pe care-l arbora, îi comunica mult prea clar gândurile. „Sunt sigur că îi va fi dor de sforăitul tău, Neill, dar îmi imaginez că Meredith îi va distrage atenţia de la acea pierdere”.

Travis simţi cum i se încinge gâtul. „Încetează, Crock”, îl avertiză el în timp ce se întorcea să-i prindă mâna lui Jim.

De fapt, fusese atât de ocupat să aibă grijă de Meredith, de hambar şi dacă nunta va avea loc sau nu încât nu se prea gândise la ce se va întâmpla după rostirea jurămintelor.

Privirea lui o găsi pe Meredith în partea cealaltă a camerei. Comentariile agasante ale fraţilor lui dispărură din conştienţa lui în timp ce el îi contemplă înfăţişarea. Curbura gâtului ei. Felul în care panglicile îi mângâiau gâtul, invitându-l şi pe el să facă acelaşi lucru. Subţirimea taliei ei. Forma…

Meredith îşi ridică privirea în acel moment şi Travis îşi îndreptă atenţia înapoi la fraţii lui.

Ce mai încolo şi-ncoace, se gândise la asta. Doar că nu într-un mod… practic.

Instinctiv, ştia că Meredith n-avea să-i refuze drepturile maritale. Ax şi considerat asta o datorie a ei ca soţie. Totuşi, majoritatea soţilor au fost întâi pretendenţi şi le-au făcut curte viitoarelor lor soţii cu diferite vorbe afectuoase sau cadouri frumoase. În afară de mănunchiul de buruieni pe care i-l oferise în dimineaţa aceea, ea nu se alesese de la el decât cu un picior rănit şi o lovitură la cap.

„De ce eşti aşa de încruntat, frate?” îl înghionti Crockett cu umărul în braţ. „Vrei să zoresc toată

adunarea asta ca să te poţi bucura de timpul petrecut împreună cu soţia ta?” Sprâncenele lui se ridicară sugestiv, dar Travis îi ignoră gestul indecent.

Îl înghionti pe Crockett şi-şi coborî vocea aşa încât ceilalţi să nu-l audă. Jim deja se îndreptase spre Hayes, încercând să se apropie de o anumită fată în roz, iar Neill fu destul de deştept cât să priceapă aluzia şi să-şi îndrepte atenţia spre preot.

„Crezi c-ar trebui s-o las un timp să se obişnuiască înainte să merg în camera ei?” Travis îşi răsuci gâtul dintr-o parte în alta încercând să scape de cârceii care apărură brusc.

„La naiba, Travis. E camera *ta*, nu a ei”.

„Vorbesc serios, Crockett. Ar fi cea mai delicată metodă, nu crezi? Am fost amândoi aruncaţi în situaţia asta fără a fi preveniţi”.

Privirea dojenitoare din ochii lui Crockett dispăru şi buzele lui se strânseră. „Vrei să spui că nu eşti atras de ea în felul acela?” Vocea lui era încordată. „N-ar fi trebuit să continui cu asta dacă tu…”

„Normal că nu la asta mă refer”, şuieră Travis. „Doar uită-te la ea. Un bărbat ar trebui să fie orb ca să nu fie atras de ea”.

Faţa lui Crockett se relaxă.

„Doar mă gândeam că poate ar trebui să… ştii tu… s-o curtez puţin, mai întâi”. Travis lovi marginea covorului cu vârful cizmei. El ar fi preferat ca ea să fie un partener plin de dorinţă, nu unul care consideră că îşi face o datorie.

„Când mai exact plănuieşti s-o curtezi? În timp ce reconstruim hambarul? Sau poate în mijlocul cirezilor

în timp ce le căutăm vitelor alte locuri de păscut, având în vedere că jumătate din nutreţurile noastre au ars? Mulţumită lui Mitchell, avem mai mult de lucru şi mai puţin timp la dispoziţie cu iarna care bate deja la uşă”. Crockett se uită în tavan şi răsuflă adânc înainte să se întoarcă din nou spre fratele lui. „Nu ştiu care e răspunsul cel mai bun, Travis. Am chiar şi mai puţină experienţă decât tine când vine vorba de femei. Discută cu Meredith. Decideţi amândoi ce este cel mai bine pentru voi. Şi rugaţi-vă pentru călăuzirea Domnului”.

„Travis?” Vocea blândă a lui Meredith îl luă prin surprindere.

El se răsuci. Oare auzise ea ceva din conversaţia lor? Se rugă ca ea să nu fi auzit şi încercă să-şi ascundă expresia feţei cât de bine putu pentru a-şi disimula întristarea.

„M-am gândit că musafirii noştri ar putea servi acum acele rulouri cu scorţişoară”. Se simţea ezitare în vocea ei şi cu greu ea se putu uita în ochii lui, însă zâmbetul ei făcu ca nodul ce-i stătea în gât lui Travis să dispară.

Travis îi oferi braţul şi se adresă audienţei. „Soţia mea m-a informat că e timpul să servim ceva. Eu, cel puţin, abia aştept să gust din ce-a gătit mireasa mea”.

„Un bărbat trebuie să fie curajos ca să se însoare cu o femeie fără a avea dovada că e capabilă să nu-l ţină înfometat”, chicoti preotul în timp ce păşi în faţă.

„Vorbi omul care se grăbeşte cel mai tare spre bucătărie”.

Meredith chicoti la gluma acestuia, iar Travis zâmbi. O luă de mână şi se bucură simţind inelul mamei lui sub mănuşa ei.

„Am spus că *tu* eşti curajos, băiete. Nu eu. Am gustat deja bunătăţile gătite de Meredith şi ştiu exact cât de bune sunt cele care urmează în cealaltă cameră. Şi am de gând să înhaţ cel mai mare dintre rulouri". Bărbatul porni din loc de parcă-i era teamă ca nu cumva cineva să i-o ia înainte. Ceilalţi din cameră izbucniră în hohote de râs.

Îmbărbătat de starea de spirit bună a omului, Travis se aplecă şi şopti în urechea lui Meredith. „Dacă sunt pe jumătate la rel de dulci ca persoana care le-a gătit, într-adevăr vor n delicioase".

„Travis", îl admonestă ea cu o voce joasă, obrajii ei drăguţi făcându-se precum rochia verişoarei ei.

El zâmbi nestânjenit şi o conduse înspre bucătărie.

Avea să-i facă plăcere s-o curteze.

18

M

eredith se crispa de durere când îşi îndreptă spatele după ce se aplecase să ia din coşul cu rufe una dintre cămăşile lui Travis ca s-o atârne pe sârmă. În ziua când spăla rufele se alegea mereu cu dureri de şale de la atâta aplecat şi ridicat greutăţi, dar în timp ce ea privi rândurile, aşezate cu grijă, de haine bărbăteşti, cearşafuri şi fete de masă, fluturând în briza rece, un zâmbet mândru îi curbă buzele.

Acestea erau lucrurile familiei ei. Lucrurile *soţului* ei. Era uimitor cum acel simplu fapt

transforma o corvoadă în ceva plăcut.

Zâmbind în sinea ei, agăţă cămaşa pe sârmă, apoi îşi duse palmele la şale şi-şi ridică faţa spre soare în timp ce-şi întinse spatele. Zgomotul unei uşi trântindu-se o făcu să-şi întoarcă capul.

Jim coborî treptele din spatele casei cu paşi apăsaţi, constituţia lui robustă făcând ca mersul lui să fie mai greoi decât mersul mai agil al lui Travis. Părul lui era cu o nuanţă mai deschisă decât cel al soţului ei, dar ochii lui aveau aceeaşi culoare, doar că n-aveau nuanţa fascinantă de verde pe care ea o văzuse în ochii lui Travis.

Meredith ridică o mână să-l salute în timp ce el trecu pe lângă ea. Bărbatul taciturn îi răspunse la salut doar cu o ridicare din bărbie, nimic altceva. Tânărul era un pic cam necioplit, dar ea nu lăsă amănuntul acela s-o supere, întrucât el se purta la fel şi cu fraţii lui. Singura persoană cu care nu se purta aşa era Cassie. Dar Cassie avea un anume efect asupra bărbaţilor. Ea putea fermeca şi o piatră ca să plutească pe apă cu unul din acele zâmbete ale ei.

„Ami pus la fiert nişte tocană pentru cină”, îi zise Meredith în timp ce el trecu pe lângă ea. Jim se opri şi se întoarse, dar în loc să-i răspundă, apucă un crac de pantalon de pe frânghie şi-l apropie de nas.

Oare el… adulmeca mirosul?

Jim dădu drumul pantalonului cu un mormăit, unul ce suna mai degrabă cu un mormăit pe care tatăl ei obişnuia să-l scoată când găsea răspunsul pe care-l căuta într-una din cărţile lui de studiu. Apoi, el îşi ridică privirea şi se uită scurt în ochii ei.

„Tocana are nevoie de sare”. Fără vreun alt comentariu, el se îndreptă cu paşi hotărâţi spre atelierul lui.

Meredith nu ştiu dacă să se simtă ofensată despre părerea lui în privinţa gătitului ei sau mulţumită că el a catadicsit să-i vorbească.

Întorcându-se la întinsul rufelor, scoase un cârlig din buzunarul şorţului şi netezi o mânecă a cămăşii cadrilate din flanel, cea pe care el i-o împrumutase, ca s-o atârne pe sârmă. În timp ce agăţă un cârlig şi de cealaltă parte a cămăşii, inelul din aur de la mâna ei stângă sclipi în strălucirea unei raze de soare. Meredith se opri şi-l admiră.

Era acum o femeie măritată. Chiar ea. Meredith Hayes.

Ba nu, se corectă ea, *Meredith Archer*.

Zâmbi şi mai larg în timp ce se aplecă spre coşul cu rufe de la picioarele ei şi luă în mână cămaşa ei de noapte. îi scăpă un oftat în timp ce scutură cămaşa din bumbac – o ţesătură albă şi pură, semn care amintea că ea nu era încă o soţie în toate privinţele, ci doar o mireasă. Scutură cu putere cămaşa ca s-o netezească tine.

Ea petrecuse singură noaptea nunţii.

Oh, şi asta din respect pentru sentimentele ei. Travis îi explicase totul. Iar în mintea ei, ea a înţeles bunătatea lui şi chiar a apreciat timpul pe care el i l-a acordat ca ea să ajungă să-l cunoască cu adevărat înainte ca relaţia lor să devină mai intimă. Dar cum a perceput asta în inima ei? Ei bine, în adâncul inimii, propunerea lui a simţit-o mai mult ca pe o respingere.

Oare nu simţise şi el fiorul, care ei aproape că i-a oprit pulsul, atunci când buzele lor s-au împreunat în timpul ceremoniei? Ea se gândi că nu, de vreme ce el a părut că nu se grăbeşte să repete experienţa. Travis n-o sărutase nici măcar o dată de la ceremonia lor de căsătorie din urmă cu trei zile.

Meredith aşteptase doisprezece ani după acel sărut, iar acum că ea prinsese gustul, trei zile fără un sărut se simţeau ca o veşnicie. Poate că Travis era cel care avea nevoie de timp. Meredith îşi înclină capul în timp ce se gândi la ideea aceea. Poate că el a sugerat ca ei să aştepte pentru a-şi consuma căsătoria deoarece *el însuşi* avea nevoie de timp ca să se adapteze la noua situaţie. Până la urmă, n-ar trebui s-o surprindă lucrul acesta. Unchiul ei practic l-a forţat pe om să se căsătorească cu ea. Meredith scoase un oftat. Se gândi că va trebui să aibă răbdare.

Cel puţin Travis nu părea ostil la atingerile lor. Mâna lui avea tendinţa s-o atingă uşor pe a ei în momentul în care treceau din mână în mână holurile cu mâncare în timpul cinei. Iar când ei doi au stat alături pe canapea, cu o zi în urmă, în timpul de închinare pe care fraţii Archer obişnuiesc să-l petreacă în sufragerie duminica, Travis ţinea în mână cartea de imnuri şi stătea destul de aproape de Meredith, încât ea a putut simţi lungimea piciorului lui ori de câte ori ea se apleca într-o parte ca să vadă mai bine pagina.

Probabil că Domnul n-a apreciat deloc că ea se prefăcea că nu vede prea bine pagina pentru a se apleca în repetate rânduri spre soţul ei, când ea ar fi

trebuit, de fapt, să se concentreze asupra înţelesului imnului pe care ei îl cântau. Fără îndoială, purtarea ei ruşinoasă a făcut ca mâna Lui divină să intervină în alegerea cântării. Când Neill a anunţat fără să vrea numărul greşit al cântării, el a decis să continue totuşi cu imnul neplanificat. După trei versuri ale cântării „Mai aproape, Doamne, de Tine”, lui Meredith îi revenise vederea în mod miraculos.

Ea se aplecă să ridice din coşul cu rufe rochia verde din stambă pe care fusese nevoită s-o frece de trei ori pe scândura de rufe, din cauza petelor de funingine. Când îşi îndreptă spatele, se trezi că fredonează melodia acelui imn ce-o făcuse să se simtă mustrată în conştiinţa ei. În timp ce fredona melodia vioaie, îşi rememoră în minte priorităţile. Dumnezeu, pe primul loc. Soţul, pe al doilea. Totuşi, când cuvintele refrenului îi trecură prin minte, ele îi amintiră de un verset din Iacov. „*Apropiaţi-vă de Dumnezeu*, şi El *Se va apropia de voi*”. Meredith nu se putu abţine să nu se întrebe dacă o astfel de strategie ar da rezultate şi în cazul bărbaţilor.

Două focuri de armă, ce răsunară unul după altul, sfâşiară văzduhul. Meredith tresări speriată şi scăpă din mână cârligul de rufe pe care tocmai îl scosese din buzunar. Îşi aminti brusc că prin acel semnal soţul ei obişnuia să-şi anunţe fraţii că urmau să aibă un musafir, aşa că ea încercă să se liniştească.

„Într-una din zilele astea am să încerc să-l conving pe Travis să renunţe la obiceiul ăsta îngrozitor”, murmură Meredith în timp ce scoase din buzunar un alt cârlig de rufe.

Nu mai departe de ieri, Crockett le ţinuse o predică frumoasă despre pilda Bunului Samaritean. El o privise stăruitor cu ochii lui scânteietori, lăsând-o să se întrebe dacă a văzut-o în rolul samariteanului, făcând o faptă bună avertizându-l pe Travis de atacul plănuit de Mitchell, sau dacă a văzut-o mai degrabă în roiul nefericitului călător care a sfârşit, aproape mort, pe marginea drumului. Şi într-un caz şi-n celălalt, Iisus a povestit clar istorioara pentru a-i învăţa pe urmaşii Lui să-şi iubească aproapele prin acte de bunătate şi generozitate. Cum mai exact gândea Travis că el şi fraţii lui împlinesc această chemare dacă se izolau de oricine putea fi considerat aproapele lor?

Semnul acela trebuia să dispară.

„Meredith!” o strigă Travis apropiindu-se cu paşi mari de ea. „Vreau să intri imediat în casă”.

„Mai am doar câteva rufe de întins. Într-un minut…”

„Acum, Meredith. Fă, te rog, ce-ţi spun”. Asprimea vocii lui o surprinse, iar încleştarea fermă a maxilarului lui îi arăta clar că el se aştepta ca ea să facă imediat ce i se spusese.

Meredith jurase să-şi asculte soţul, dar nu făcuse nicio promisiune ca să sară ca un iepure speriat de fiecare dată când el îi dădea vreun ordin.

Meredith îşi ridică bărbia. „De ce trebuie să intru în casă, Travis?”

„Pentru că”, scrâşni el, „s-ar putea să fie un pericol şi eu vreau să mă asigur că eşti în siguranţă”.

„Ce fel de pericol?”

Travis îşi scoase brusc pălăria de pe cap şi o lovi de coapsă. „La naiba, Meri. Vrei, te rog, să faci ce te-am rugat?” Trânti înapoi pe cap pălăria abuzată, apoi o apucă de braţ şi o împinse uşor spre treptele verandei din spatele casei. „Nu ştiu ce fel de pericol, aar nu vreau să risc. Din câte ştim, e posibil ca Mitchell să îl trimis mai mulţi oameni ca să mă convingă să vând”.

„Sau poate că unchiul meu vrea să mă viziteze”. Strânsoarea lui nu era deloc dură, doar insistentă, însă Meredith nu se împotrivi. Dar ea dorea să-i arate că nu aprecia tacticile lui arbitrare.

Când ajunseră în dreptul verandei din spatele casei, el îi dădu drumul la braţ. „Ştiu că nu eşti aici de multă vreme, Meredith, dar acum faci parte din familie şi va trebui să înveţi cum procedează Archerii. Întotdeauna ne aşteptăm la ce este mai rău. Asta ne ţine în viaţă. Iar când cineva dă un ordin, nu mai stai la discuţii, îl execuţi imediat. Explicaţiile ne răpesc din timpul în care ne stabilim strategia de apărare, iar asta ne face vulnerabili. Ai încredere că ştiu ce este bine pentru tine, Meri. Îţi cer asta pentru protecţia ta”.

Ea se încruntă spre el, ca să-i dea de înţeles că nu este prea încântată de metodele lui, însă dădu ascultătoare din cap. „Bine, am să fac ce-mi spui”.

Travis o bătu uşor pe umăr, un gest probabil menit să-i transmită satisfacţia lui în privinţa supunerii ei, însă faţa lui rămase tot încruntată. Meredith ar fi preferat să vadă un zâmbet pe faţa lui. Va trebui totuşi să se mulţumească cu bătaia pe umăr

prietenească, căci el deja se depărtase de ea, îndreptându-se spre ţarcul animalelor, acolo unde-l aştepta calul înşeuat.

„Într-una din zilele astea va trebui să înveţi că nu toată lumea îţi vrea răul”, rosti ea în şoaptă în timp ce el se depărtă de ea, nesigură dacă el a auzit-o sau nu, chiar mai nesigură dacă ea dorea ca el s-o audă. „Cu poarta aceea, îţi faci mai mulţi duşmani decât prieteni, Travis”. Acea ultimă observaţie o rosti ca pentru sine.

Meredith urmă instrucţiunile lui Travis, având încrederea că el *i 7*

dorea s-o protejeze, dar ea urmă şi îndrumările pe care Domnul le pusese pe inima ei. Poate că Archerii erau experţi când venea vorba de apărare, dar din nefericire nu erau prea iscusiţi în demonstrarea ospitalităţii.

Meredith se duse în bucătărie. După ce aprinse cuptorul, luă un castron şi trei măsuri mari de făină din ladă. Presără puţină sare în castron, apoi tăie o bucată mare de untură şi adăugă apă rece pentru a pregăti un aluat. Scoase din bufet sucitorul de lemn cu care întinse pe masă o foaie de aluat, apoi luă o tavă mare de copt şi o unse cu puţină untură. împărţi aluatul în fâşii pe care le rulă cu grijă, le aşeză în tavă şi le unse cu un amestec de zahăr şi scorţişoară. În timp ce rulourile se coceau în cuptor, ea făcu curăţenie în bucătărie, apoi se grăbi spre camera ei să se aranjeze.

Dacă musafirul lor se va dovedi paşnic, aşa cum bănuia ea, sufletul acela curajos va fi întâmpinat cu ospitalitate ca între buni vecini. Venise timpul ca

Archerii să devină cunoscuţi şi pentru altceva decât izolarea lor.

Travis galopă cu Bexar printre copaci, cu mâna stângă ţinând frâul şi cu dreapta pistolul. Zărind în umbră silueta unei căruţe, încetini galopul şi scoase armăsarul de pe potecă ca să se ascundă într-un hăţiş de pini tineri. Crockett trebuie să-l fi auzit apropiindu-se, căci se ridică deasupra brizei uşoare trilul unei pitulici Şuierătoare. Cum o astfel de pasăre o găseai mai des în valea lui Río Grande şi mai rar prin zonele acelea, Joseph Archer îi învăţase pe toţi cei trei băieţi mai mari ai lui să imite acea pasăre. Numaidecât, ei au transformat imitaţia aceea într-un joc de comunicare secretă. Mai târziu, când au rămas singuri, acesta a devenit un instrument esenţial de a comunica pe ascuns, fără a fi văzuţi de alţii.

Travis îşi puse pistolul la loc în toc şi bătu uşor armăsarul peste grumaz, apoi aşteptă cel de-al doilea semn ca să-i dea de ştire ca totul e bine. Când îl auzi, senzaţia de apăsare din piept se mai potoli, iar el răsuflă adânc. Străinii ce se aventurau pe proprietatea lui îl făceau să se simtă tensionat de fiecare dată, dar acum avea şi o nevastă pe care trebuia s-o protejeze, iar teama pentru siguranţa ei accentua obişnuita îngrijorare pe care o simţea de fiecare dată când răsunau împuşcături de pe drum. Cel puţin ştia că nu este unul dintre oamenii lui Mitchell. Crockett n-ar fi permis niciodată ca o căruţă să intre pe poartă dacă nu l-ar fi recunoscut pe căruţaş.

Travis îşi duse degetele pâlnie la gură şi-i răspunse lui Crockett imitând pasărea aceea. Când

căruţa ajunse în dreptul lui, Travis îl îndemni pe Bexar, lovindu-l uşor cu călcâiele, să meargă la pas cu calul înhămat la căruţă.

„Travis, băiete!” izbucni căruţaşul, „tare mă bucur că te văd. Tocmai mă întrebam pe unde te ascunzi”.

„Nu mi-ar plăcea să devin prea previzibil pentru tine după toţi aceşti ani, Winston”, îi zise Travis zâmbind vechiului prieten al tatălui său, singurul om care avea trecere liberă pe proprietatea Archerilor.

„La naiba, asta ar deveni prea plictisitor. Să vin să vă văd pe voi, băieţi, e singura distracţie care mi-a mai rămas”. Îşi băgă mâna pe sub haina şi se scărpina pe piept cu cele trei degete pe care le mai avea la mâna dreaptă. „A terminat Jim dulapurile alea pentru mine?”

„Da. L-a terminat pe-al patrulea acum vreo câteva săptămâni”.

Cu ceva timp în urmă, Archerii dădeau la schimb animale pentru provizii de hrană – o vacă sau un porc, la schimb cu provizii pentru trei luni de făină, mălai, untură, cafea, zahăr şi alte necesităţi, dar şi seminţe de grădină, unelte şi medicamente. Dar când Jim a început să cioplească în lemn, dovedindu-şi talentul în tâmplărie, Seth Winston a renegociat rapid vechiul aranjament. Ei nu mai trebuiau să dea animale dacă Jim putea face piese de mobilier pe care Winston le vindea în prăvălia lui nevestelor fermierilor locali. Prăvălia lui Winston, poşta, cârciuma, biserica şi şcoala erau singurele clădiri din micuţa aşezare din apropiere, cunoscută sub denumirea de Valea

castorilor. Prăvălia lui Winston, fiind situată pe drumul pe care călătoreau negustorii între Palestine şi Athens, oferea un spaţiu unde localnicii să se adune, dar atrăgea şi clienţi. Clienţi care, se pare că apreciau piesele de mobilier rustic din lemn de stejar şi pin.

„Abia aştept să le văd. Pansy Elmore mă tot cicăleşte să-i aduc bufetul pe care i l-am promis de ceva vreme. Tu ştii cât de nevricoase pot deveni femeile?" Winston îi aruncă lui Travis o privire piezişă, apoi chicoti. „Mă gândesc că nu ştii, nu-i aşa?"

„Oh, nu te teme, el tocmai învaţă", îi răspunse Crockett ironic.

Winston se răsuci ca să-l vadă pe mai tânărul Archer. „Cum adică, el tocmai învaţă? Voi patru trăiţi într-un rai al burlacilor. N-aţi văzut picior de femeie de paisprezece ani. Norocoşilor! Femeile n-aduc decât ghinion, după părerea mea. Totdeauna cicălesc un bărbat până când sărmanul îşi dă duhul. Îţi spun eu, de multe ori m-am gândit să mă refugiez aici cu voi doar ca să fiu lăsat în pace".

„Sora ta tot te mai bate la cap să te muţi în Palestine şi să închizi prăvălia?" întrebă Travis, dornic să îndrepte conversaţia într-o altă direcţie.

„De parcă aş vrea să mă trezesc înconjurat de tot neamul ei. Neamurile lui Nellie sunt numai femei. Şi toate fete bătrâne! M-aş trezi dintr-odată într-o casă cu cinci muieri. Cinci! Îţi poţi imagina tortura? Toată ziulica să auzi flecăreli şi agitaţie prin casă. Asta mă va face să-mi pierd minţile". Izbucnirea zgomotoasă de râs a bărbatului îl făcu pe Travis să zâmbească. Seth Winston era un bătrân morocănos, dar dincolo de

acea fanfaronadă bătea o inimă devotată. Dacă cineva ajungea vreodată să-i cunoască latura mărinimoasă, el rămânea cu un prieten pe viaţă.

Când Joseph Archer l-a ajutat să-şi reconstruiască prăvălia după ce un uragan îi smulsese acoperişul, el a descoperit partea bună a lui Winston. Şi din fericire pentru Travis, fiii lui Joseph au primit aceeaşi favoare din partea bărbatului după ce tatăl lor a murit.

„Da, da, voi, băieţi, sunteţi deştepţi. Apăraţi-vă ceea ce aveţi aici, Travis”. Winston arătă spre el cu toate cele trei degete de la mâna dreaptă. „Nu lăsa nicio femeie să vină în casa voastră ca să înceapă să schimbe lucrurile. Te va lăsa fără pic de libertate”.

Exact când făcu acea afirmaţie cei trei ajunseră în faţa casei. Jim şi Neill îşi lăsară deoparte puştile şi coborâră de pe verandă ca să ajute la descărcarea căruţei.

Crockett zâmbi şi-i făcu cu ochiul lui Travis peste capul bătrânului. „Cred că avertismentul tău a venit cu câteva zile prea târziu, Seth”.

Travis îi aruncă repede o privire aspră, dar Crockett chicoti şi descălecă, având grijă să stea de partea cealaltă a căruţei, departe de fratele lui mai mare.

Winston aruncă spre Travis o privire piezişă, consternarea încreţindu-i fruntea. „Spune-mi că glumeşte, Travis. Spune-mi că nu te-ai…”

Zgomotul uşii din faţa casei, deschizându-se larg, întrerupse restul frazei. Meredith ieşi în prag ţinând în mâini o tavă. Un zâmbet vesel apăru pe faţa ei deşi

privirea ei analiza neliniştită pe fiecare dintre bărbaţii strânşi în curte.

„La naiba, Travis! Ce-i cu *ea* aici? Ţi-ai aprins paie în cap, ştii asta, nu?”

Călare pe cal, Travis observă ochii măriţi de uimire ai lui Meredith. Încercă să-i transmită scuze prin privirea lui. Zâmbetul îngheţă pe faţa ei, dar fu imediat înlocuit de o expresie dârză.

Ce mândru era de ea!

„Seth Winston”. zise Travis pe un ton foarte sobru. „Fă cunoştinţă cu soţia mea, Meredith.

„Soţia?” Bărbatul nici nu se obosi să-şi stăpânească indignarea. „Ai înnebunit de-a binelea, băiete. E.mai rău decât m-am temut”.

19

D

Între toţi oamenii ursuzi şi îndărătnici din lumea asta… îşi zise înciudată Meredith, trăgând nervoasă aer în piept, având însă grijă să-şi păstreze zâmbetul pe faţă. Dintre toţi oamenii pe care Dumnezeu îi putea trimite ca ea să-şi arate ospitalitatea, nu putea să fie decât Seth Winston? Omul acesta o speriase de moarte pe când era doar o copilă atunci când mama ei o lua la cumpărături în prăvălia lui, uitându-se mereu la ea ca un căpcăun ieşit parcă dintr-una din cărţile ei de basme. Nu-l mai văzuse de când începuse şcoala în Palestine şi, adevărul fie spus, ea avusese grijă să-l evite chiar înainte de asta, aşa că nu era surprinsă de faptul că el n-o recunoscuse. Asta n-o deranja deloc. Ea va profita de orice avantaj pe care-l putea obţine din confruntarea aceea. Căci părea că va avea loc o

confruntare – una pe care ea n-avea de gând s-o piardă.

Sosise momentul să omoare căpcăunul. Şi, chiar dacă şi-ar fi dorit să aibă la îndemână o sabie, armele ei trebuiau să fie în schimb isteţimea şi amabilitatea.

Meredith continuă să înainteze, ţinându-şi capul sus. Până când zări că privirea vizitatorului lor coborî, urmărindu-i picioarele. Nu era prima oară când şchiopătatul ei atrăgea un holbat indecent, dar era prima dată când imperfecţiunea ei se reflecta asupra altcuiva decât asupra ei. Fără a îndrăzni să se uite spre Travis pentru a-i surprinde reacţia, ea îşi aţinti ochii spre pământ în timp ce-şi continuă mersul.

Care era versetul acela din Romani? Oh, da. *Dacă îi este foame vrăjmaşului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea; căci dacă vei face astfel, vei îngrămădi cărbuni aprinşi pe capul lui*”. Îşi aţinti privirea spre tava cu rulouri cu scorţişoară şi zâmbi la gândul cărbunilor aprinşi ce aşteptau să fie mistuiţi.

Stimabilul domn Winston coborî de pe bancheta căruţei când o văzu că se apropie de el de parcă ea ar fi fost un linx căutând pe cineva pe care să-şi ascuta ghearele.

„Mi-amintesc de tine”, zise el arătând spre ea cu mâna căreia îi lipseau două degete. „Eşti fata lui Teddy Hayes. Cea şchioapă de-un picior”.

„Şi eu te cunosc pe dumneata, domnule Winston”, îi răspunse ea înainte ca Travis să spună ceva. „Eşti bătrânul acela ciudat care are o prăvălie. Cel cu o mână ciungă”. Spre deosebire de tonul morocănos al musafirului lor, Meredith îşi rosti aluzia

răutăcioasă pe un ton foarte mieros.

Bărbatul clipi spre ea, cu gura uşor căscată, de parcă nu-i venea a crede îndrăzneala ei.

„Obişnuiai să povesteşti cele mai înfiorătoare istorioare despre război atunci când veneam la prăvălia dumitale împreună cu mama”, continuă Meredith, cu zâmbetul pe faţă în timp ce trecu pe lângă Crockett, Jim şi Neill fără a arunca vreo privire. „Chiar dacă poveştile acelea m-au făcut să am coşmaruri, nu mă lăsam prea uşor dusă de-acolo fără să le aud finalul. Ai un mare talent la povestit”.

Ea ridică tava spre ei când ajunse în dreptul lui. „Nu doriţi să serviţi un rulou cu scorţişoară? Tocmai le-am scos din cuptor”.

Bătrânul nu schiţă niciun gest, ci doar rămase holbându-se la ea de parcă Meredith ar fi fost o ciudăţenie pe care n-o putea descifra.

Meredith continuă să ţină tava întinsă spre bătrân de parcă n-ar fi avut altceva mai bun de făcut decât să-l îndulcească pe bărbatul îndărătnic. „Ştiţi, pe vremea când eram mai mică, Hiram Ellis aproape că m-a convins că Travis v-a smuls cu un glonţ cele două degete care vă lipsesc, atunci când i-aţi călcat proprietatea. Mă bucur că n-am crezut absurditatea aceea. Se vede treaba că sunteţi în relaţii prieteneşti cu soţul meu de ceva timp”. Ea accentuă cuvântul *soţ*, sperând să-l scoată din sărite pe bătrânul nesuferit. „Dar de ce nu intraţi în casă? îmi puteţi povesti mai multe din istorioarele dumneavoastră în timp ce Travis şi ceilalţi bărbaţi, mai tineri, vor descărca proviziile”.

Domnul Winston aruncă o privire aspră, plină de reproş, spre Travis. „Este ea reală sau visez eu?”

Travis dădu din cap şi un zâmbet îi lumină toată faţa. El chiar făcu cu ochiul spre ea înainte să descalece. „E cât de poate de reală, îţi garantez”.

„Atunci ea ştie că e nepoliticos să-şi insulte musafirii?” Excentricul bătrân îi aruncă lui Meredith o privire sfidătoare înainte să se întoarcă spre Travis, gândindu-se cu siguranţă că i-a administrat o înfrângere prin faptul c-a exclus-o din conversaţie.

Habar n-avea însă că Meredith Hayes Archer nu se retrăgea niciodată din faţa unei provocări, verbale sau nu. „Oh, dar niciodată ea n-a insultat un musafir, domnule Winston”, răspunse Meredith în numele ei, în timp ce Travis ocoli până ce ajunse în faţa căruţei. Ea făcu câţiva paşi ca să ajungă lângă el. „Ca orice gazdă bună, e sensibilă la preferinţele musafirilor ei şi atentă să li se adreseze în acelaşi mod în care ei înşişi se adresează gazdei. Orice răspuns mai prejos i-ar putea face să se simtă stânjeniţi şi asta nu se cade să se întâmple vreodată”.

Cineva încercă, fără să izbutească, să-şi înăbuşe râsul zgomotos. Probabil Crockett. Dar Meredith nu îndrăzni să-şi ia ochii de la domnul Winston ca să verifice.

Bărbatul bodogăni, apoi înşfacă vreo trei rulouri de pe tavă şi începu să muşte din toate odată. Firimituri îi căzură în barbă, dar gura îi rămase închisă în timp ce le mestecă. Era mai mult decât sperase ea din partea acelui bărbat cu maniere proaste. Şi, de fapt, în acel moment el le putea scuipa

pe pantoful ei, că nici nu i-ar fi păsat. În confruntarea aceea, îl surclasase!

Zâmbetul ei crescu în timp ce-l urmări cum îşi îndeasă în gură restul rulourilor. Meredith îşi putea da bine seama când se ivea o întârziere tactică. El rămăsese rară replici. Bărbatul nici nu se mai putea uita în ochii ei.

Apoi, dintr-odată, falca lui înţepeni, ochii lui aţintindu-se la ceva din spatele ei. Bătrânul înghiţi. Tacticos. „Deci, Travis", zise el, cu voce mieroasă. „Te-ai însurat cu zgripţuroaica asta înainte sau după ce ţi-a dat foc la hambar?" Bătrânul mai înfulecă un rulou şi-l înghiţi, satisfacţia victoriei citindu-se pe faţa lui.

„După". Travis recunoscu în sinea lui că se distra de minune urmărindu-le ciondăneala.

Faptul că Meredith începuse să tragă aer adânc în piept îl atenţionă, totuşi.

„Ştii prea bine că *nu* eu am dat foc hambarului tău!" Ea-i întinse brusc tava, încât aproape că era gata-gata să-i cadă jos toate rulourile cu scorţişoară. Ar fi fost mare păcat dacă se întâmpla aşa. Jim se pricepea de minune să gătească tocană, dar el nu făcea nici cât o ceapă degerată când venea vorba despre prăjituri. Aşa că deserturile lui Meredith erau lucruri de mare preţ.

După ce reuşi să salveze de la dezastru toate bunătăţile acelea, Travis îşi ridică ochii şi zări privirea de un albastru intens din ochii soţiei lui. „Şi *nu* sunt o zgripţuroaică!"

Cu acea afirmaţie dramatică, ea făcu stânga împrejur spre casă, dându-i lui Crockett un ghiont

uşor cu cotul când acesta începu să râdă. El reuşi să-şi stăpânească hohotele de râs până când uşa din faţa casei se trânti închizându-se în urma lui Meredith. Apoi îşi dădu frâu liber hohotelor de râs care se auziră mai tare ca înainte. Neill începu şi el să râdă, şi chiar Jim schiţă un zâmbet.

Femeia îi ţinuse piept singură lui Winston ca un războinic călit în disputele verbale. Şi-atunci, de ce un cuvânt de tachinare din partea lui Travis o făcuse să se supere?

Winston îl bătu pe spate, zgâlţâind din nou tava cu rulouri. „Ce femeie ţâfnoasă şi arţăgoasă ai în casă, Travis”. Se servi cu alte câteva rulouri, îndreptându-se apoi agale în spatele căruţei ca să înceapă descărcarea proviziilor.

Travis inspiră adânc şi se îndreptă spre casă, nu înainte de a-i pasa lui Neill tava. E tare complicat să faci curte unei femei. Capcanele sunt atât de bine ascunse, că un bărbat nici nu-şi poate da seama că ele sunt acolo până când nu cade în vreuna dintre acestea.

„Succes, Trav”. Vocea lui Crockett se auzi tremurând după hohotele copioase de râs. Travis îi aruncă o privire încruntată şi urcă cu paşi apăsaţi treptele verandei.

Meredith nu era în bucătărie. Nici în dormitor. Se duse în sufragerie, apoi intră şi în dormitoarele băieţilor. Nici urmă de ea.

„Meredith?”, o strigă el pe un ton coborât, căci nu voia ca ceilalţi să afle că-şi pierduse nevasta. Îşi ridică pălăria de pe cap, se scărpină uşor în creştet,

apoi o aşează la loc pe cap. Ea intrase în casă cu doar un minut sau două înaintea lui. Trebuie să fie pe undeva prin casă.

Singurul loc unde nu verificase era baia. Travis traversă bucătăria în şase paşi lungi şi intră pe uşa întredeschisă. „Meri?”

Camera era goală, dar aerul răcoros şuiera prin uşa din spate, care era şi ea întredeschisă. Când deschise uşa larg, el o zări umblând cu paşi apăsaţi printre frânghiile cu rufe de parcă ar fi vrut să strivească cu piciorul un păianjen la fiecare călcătură.

Porni imediat spre ea. Meredith tocmai scutură o rufa ca s-o netezească.

Trebuie să-i dea cumva de ştire că este acolo. Se opri la doar un pas în spatele ei, dar ea refuza să se uite la el. Buzele ei se arcuiră într-o încruntătură în timp ce ea agăţă pe sârmă o rufa pe care o prinse cu un cârlig.

Travis îşi încrucişă strâns braţele pe piept şi încercă să-şi păstreze cumpătul. „Vrei să-mi spui cu ce-am greşit sau voi fi nevoit să ghicesc?”

„M-ai trădat!” Meredith se răsuci ca să-l privească în ochi, şi pentru prima oară el zări lacrimi în ochii ei.

„Linişteşte-te, te rog. Archerii nu-i trădează pe-ai lor”.

Atunci poate că eu nu sunt una de-a voastră”.

Travis îşi desfăcu braţele, făcu un pas în faţă şi se încruntă spre femeia ce îndrăznise să-i pună la îndoială onoarea. „Ai fost de acord în faţa lui Dumnezeu să iei numele meu. Ai uitat?”

„Nu, dar se pare că tu ai uitat”, îi răspunse ea tăios, aruncându-i o privire încruntată. „Te-am ascultat când mi-ai poruncit să intru în casă. Chiar m-am străduit să încropesc ceva bun pentru rara ocazie de a trata pe cineva cu ospitalitate pe pământul sacru al Archerilor. Apoi când ai adus într-adevăr un musafir, acesta s-a dovedit a fi cel mai morocănos misogin de la nord de Río Grande. Totuşi, m-am ferit eu să dau ochii cu el? Nu! L-am înfruntat în mod direct pe Seth Winston. Şi, chipurile, mă descurcam destul de bine. Până când tu” – îl împunse ea cu degetul în piept – „ai trecut de partea duşmanului”.

El îndepărtă degetul pe care ea i-l împingea în piept”. Ascultă-mă, Meredith. Nu merită să faci atâta tărăboi pentru nimic”.

„Pentru nimic?” întrebă ea pe un ton ridicat. „Cu aceste cuvinte îmi demonstrezi că te-ai dat de partea duşmanului. Aproape c-ai încuviinţat c-am avut un amestec în acel incendiu şi ai fost de acord că sunt o zgripţuroaică ţâfnoasă!”

El ridică dintr-o sprânceană şi se holbă la Meredith până când ea îşi dădu seama de ironia acelei afirmaţii făcute pe un ton ridicat.

În momentul acela, ea cedă nervos. Îşi mută privirea într-o parte şi lovi cu piciorul în marginea coşului cu rufe. „N-ai sărit în apărarea mea”.

Enervarea lui dispăru când el auzi tremurul din vocea ei.

Îi apucă bărbia între degetele lui şi-i întoarse faţa spre el. „Nici nu mi-ai dat şansa să sar în apărarea ta. Meri, tu eşti soţia mea, faci parte din familia mea. Nu

te voi trăda niciodată”. Ochii ei se holbară la el ca o căprioară ce se uită speriată prin negura dimineţii. Travis îşi coborî mâna de pe bărbia ei şi-şi vârî degetele în buzunarul de la pantaloni, de teamă să n-o tragă la pieptul lui şi s-o sărute lung. „Adevărul este c-am fost atât de uimit şi de mândru de felul cum l-ai înfruntat pe Winston că nu m-am putut abţine să asist la puţină tachinare. Îţi jur că intenţionam să clarific că n-ai avut nimic de-a face cu incendiul, însă tu te-ai aprins prea tare înainte să prind momentul oportun”.

„Am stricat totul, nu-i aşa?” Ea părea atât de mâhnită. „L-am lăsat să mă provoace ca să-mi pierdui cumpătul. Te-am făcut de ruşine”.

y

„Nu m-ai făcut de ruşine”. Travis se încruntă uşor spre ea. „Nu m-ai auzit când ţi-am spus cât de mândru am fost de tine?” Complimentele păreau să n-aibă efectul scontat în cazul nevestei lui.

„Dar asta s-a întâmplat înainte să mă port ca o zgripţuroaică”.

„Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, *nu* eşti o zgripţuroaică!”

Ea îi aruncă o privire uimită. Apoi, dintr-odată, izbucni într-un hohot de râs. Travis începu şi el să râdă.

„Hei, Trav”, strigă Neill de pe veranda din spatele casei. „Winston vrea să ştie dacă doreşti să mai adaugi ceva la comanda ta obişnuită, de vreme ce acum avem şi o femeie în casă”.

Travis făcu cu ochiul spre noua lui soţie. „Spune-i că venim să discutăm asta direct cu el”.

Meredith scoase un oftat şi se aplecă după ultima rufa care mai rămăsese în coş. „Trebuie neapărat să mai dau ochii cu el, Travis? îmi este deja nesuferit după ce m-a umilit”.

Travis zâmbi şi apucă coşul gol de rufe. „O să-i poţi face faţă. Am încredere în tine”.

W îşi întinse mâna spre Meredith după ce ea termină de întins rufele. Se uită şovăitoare spre mâna lui întinsă, dar fu de acord să-l urmeze. Dintr-odată, Travis o prinse de braţ şi o strânse la piept.

„Suntem Archeri, Meri”, murmură el. „Putem face faţă la orice dacă ră i nânem împreună”.

L

a cinci zile după căsătorie, lucrurile nu mai păreau chiar atât de roz. Meredith făcu o grimasă în timp ce frământa un aluat de pâine. Se ocupase de curăţenie, gătise şi chiar cârpise hainele bărbaţilor din casă – făcuse tot ceea ce o soţie trebuia să facă. Ei bine… aproape totul. Aici era, de fapt, problema ei. Cu excepţia scurtei lui îmbrăţişări ca s-o încurajeze să dea ochii cu domnul Winston, Travis nu-i mai oferise practic niciun semn de afecţiune, lăsând-o să se simtă mai mult o gospodină decât soţie.

Şi-a spus în sinea ei că fusese un gest galant din partea lui când el i-a sugerat să-şi facă amândoi timp ca să se cunoască mai bine înainte se a împărţi intimitatea patului conjugal, dar acum ea se întreba dacă aceea nu fusese doar o scuză ca s-o evite. La urma urmei, el nu se însurase cu ea din dragoste, ci mai degrabă dintr-un simţ al datoriei.

„Nu te mai lamenta atâta, Meri”. Ea aşează

aluatul într-o tavă de copt. Dragostea are nevoie de timp ca să crească. Era incorect să se aştepte ca soţul ei să devină peste noapte un erou romantic idilizat la care ea visase toată adolescenţa ei. În plus, ea era acum o femeie, nu o adolescentă, şi avea nevoie de un bărbat care să stea lângă ea, nu de un erou imaginar.

Dar ea dorea totuşi ca acel bărbat să aibă grijă de ea.

Cu un oftat, Meredith băgă tava în cuptor. Doar în momentul acela deveni conştientă de liniştea din jur. Travis şi Jim trebuiau să înlăture scândurile distruse din acele părţi ale hambarului care încă mai rămăseseră în picioare, în timp ce Crockett şi Neill se duseseră să se asigure că cirezile de vite erau în siguranţă şi să caute păşuni noi. Trebuia să audă voci, zgomote de scânduri care se lovesc unele de altele, sau orice alt zgomot. Chiar şi atunci când stătea liniştită, ea auzea măcar cotcodăcitul slab ce venea dinspre coteţul găinilor.

Cu inima cât un purice, Meredith se îndreptă spre baie şi apucă mătura de coadă. Părea un moment extrem de potrivit ca să măture veranda din faţa casei. Dacă ceva rău se întâmpla pe afară, cu siguranţă ea îşi va da imediat seama. N-ar strica să aibă cu ea şi o armă. Găsi prin casă o puşcă şi îndesă o mână de gloanţe în buzunarul şorţului. Sprijini apoi puşca de peretele de lângă uşa de la intrare. Deschise uşa şi o găsi pe Sadie proptită în uşă.

„La o parte, fetiţo”, îi zise Meredith împingând-o uşor cu piciorul. Sadie rămase ţintuită acolo, ciulindu-şi însă urechile şi concentrându-şi privirea spre ceva

anume de pe poteca ce se vedea în zare.

Meredith se aplecă peste spatele câinelui, scoţându-şi umerii peste pragul uşii ca să arunce o privire prin curte. Nici urmă de bărbaţi. O împinse şi mai tare pe Sadie. „Haide, lasă-mă să trec”. Meredith îşi făcu cu greu loc pe lângă căţea. Dar înainte să facă un pas sau doi, Sadie se puse din nou în faţa ei.

„Ce te-a apucat?” Meredith începu să mângâie blana câinelui, sperând că astfel îl va mai îmbuna. Sadie rămase totuşi în alertă, cu spatele ţeapăn şi drept.

Dintr-odată, Meredith pricepu ce se întâmplă. „Te-a pus Travis să mă păzeşti, nu-i aşa?”

Sadie îşi răsuci gâtul şi se uită la stăpâna ei cu nişte ochi ce păreau s-o mustre c-a fost atât de înceată în a pricepe ce era foarte evident, apoi îşi concentră din nou atenţia spre cărarea din zare.

Meredith îşi îndreptă spatele şi se uită insistent în aceeaşi direcţie. Copacii o împiedicau să vadă foarte clar, iar incertitudinea a ceea ce se petrecea acolo îi făcu inima să-i bată tare în piept. Orice îl momise pe Travis să plece trebuie să fi fost îndeajuns de urgent cât să-l împiedice să intre în casă şi s-o anunţe.

Să se fi întors oamenii lui Mitchell? Dar Crockett şi Neill? Se

Întâmplase ceva cu vreunul dintre ei?

Mâinile i se încleştară pe coada măturii. *Te rog, Doamne, ţine-mi familia în siguranţă*.

Meredith zări ceva printre pini. O ocoli repede pe

Sadie şi se îndreptă spre capătul verandei, apoi se aplecă peste balustradă ca să se uite mai bine. Căţeaua protestă printr-un lătrat, apoi se aşeză cu botul pe labele din faţă.

Meredith scruta bine zarea. Văzu un bărbat. Nu. Doi bărbaţi. Unul înalt şi solid, celălalt slăbănog. Dar amândoi de culoare. Bărbatul cel înalt purta o pană ciudată, de culoare neagră, în banda pălăriei lui de paie.

Parcă mai văzuse pălăria aceea pe undeva. În timp ce încerca să-şi amintească, vocea gravă a soţului ei străpunse liniştea dimineţii târzii.

„Încă un pas şi vă împuşc”.

Ca o pereche de stafii, Travis şi Jim se arătară de după copaci, cu puştile îndreptate direct spre bărbatul care3 construise şcoala tatălui ei.

„Nu!” strigă Meredith. „Aşteaptă!” O împinse pe Sadie cu mătura şi reuşi să-şi facă loc pe lângă ea. Lăsă mătura din mână, apucă poala rochiei şi o luă la fugă spre soţul ei.

El n-arăta prea fericit s-o vadă. De fapt, privirea încruntată pe care i-o aruncă lui Meredith era categoric furioasă. Dar ea refuză să se lase intimidată. N-are decât să ţipe la ea mai târziu. În momentul acela ea încerca să lărgească orizontul încăpăţânatului ei bărbat.

„Meredith, întoarce-te imediat în casă”, îi zise poruncitor Travis, apoi îşi mută poziţia, punându-se între ea şi vizitatori.

Ceva o împiedică să-i răspundă la început, dar Meredith ştia că el îşi va da seama că ea refuză să-l

asculte odată ce se va apropia de cei strânşi acolo. Se opri la câţiva paşi în spatele lui şi se chinui să-şi tragă sufletul în timp ce, pe furiş, începu să-şi maseze piciorul drept. Trăgea acum ponoasele de a fi alergat pe piciorul mai scurt.

Travis trebuie să fi fost surd ca să nu-şi dea seama de prezenţa ei, chiar şi cu spatele întors la ea. Totuşi, nu-i dădu nicio atenţie, ci doar continuă cu ameninţările lui.

„Aţi intrat pe proprietatea mea fără permisiune”. Travis ţinti cu puşca spre pieptul bărbatului mai solid. „Semnul de la poartă v-a avertizat de consecinţe. Acum, faceţi stânga împrejur şi plecaţi înainte să trag în voi”.

Bărbatul solid îşi ridică mâinile într-un gest de conciliere, dar nu schiţă şi gestul de a pleca. „N-am citit niciun semn”.

„Asta nu schimbă faptul c-aţi intrat pe proprietatea mea fără permisiune”.

Celălalt mai tânăr, de fapt, un băiat – cam de vârsta lui Neill – se depărta un pas de Jim, cu ochii măriţi de spaimă. „Hai să ne întoarcem, tată. Domnul Winston s-a înşelat. Ei nu doresc ajutorul nostru5.

„Asta pentru că ei nu ştiu încă ce vrem să le oferim55. Faţa bărbatului rămase calmă, dar Meredith putea simţi tensiunea ce plutea în aer.

„Singura ofertă de care sunt interesat este să plecaţi urgent de pe proprietatea mea5. Travis îşi flutură puşca înspre drum.

Meredith ridică o mână spre umărul lui Travis. Atingerea el fu delicată, totuşi el tresări de parcă l-ar

fi ars cu ceva. „Travis. Te rog. Îl cunosc pe acest…55

„Străinii n-au ce căuta aici”, scrâşni din dinţi soţul ei, întrerupându-i explicaţia. Dar ceilalţi auziră.

Moses Jackson se uită în spatele lui Travis, iar când privirea lui o zări, calmul acestuia dispăru. „Domnişoară Meri? Dumneavoastră sunteţi?”

Ea zâmbi şi ieşi din spatele soţului ei. Moses îi zâmbi şi el în timp ce Travis încercă s-o împingă pe Meredith în spatele lui. Într-o clipă, buna-dispoziţie a bărbatului de culoare dispăru, iar mâinile pe care acesta şi le ţinea pe lângă coapse se strânseră în pumni – pumni uriaşi ce arătau c-ar putea doborî la pământ un copac.

„Sunteţi ţinută aici împotriva voinţei, domnişoară Meri?”

Jim şi Travis erau amândoi tensionaţi, iar Meredith simţi un nod în stomac. *Doamne*, *ai milă*! Dacă Moses va începe să-şi fluture pumnii prin aer, atunci Travis avea să fie prima lui ţintă. Şi ce se va întâmpla dacă una dintre puşti se va descărca? Ei bine, nici nu suporta să se gândească la aşa ceva.

Exact aşa cum făcuse cu Sadie mai devreme, Meredith ocoli poziţia protectoare a soţului ei şi făcu un pas în faţă.

Imediat, Travis ridică puşca în aer, dar privirea pe care el i-o aruncă se simţi ca un glonte ce străpunge inima ei. Meredith se rugă în gând ca el s-o ierte odată ce va avea şansa să-i explice. Până la urmă, n-avea nimic de pierdut, aşa că îşi făcu curaj.

„Travis Archer, ţi-l prezint pe domnul Moses Jackson. Domnul Jackson a construit şcoala pentru

oamenii liberi, aflată la o milă vest de Valea castorilor, acolo unde tatăl meu a fost învăţător câţiva ani”. Meredith urmări faţa lui Travis căutând să vadă dacă s-a mai relaxat, dar falca lui rămase mai încleştată ca niciodată în timp ce el se holba la uriaşul bărbat de culoare. Ea se întoarse spre Moses şi văzu că faţa lui era la fel de impasibilă. „Moses, Travis este soţul meu. Mă aflu aici de bunăvoie”.

Într-un final, Moses renunţă să se mai holbeze la Travis ca să se uite spre Meredith. El îşi relaxă pumnii şi schiţă un uşor zâmbet în colţul gurii. „Bărbatul dumneavoastră nu este prea prietenos, nu-i aşa, domnişoară Meri?”

Ea râse şi se destinse. „Nu de la început. Dar poate deveni un aliat de nădejde odată ce ajungi să-l cunoşti”. Meredith se uită cu coada ochiului spre soţul ei. El încă părea nemulţumit, dar ochii lui nu mai scăpărau de mânie spre ea. Era un început.

Travis îşi propti arma de umăr, îndreptând-o în aşa fel încât să nu mai prezinte o ameninţare pentru cei doi vizitatori, dar mâna lui dreaptă continuă să rămână în alertă în cazul în care se va ivi ocazia de a folosi din nou arma.

„Cu ce treburi pe-aici, Jackson?”

„Am venit să caut de lucru. Am auzit c-aveţi un hambar care trebuie reconstruit”.

„Am trei fraţi”. Travis îşi ridică bărbia în direcţia lui Jim. „Unul este chiar tâmplar. Ne descurcăm singuri”.

Moses îşi încrucişă braţele pe piept. „Până va veni următoarea ploaie?” întrebarea pluti în aer

pentru o clipă. Cu toţii ştiau răspunsul. „Băiatul meu se pricepe la mânuit ciocanul, iar eu mă pricep să construiesc cam tot ce are pereţi şi un acoperiş. Dacă vă ajutăm, timpul de construit se va reduce la jumătate”.

Travis căzu pe gânduri.

„Avem nevoie de un loc unde să ţinem fânul care ne-a mai rămas”, zise Jim cu simţ practic, în timp ce-şi sprijini puşca de pământ.

Travis nu dădu vreun semn că l-a auzit pe fratele lui, dar Meredith simţi lupta ce se dădea înăuntrul lui. Fânul va mucegăi dacă ploaia venea înainte ca ei să ridice un acoperiş deasupra hambarului, iar în Texas vremea era mai greu de prezis decât parcursul de zbor al unui colibri. Ploaia putea ţine şi o lună întreagă sau o furtună se putea abate chiar mâine. Dar faptul de a avea străini pe proprietatea Archerilor se împotrivea oricărui principiu de care Travis se agăţase de când tatăl lui murise.

„Nu te pot plăti în bani”.

Meredith îşi ţinu răsuflarea. Bărbatul de culoare se aplecă uşor în faţă.

„Voi lucra în schimbul unor provizii de hrană, aşa încât eu şi ai mei să putem trece de iarnă”.

Travis se încruntă. „Nu pot să-ţi dau prea multe provizii. Şi noi am intrat deja în proviziile pentru iarnă şi nu vom mai primi altele până la primăvară. N-am plănuit că vom avea nevoie de mai multe provizii pentru vreun troc”.

Meredith luă în calcul varianta de a se oferi să meargă în orăşel în cazul în care rămâneau cu puţine

provizii, dar se gândi că întinsese coarda prea mult pentru o singură zi. Poate că discreţia o va ajuta mai mult în această situaţie. Îl privi din nou pe Moses, rugându-se ca el să nu refuze. Travis avea nevoie de ajutorul lui, fie că recunoştea asta sau nu. Şi nu numai cu hambarul. Avea nevoie de o conexiune cu lumea din afară, cu altcineva decât acel îngrozitor Seth Winston, cineva care-l putea ajuta să priceapă că a te deschide spre alţii era la fel de important ca a-i proteja pe ai tăi.

Moses îşi lăsă braţele pe lângă corp., Accept orice crezi că este corect”.

Tăcerea se lăsă între cei doi în timp ce continuară să se studieze unul pe altul. În cele din urmă, Travis îi întinse mâna, iar Moses i-o întinse pe a lui. Cei doi bătură palma. Deşi Meredith se bucură înăuntrul ei, ea rămase calmă, zâmbind uşor.

„Unul dintre noi vă va aştepta la poartă în fiecare dimineaţă ca să vă escorteze”, îl instrui Travis. „Tu şi băiatul puteţi servi prânzul împreună cu noi şi veţi primi plata la sfârşitul săptămânii”.

„Am înţeles, domnule Archer”. Moses îşi plecă fruntea, supus.

„Spune-mi Travis. Dacă vom lucra împreună, nu-i nevoie de atâta formalizare. Iar el este Jim”. Travis arătă cu bărbia spre fratele său. „Crockett şi Neill sunt pe păşune cu vitele. îi veţi întâlni mai încolo, când vor veni să mănânce”.

Moses dădu mâna cu Jim şi-l prezentă pe fiul lui, Josiah. Meredith făcu un pas în spate şi urmări întreaga scenă, simţind, prin orice por, mândrie faţă

de soţul ei. Se îngrijorase, doar pentru o clipă, că probabil culoarea pielii lui Moses avusese un rol în ezitarea lui Travis de a-i accepta ajutorul. Dar era clar acum că el nu gândise aşa. Şi asta nu pentru că Moses avea un nume creştinesc. Nu, Travis ar fi tratat pe orice străin cu aceeaşi nepoliteţe.

Îşi înăbuşi un chicot de râs. Oh, aşa e – aşa ar fi procedat el. Aproape că uitase de propria ei primire neospitalieră. Ziua aceea îi părea acum cu mult timp în urmă.

„Jim, ce-ar fi să-i duci pe Moses şi pe Josiah până la hambar. Arată-le schiţele la care lucrăm acum5, îi zise Travis. „Meredith şi cu mine ne vom întâlni cu voi în casă în câteva minute”.

Jim dădu din cap şi-i conduse pe cei doi, tată şi fiu, spre hambar. Meredith îi făcu cu mâna lui Moses când acesta îşi ridică uşor pălăria de pe cap, apoi ea îi zâmbi soţului ei.

„Oh, Travis”, izbucni ea. „Nu vei regreta. Moses este un om bun şi un zidar priceput. Ştiu că voi doi o să vă înţelegeţi de minune. Tata îl lăuda mereu, chiar dacă el şi fiul lui mai mare nu veneau niciodată la orele de citire. Erau prea ocupaţi cu munca la câmp. Probabil că de aceea n-a citit semnul de la poartă. Nu cred că ştie să citească. Dar nevasta şi fiul lui mai mic au venit la cursurile de citire şi au fost elevi buni. De ce…”

„Meredith”, o întrerupse Travis şi-o apucă de braţ.

Meredith îi întâlni privirea, iar inima ei începu să-i bată tare în piept. Ea îl mai văzuse enervat când şi

când, dar niciodată Travis nu-i aruncase acea privire mânioasă.

Brusc, îşi dori mult să fi lăsat-o pe Sadie s-o ţină sechestrată în casă.

21

T

ravis o privi aspru şi inima ei aproape se opri în loc de sperietură. Ochii ei albaştri se măriseră de spaimă. *Foarte bine*! Poate aşa îşi va băga minţile în cap.

Niciodată să nu mai intri în bătaia puştii mele", mormăi el supărat printre dinţii încleştaţi. „M-ai înţeles?"

Meredith dădu scurt din cap, iar bărbia începu să-i tremure. Travis se împotrivi impulsului de a-şi înceta dojenitul şi de a o strânge la pieptul lui. Nu se cădea să fie acum prea delicat. Doar gândul la ce se putea întâmpla îi dădea fiori reci.

„O atingere accidentală a ţevii puştii, o smucitură a mâinii mele... orice mi-ar fi putut declanşa arma, şi-atunci? Ce s-ar fi întâmplat cu tine?" El îi dădu drumul la mână şi făcu ţanţoş câţiva paşi înainte de a se răsuci din nou spre ea, degetul lui arătând în jos, spre pământ, unde el văzu, în gând, trupul ei zăcând plin de sânge. „Ai fi zăcut acum moartă, asta s-ar fi întâmplat cu tine".

Îl străbătu un fior, apoi îşi duse mâna spre faţă încercând să alunge imaginea aceea îngrozitoare.

„Am încredere în tine, Travis". Meredith făcu un pas hotărât spre ei. „Ştiu că nu mi-ai face rău niciodată".

„Eu vorbesc acum despre un accident, ceva neintenţionat. Trebuie să fii mai prudentă, Meri. Nu te mai grăbi să ajuţi tot timpul”.

„Să nu mă mai grăbesc?” zise tânăra, îndreptându-şi spatele. „Nu judecata *mea* greşită m-a adus în faţa puştii tale, Travis Archer. Ci propria ta judecată”, îl dojeni Meredith, împungându-l în piept cu degetul ei arătător.

Travis se încruntă. Dacă ea credea că-l va scoate pe el vinovat pentru situaţia aceea, se înşela amarnic. *Ea* era aceea care trebuia să înveţe cum merg treburile pe bucata lui de pământ. *Ea* trebuia să înceteze să se mai pună singură în pericol, făcând acele fapte bune ale ei ce-ntotdeauna păreau a fi anapoda. *Ea* era aceea care…

„Eu încercam să-ţi explic cine este Moses când am nimerit la mica ta petrecere de bun-venit”, zise ea, întrerupându-i tirada lăuntrică, „dar erai atât de pornit să-l izgoneşti încât mi-ai zădărnicit eforturile. Dacă ai fi ascultat, pur şi simplu, n-ar mai fi fost nevoie ca eu să-ţi atrag atenţia într-un mod dramatic. Poate că într-adevăr m-am pus în pericol, însă doar pentru că tu m-ai forţat să ajung acolo”.

„Sunt convins c-ai fi putut găsi şi alte moduri, *mai sigure*, ca să-mi atragi atenţia”. Travis îşi încrucişă mâinile la piept. Era tare curios să vadă cum va combate ea argumentul acela.

Meredith îşi încrucişă şi ea mâinile la piept. „Poate că ai dreptate, dar niciuna dintre acele opţiuni nu m-ar fi pus între tine şi Moses. Iar acela era exact locul unde aveam nevoie să fiu. Sau n-ai observat cum

palmele lui se încleştaseră în pumni când el s-a gândit c-aş putea fi în pericol?” Meredith se opri de parcă l-ar fi provocat să comenteze. „Te-ar fi făcut una cu pământul dacă n-aş fi intervenit eu”.

„M-aş fi putut descurca şi singur, nu te teme”, mormăi Travis.

„L-ai fi împuşcat?”

Travis se frecă uşor la ceafa şi-şi aţinti privirea în vârful ghetelor lui. Meredith ştia că el n-ar fi împuşcat vreodată pe cineva neînarmat, el putea auzi asta în vocea ei. Atunci de ce ea încerca să-l enerveze?

Ea făcu un pas spre el şi-şi puse mâinile în şolduri. „Într-una din zilele astea, cineva o să te prindă pe picior greşit, Travis, şi atunci fie că va trebui să-ţi mănânci papara, fie că vei apăsa pe trăgaci şi vei suporta consecinţele. N-am vrut ca astăzi să fie ziua aceea. Moses cântăreşte mai mult decât tine cu vreo douăzeci de kilograme”.

Meredith îl privi ezitând. Travis îşi îndreptă spatele şi-i aruncă o privire aspră. „Poate c-ai fi fost dispus să-ţi măsori puterile cu el, dar eu n-am dorit să te las să încerci, mai ales că aveam posibilitatea de a lămuri neînţelegerea cu o simplă explicaţie. Aşa c-am făcut ce trebuia să fac. Sunt şi eu acum parte din familia Archerilor, ţi-aminteşti? Noi apărăm ce este al nostru”.

Ar fi vrut s-o facă să tacă. Ce gândea ea că obţine aruncându-i în faţă cuvintele pe care el însuşi i le spusese cu ceva timp în urmă? Femeia aceasta nebună credea, de fapt, că el avea nevoie de protecţia ei? Era treaba lui s-o protejeze, şi nu invers. Dar auzind-o cum

îşi declară apartenenţa la familia Archer satisfacţia care-l umplu îl opri totuşi să încerce să-i corecteze percepţia greşită.

Deocamdată.

„Promite-mi doar că n-o să te mai bagi în vreo situaţie periculoasă”.

Ea îşi ridică bărbia. „Promit să fac asta… *afară de cazul când* consider că este necesar să apăr binele cuiva”.

Chiar trebuie să complice ea totul? Travis îşi înăbuşi un oftat. Cel puţin, ea a fost de acord să se supună în mare parte autorităţii lui. Era suficient deocamdată, aşa că se hotărî să ignore expresia încăpăţânată a feţei ei.

Doar că el nu reuşi să facă asta.

Travis rămase cu privirea aţintită spre buzele ei. Urmări cum expresia gurii ei se destinde pe măsură ce sfidarea ei dispărea. Îşi imagină ce-ar simţi dacă ar săruta-o chiar în momentul acela. Ar fi fost ea dispusă să-l lase s-o sărute cu adevărat? Nu cu un sărut scurt şi cast, cum se întâmplase la ceremonia lor de nuntă, ci cu un sărut prelung şi intim?

Travis se uită spre cer şi-şi umflă nările în timp ce se forţă să-şi înfrâneze dorinţa ce-l mistuia pe dinăuntru. Întotdeauna o considerase pe soţia lui atrăgătoare, dar nu era pregătit pentru această subită ambuscadă de dorinţe – s-o sărute, s-o mângâie…

Îi putea citi ea gândurile? Oare el o speria?

„N-am de gând să te enervez, Travis”, zise Meredith, cu o expresie a feţei mai mult îndărătnică

decât speriată, slavă Domnului! „Dar nu-ţi pot promite că voi face ceva care să-mi mustre conştiinţa”.

Să mă enervezi Despre ce vorbea ea? „Nu sunt enervat pe tine, Meri”.

Fruntea ei se încreţi. „Nu eşti? Aş fi putut jura că numărai până la zece sau aşa ceva, încercând să-ţi stăpâneşti cumpătul”.

Travis abia se abţinu să nu izbucnească într-un hohot de râs. Scumpa şi inocenta lui soţie habar n-avea ce încerca el să-şi stăpânească. iar el dorea să continue aşa. Cel puţin până când învăţa un pic mai bine cum să-şi stăpânească dorinţele.

„Îţi jur, nu sunt e…”

Icnetul lui Meredith îl opri brusc.

„Oh, Doamne!” Ochii ei speriaţi priviră în spatele lui, spre casă, iar asta-l făcu să apuce puşca pentru a se confrunta cu ameninţarea. „Pâinea mea din cuptor!” Meredith îşi ridică poala rochiei şi o luă la fugă în jos, pe potecă, apoi străbătu repede curtea.

Travis răsuflă uşurat şi o urmări cum fuge, sprijinindu-şi puşca de umăr. Era cu siguranţă frumoasă. Şi curajoasă. Şi chiar dacă nu-i plăcea deloc că ea se punea în pericol, el trebuia să admită că lucrurile pe care le admira cel mai mult la ea erau curajul şi inima ei simţitoare.

Poate că era timpul să devină mai serios în curtarea soţiei lui.

Travis puse la cale un plan în timpul cinei, hotărât să aştepte momentul potrivit. Când Meredith începu să strângă de pe masă farfuriile de desert şi tava goală, ce fusese mai devreme plină cu o bunătate

de plăcintă cu mere dulce şi crocantă, el se scuză pe motiv că merge să vadă de animale.

Dacă femeia încercase să-l mai îmbuneze, atunci ea îşi îndeplinise misiunea destul de bine. Travis nici nu-şi mai amintea când gustase ceva atât de delicios ca plăcinta aceea cu mere. Asta îl făcu şi mai nerăbdător să rămână singur cu nevasta lui. Când el îşi duse cana de cafea în locul unde ea stătea spălând vase, Travis simţi aroma slabă de scorţişoară şi mere impregnată în pielea ei chiar şi după ce plăcinta fusese demult mâncată. Abia aştepta să vadă dacă gustul mai persista încă şi pe buzele ei.

După ce le dădu cailor destulă hrană şi apă cât să le ajungă până dimineaţă, Travis se îndreptă înapoi spre casă, urmat îndeaproape de Sadie. Soarele dispăruse deja dincolo de orizont şi începea să se lase seara. Luna promitea să fie strălucitoare, totuşi – decorul perfect pentru o plimbare de curtare.

Se aplecă să mângâie capul lui Sadie, dar zgomotul uşii din faţă îl făcu să-şi îndrepte repede spatele. Jim traversă veranda, cu un felinar neaprins în mână.

„Te duci la atelier?” îl întrebă Travis făcând câţiva paşi în faţă pentru a se întâlni cu acesta la baza scărilor.

„Da”. Jim se opri în loc după ce coborî treptele şi ezită câteva clipe de parcă ar fi aşteptat să vadă dacă mai era necesară o altă conversaţie sau nu.

„La ce lucrezi acum?”

Jim atinse cu degetul marginea pălăriei lui şi dădu din umeri. „La unul din cuferele acelea în care

femeile vor să-şi ţină păturile şi alte lucruri de genul ăsta”.

„Din lemn de stejar sau pin?” îl întrebă Travis, fără a fi preocupat prea tare de răspuns, ci doar ca să întreţină conversaţia.

„Stejar”.

O întrebare îi stătea lui Travis pe vârful limbii, dar n-o putu exprima în cuvinte. Doar când Jim fu pe punctul de a trece pe lângă el, cuvintele îi veniră pe limbă.

„Crezi c-am făcut ce trebuia când i-am tocmit pe Moses şi Josiah?” Travis se uită atent spre faţa fratelui lui, sperând la un semn de aprobare, totuşi îngrijorat că Jim s-ar putea să-i confirme supărătoarea mustrare de conştiinţă ce-l acuza că-i permisese lui Meredith prea multă influenţă asupra deciziei lui.

Ca-ntotdeauna, lui Jim îi luă ceva timp să răspundă. „Se vede că omul se pricepe la zidărie”, zise el într-un final. „Iar ideea lui de a folosi piatră la zidirea primului metru de la temelie este chiar bună. Aşa vom putea avea mai mult din cheresteaua pe care am salvat-o de la vechiul hambar, iar piatra de la nivelul fundaţiei probabil că nu se va mai aprinde dacă vreo torţă va fi aruncată lângă ea”.

„Crezi c-ar trebui să avem încredere în el?”

„Nu ştiu. Dar el şi băiatul sunt foarte muncitori. După masa de prânz, ei au sortat scândurile din grămada de moloz şi lemn, în timp ce tu şi Crockett aţi fost cu cireada la păşune. El a zis că-şi va aduce mâine uneltele, ca să nu mai fie nevoit să le împrumute pe ale mele. Pare a fi un tip de treabă”.

„Bine”. Unul din nodurile pe care Travis le simţea în stomac îşi mai slăbi strânsoarea.

„Cred că Neill se bucură să aibă în preajmă pe cineva de vârsta lui. Când ei doi încep să flecărească, nimeni nu-i mai poate opri”.

Pentru Jim asta putea însemna orice: de la simplul fapt că băieţii se strigau unul pe altul cu numele celuilalt sau mai spuneau o glumă sau două, până la faptul că ei sporovăiau ca două coţofene. Aşa că lui Travis îi era imposibil să-şi dea seama la ce se referise fratele lui. Pentru Jim, o propoziţie cu mai mult de două cuvinte însemna vorbărie. Probabil că el spusese mai multe în ultimele două minute decât vorbise toată ziua aceea.

„Păi, atunci, abia aştept să-i văd în acţiune mâine”.

Jim dădu din cap şi se îndreptă spre şopron. Sadie se luă după el, lăsându-l singur pe Travis cu celălalt nod pe care-l simţea în stomac – o încâlcitură de nervi şi anticipare.

Cu siguranţă, Meredith terminase curăţenia în bucătărie. Spera că şi Crockett era ocupat cu pregătirea mesajului pentru duminică sau că îl luase pe Neill la un joc de dame. Ultimul lucru pe care şi-l dorea Travis era s-o roage pe Meredith să se plimbe cu el având „spectatori” prin preajmă.

Din fericire, niciun „spectator” nu-l aştepta în bucătărie, dar nici Meredith nu mai era acolo. Travis străbătu holul în căutarea soţiei lui, încercând să pară cât mai nonşalant în ciuda ghemului de ţepi pe care-l simţea în stomac. Trecu grăbit prin sufragerie, de

teamă ca nu cumva să dea ochii cu Crockett, gândind că acesta s-ar putea să-l reţină cu câteva întrebări. N-avea rost să stea la o rundă de tachinări dacă nu era cazul.

Uşa de la dormitorul ei era larg deschisă, dar când băgă capul înăuntru, n-o zări. Când se întoarse, totuşi, o văzu din spate pe soţia lui cum se străduieşte să deschidă uşa de la dormitorul lui Neill, ţinând într-o mână un mic maldăr de haine, iar în cealaltă mână cutia ei cu aţă şi ace de cusut.

Travis se repezi s-o ajute. Când braţul lui atinse braţul ei, Travis simţi un fior se plăcere. Meredith tresări şi-şi îndreptă spatele, iar mişcarea îi lipi spatele de pieptul lui. Lui Travis îi plăcu chiar mai mult mişcarea aceea.

„N-am vrut să te sperii”. Era purul adevăr, dar cu siguranţă el nu se supără să profite de avantajul acelei urmări. Adulmecă mirosul ei în timp ce-şi freca uşor obrazul de părul ei.

Meredith rămase câteva clipe în îmbrăţişarea lui, apoi se trase într-o parte. Travis încercă să-şi ascundă dezamăgirea.

„Tocmai adunam hainele ce trebuie cârpite”, zise ea, evitându-i sfioasă privirea. „Nici nu mi-am dat seama că eşti în spatele meu”.

„Nu face nimic”. Travis îi zâmbi, sperând ca zâmbetul lui s-o cucerească. În trecut, Sadie fusese singura prezenţă feminină pe care el încercase vreodată s-o convingă să-i ţină companie, iar ceva îi dădu de înţeles c-ar putea fi mai greu să convingă o femeie. „N-ai vrea., hmmm… să faci o plimbare cu

mine? În josul pârâului e un loc frumos pe care voiam mai demult să ţi-l arăt”.

„Da, mi-ar plăcea să-l văd”. Buzele ei se curbară încurajator, apoi se lăsară în jos. „Oh, dar i-am promis lui Neill că am să-i cos manşetele cămăşii lui preferate. Dacă apucă s-o mai poarte, mă tem că manşetele se vor zdrenţui de tot”.

Sperând că regretul din vocea ei era sincer, şi nu doar o iluzie de-a lui, Travis luă delicat cutia cu ace şi aţă din mâna ei şi grămada de cămăşi de sub braţul ei şi le îngrămădi sub braţul lui., Astea mai pot aştepta”, zise el.

Se îndreptă spre bucătărie, aşeză rufele de cârpit pe masă, apoi îi luă hăinuţa din cui şi o întinse spre ea invitând-o să se îmbrace. „Mergem?”

Ea ezită, aruncând 6 privire spre grămada de haine de cârpit, apoi îşi ridică ochii spre el. Dar când ea îşi muşcă uşor buza de jos şi dădu din cap, o sclipire de dorinţă ce strălucea în ochii ei îl făcu să-şi simtă pulsul luând-o razna. Meredith îşi duse mâinile la spate ca să-şi desfacă şorţul şi-şi puse haina pe ea. Îl lăsă apoi să-i aranjeze haina pe umeri. Mâinile lui neteziră mânecile ei în timp ce ea îşi încheie cei câţiva nasturi de sus, iar el abia se abţinu să n-o strângă la piept.

În cele din urmă, ea îşi întoarse faţa spre el, zâmbetul ei făcându-l să simtă din nou în stomac ghemul acela de ace. Plecându-şi uşor capul, Travis îi întinse braţul şi odată ce degetele ei îl prinseră de cot, el o conduse spre uşă.

C

Înd ieşiră în curte ca să se plimbe de-a lungul potecii pe care părinţii lui obişnuiau s-o folosească atunci când doreau să scape de ochii curioşi, Travis se simţi ca un bărbat căsătorit mai mult decât în ziua când îi jurase credinţă miresei lui. Luna le lumina calea, strălucirea ei blândă dând mai mult farmec pinilor şi nucilor care-i înconjurau de-o parte şi de alta. Travis avu grijă să-şi încetinească mersul ca să-i dea posibilitatea să ţină pasul cu el. Uşorul şchiopătat din mersul ei n-o făcea să meargă mai încet, dimpotrivă, dar el se străduí să arate mai multă grijă pentru a o ajuta să ocolească pietricelele şi pământul nebătătorit, lucruri de care nu prea ţinea cont când venea vorba despre el însuşi.

Travis încercă să se gândească la câteva cuvinte romantice, ceva şarmant care s-o impresioneze pe soţia lui, dar limba îi rămase mută, parcă lipită de cerul gurii. Decorul trebuia să compenseze lipsa lui de imaginaţie.

„Auzi sunetele armonioase, Travis?” Meredith îl privi cu bucurie în ochi. „Susurul apei, zumzetul greierilor, foşnetul frunzelor în adierea uşoară a vântului. Toate se îngemănează într-un cântec de leagăn duios pe care vag mi-l amintesc din copilărie şi care-mi revine în amintire ca să mă mângâie după o zi grea”.

Travis îi zâmbi. Părea că nevasta lui avea în sufletul ei destulă poezie pentru amândoi.

„Eu şi tata obişnuiam să stăm pe verandă când eram mică şi ascultam amândoi cum noaptea ne cânta

muzica ei. El îmi spunea că este cea mai bună vindecare pentru un suflet obosit. Şi-avea mare dreptate. Mă ghemuiam în poala lui şi ascultam sunetele nopţii în timp ce bătaia constantă a inimii lui se armoniza cu ritmul balansoarului. Indiferent ce se întâmpla în ziua respectivă, îngrijorările mele dispăreau în timp ce ne legănam amândoi pe balansoarul de pe veranda casei”.

Vocea ei deveni atât de melancolică încât Travis şi-o putu imagina cu uşurinţă ca fetiţă, aşa cum o cunoscuse el când s-au întâlnit prima oară, cuibărită în braţele tatălui ei, aproape adormind cu capul rezemat de pieptul tatălui ei.

„Trebuie să-ţi fi fost tare greu în ultimii trei ani fără el”.

Meredith se opri şi-i aruncă o privire surprinsă. „Cum de-ai ştiut de asta? Că el a murit acum trei ani?”

„Atunci a încetat Crăciunul”. Travis zâmbi duios când văzu expresia crispată a nevestei lui. „De fapt, Crăciunul n-a încetat atunci, dar a fost primul an când n-am mai găsit la poartă niciun dar”.

„Nu înţeleg”. Totuşi, în ochii ei scăpără ceva mai mult decât confuzie. Ceva mai profund. O dorinţă de a recâştiga o fărâmă din ceea ce pierduse.

Travis se rugă ca puţinele lucruri pe care le ştia el să-i uşureze durerea aceea.

„Primul dar l-am găsit în Crăciunul din anul când te-am dus acasă. Vreo două abecedare vechi, o carte de aritmetică şi *Almanahul fermierului*. În noaptea de Ajun el a tras două focuri lângă poartă şi a lăsat acolo pachetul cu cărţi ca eu să-l găsesc. Singurul motiv

pentru care am ştiut c-a fost el s-a datorat faptului că scrisese pe prima pagină a almanahului câteva cuvinte prin care îmi mulţumea c-am avut grijă de fiica lui”.

Ochii lui Meredith se umeziră, dar buzele i se ridicară uşor la colţuri. „Mai păstrezi almanahul acela?”

Travis dădu din cap, zâmbindu-i. „Da. Am să ţi-l arăt mâine”.

„Mi-ar plăcea să-l văd”. Apăsând uşor cu palma lui peste degetele ei care se odihneau în îndoitul a braţului lui, Travis o îndemnă tandru să-şi continue plimbarea.

„M-a surprins cu şi mai multe cărţi în anul următor, întotdeauna, el includea nişte manuale pe lângă cea mai nouă ediţie a almanahului, dar apoi a început să-mi lase şi ediţii ale ziarului *Palestine Avocate*. În dimineaţa de Crăciun, Crockett şi cu mine le citeam, pe rând, cu voce tare şi celorlalţi”. Travis simţi în gât un chicot în timp ce-şi aminti cât de mici erau Neill şi Jim pe vremea aceea. Părea că trecuse multă vreme de-atunci. „Devenise o tradiţie să ne adunăm cu toţii pe verandă în seara de Ajun ca să auzim focurile de armă. Atunci mergeam după pachet, iar băieţii nici nu mai aveau răbdare până descălecam.

Uneori găseam în pachetul cu cărţi un roman, alteori o carte despre creşterea vitelor. Crockett s-a bucurat cel mai mult în anul când am primit o colecţie cu predicile lui Charles Spurgeon. Erau douăzeci şi şapte de predici în cărticica aceea, dacă mi-amintesc bine, îndeajuns cât Crockett să ni le predice pe fiecare de câte două ori de-a lungul acelui an. Cred c-a făcut

lucrul acela timp de trei sau patru ani înainte să-şi scrie, în cele din urmă, propriile lui predici”.

„N-am ştiut niciodată că tata a făcut asta”, murmură Meredith. „Ştiam că pregăteşte pachete pentru familiile elevilor lui. Chiar l-am ajutat să le împacheteze cu hârtie maronie şi să le lege cu o sfoară. Dar n-am ştiut niciodată că unul dintre acele pachete ajungea la tine”.

„În urmă cu trei ani, chiar dacă eu, Crockett şi Jim devenisem bărbaţi în toată firea, ne-am adunat iar pe verandă aşteptând focurile de armă, aşa cum făceam când eram copii. Numai că în anul acela, focurile de armă nu s-au mai auzit”. Travis încercă să înghită nodul care-i stătea în gât.

„Am fost tare trişti de Crăciunul acela, Meri. Nu pentru că ne-a lipsit bucuria de a primi daruri, ci pentru că ştiam că ceva se întâmplase cu binefăcătorul nostru. Ceea ce contase era faptul că cineva îşi amintea de noi şi-şi dorea să primim educaţie oferindu-ne cărţi care să aibă un impact asupra noastră. Tatăl tău a fost un om bun şi sunt mândru că m-am căsătorit cu fiica lui”.

Meredith se frecă uşor sub ochi cu vârful degetului mare şi-i zâmbi recunoscătoare.

„Îţi mulţumesc”, zise ea, cu ochii sclipind de bucurie – dorul de tatăl ei fu înlocuit de recunoştinţă şi de ceva ce făcu ca inima lui Travis să bată mai tare.

Poteca se lărgi în timp ce ei se apropiară de iazul de lângă o cascadă mică. Iazul se întindea doar câteva picioare deasupra terenului pietros, dar îndeajuns cât să creeze o mică deschidere pentru pescuit. Iar în

apropiere se afla un bolovan mare, acolo unde tatăl lui obişnuia să se aşeze împreună cu mama lui.

Travis nu uitase niciodată ziua când o luase de-a dreptul printre copaci, cu undiţa şi un borcan cu viermişori, şi-l zărise pe tatăl său cum a ridicat-o pe mama lui pe bolovanul acela înainte de a se cuibări lângă ea. Travis a rămas atunci ascuns printre pini şi a privit-o pe mama sa cum şi-a rezemat capul de umărul tatălui lui. Joseph Archer i-a ridicat mâna ca să i-o sărute, apoi s-a întors spre soţia lui şi i-a şoptit nişte cuvinte ce-au făcut-o să zâmbească şi să-şi ridice faţa spre el ca să primească sărutul lui.

Neobişnuit să vadă mai mult de un sărut sau două, şi acelea în grabă, între părinţii lui, Travis s-a simţit stânjenit când sărutul acela a durat mult mai mult. S-a retras de acolo fără să facă zgomot şi s-a întors degrabă acasă, ignorând tachinările lui Crockett despre neputinţa lui de a prinde măcar un peşte. El nu i-a spus niciodată lui Crockett despre ce văzuse. I se părea ceva prea intim. Dar din momentul acela, în mintea lui, Bolovanul de lângă locul de pescuit a fost botezat „Piatra sărutului”. El nu s-a mai căţărat pe acel bolovan de-atunci, făgăduindu-şi ca următoarea dată când se va aşeza pe piatra aceea mare să aibă lângă el femeia iubită pe care s-o sărute.

„Ce loc încântător”, exclamă Meredith în timp ce el o făcu să se oprească lângă bolovanul cu pricina.

„Speram să-ţi placă”. Travis îi urmări faţa în timp ce ea scrută împrejurimile, uimită şi încântată. „M-am gândit că aici putem sta puţin de vorbă, dacă vrei”.

„Da, mi-ar plăcea”. Umezeala îi dispăruse din

ochi, dar ei continuau să strălucească în lumina lunii.

„Bolovanul acesta pare a fi un loc bun unde să ne aşezăm”. Auzind răguşeala din vocea ei, el îşi drese numaidecât glasul. „Am să te… uh… ridic şi am să te ajut să te aşezi pe el”.

Travis îi cuprinse mijlocul cu palmele lui. Privirile li se întâlniră. Nefiind sigur că mai putea rezista, o ridică şi-o aşeză pe bolovan, apoi şezu şi el lângă ea, petrecându-şi braţul drept pe după spatele ei. Se uită pe furiş spre ea, prefăcându-se că este fascinat şi el de frumuseţea peisajului. Gura ei îi atrase atenţia din nou şi din nou. Travis îşi dorea tare mult să ştie ce-i şoptise tatăl său mamei lui ca s-o facă să-l sărute.

Atât de preocupat era de gândurile despre sărut, încât atunci când Meri deschise gura pentru a-i spune şi ea ceva, Travis avu nevoie de câteva momente ca să-şi dea seama că ea începuse să-i vorbească.

„Ani studiat ca să devin învăţătoare”. Meredith îşi întoarse capul şi-l privi. „Ţi-am spus vreodată asta?”

În timp ce el încercă să-şi reorienteze gândurile spre conversaţie, ea îşi întinse braţele ca să-şi sprijine spatele şi din neatenţie îi atinse pieptul cu antebraţul ei. Travis tresări la atingerea ei, dar se strădui să-şi concentreze atenţia la conversaţia lor. „Nu. Eu… uh… nu cred că mi-ai spus”.

Meri se uită absentă în jur, zăbovind cu privirea undeva deasupra iazului. „După ce Biroul pentru oamenii liberi s-a închis în anii ’70, tata a continuat să predea la şcoala unde învăţau copiii foştilor sclavi. Elevii şi părinţii lor erau atât de dornici să primească

educaţia ce le fusese refuzată încât ei au făcut mari sacrificii pentru a continua să-i ofere un salariu.

Când am mai crescut, tata mă lua din când în când la şcoală şi mă lăsa să le citesc celor micuţi şi să-i învăţ alfabetul. Nu după multă vreme m-am îndrăgostit de profesia de învăţător şi pentru prima oară în viaţa mea, m-am simţit… utilă şi apreciată".

Meredith îşi petrecu gleznele una peste cealaltă şi începu să le legene înainte şi înapoi, călcâiele ei lovind uşor bolovanul, la intervale regulate. „Am urmat Institutul pentru Femei din Palestine, Texas, şi aveam de gând să mă prezint la examenul ce trebuia să mă confirme ca învăţătoare, însă părinţii mei tocmai s-au îmbolnăvit de febra aceea". Picioarele i se opriră pentru o clipă din legănat. Îşi îndreptă spatele şi începu să-şi legene iar picioarele. „Am sperat să continui munca tatălui meu de la Şcoala oamenilor liberi, însă mătuşa Noreen nici n-a vrut s-audă. A spus chiar că este scandalos să mă amestec cu oamenii aceia şi a insistat că-i prea periculos ca o tânără să meargă neînsoţită o distanţă aşa de mare".

Nici în ruptul capului, Travis nu voia să fie de acord cu orice spunea bătrâna aceea nesuferită, dar numai gândul că Meredith ar fi umblat singură prin oraş, fără ca cineva s-o protejeze, îl făcu să simtă un nod în stomac.

„Revăzându-l astăzi pe Moses, visurile mele de altă dată parcă au prins din nou viaţă". Meri îşi aţinti ochii albaştri spre el, speranţa licărind în adâncul lor. „Vreau să predau din nou la şcoală, Travis. Măcar o zi pe săptămână. Sâmbătă – când cei mai mulţi elevi pot

veni la şcoală. Voi lipsi de la fermă doar câteva ore. Aş putea pleca imediat după masa de prânz şi m-aş întoarce înainte de cină. Promit să nu-mi las nefăcute treburile din casă. Probabil că nici nu-ţi vei da seama că voi fi plecată de-acasă”.

Afirmaţiile ei îl asaltară cu asemenea repeziciune încât îi dădură senzaţia de ameţeală. Iar nodul din stomac deveni şi mai intens.

„Te rog, spune-mi că îmi dai voie să merg”.

„Nu”, zise Travis cu vocea gâtuită, de parcă o mână nevăzută îl sugruma. Faţa ei abătută îi străpunse inima, dar el nu voia să cedeze. Îşi încleştă falca şi se uită în sus spre lună.

Să plece de la fermă? Singură? în niciun caz n-o va lăsa să facă asta. I se putea întâmpla orice.

Picioarele ei se opriră din legănat, iar ea se răsuci ca să-l privească drept în faţă. „De ce?”

Un zumzet ca un roi de albine se auzi în mintea lui din ce în ce mai asurzitor. „Cei din familia Archer nu părăsesc niciodată ferma”, zise el printre dinţi.

Meredith îşi puse mâna peste mâna lui. „Dar de ce?”

Un muşchi din coapsa fui zvâcni. De ce insista ea? De ce nu putea lăsa lucrurile aşa cum erau? Piciorul lui zvâcni din nou, iar braţul începu să-i tremure. Palma ei mângâie uşor dosul mâinii lui de parcă ar fi vrut să-l liniştească. Ea observase. îl credea slab. Speriat. Dar ea nu înţelegea cum stau lucrurile.

Travis îşi trase mâna de sub mâna ei. El trebuia să plece de-acolo. Să scape. Să fugă.

„Dar din ce motiv cei din familia Archer nu

părăsesc niciodată ferma, Travis?” insistă ea.

„E vorba de o promisiune”. Imaginea iazului dispăru din faţa ochilor lui şi apăru imaginea tatălui său, pe patul de moarte, prinzându-i mâna şi făcându-l să jure. „I-am promis că îi voi păzi pe cei din familia noastră. Şi că îi voi ţine împreună aici. «Să nu părăseşti bucata noastră de pământ, fiule», mi-a zis el. «Dacă vei Face asta, ei îţi vor lua pământul şi o să vă despartă pe voi, copiii. Rămâneţi împreună. Aici, la fermă, veţi fi puternici)”.

Travis clipi vrând să alunge imaginea tatălui său şi se întoarse spre Meredith. îi vorbi aproape şoptit. „Rămânând la fermă, noi suntem puternici”.

Meri îşi ridică mâna şi-i mângâie faţa, iar el îşi închise ochii.

„Eşti puternic oriunde, Travis. Cu toţii sunteţi puternici”.

Travis îi simţi mâna pe obrazul lui şi doar pentru o clipă el îşi îngădui să se odihnească în siguranţa ei. Încet, îşi deschise ochii şi văzu că ea îl privea cu încredere şi admiraţie – sentimente de care el nu era sigur că le merită.

„Tatăl tău avea dreptate să te îndemne să rămâneţi împreună şi să vă ţineţi departe se alţii care ar fi încercat să profite de vârsta voastră fragedă, dar voi nu mâi sunteţi nişte copii. Nici măcar Neill. Sunteţi bărbaţi în toată firea. Nişte Archeri puternici. Această fermă a fost un adăpost pentru tine mulţi ani, dar dacă nu eşti atent, ea poate deveni o închisoare”.

„Nu e o închisoare”. El se îndepărtă de ea şi sări jos de pe bolovan. „E un cămin”, zise strângându-şi

mâinile în pumni, de parcă ar fi putut lupta. împotriva cuvintelor ei.

Şi Meredith sări cu grijă de pe bolovan, gemând uşor când picioarele ei atinseră pământul. „O casă de unde nimeni nu este liber să plece? Un cămin unde toţi cei ce vin nechemaţi sunt trataţi ca răufăcători? Cât timp crezi că ceilalţi se vor mulţumi să trăiască aici în umbra ta? N-ai văzut cât de dornic era Crockett să vorbească cu reverendul în ziua nunţii noastre? A stat lângă om, punându-i întrebare după întrebare despre cum trebuie păstorită o congregaţie, despre şcoala biblică şi despre predici.

El are darul de a predica, Travis. Mi-am dat seama de asta după un singur serviciu duminical în casa ta. Dumnezeu a pus acea dorinţă pe inima lui şi l-a înzestrat pentru slujirea asta, dar din cauza loialităţii lui faţă de tine, el n-a făcut nimic ca să-şi urmeze chemarea”.

Travis se răsuci ca să-şi privească în ochii nevasta, acuzatoarea lui. „Poate că Dumnezeu l-a chemat să slujească familiei lui. Sau asta nu ţi se pare atât de impresionant? Poate crezi că un bărbat îl slujeşte pe Dumnezeu doar dacă are impact asupra a sute sau mii de oameni, pe când trei suflete nu contează atât de mult”.

„Ba chiar şi unul contează”.

De ce-l privea ea aşa? De parcă n-ar mai vorbi despre Crockett, ci despre el. Acel lucru nu se aplică la el. Tot ce făcuse el era pentru familia lui. Ca să-i protejeze. Să-i ajute. Iar acum… această străină care îi cunoştea doar de… mai puţin de o săptămână?… avea

necuviinţa să insinueze că el îi ţinea captivi pe fraţii lui ca într-o închisoare, înrobindu-i cu loialitatea faţă de familie şi răpindu-le libertatea. Ea nu înţelegea nimic!

Travis se îndreptă spre malul iazului cu paşi hotărâţi, abia stăpânindu-şi furia ce mocnea înăuntrul lui. „Vrei să pleci?” Se răsuci şi se îndreptă spre ea cu paşi la fel de hotărâţi. „Foarte bine. Ia-ţi calul şi du-te. Oricum, tu nu eşti un Archer adevărat”.

Ea se clătină uşor, apăsându-şi pieptul cu mâna dreaptă de parcă ar fi vrut să oprească sângerarea unei răni.

Dintr-odată, el îşi dădu seama de ceea ce-i spusese. Remuşcarea aproape că-l sufoca şi-l făcu să nu-şi mai simtă picioarele. Travis se repezi spre ea şi-i prinse cealaltă mână între mâinile lui. „Meri, iartă-mă. N-am vrut să spun asta. Îţi jur!” El îi ridică mâna până la buzele lui şi începu să-i sărute încheieturile degetelor, fără să găsească putere s-o privească în ochi.

Meredith îşi trase mâna din strânsoarea mâinii lui şi se întoarse cu spatele.

„Eu nu vreau să te părăsesc, Travis. Vreau doar să-i ajut pe alţii”. Cuvintele ei, rostite pe un ton slab, îl făcură să-i simtă critica severă. „Dar a-i ajuta pe alţii nu este modul în care procedează Archerii, nu-i aşa?” îi zise ea, scoţându-şi înainte bărbia delicată. Archerii se ascund în copacii lor, prea speriaţi de ceea ce li s-ar *putea* întâmpla, în loc să rişte să sară în ajutorul cuiva”.

„Dar pe tine te-am ajutat”.

„Doar pentru că te-ai simţit responsabil”, îi zise ea coborându-şi un pic bărbia.

Avea ea dreptate? Se însurase cu ea doar pentru că se simţise obligat? Dacă da, de ce gândul că Meredith va lua în serios propunerea lui de a pleca îl îngrozea atât de tare?

Travis se apropie de soţia lui. Doar un pas îi mai despărţea. „Crezi că sunt speriat, Meri? Da, sunt. Mă tem să te las să pleci. Mă tem că ţi se va întâmpla ceva”. *La fel cum s-a întâmplat cu tatăl meu*. El îşi ridică o mână spre faţa ei şi-i mângâie obrazul cu degetul lui mare. „Aici, la fermă, pot oarecum ţine lucrurile sub control, dar departe de-aici? Nu voi putea să te protejez”.

„Oh, Travis”. Ea scutură din cap spre el, buzele ei arcuindu-se într-un zâmbet ironic. „Îţi dai bine seama, nu-i aşa, că cele două mari pericole prin care am trecut în viaţa mea s-au întâmplat pe proprietatea ta? Nu din vina ta, bineînţeles, dar lumea ar putea argumenta că sunt de fapt mai ferită de pericole când nu mă aflu pe proprietatea ta”.

Un geamăt vibra în gâtul lui, transformându-se într-un chicot ezitant. Femeia avea dreptate.

„Indiferent câte măsuri de precauţie ne luăm, niciunul dintre noi nu este cu adevărat în control. Doar Dumnezeu poate pretinde o asemenea autoritate. Tot ce putem face noi este să folosim înţelepciunea pe care n-o dă El şi să ne încredem în El pentru călăuzire”. Meredith îl mângâie pe braţ, de la umăr până la încheietura mâinii, apoi îl prinse uşor de mână. „Dacă vrei să mă protejezi, Travis, rugăciunea

este o armă la fel de puternică precum puşca pe care o porţi după tine”.

Travis clipi, uimit de simplitatea afirmaţiei. Dar credea el asta? Când se rugase ultima oară, cu sinceritate, ca Domnul să-i protejeze familia? Depinsese atât de mult de el însuşi încât uitase să se încreadă pentru datoria aceea în altul. Inclusiv în Dumnezeu.

Dorindu-şi o credinţă mai adâncă decât una formală, manifestată doar duminica, el trase aer adânc în piept. „Chestia asta. Ideea de a preda la şcoala aceea. E aşa importantă pentru tine?”

Ea dădu din cap. „Da. Dar nu mai importantă decât căsnicia noastră. Dacă nu doreşti să merg, îţi voi respecta dorinţa”.

El nu voia ca ea să meargă. Chiar deloc. Dar nici n-o putea ţine acolo ca pe o prizonieră. Cum ar ajunge ea să-l iubească dacă el îi răpea libertatea?

„Dar nu trebuie să întârzii prea mult. M-auzi? Mergi direct acolo, apoi vii direct acasă. Şi vei lua cu tine o puşcă. Cu rugăciunea, toate sunt bune şi frumoase. Îmi imaginez că voi trimite spre cer o litanie nesfârşită cât timp vei fi plecată, dar mă îndoiesc că o mică apărare pământească îl va ofensa pe Creatorul nostru”.

Meredith se săltă pe vârfuri, apoi reveni înapoipe tălpi, arborând un zâmbet larg pe faţă. „Îţi mulţumesc, Travis. Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc!” înainte ca el să-şi dea seama despre ce vorbea ea, Meredith îl apucă de umeri şi-l sărută pe obraz.

Sângele lui începu să-i clocotească în vene.

Travis îi cuprinse mijlocul cu braţul lui şi o strânse la piept. „Dacă vrei să-mi mulţumeşti, Meri, fă-o cum se cuvine”.

Travis îşi coborî capul şi înăbuşi scâncetul de uimire ce ieşi printre buzele ei. Emoţiile lui erau prea puternice ca să şi le stăpânească, aşa c-o sărută cu multă patimă. Dorinţa aprinsă, teama şi un pic de disperare îi sporeau pasiunea. Buzele lui sărutară apăsat buzele ei, iar el îşi ridică mâna de-a lungul spatelui ei până când degetele lui se îngropară în părul care acoperea ceafa ei.

Travis îşi spuse în gând să înceteze, de teamă să n-o sperie, dar chiar când se hotărî să se desprindă de Meredith, ea gemu adânc şi-i cuprinse gâtul cu braţele. Inima lui Travis începu să bată şi mai tare, gestul ei fiind prea tandru ca să-l ignore. Îşi lipi iar buzele de ale ei, sărutând-o şi mai pătimaş, până când el simţi tremurul ei. Doar atunci îşi mai potoli el exaltarea, slăbindu-şi strânsoarea în acelaşi timp cu sărutul lui. Îi cuprinse faţa în mâinile lui şi-şi lipi fruntea de fruntea ei. Cu ochii închişi, buzele foarte aproape unele de altele, până şi răsuflarea lor întretăiată se îngemănă.

„Faci parte din viaţa mea, Meri”, îi şopti el gâtuit de emoţie. „Eşti şi tu un Archer, dar mai important ca orice, eşti soţia mea”.

Ea nu zise nimic, dar el simţi uşoara ei încuviinţare din cap. Ceva adânc înăuntrul său îl linişti.

El n-o alungase de-acolo, la urma urmei. Slavă Domnului! vru s-o mai sărute o dată, şi încă o dată. Şi

încă de multe alte ori. Dar făcuse deja destule gafe în seara aceea. Nu trebuia să precipite lucrurile. Meredith merita o curtare decentă, iar ea va avea parte de aşa ceva, chiar dacă asta-l va ucide.

Şi s-ar putea chiar să-l ucidă, dacă asta însemna să stea deoparte şi s-o privească plecând călare pe calul ei ca să-i înveţe pe oameni la acea şcoală a ei. Dar n-o putea ţine captivă la fermă, aşteptând să-i câştige loialitatea. Sau dragostea. Asemenea lucruri importante trebuiau dăruite fără constrângere. La fel şi încrederea – ceva ce el însuşi trebuia să înveţe să dăruiască necondiţionat.

Ţine-o în paza Ta, Doamne, se rugă el în timp ce-o strânse pe Meredith la pieptul lui şi-şi sprijini uşor bărbia de creştetul capului ei. Ţine-o pe soţia mea în siguranţă.

El nu ştia cum şi când devenise atât de importantă pentru el, dar stând acolo îmbrăţişând-o, era sigur de un lucru. Nu voia nicicând s-o piardă.

23

P

romite-mi că o să ai mare grijă”.

Meredith zâmbi văzând expresia crispată de pe faţa soţului ei. Travis îi cerea mereu acelaşi lucru de fiecare dată când ea pleca. Era doar cea de-a treia sâmbătă de când începuse să meargă la şcoală, aşa că poate el încă avea nevoie să se obişnuiască cu gândul acela. Totuşi, inima-i tresălta în piept de fiecare dată când auzea mormăitul protector ce dovedea că lui îi păsa de ea.

„Îţi promit”.

Travis luă săculeţul cu care ea înfăşurase vechile abecedare ale lui Neill şi-l legă de şaua lui Ginger, apoi verifică, pentru a treia oară, cureluşele de care era prinsă şaua. Meredith chicoti şi atinse uşor cu mâna umărul lui, asigurându-l că totul este în ordine.

„Sunt bine prinse, Travis, chiar tu ai pus şaua pe Ginger, îţi aminteşti?”

El îşi ridică privirea spre ea, ochii lui urmărind-o îndelung de parcă ar fi vrut să-şi întipărească bine în memorie fiecare trăsătură a feţei ei. Meredith îşi întoarse uşor faţa, căci obrajii i se îmbujoraseră.

Travis îşi drese glasul şi lovi cu vârful bocancului în ţărâna de pe drum. „Ai luat cheia de la poartă?”

„Da”. Meredith îşi ridică mâna la piept ca să se asigure că este încă acolo. Cheia atârna de un lănţişor la gâtul ei. Abia simţea conturul ei prin rochie şi pelerină, dar putea simţi cum bucăţica de metal îi atinge pielea.

Ştiind ce întrebare avea să-i mai pună, ea îi răspunse înainte ca el să termine să tragă aer adânc în piept. „Da, puşca este încărcată. Şi, da, voi veni direct acasă după ultima lecţie”.

„Te rog chiar”. Buzele lui se schimonosiră uşor în timp ce el se strădui să-şi păstreze o mină serioasă. Apoi, înainte ca ea să reacţioneze, o prinse de marginea pelerinei şi o apropie de el.

Buzele lui o sărutară pătimaş, atât de intens încât genunchii ei începură să tremure.

„Întoarce-te la mine, Meri”, îi şopti el, cu voce răguşită şi gravă.

„Întotdeauna”. Acel singur cuvânt a fost tot ce-a

putut rosti ea în clipa aceea, dar l-a umplut cu toată dragostea din inima ei.

El încă nu făcuse nicio încercare să vină în camera ei, nici măcar după acel sărut tulburător pe care l-au împărtăşit lângă iaz. El şi restul familiei fuseseră atât de ocupaţi cu reconstruirea hambarului şi cu mânarea vitelor oriunde găseau păşuni nepăscute, încât rareori Meredith reuşea să vorbească cu soţul ei, şi asta mai mult în timpul meselor. Dar în zilele de sâmbătă el avea un motiv s-o însoţească până la poartă. În zilele de sâmbătă o săruta. În zilele de sâmbătă el îi dădea speranţă că îşi puteau clădi căsnicia pe ceva mai profund decât nişte jurăminte rostite la repezeală.

Ea adora zilele de sâmbătă.

Travis îşi împreună degetele şi se aplecă pentru a o ajuta să încalece. Meredith apucă de cornul şeii, îşi propti piciorul stâng în scăriţa de la şa, iar piciorul drept îl sprijini pe cele două palme, făcute căuş, ale soţului ei. Travis o ajută să încalece, apoi bătu uşor cu palma peste grumazul lui Ginger în timp ce Meredith prinse hăţurile.

„Voi fi cu gândul la tine”, îi zise el. Pălăria îi proteja faţa de privirea ei în timp ce el îşi trecu degetele prin coama castanie, spicată cu alb, a lui Ginger. Mâna lui se întinse după cureluşele care prindeau şaua, iar ea se gândi că bărbatul meticulos le va verifica pentru a patra oară, însă el păru că se răzgândeşte, iar mâna lui se opri deasupra gleznei ei. Atingerea fermă a mâinii lui o simţi prin pielea botului cizmei în timp ce el se asigură că piciorul ei stătea în

siguranţă în scăriţa de la şa. Părea un gest intim, ca de soţ, iar inima lui Meredith se umplu de bucurie. Degetul lui mare atinse piciorul ei, apoi se îndreptă în sus, atingându-i ciorapul. Meredith simţi că i se taie răsuflarea.

În cele din urmă, el îşi ridică faţa spre ea, iar expresia plină de pasiune din ochii lui o asigură că acea atingere fusese deliberată, „întoarce-te repede acasă!” Privirile li se încrucişară. El făcu un pas înapoi, o lovi uşor pe Ginger peste picioarele din spate pentru a o pune în mişcare.

Trapul săltăreţ al iepei cerea atenţie din partea lui Meredith. Ea – şi îndreptă poziţia în şa şi preluă controlul asupra animalului. Moses o salută din locul unde el şi jim băteau în cuie nişte şindrile în acoperişul hambarului, iar Meredith ridică o mână ca să-i salute în timp ce trecu călare pe lângă ei. Jim o salută şi el printr-o ridicare a ciocanului – un gest atât de tipic pentru impasibilul ei cumnat încât în mod normal gestul acela i-ar fi adus lui Meredith un zâmbet pe faţă. Acum, era însă prea adâncită în gândurile ei despre Travis ca să-i acorde prea multă atenţie lui Jim.

Era oare posibil ca soţul ei să simtă mai mult decât protecţie faţă de ea? Mai mult decât obligaţie? Ea se lăsase convinsă de acel fapt atunci când el a sărutat-o, dar chiar şi după aceea fantezia n-a risipit complet indiciul disperării pe care ea l-a simţit în el. Era de parcă el avea nevoie să-şi revendice pretenţia asupra ei înainte s-o lase să plece.

Cum ar fi dacă ar săruta-o pur şi simplu din

dorinţă? Din dragoste? Brusc, zilele de sâmbătă părură insuficiente. Ea dorea să fie sărutată într-o zi de marţi. Fără vreo ocazie specială. Fără să fie nevoie să apară vreo ameninţare pentru integritatea ei. Doar o împărtăşire caldă a afecţiunii dintre un soţ şi soţia lui. Să vadă din nou acea expresie pasionată în privirea lui, ca şi cum ea ar însemna ceva mai mult pentru el decât doar o datorie.

Cum rămâne cu jurământul acela al tău de a fi mulţumită în căsnicia ta?

Gândul puse imediat capăt compătimirii ei de sine.

Te rog să mă ierţi, Doamne. Îmi îndrept mintea în direcţia greşită, nu-i aşa? *Am devenit atât de preocupată de ceea ce nu am încât am uitat de ceea ce am cu adevărat*.

Exact ca în vremurile când personalitatea caustică a mătuşii Noreen o obosea îngrozitor, iar amărăciunea începuse să i se furişeze în suflet. Ea trebuia să-şi ţină gândurile sub control şi să le îndrepte într-o direcţie mai pozitivă. Era timpul să-şi numere binecuvântările.

Una – era măritată cu bărbatul visurilor ei. A doua – Travis îi f ermisese să continue munca tatălui ei predând la şcoala oamenilor iberi. A treia – făcea parte dintr-o familie de oameni evlavioşi care ar proteja-o cu preţul vieţii lor. Meredith îşi ridică privirea spre cer şi zâmbi, povara de pe inimă uşurându-i-se deja. Era cu adevărat binecuvântată. Doar gândul la cât de mult progresase relaţia ei cu Travis în ultimele câteva săptămâni stârnea imnuri de

recunoştinţă în sufletul ei. Ea îşi putea doar imagina ce progrese puteau face ei în viitoarele câteva săptămâni.

Ajută-mă să fiu răbdătoare. Să accept momentul ales de Tine.

Zâmbetul i se lărgi la vederea porţii. Poate că într-o zi, nu după mult timp, ea va desfereca inima lui Travis aşa cum putea deszăvorî acum poarta fermei lui. Tot ce-avea de făcut era să găsească cheia potrivită. Sau să-i câştige atât de mult încrederea încât el însuşi s-o descuie. N-ar fi minunat să se întâmple aşa?

Înviorată de speranţă, Meredith coborî de pe cal, ridică lanţul şi deschise poarta. Începu să fredoneze o melodie veselă, timp în care o conduse pe Ginger prin deschizătura porţii şi închise poarta la loc, cu grijă, înainte de a se urca pe un bolovan din apropiere pentru a încăleca înapoi iapa.

Poate că Travis se simte în siguranţă în spatele tuturor gardurilor şi porţilor de pe proprietatea lui, dar ea îşi dorea să-i arate că hbertatea preţuia mai mult. Mai ales când era bazată pe dragoste.

Mânând-o pe Ginger într-un galop uşor, Meredith se aplecă în şa şi lăsă o pală mai tare de vânt să-i răsfire părul şi să-i pişte obrajii cu răcoarea lui tăioasă. Dacă ea va ajunge la şcoală cu părul ciufulit şi cu obrajii înroşiţi de frig, asta este! Elevii ei înţelegeau cât de importantă e libertatea. Ei n-ar condamna-o că şi-a permis un drum călare pe o vreme ca aceea.

Cincisprezece minute mai târziu, când ea o mâna

pe Ginger la pas în faţa şcolii, un grup de copii grijulii năvăliră din curtea şcolii şi o înconjurară.

„Ce s-a întâmplat cu părul dumneavoastră, domnişoară Meri?”

„Ari căzut cumva de pe cal?”

„De ce-aţi călărit atât de repede?”

„V-a fugărit cineva?”

„Nu vă faceţi griji, copii, sunt bine”, îi asigură ea, pufnind în râs. „Pur şi simplu am hotărât să-i dau astăzi lui Ginger frâu liber”, zise ea bătând uşor iapa cu palma peste grumaz.

Când copiii continuară să se apropie de ea, Ginger se opri. Calul nu părea prea deranjat de copiii ce se înghesuiau în jurul său, însă era totuşi precaut.

„Acum, daţi-vă la o parte şi lăsaţi-o pe domnişoara Meri să-şi facă loc printre voi”. Myra Jackson îşi croi drum în îmbulzeala creată, îndemnându-i pe copii să se îndrepte spre şcoală. „Cum o să vă mai înveţe astăzi ceva dacă nu se va putea da jos de pe cal?”

Copiii murmurară, dar se conformară, îndreptându-se în şir indian spre şcoală pentru a-şi ocupa băncile.

„Joshua, rămâi să ai grijă de Ginger”.

„Bine, mamă”. Băiatul mai mic al Myrei rămase lângă cal, aşteptând răbdător ca Meredith să descalece.

Odată ce picioarele ei atinseră pământul, Meredith îi dădu hăţurile. „Mulţumesc, Joshua”. Meredith desfăcu trăistuţa cu mâncare şi făcu câţiva paşi în spate.

În timp ce băiatul apucă de căpăstru calul, Meredith se apropie de Myra. „Ştii ce cred eu? Că-l va ajunge curând pe Josiah, aproape că ei au aceeaşi înălţime”.

„Mie-mi spui?”, îi zise Myra având pe faţă un zâmbet mândru de mamă. „Şi e cu trei ani mai mic decât Josiah. Băiatul a moştenit şi mâinile solide ale tatălui lui”.

Meredith zâmbi, amintindu-şi cum Moses îşi încleşta în pumni mâinile lui mari. Să fii lovit de una din palmele acelea zdravene era ca şi cum ai simţi c-ai fost pocnit cu o tigaie peste faţă. „Joshua pare să fi moştenit dragostea ta pentru cărţi, totuşi. A terminat de citit *Ultimul mohican*?”

Myra dădu din cap. „Încă de acum două zile. Mi-a spus că i-ai promis c-o să-i aduci o carte nouă săptămâna asta”.

„Aşa este”. Meredith desfăcu trăistuţa şi scoase din ea cartea *Aventurile lui Tom Sawyer*. „Nu cred c-ai citit-o pe asta, Myra. A fost publicată doar cu câţiva ani în urmă, aşa că n-a fost printre cărţile pe care tatăl meu obişnuia să ţi le împrumute”.

„Atunci s-ar putea ca Joshua să se bată cu mine pentru ea”. Femeia mai în vârstă îi făcu cu ochiul şi puse cartea sub braţ.

Meredith izbucni în râs şi-o urmă pe prietena ei în sala de clasă. Myra Jackson păstra micuţa clădire la fel de curată pe cât era de curată ea însăşi, ceea ce spunea multe de vreme ce şorţul femeii era

întotdeauna apretat şi bine călcat, părul ei negru întotdeauna pieptănat impecabil, iar rochia ei întotdeauna imaculată. Meredith îşi trecu mâna prin păr şi oftă. Libertatea o costa într-adevăr destul de mult. Nu-i de mirare că elevii buluciţi în jurul ei rămăseseră cu gurile căscate de uimire.

Luându-şi câteva secunde ca să-şi aranjeze părul ciufulit, Meredith rămase în spatele clasei în timp ce Myra se adresă grupului de copii şi le ceru să-şi scoată abecedarele. Cărţile zdrenţuite erau aceleaşi pe care tatăl ei le folosise când deschisese şcoala cu mai bine de zece ani în urmă. Totuşi, cei prin mâinile cărora trecuseră acele cărţi le folosiseră cu multă grijă. Din nefericire, nu erau destule cărţi pentru toţi elevii, motiv pentru care ea îl întrebase pe Travis dacă-i poate împrumuta vechile manuale ale lui Neill.

Scoţând cărţile subţirele din trăistuţa ei, le împărţi adulţilor care stăteau aşezaţi pe băncile din spatele camerei. Feţele surprinse şi felul cum aceştia atingeau respectuoşi coperţile abecedarelor umplură de bucurie inima lui Meredith. Părinţii aceia erau dornici după învăţătură mai mult decât copiii lor, totuşi ei insistaseră ca tânăra generaţie să aibă mai întâi acces la puţinele cărţi şi la celelalte materiale disponibile. Câtă nobleţe sufletească! Ea îşi dori să poată face mai multe pentru ei.

În timp ce Myra rugă una dintre elevele adulte să se ridice şi să citească cu voce tare un pasaj, Meredith se îndreptă înspre partea din faţă a camerei şi începu să scrie calmă pe tablă o serie de probleme de aritmetică.

Deşi n-avea o educaţie formală, Myra făcuse tot posibilul să continue ceea ce începuse tatăl lui Meredith, învăţându-i pe copiii din vecinătate bazele cititului, scrierii şi aritmeticii. Iar când Meredith i-a pomenit lui Moses despre ideea ei de a preda la şcoală, ea i-a spus foarte clar că n-avea nicio intenţie de a-i lua locul Myrei în vreun fel. Ea doar voia să se ofere să ajute.

Totuşi, Myra a răspuns de parcă oferta lui Meredith este un dar divin. În prima sâmbătă când s-au întâlnit, a îmbrăţişat-o călduros pe Meredith şi L-a lăudat pe Domnul chiar acolo în şcoală. Ea.se rugase, zisese ea, ca Domnul să aducă un învăţător pentru elevii ei avansaţi, cineva capabil să-i pregătească pentru studiile viitoare sau pentru profesiile care să folosească minţile în loc să le rupă spatele. Ea visa ca elevii săi să devină ei înşişi, într-o bună zi, învăţători, sau negustori, sau chiar doctori. Educaţia deschidea uşi, iar Myra era hotărâtă să deschidă larg cât mai multe uşi.

Prin urmare, în cele trei ore pe care le petrecea la şcoala Myrei în fiecare sâmbătă, Meredith preda matematică avansată, gramatică şi istorie la vreo şase elevi care deja excelau la noţiunile elementare. Joshua era foarte inteligent, iar Meredith avea mari speranţe ca el să-şi continue studiile la Colegiul Wiley din Marshall. Tatăl ei ar fi fost încântat ca unul din foştii lui elevi să frecventeze noua şcoală, iar Meredith nu putea nega că şi ea ar fi mândră să joace un oarecare rol, e-adevărat mai mic, în succesul băiatului.

Dar mai întâi ea trebuia să-l ajute să stăpânească

algebra.

Întorcându-se spre grupul ei de elevi, Meredith îl zări pe Joshua aşezându-se pe scaunul său după ce-i pusese calul la adăpost. Ea zâmbi şi-l chemă în faţă. „Joshua, vrei, te rog, să ieşi la tablă şi să rezolvi prima ecuaţie?”

„Da, domnişoară Meri”, îi răspunse el, pe un ton la fel de scăzut, aşa încât să nu deranjeze restul clasei.

Şi aşa a început ora. Fiecare din copiii mai mari a trecut pe rând la tablă ca să rezolve problemele de matematică. Când nu ieşeau la tablă, ei lucrau pe plăcuţele lor. Dacă un elev făcea o greşeală, un altul se putea oferi voluntar să corecteze. Odată ce problemele de algebră au fost rezolvate, Meredith le-a dat un test oral de istorie. Elevii dezvoltaseră un sistem ce permitea fiecăruia să răspundă pe rând, iar Meredith era încântată de cât de mult reţineau ei.

Elevii tocmai începuseră să recite cu voce tare lecţia de gramatică când lumina de deasupra uşii se micşoră brusc. Meredith ridică privirea, dând cu ochii de un bărbat înalt şi solid, ce stătea lângă intrare.

„Moses?” îngrijorarea din vocea Myrei îi atrase brusc atenţia lui Meredith.

Oare de ce venise el? Păţise ceva Josiah? Sau… Travis? Fără să-şi dea seama, Meredith făcu un pas în faţă, inima bătându-i dureros în piept.

„Trebuie să vorbesc cu domnişoara Meri”. Bărbatul îndreptă în direcţia ei pălăria pe care o ţinea în mână, mutându-şi privirea de la soţia lui şi concentrându-se asupra lui Meredith.

„Terminaţi de citit lecţia, copii”, murmură ea în timp ce-şi luă pelerina din cuiul bătut în peretele lateral. „Şi studiaţi lecţiile şapte şi opt pentru săptămâna viitoare”.

Elevii încuviinţară din cap, însă începură să şuşotească între ei. Liniştea amplifică însă îngrijorarea lui Meredith, iar cu fiecare scârţâit de podea ce se auzea în timp ce ea se îndrepta spre uşă, ecoul îi întindea nervii la maximum. În momentul când ajunse lângă Moses şi-l urmă afară, mâinile ei tremurau deja.

Moses încercă s-o conducă având grijă să păstreze o distanţă discretă, dar ea îl apucă de braţ, având nevoie mai mult de răspunsuri decât de decenţă. „S-a întâmplat ceva cu soţul meu?”

„Nu, doamnă”. El se întoarse s-o privească în ochi, expresia lui calmă încolţind în ea un sentiment se uşurare. „Toţi sunt bine”.

Meredith răsuflă uşurată. „Slavă Domnului!”

„Ceva serios s-a întâmplat, totuşi, căci domnul Travis mi-a zis să vă trimit acasă imediat”.

Meredith îşi strecură braţele prin mânecile pelerinei şi se încheie la nasturi. Fără doar şi poate – ea se va întoarce degrabă acasă. Travis avea nevoie de ea. „Ai vreo idee ce s-a întâmplat?”

„Nu, domnişoară Meri. Dar s-ar putea să aibă de-a face cu vizitatorul lor”.

Un vizitator? Meredith îşi ridică privirea de la nasturii ei la linia îndârjită a gurii lui Moses.

„Am observat un cal străin în ţarcul animalelor când am ieşit din hambar. Acesta n-avea semnul

familiei Archer”.

Inima lui Meredith începu să bată şi mai tare. Îndrăznise să vină acolo unul din oamenii lui Roy ca să pună presiuni asupra lui Travis pentru a-şi vinde pământul? Pentru prima dată, ea îşi dădu seama cum trebuie să se simtă Travis când lucrurile încep să-i scape de sub control. Neputinţa îngrozitoare pe care o simţea la gândul că familia ei era în pericol în timp ce ea se afla prea departe ca să-i ajute o îmbolnăvea pur şi simplu.

„Mă duc să-mi iau calul”, zise ea lăsându-l în urmă pe Moses, însă îl zări pe Josiah aducând-o spre ea pe Ginger.

Moses o ajută să se urce pe cal. Meredith îi mulţumi, apoi porni în galop cu Ginger. De data asta, vântul care sufla în părul ei nu-i mai dădea sentimentul de libertate, ci doar dorinţa puternică de a ajunge cât mai repede acasă.

C

Înd intră călare în curte, Meredith aruncă o privire spre hambar şi dependinţele fermei ca să descopere vreun indiciu despre care ar putea fi necazul, dar nimic nu părea ieşit din comun. Niciunul dintre bărbaţi nu se zărea pe-afară, iar asta o făcu să simtă un fior de-a lungul spinării. Meredith o opri pe Ginger în faţa casei, apoi sări de pe cal, ignorând junghiul dureros pe care-l simţi în piciorul ei beteag, şi se repezi să urce scările verandei.

„Travis?” Numele lui se auzi în ecou prin casă în timp ce ea trânti uşa de perete, deschizând-o larg.

Auzi voci în sufragerie. Se grăbi într-acolo, dar

aproape că se ciocni de soţul ei, care-i apăru brusc în faţă. Părea teafăr, slavă Domnului, dar puţin cam tras la faţă. Ea îşi puse palmele pe pieptul lui, simţind nevoia să se asigure că era într-adevăr teafăr şi nevătămat.

„Eşti bine?” întrebă ea pe nerăsuflate. Bărbatul probabil c-o credea ţicnită. Bineînţeles că el era bine. Stătea chiar în faţa ei, teafăr şi nevătămat, slavă Domnului.

Totuşi ceva ce scăpăra în ochii lui făcu ca spaima ei să dispară. El îi luă mâinile în mâinile lui şi le strânse delicat înainte ca o tânguire de undeva din spatele lui să risipească farmecul acelor clipe.

„Ce Dumnezeu…?” Meredith îşi plecă capul într-o parte ca să privească de după umărul soţului ei. Zărind un căpşor acoperit de cârlionţi blonzi, familiari, Meredith întrebă uimită: „Cassie?” Verişoara ei, ce şedea în colţul canapelei din sufragerie, îşi ridică capul de pe pieptul lui Jim, care o ţinea protector în braţe, şi a cărui cămaşă, în partea din faţă, stătea drept mărturie pentru durata de timp cât acesta se oferise să fie o batistă umană. Apoi se întoarse spre Meredith.

„Oh, Meri. Slavă Domnului c-ai ajuns acasă”, zise ea cu ochii înroşiţi şi faţa tumefiată de plâns. Meredith o mai văzuse pe Cassie vărsând o lacrimă sau două, dar niciodată aşa mâhnită.

Înghesuindu-se între verişoara ei şi braţul lateral al canapelei, Meredith o prinse de mâini. „Ce s-a întâmplat?”

Cu faţa îndurerată, Cassie începu a se tângui.

„Taţi a făcut ceva îngrozitor, Meri. Cu-adevărat îngrozitor”. Ultimul cuvânt se termină cu o altă tânguire în timp ce Cassie se aruncă acum în braţele lui Meredith.

Strângând-o la piept, Meredith aruncă o privire spre cumnaţii ei, parcă iscodindu-i din ochi.

Cu toţii aveau pe faţă aceeaşi expresie confuză.

„N-am putut scoate prea multe de la ea”, îi zise Travis în şoaptă, mâinile lui apucând strâns marginea din lemn din spatele canapelei, aproape de umărul ei. „A insistat să te aştepte”.

„Păi, acum sunt aici”. Meredith îi vorbi mai mult lui Cassie decât lui Travis. O bătu uşor pe umăr, îşi împreună braţele şi-şi îndreptă spatele. „Indiferent ce-a făcut unchiul Everett, vom încerca să îndreptăm lucrurile”. Meredith îşi întinse mâna spre părul lui Cassie şi începu să-i aranjeze cârlionţii răvăşiţi. „Hai să te aranjăm un pic, ca să te simţi mai bine. Nu eşti în cea mai bună formă acum”. Ea îi zâmbi duios ca să mai îndulcească ironia din vorbele ei. Totuşi, aluzia uşor răutăcioasă la vanitatea Cassandrei stârni exact reacţia pe care Meredith o urmărise.

Verişoara ei începu imediat să-şi aranjeze ţinuta şi părul, ştergându-şi urmele de lacrimi de pe obraji, netezindu-şi rochia şi îndreptându-şi spatele. N-a trecut neobservată nici ocheada sfioasă pe care ea i-o aruncă lui Jim în timp ce el se ridică de pe canapea. Cassie nu se va mai pierde din nou cu firea – oricum, nu în faţa bărbaţilor.

„N-am crezut niciodată că tati va fura de la cei

din propria lui familie”. Cassie scânci uşor. „Parcă nu mai este cel de odinioară. Când mama a insistat că este singurul mod în care îşi putea salva afacerea, el a cedat la insistenţele ei”. Cassandra îşi puse mâna peste mâna lui Meredith, faţa ei gravă implorând înţelegere. „Trebuie să-l ierţi, Meri. Necazurile lui financiare sunt mult mai serioase decât mi-am imaginat. Sunt sigură că el a crezut că acesta este singurul mod”.

„Cass, m-ai ameţit”. Meredith îşi încreţi nedumerită fruntea, încercând să înţeleagă povestea aceea încâlcită. „Ce-a făcut el, mai precis?”

„Înainte să-ţi povestesc, promite-mi că n-o să-mi porţi pică. Nu vreau să fiu amestecată în intriga asta. I-am spus lui tati că a greşit, dar manii m-a pălmuit pentru că am vorbit tăios şi mi-a zis că ar trebui să fac ceea ce este bine pentru familie, că am fost cocoloşită prea mult şi că a venit timpul să-mi fac datoria”.

„Mătuşa Noreen chiar te-a lovit?” Şocul o făcu pe Meredith să se lipească strâns de braţul canapelei. Mătuşa ei o adora pe Cassandra. Meredith nici nu-şi putea aminti vreo ocazie când femeia să-i fi vorbit dur fiicei ei.

„Da”. Bărbia lui Cassie începu să tremure, dar ea se strădui să-şi stăpânească lacrimile. „Atunci am ştiut că nu-i pot scoate lui tati ideea din cap. Erau prea multe în joc. Singura mea şansă de a scăpa era să te rog să mă laşi să stau aici”.

„Întotdeauna vei fi binevenită la mine, Cass. Ştii asta. Dar trebuie să încetezi să te învârţi în jurul problemei şi să-mi spui odată ce se întâmplă”.

Verişoara ei îşi coborî genele de parcă ar fi fost prea ruşinată să se uite în ochii lui Meredith. „În loc să semneze ca tu să intri în posesia terenului unchiului Teddy odată cu căsătoria ta, aşa cum aranjaseră el şi unchiul Teddy, tati se gândeşte să-l folosească drept zestre. Pentru mine”.

„Vrei să spui că are de gând să-mi fure pământul?” Meredith abia mai putea vorbi, atât de mâhnită era de acea descoperire. „Şi casa în care am crescut?”

Simţi pe umărul ei o mână caldă, care începu să-i mângâie gâtul. *Travis*. Sprijinul pe care i-l acorda în tăcere o ajuta să nu se simtă complet zdrobită. Dar nu-i putea privi în ochi. Oare ce credea el? Acea bucată de pământ era singurul lucru de valoare pe care ea îl adusese în căsnicia lor. Ea spera să-l lase moştenire copiilor ei într-o bună zi, tot aşa cum tatăl lui lăsase moştenire ferma Archer lui şi fraţilor lui. Zestrea ei tocmai fusese furată de la el pentru a fi dată altcuiva.

Lui Cassie.

Meredith încremeni. Singurul motiv pentru care unchiul Everett ar folosi acel pământ ca zestre pentru Cassandra ar fi acela de a ademeni un peţitor prosper pentru a-i face o ofertă. Un bărbat care să pună preţ pe pământ.

Meredith simţi un junghi în stomac. Se rugă în gând ca intuiţia ei să se înşele. „Şi cu cine se aşteaptă ei să te căsătoreşti?”

Cassie îşi ridică privirea. „Roy Mitchell”, zise ea cu ochii scăldaţi în lacrimi.

Meredith simţi cum apăsarea degetelor lui Travis îi străpunge umerii. El încercă imediat să-i maseze locul unde degetele lui se înfipseră în umerii ei, dar propriii lui muşchi erau atât de încleştaţi încât el se îndoi că acea mişcare era foarte eficientă.

Cum de-a putut Everett Hayes să fie atât de netrebnic? Puţinul respect pe care Travis i-l purtase datorită relaţiei lui cu Meri se evaporase. Chiar dacă Hayes era destul de neghiob să creadă în nevinovăţia lui Mitchell în ce priveşte atacul asupra hambarului lui Travis, trebuia ca el să aibă destule presimţiri care să-l pună în gardă şi să nu i-o dea de nevastă pe fiica pe care pretindea c-o iubeşte doar pentru a-şi redresa afacerile.

Travis aruncă o privire spre fiecare dintre fraţii lui, cu toţii având aceeaşi expresie împietrită de uimire, şi-şi făcu clară intenţia mutându-se direct în spatele celor două femei care erau aşezate pe canapea. Travis îşi lăsă mâinile să alunece pe bara din lemn a canapelei până când braţele sale întinse le cuprinse pe amândouă. Meredith o iubea pe Cassandra ca pe o soră. Acest fapt o făcea pe Cassandra parte din familie. Archerii şi-au protejat întotdeauna familia.

Crockett, Neill şi Jim i-au înţeles imediat gestul şi-au dat din cap, semn că erau de acord cu el. Jim îl privi îndelung şi făcu înadins un pas mai aproape de musafira lor în timp ce-şi încleştă falca îndârjit. Era evident ce dorea să transmită prin gestul acela. Jim tocmai îşi exprimase o revendicare. Luându-şi

responsabilitatea faţă de integritatea Cassandrei.

„Nu trebuie să accepţi acest aranjament, Cass”. Meredith se ridică brusc de pe canapea şi începu să se plimbe dintr-un capăt în altul al camerei, cu paşi agitaţi şi şovăitori. Travis se apropie de ea, dorind s-o poată consola de această ultimă trădare.

Cassandra se muta spre capătul canapelei. „Ştiu. De-asta am şi venit aici. Ai avut cu siguranţă dreptate în privinţa domnului Mitchell. El trebuie să fi fost interesat doar de pământul tău, dacă mireasa care vine la pachet cu moştenirea aceea înseamnă atât de puţin pentru el. Nu mă pot mărita cu cineva căruia nu-i pasă de mine”.

„E chiar mai rău de-atât”. Meredith se răsuci ca s-o privească în ochi pe verişoara ei. „El este periculos. Sau ai uitat că el a trimis oameni să dea foc hambarului familiei Archer?”

Femeia mai tânără îşi plecă bărbia într-un unghi ciudat în timp ce se ridică încet în picioare. „Taţi m-a asigurat c-a fost o neînţelegere. Că unul dintre rivalii lui Roy a pus focul”.

„L-am auzit cu urechile mele când a dat ordinul, Cassie. N-a fost nicio neînţelegere”. Meredith îşi încrucişă mâinile la piept. În loc să-i arunce o privire dârză, totuşi, mişcarea îi dădu un aer de vulnerabilitate, de parcă se străduia să se protejeze de neîncrederea venită din partea unui membru de familie.

„Taţi nu m-ar minţi. Sunt sigură de asta”.

Cu paşi hotărâţi, Travis se duse lângă Meredith mânat de instinctul de a o proteja. Maxilarul i se

încleşta în timp ce-o privi încruntat pe tânăra femeie din faţa lui. „Tatăl tău *vrea* să crezi în nevinovăţia lui Mitchell pentru că are nevoie să devină partenerul lui de afaceri”. Vorbele îi ieşiră din gură pe un ton iritat şi tăios chiar şi pentru propriile lui urechi. Tânăra Cassie va trebui să înţeleagă realitatea. El nu mai putea tolera un alt Hayes contrazicând-o pe Meri pentru a-i găsi scuze celui care îi distrusese proprietatea şi complotase să-i fure pământul. „Banii i-au întunecat raţiunea, iar el a acceptat cuvântul unui străin, refuzând să creadă pe unul din familie”.

„Nu există nici cea mai mică şansă să fi auzit greşit, Meri?” îndoiala întunecă trăsăturile fetei în timp ce încerca disperată să nu-l coboare prea mult de pe piedestal pe bătrânul ei tată.

„Nu”, îi răspunse Meredith, cu o voce plină de compasiune. „Sunt sigură de ceea ce-am auzit. Dar şi dacă ar fi doar o presupunere, ai fi dispusă să-ţi rişti fericirea când şansele sunt atât de mici?”

Cassandra îşi muşcă buza de jos şi scuturǎ din cap. Meredith se duse în grabă spre ea şi-o îmbrăţişă.

„Ce să fac, Meri?”

Pe Faţa lui Meredith apăru acel zâmbet brav al ei ce-l făcea întotdeauna pe Travis să se umple de mândrie. „Ne vom gândi la ceva. Dar, deocamdată, vei merge cu mine la bucătărie şi mă vei ajuta să pregătesc cina”.

„Ştii bine că nu mă pricep la gătit”.

Meredith îşi petrecu braţul pe lângă gâtul verişoarei ei, aşa cum o cloşcă îşi ia puiul sub aripă, şi o conduse spre uşă. „Păi, atunci a venit timpul să

înveţi, nu crezi?”

Meredith îşi răsuci capul pentru a-l mai privi o dată pe Travis înainte să iasă rapid din cameră. El simţi mulţumirile ei fără ca ea să-i adreseze vreun cuvânt, iar faptul că el a putut citi pe faţa ei ceea ce ea simţea, dar şi sentimentele de pe feţele fraţilor lui îl făcură să reflecteze pentru câteva clipe. Ea devenea o parte din el.

Odată ce vocile femeilor se auziră tot mai slab, Travis se întoarse spre fraţii lui. Cu toţii se adunaseră în mijlocul camerei.

„Care este planul, Trav?”, întrebă Neill.

„Bineînţeles că ea nu se va mărita cu Mitchell”. Jim îi aruncă lui Travis o privire încruntată, provocându-l să dea mai multe detalii.

Travis îl bătu uşor pe umăr. „Cassandra va rămâne aici sub protecţia noastră până când vom decide ce trebuie făcut. Între timp, o idee bună ar fi să…”

Vreo două împuşcături se auziră în depărtare, întrerupându-l pe Travis. Se uită instinctiv pe fereastră. Tatăl Cassandrei îşi alesese bine momentul.

„Ai observat c-am avut mai mulţi vizitatori în ultimele câteva săptămâni decât tot anul trecut? Poate c-ar trebui să ne gândim să deschidem aici un hotel”. Sarcasmul lui Crockett îi aduse un pumn în braţ din partea lui Jim.

Travis se abţinu să comenteze. Nu putea totuşi nega că lucrurile începuseră s-o ia razna din ce în ce mai mult de când Meredith apăruse la ferma lor, dar chiar cu toate necazurile, el nu regreta venirea ei

acolo. Cum ar fi putut să regrete? Ea făcea parte din familie.

Un gând încolţi în mintea lui, cum că ea poate era mai mult decât parte din familie, dar el n-avea timp acum să reflecteze la gândul acela. Acum trebuia să se ocupe de un tată furios şi un frate pe care să-l împiedice să nu-l împuşte pe mai sus-amintitul tată. Asta era cam tot ce putea rezolva momentan.

„Jim, tu vii cu mine. Neill, ocupă-ţi poziţia de lângă hambar. Crockett…" – făcu o pauză destul de lungă cât să-i arunce un zâmbet sarcastic celui mai mare dintre fraţii lui – „tu te poţi ocupa de Hotelul Archer".

Chicotitul lui Crockett îl urmă în timp ce el şi ceilalţi ieşiră unul după altul pe uşa din faţă.

m

I

n loc să folosească poteca, Travis şi Jim se apropiată de poartă ieşind dintr-un pâlc de copaci, profitând de oportunitatea de a observa persoana urmărită înainte ca aceasta să-i vadă. Lângă poartă, Everett Hayes se plimba nervos încolo şi încoace, mormăind în barbă. Puşca pe care o ţinea în mâna dreaptă îl puse în gardă pe Travis.

Poate că obişnuita lui demonstraţie de forţă nu era cel mai indicat plan de acţiune de data aceasta. Omul era deja înfuriat la culme, iar cum Jim era şi el foarte nervos, lucrurile puteau lua repede o turnură urâtă. Încă îi persista în minte avertismentul lui Meredith că într-o bună zi cineva îi va descoperi cacealmaua.

Cu o mişcare discretă, Travis îşi ridică puşca din poziţia de tragere, în care fusese cu câteva clipe mai înainte, şi o vârî în tocul prins de şaua calului. Dădu apoi să se îndrepte spre casă.

„Ce faci?”, rosti Jim printre dinţii încleştaţi.

„Lasă jos arma”.

„Nici nu mă gândesc”. El îşi încleştă mâna pe armă, lipind-o şi mai strâns de coapsă.

Travis se încruntă spre el. „Crezi că dacă tragi un glonţ în tatăl Cassandrei o vei face să te îndrăgească?”

Jim se foi uşor în şaua lui.

„Dacă Everett Hayes este destul de fraier ca să creadă minciunile lui Mitchell, atunci este destul de nătâng să încerce să-şi folosească arma ştiind că nu vom sta pe gânduri şi că vom riposta imediat. Iar dacă vreunul dintre noi trage un glonţ în el, va trebui să-l cărăm până în casă şi să-l punem pe Crockett să-l bandajeze. E-adevărat, nu este cel mai bun plan de a-l ţine departe de Cassie”.

Jim nu mai adăugă nimic, ci doar îl urmări cu privirea pe Everett Hayes, uitându-se spre el din pâlcul de copaci, cu maxilarul încleştat. După un minut lung, răsuflă adânc, asemenea unui taur întărâtat, apoi îşi răsuci în aer puşca şi o îndesă în toc.

Mulţumind Domnului pentru cooperarea fratelui lui şi rostind o scurtă rugăciune ca Hayes să se comporte şi el raţional, Travis îşi înfipse uşor călcâiele în burta lui Bexar, care porni într-un galop spre câmp, şi ridică o mână salutându-l pe unchiul soţiei lui.

Hayes tresări la vederea lui Travis şi a lui Jim, pe

care-i zări ieşind dintr-un pâlc de pini, şi duse repede arma la umăr. „Era şi timpul să apari”. Îi aruncă lui Travis, peste butoiaşul armei lui, o privire încruntată şi un pic cam furioasă pentru o conversaţie rezonabilă. „O vreau pe fiica mea înapoi. Acum!”

„Cassandra e în siguranţă”, îi zise Travis, gândindu-se că, dacă fiica *lui* ar fi fugit de-acasă, teama pentru siguranţa ei l-ar fi înnebunit şi pe el. Aşa că îl putea cel puţin linişti pe omul acela.

„În siguranţă cu *voii* Ha-ha! Ultima oară când o femeie din familia mea a venit neînsoţită în vizită la voi aproape că era să moară, iar în plus s-a ales şi cu reputaţia pătată. N-am de gând s-o las pe Cassie să aibă aceeaşi soartă”.

Travis se aplecă nervos în şa. Scurta lui licărire de compasiune dispăru brusc, fiind înlocuită de o privire cruntă pe care i-o aruncă bărbatului mai în vârstă. „Lasă jos arma, Hayes, ca să vorbim. Continuă să mai agiţi mult arma aceea spre mine şi poţi uita că vei mai putea conta pe ajutorul meu în legătură cu fiica ta”.

Bărbatul rămase nemişcat, dar Travis văzu indecizie pe faţa lui în timp ce acesta aruncă o privire când spre un frate, când spre celălalt. Într-un final, îşi lăsă jos puşca şi se apropie de poartă.

„Prea bine, Archer. Lasă-mă acum să intru ca s-o pot lua pe fiica mea”.

Travis se ridică din să şi descălecă. Jim descălecă şi el, iar cei doi înaintară cu paşi hotărâţi. Când ajunseră în dreptul porţii, Travis se agăţă cu braţele de bârna cea mai de sus a porţii şi-şi propti piciorul pe

cea mai de jos, încercând să pară cât mai prietenos şi paşnic. Jim, pe de altă parte, rămase drept şi ţeapăn ca un soldat ţinându-şi arma la îndemână. Nici nu se urni din loc ca să ridice zăvorul de lemn al porţii pentru a-i permite bărbatului să intre.

„Cassandra va rămâne cu noi pentru o vreme”, îl informă Travis pe Hayes cu o voce aspră. „Soţia mea e încântată de compania ei. Cassandra va fi pe mâini bune, nu te teme”.

„Nici vorbă de aşa ceva!” zbieră Everett Hayes. „Cassie se va întoarce cu mine acasă”.

jim făcu un singur pas în faţă, ameninţător. „Ba ea va rămâne…» aici.

Travis scutură puţin praf de pe mâneca lui. „Sunt sigur că ea se va linişti într-o zi sau două şi va înţelege cum stau lucrurile”. Scutură apoi din cap şi scoase un chicot plin de compătimire. „Sărmana fată crede cu tărie c-ai de gând s-o măriţi cu fostul logodnic al lui Meredith. Îţi poţi imagina asta? Am încercat din răsputeri s-o conving că nici prin cap nu ţi-ar trece s-o forţezi să se mărite cu piromanul acela maniac care dă foc la hambare şi pune mâna pe pământurile oamenilor, dar n-am reuşit s-o fac să-şi schimbe părerea. Chiar a mers până acolo încât m-a făcut să-i promit că nu te voi lăsa s-o iei de-aici. Aşa că, din păcate, nu te pot lăsa să mergi la ea”.

„Blestemat să fii că m-ai minţit!” Hayes apucă de grinda de sus a porţii şi o zgâlţâi din balamale. „Ai spus că mă vei ajuta”.

Travis îşi ridică mâna în semn de conciliere. „Calmează-te, acum. Ţi-am spus că te voi ajuta şi am

să mă ţin de cuvânt. Dar nici nu pot să-mi încalc cuvântul faţă de Cassandra. Sunt totuşi dispus să-i duc un bilet dacă doreşti să-i lămureşti neînţelegerea. Bineînţeles, după ce ea va afla c-a înţeles greşit, va dori să se întoarcă la familia ei”.

„Te amesteci în treburi care nu te privesc”, îi zise Hayes îndreptând un deget ameninţător spre Travis. „Dacă n-o aduci pe Cassie la mine, merg eu şi-o iau de-acolo”. Făcu un pas în faţă, apoi urcă pe gard, cu mâna încă încleştată pe armă.

Într-o clipă, Jim îşi scoase din toc puşca şi o armă. Hayes se opri brusc.

„Nu te-aş sfătui să încerci s-o iei cu forţa”, îi zise Travis. „La urma urmei, avem totuşi o regulă în privinţa celor care ne încalcă proprietatea, şi sunt convins că soţia mea se va întrista dacă-l voi lăsa pe Jim să tragă un glonţ în tine. Oh, şi dacă te gândeşti să te strecori aici după lăsarea întunericului, cred că este corect să te avertizez că vei face cunoştinţă cu câinele nostru de pază. E un ogar feroce, care nu se poartă deloc frumos cu străinii ce se furişează pe proprietatea noastră şi nu s-ar sfii deloc să-ţi smulgă cu colţii ei o bucată din picior. Şi nu mi-ar plăcea să rămâi infirm după ce ţi-am promis că te ajut”.

Hayes mormăi furios în barbă şi sări jos de pe gard. Jim îşi coborî puşca. Travis zâmbi.

„Ce-ar fi să te întorci înapoi în oraş ca să te odihneşti? Lasă-le pe Meri şi Cassandra să petreacă împreună câteva zile, iar când fiica ta e pregătită să se întoarcă acasă, voi avea grijă ca ea să fie adusă la tine în siguranţă. Ai cuvântul meu!”

„Nu vreau cuvântul tău. O vreau pe fiica mea”. Totuşi, Hayes se îndreptă grăbit spre calul său. Animalul deveni agitat, speriat de ostilitatea pe care o simţea venind dinspre stăpânul lui.

Hayes scutură violent hăţurile şi se ridică anevoie în şa. Încercă din răsputeri să-şi strunească armăsarul, care se învârti în cerc în timp ce el se lupta să preia controlul. Îşi îndreptă din nou atenţia spre Travis. „În cazul în care Cassandra nu se va întoarce acasă în trei zile, aşteaptă-te la uşă cu o poteră. Şi, apropo, voi împuşca orice om sau nară care va încerca să mă ţină departe de ea”. Ochii lui îngustaţi se îndreptară spre Jim şi zăboviră asupra lui pentru o clipă sau două, apoi întoarse în faţă capul calului său şi-şi înfipse călcâiele în coapsele animalului.

Niciunul din cei doi Archeri nu scoase o vorbă până când tropotele de copite ale calului lui Hayes se stinseră în depărtare.

Când zgomotele nu se mai auziră deloc, Travis se aepărtă de poartă şi se întoarse cu faţa spre fratele lui. „Crezi că va face ceea ce ne-a ameninţat?”

„Îhî”. Jim îşi vârî puşca în toc şi se îndreptă hotărât spre calul lui.

Urmându-l, Travis zise îngândurat. „Şi eu cred”.

Meredith şi Cassie pregătiseră o cină simplă cu şuncă prăjită în tigaie, piure de cartofi şi fasole pentru când bărbaţii aveau să se întoarcă acasă.

„Nu vrei să aşezi tu chiflele acelea pe masă cât timp eu pregătesc un sos pentru friptură?” Meredith o împinse uşor pe verişoara ei spre tejghea, unde chiflele stăteau în două tăvi acoperite cu nişte

ştergare. De când se întorseseră acasă Travis şi Jim, Cassie nu se mai putea concentra la nicio treabă mai mult de un minut sau două. Şi nici nu era de mirare! Bărbaţii nu scoseseră o vorbă despre ce se întâmplase la poartă.

Tot ce aflase Meredith era că vizitatorul lor fusese într-adevăr unchiul Everett şi că ei reuşiseră să-l convingă să-i dea voie Cassandrei să mai rămână acolo câteva zile. Ea spera ca, odată ce toţi se vor aşeza la masă, Travis şi Jim să le povestească cu de-amănuntul cele întâmplate.

Meredith turnă cam o jumătate de ceaşcă de cafea în tigaia cu grăsimea de la şuncă şi începu să răzuiască cât de bine putu orice rămăşiţă de şuncă de pe fundul şi de pe părţile laterale ale tigăii. În timp ce sosul începu să fiarbă la foc mic, ea aruncă o privire peste umăr pentru a vedea cum se descurcă Cassie. Fata aşezase toate chiflele într-un castron mare, dar castronul nu ajunsese încă pe masă. Meredith îşi întoarse capul ca să-şi ascundă zâmbetul, continuând să amestece în sos.

Cassie se tot fâţâia în jurul lui Jim, aflat lângă uşă, cu castronul de chifle în scobitura braţului ei. Îi era greu să-şi dea seama dacă Cassie era atrasă de tânărul ce părea indiferent sau dacă el o făcea să se simtă în siguranţă în preajma lui, însă un lucru devenise extrem de clar – ea prefera compania lui Jim în locul companiei oricărui alt frate de-al lui. Ceea ce lui Meredith îi păru surprinzător. Ea şi-a imaginat că şarmul şi glumele lui Crockett ar fi atras-o mai mult pe expansiva Cassie. Dar ea fusese atrasă de Jim.

În timp ce adăugă sare şi piper la sosul pentru friptură, Meredith îl văzu cu coada ochiului pe Jim cum ia castronul cu chifle din mâinile lui Cassie. El aproape că trânti castronul pe masă şi se repezi s-o conducă spre un scaun – exact acela de lângă scaunul lui.

Verişoara ei nu era singura care se îndrăgostise brusc.

Privirea lui Meredith rătăci spre locul unde soţul ei stătea lângă capătul mesei. Era oare şi Travis îndrăgostit? Tânjea el să fie aproape de ea aşa cum Jim tânjea să fie în preajma lui Cassie? Meredith îl imploră în gând să se uite spre ea, ca să se asigure de afecţiunea lui.

Dar el nu se uită. Doar continua să discute cu Neill şi Crockett

despre acoperişul hambarului. Vai, uitase…

Muşcându-şi uşor obrazul pe dinăuntru, Meredith îşi concentră din nou atenţia asupra sosului. Fantezii stupide! Ce aştepta ea? Ca el să-i citească gândurile şi dintr-odată să traverseze bucătăria ca s-o îmbrăţişeze? El era un bărbat, nu un clarvăzător. Aşteptările nerealiste nu-i vor ajuta nici pe ea, nici pe el.

Şi totuşi…

s

Travis o privise mai devreme în ziua aceea. Într-adevăr se uitase la ea. După ce-a sărutat-o şi a îmbrăţişat-o strâns la pieptul lui, a ajutat-o să încalece, apoi i-a mângâiat uşor gamba. O atingere

care încă o înfiora când se gândea la ea. Dar văpaia ce licărea în ochii lui când şi-a ridicat privirea spre ea? Lumina aceea strălucitoare din ochii lui a făcut ca sângele ei să clocotească şi a lăsat-o fără suflu. Oh, în clipele acelea el arăta îndrăgostit.

Poate dacă vor găsi o ocazie să fie singuri doar ei doi…

Meredith luă tigaia de pe maşina de gătit şi se răsuci spre dulap pentru a turna sosul într-un castron. Rochia lui Cassie, de culoarea oceanului, se zărea din colţul ochiului ei ca un val trimis să spulbere speranţele lui Meredith. Nu se mai putea gândi la intimitate cu soţul ei când verişoara sa împărţea acum camera cu ea. Nu era acum momentul pentru aşa ceva. Cassie era în pericol. Nevoile verişoarei ei aveau întâietate.

„Neill, adu fasolea, te rog”, îl strigă Meredith pe cel mai mic dintre fraţii Archer în timp ce ea aşează castronul cu sosul pentru friptură lângă Travis, care stătea în capul mesei.

Travis se opri din discuţie văzând-o că se apropie şi, în final, îşi întoarse privirea spre ea. Privirile li se încrucişară brusc. Deşi simţea că el era încă preocupat de ceea ce se întâmplase cu unchiul ei, ea simţea şi o conexiune emoţională, de parcă prezenţa ei l-ar fi liniştit. Nu era o privire plină de pasiune, de atracţie, ca cea din urmă cu câteva ore, dar o făcu să simtă un fior aproape identic cu acela de mai înainte – adânc în inima ei, acolo unde sălăşluiau cel mai intime visuri ale ei.

Crockett trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre

castronul cu cartofi. Brusc, Meredith îşi aminti de îndatoririle ei. Scoase repede tava cu şuncă din cuptorul cald. Travis se repezi s-o ajute luându-i-l din mâini şi-l aşeză pe masă. Meredith îşi şterse mâinile de sort şi se uită din nou spre dulap ca să se asigure că nu uitase ceva. Apoi, rugându-se ca bărbaţii să presupună că de vină pentru obrajii ei înroşiţi era numai cuptorul, se aşeză şi ea la masă.

Imediat după ce se sfârşi rugăciunea de binecuvântare a bucatelor, bărbaţii începură să-şi înfulece porţiile de mâncare cu obişnuitul lor entuziasm. Pe de altă parte, Cassie abia ciugulea din farfuria ei.

Sperând să mai învioreze starea generală de spirit, dar şi să stârnească interesul verişoarei ei, Meredith se aplecă în faţă şi i se adresă cumnatului ei de la capătul mesei. „Jim… Am tot vrut să-ţi pun o întrebare”.

Cu gura plină, acesta privi în jurul mesei de parcă ar fi căutat un alt bărbat pe nume Jim ca să răspundă la întrebare. Şi pentru că nu mai era altcineva de faţă cu acel nume, el înghiţi mâncarea şi-şi scărpină bărbia cu dosul palmei. „Te ascult”.

Cassie îşi ridică privirea din farfurie, iar Meredith se înveseli în sinea ei. Îndreptându-şi spatele, puse deoparte şervetul şi privi în lungul mesei. „Mi-am dat seama că voi, bărbaţii din familia Archer, aveţi nume care au legătură cu Alamo (n.trad. Bătălia de la Alamo, un eveniment important în cadrul Revoluţiei Texane din 1836). Travis”, se întoarse ea zâmbind spre soţul ei, aflat în capul mesei, la dreapta

ei – „te duce desigur cu gândul la locotenent-colonelul William Travis, care a preluat comanda soldaţilor în Alamo, în locul colonelului James Neill” – arătă ea cu degetul spre cel mai tânăr dintre bărbaţii Archer, ce stătea vizavi de Cassandra – „care a fost nevoit să părăsească San Antonio de Bexar (n.trad., numele original al oraşului San Antonio din Texas) ca să aibă grijă de un membru bolnav al familiei sale. Crockett, desigur, şi-a primit numele de la faimosul Davy Crockett, originar din Tennessee, sosit în Alamo cu doar două săptămâni înainte de (generalul) Santa Anna (n.trad., preşedintele Mexicului la acea vreme). Aşa că, logic, ar trebui să presupun că tu ai fost numit după James Bowie, comandantul voluntarilor. Ceea ce nu înţeleg este de ce tu eşti singurul Archer care n-a fost numit după numele de familie al eroului”.

O îmbujorare aprinsă coloră faţa lui Jim, iar Meredith regretă imediat că-i pusese întrebarea aceea. Ea doar intenţionase s-o mai înveselească pe Cassie, nu să-l stânjenească pe bietul băiat.

„Te rog să mă scuzi. N-am vrut să fiu prea indiscretă. Eu…”

„Nu eşti deloc indiscretă”. Jim îi întrerupse bâlbâială. „Poate c-ar trebui să afli şi tu adevărul”.

j

Din privirea piezişă pe care Jim o aruncă spre Cassandra, Meredith avu impresia că nu i-a adresat ei acel ultim comentariu.

„Mama îşi amintea cu mare mândrie despre Alamo. Şi, da, ai dreptate. Ea nu m-a numit James. Numele meu de botez este Bowie”. El îşi plecă capul

şi-şi înfipse furculiţa într-o boabă de fasole, dar n-o ridică la gură.

„Niciunul dintre noi nu înţelegem dele lui nu-i place deloc numele ăsta”, zise Crockett, tachinându-l din priviri. „E-adevărat că sună tare caraghios, de parcă ai imita un porc. Buu-ii! Guu-ii-l!”

Neill izbucni într-un hohot de râs şi aproape că împroşcă toată masa cu piure de cartofi. Travis zâmbi şi scuturâ din cap, pufnind apoi într-un hohot de râs destul de reţinut. Nici Meredith nu reuşi să-şi stăpânească zâmbetul.

„Eu cred că Bowie este un nume frumos. Chiar impresionant. Demn de un erou”, zise Cassie, devenită brusc un apărător înflăcărat al lui Jim. Tânărul îşi ridică imediat capul, iar privirea lui o fixă pe Cassie atât de intens încât Meredith se simţi ca o intrusă care tulbură un moment de intimitate.

„Totuşi, înţeleg preferinţa ta pentru numele de Jim”. Verişoara ei se îmbujoră văzând cum Jim se holbează la ea. „Şi eu prefer să fiu strigată Cassie. Sună mult mai prietenos şi mai puţin pretenţios decât Cassandra, nu crezi?”

Jim nu-şi mai putea lua ochii de la Cassie. „Cred că amândouă ţi se potrivesc la fel de bine. Unul este elegant şi plin de graţie, celălalt amuzant şi plin de viaţă”.

Obrajii lui Cassie se îmbujorară şi mai tare. „Vai, ce compliment minunat! Îţi mulţumesc!”

Crockett îndreptă apoi conversaţia într-o cu totul altă direcţie, povestind despre cum fraţii Archer obişnuiau în copilărie să reconstituie scene din lupta

de la Alamo. Jim chiar sculptase în lemn o imitaţie a cuţitului lui Bowie, ca să-l folosească în timp ce se jucau de-a războiul. Cam de atunci a apărut şi interesul lui în tâmplărie.

În timp ce Meredith se apucă să strângă masa şi să toarne cafea în ceşti, Cassie insistă să vadă cuţitul pe care Jim îl sculptase cu mult timp în urmă. El se oferi să i-l arate şi o invită să-i viziteze şi atelierul de tâmplărie, iar Cassie nu stătu pe gânduri nicio clipă. Nerăbdătoare, îi zâmbi, îl prinse de braţ şi-i dădu voie s-o conducă afară din cameră.

Jim şi Travis schimbară priviri peste capul lui Cassie şi dintr-odată Meredith ştiu că Jim îşi asumase răspunderea să-i explice verişoarei ei situaţia cu unchiul Everett. Meredith aruncă o privire spre Travis şi se hotărî să se aşeze din nou pe scaunul ei. Vasele mai puteau aştepta. Dar explicaţiile, nu.

26

T

ravis îşi înfăşură palmele în jurul cănii cu cafea şi privi lung pe fereastră, în bezna de afară. O simţi pe Meri când se aşeză pe scaunul de lângă el. Simţurile îi erau într-o perfectă armonie cu mişcările ei. Nici n-avea de ce să se întoarcă spre ea, ştia că este acolo – ştia că îl privea, aşteptând să audă ce se întâmplase cu unchiul ei. Aşteptând o soluţie la care el încă nu se gândise.

Privirea ei parcă-l străpungea aproape la fel de pătrunzător cum se întâmplase mai devreme când ea aşeza masa. El nu-şi mai amintea o vorbă din ceea ce-i spusese Crockett despre şindrilele de pe acoperişul

hambarului. Doar dăduse din cap şi încercase să se uite spre el prefăcându-se că-l ascultă când, în tot acel timp, nu dorea decât să traverseze bucătăria şi s-o strângă la pieptul lui pe soţia sa.

Soţia mea.

Să-l ajute Dumnezeu! De când aşteaptă el ca Meri să-i devină soţie cu adevărat. S-o ţină în braţele lui toată noaptea şi să se trezească cu ea în braţele lui în fiecare dimineaţă. Se gândise toată după-amiaza cum să discute cu ea despre asta în seara aceea. După ce ea l-a sărutat cu atâta pasiune şi i-a permis – ba nu, chiar i-a acceptat – gestul îndrăzneţ de a-i atinge piciorul, el aproape că nu s-a mai putut gândi la altceva toată ziua aceea.

Acum, mulţumită lui Everett Hayes şi a intrigii lui stupide, se va alege din nou la noapte doar cu gânduri care să-i ţină de cald, în timp ce se va fâţâi în patul prea îngust din dormitorul lui Neill. Travis îşi strânse degetele în jurul cănii de cafea, imaginându-şi că este gâtul lui Hayes.

„Deci, Trav…” Crockett interveni, sorbindu-şi ultima înghiţitură de cafea şi punându-şi hotărât cana pe masă – „ce-a avut de spus Hayes?”

Travis îşi desfăcu degetele încleştate din jurul cănii şi se rezemă de spătarul scaunului în timp ce scoase un oftat lung. „L-am convins s-o mai lase pe Cassandra aici o zi, două”. Ezită, încercând să găsească un mod de a mai îndulci restul informaţiilor de dragul lui Meri.

„Spune-ne tot ce s-a întâmplat, Travis”. El putu

să vadă încordare pe faţa ei, în jurul ochilor ei ivindu-se mici cute fine. Evident, ea nu dorea să audă versiunea romanţată a celor întâmplate. Voia doar să audă adevărul.

Ştiind că adevărul va fi dureros, el zise în gând o scurtă rugăciune, apoi rezumă situaţia cât mai succint posibil. „Dacă Cassandra nu se întoarce acasă în trei zile, Hayes va aduna o poteră şi va veni s-o ia cu forţa".

Meredith încercă să-şi înăbuşe un geamăt, dar Travis îl auzi. Iar sunetul îi străpunse inima. Fără să-i pese de ceea ce vor gândi fraţii lui, trase înspre el scaunul ei şi o luă de mână. Meredith îşi rezemă capul de umărul lui.

„E hotărât s-o mărite cu Mitchell?" îl întrebă Crockett, curios.

„Se pare că da. Nu s-a exprimat chiar aşa, dar de fiecare dată când îi sugeram că o astfel de căsătorie e o greşeală, el bolborosea ceva, sugerându-mi să-mi văd de treburile mele şi să nu mă amestec în ale lui".

„Travis, ea nu se poate căsători cu omul acela". Meredith îşi ridică capul şi-şi îndreptă spatele.

„Ştiu, draga mea". Travis o strânse de braţ. „Ne vom gândi noi la o soluţie".

Ea privi dincolo de el pentru o clipă, muşcându-şi uşor buza de jos. Când privirile li se încrucişară din nou, determinarea licărea în ochii ei de un albastru intens. „Mă voi duce să vorbesc cu el. îi voi da permisiunea să vândă pământul lui Mitchell, imediat. Dacă nu va mai exista zestre, nu va mai fi nici nuntă. În definitiv, Roy nu-şi doreşte decât pământul".

Crockett scutură din cap. „Nu cred că asta ajută la ceva”.

„De ce nu?” întrebă ea, aplecându-se brusc în scaun. „Roy obţine pământul, iar unchiul Everett scapă de datorii. Amândoi obţin ce-şi doresc”.

Travis bătu uşor dosul palmei ei. „Unchiul tău doreşte să-şi întărească legătura cu Mitchell, aşa încât să-şi asigure afacerea pentru anii următori. Un contract de căsătorie îl va lega mai mult decât un act de vânzare.

„Ferma trebuia să fie zestrea mea. Poate dacă angajez un avocat…” Ea se opri brusc când îl văzu pe Crockett scuturând din cap.

„Dacă pe act apare numele unchiului tău, îmi imaginez că el poate face orice doreşte cu pământul, chiar dacă acţionează împotriva ultimelor dorinţe ale tatălui tău. Dar dacă pământul era menţionat specific în acte ca fiind al tău…” El lăsă fraza neterminată, un fir de speranţă lăsând-o în suspans.

Meredith scutură din cap. „Nu, tata i-a încredinţat unchiului sarcina de a se ocupa de interesele mele pentru că eram minoră. Nimic nu este pe numele meu”.

Meredith se întristă, dar Travis o strânse la pieptul lui.

„Pur şi simplu mi-e greu să cred că unchiul Everett ar face asta.

Tata a avut mare încredere în el. Era propriul lui frate. El trebuia să administreze proprietatea în numele meu, nu s-o vândă fără ştirea mea sau să i-o dea fiicei lui. Iar Cassie… Oh, Travis”. Ea îl privi cu

ochi trişti. „Nu numai că îmi fură pământul, el îşi vinde propria fiică. Cum poate face aşa ceva? O iubeşte pe Cassie. Ştiu c-o iubeşte. Aşa că nu înţeleg nimic din toate astea”.

Travis o sărută pe frunte şi murmură ceva în părul ei. „Disperarea te face uneori să-ţi pierzi minţile. Pe el l-a împiedicat să vadă clar lucrurile. Unchiul tău trebuie că se află într-o criză financiară gravă”.

„Nu-mi pasă în ce fel de criză se află el”. Meredith îşi îndreptă spatele, lăsând un suspin să-i scape printre buze. „Ce race el este imoral!”

„Aşa e, iubita mea”. O strânse din nou la pieptul lui, dorindu-şi enorm să repare ceea ce distrusese trădarea lui Everett Hayes. „Vom găsi noi un mod prin care s-o protejăm pe Cassie. Îţi jur!”

„Deja am găsit unul”. Vocea gravă a lui Jim se auzi dinspre baie cu o clipă înainte ca el şi Cassandra să intre în bucătărie.

Travis se încruntă. Cum de nu auzise uşa din spate deschizându-se?

Cassie se repezi spre Meredith, cu braţele întinse spre ea. Zâmbetul pe care Travis îl observase în timpul primei ei vizite îşi făcuse din nou apariţia, în mod miraculos. Fără prea multă tragere de inimă, Travis dădu drumul mâinii lui Meri, eliberând-o ca ea s-o prindă pe verişoara ei de mână.

„Nu vei ghici niciodată ce plan ne-am făcut”, izbucni Cassie în timp ce se aşeză grăbită pe scaunul de lângă Meredith. „Este perfect. Şi totul a fost ideea lui Jim. El e atât de inteligent”. Cassie îi zâmbi complicelui ei peste umăr, în timp ce se aşeză şi el pe

un scaun de lângă masă.

„Şi la ce idee v-aţi gândit?” Neill îl înghionti pe Jim, vorbind pentru prima oară de la terminarea cinei.

„E planul cel mai strălucit”. Entuziasmul lui Cassie debordă înainte ca Jim s-apuce să deschidă gura ca să răspundă. Nu părea totuşi că-l deranja asta. A avea pe cineva care să vorbească în locul lui era probabil un vis ce devenea realitate.

Cassie dădu drumul mâinii lui Meredith pentru a se putea întoarce ca să-i privească pe toţi cei aşezaţi la masă. „Mai întâi, voi merge acasă peste trei zile, aşa cum a dorit tata. Voi rămâne aici la fermă, ca să-i arăt clar că sunt împotriva intrigilor lui. Şi poate că dacă noi şase ne rugăm, Domnul va socoti cu cale să-i tragă un ghiont ca să-l facă să-şi vină în fire”.

Travis sorbi o înghiţitură de cafea, sperând să-şi poată ascunde scepticismul. Everett Hayes ar avea nevoie de mai mult decât un ghiont din partea Domnului ca să-l ajute să vadă pe ce cărări greşite o apucase. O pocnitură zdravănă în cap cu una din scândurile carbonizate ale vechiului hambar ar fi fost mai potrivită.

„Apoi, marţi”, continuă Cassie, „mă voi întoarce acasă şi le voi spune pe şleau alor mei că ei nu mă pot forţa să mă mărit. Indiferent cât vor insista ei, nu mă voi răzgândi”. Cassie îşi ridică bărbia într-un mod în care Travis nu-şi putu ascunde un zâmbet. Ea arăta atât de mult cu Meri. Curajoasă şi hotărâtă.

Crockett se aplecă în faţă, peste masă, hârşâindu-şi cana de cafea pe suprafaţa din lemn a mesei, apropiind-o de pieptul lui. „Eu nu vreau acum

să-ţi spulber speranţele, dar tare mă îndoiesc că puţinul timp pe care-l ai la dispoziţie şi determinarea ta vor rezolva prea multe. Dacă tatăl tău e ferm hotărât asupra acestei căsătorii, tot ce va trebui el să facă este să găsească pe cineva s-o oficieze, iar acel cineva să fie convins să ignore protestele tale. Din nefericire, Mitchell are destui bani cât să mituiască pe orice om lipsit de scrupule”.

„Tocmai aici intră în joc iscusinţa fratelui tău”, zâmbi larg Cassandra.

Travis ridică întrebător din sprâncene înspre Jim, dar el nici nu se sinchisi să-l lămurească, faţa rămânându-i impasibilă ca întotdeauna.

„Dacă tata insistă cu căsătoria şi nu ţine cont de protestele mele, atunci ajungem în cel de-al treilea stadiu”.

„Şi care e cel de-al treilea stadiu?” întrebă Meredith când Cassandra se decise să facă o pauză pentru un efect dramatic.

Cassandra se ridică de pe scaun, cu o licărire în ochi. „Cea mai strălucită, dar şi cea mai simplă idee la care ne puteam gândi vreodată”. Ea îşi împreună mâinile sub bărbie şi se răsuci spre locul unde stătea Jim, care îşi aţintise privirea undeva între masă şi poala lui.

Maxilarul lui Travis începu să zvâcnească. Nu-şi prea dădea seama care să fi fost ideea, dar instinctul îi spunea că ceva n-o să-i placă.

„Tata nu mă poate forţa să mă mărit cu Roy dacă sunt deja căsătorită cu altcineva”.

„Jim?” fu singurul cuvânt pe care-l putu îngăima

Travis în timp ce încerca să se convingă că nu înţelesese ce voia să spună Cassie.

Fratele lui îşi ridică în sfârşit capul, sfidarea licărindu-i în ochi. „M-am oferic să fiu mirele ei dacă va avea nevoie de un soţ”.

Travis se ridică atât de brusc de pe scaun încât acesta se răsturnă la podea. „Ce anume zici c-ai făcut?”

Jim se ridică încet în picioare şi-şi încrucişă mâinile la piept. „De ce eşti aşa surprins, Trav? Pur şi simplu îţi calc pe urme”.

„Jim?” Zâmbetul Cassandrei se evaporă, iar nesiguranţa îi întunecă trăsăturile.

„Stai liniştită, Cassie”. Jim o bătu uşor pe umăr, dar rămase cu privirea aţintită spre fratele lui mai mare. „Lui Travis nu-i plac aşa de mult surprizele. Dar o să-i treacă”.

„Haide afară”, scrâşni Travis printre dinţii încleştaţi. „Acum”.

Travis ocoli masa şi se îndreptă grăbit spre hol. Braţele începură să-i tremure. Simţea nevoia să lovească ceva. Când ajunse în dreptul uşii, o deschise furios, fără a-i păsa că aceasta se trânti de perete cu atâta forţă încât se zgâlţâi din balamale.

Ce-o fi fost în mintea lui Jim? O cunoscuse pe Cassandra Hayes de doar câteva minute. Cum a ajuns el la decizia care-i va afecta tot restul vieţii doar ţinând cont de… un capriciu? Travis făcu câţiva paşi pe verandă, călcâiele cizmelor lui răsunând pe scândurile din lemn de pin. Într-un final, ieşi şi Jim.

„Nu te mai osteni să-mi faci morală”, zise Jim în

timp ce trase după el uşa. „Nu mă voi răzgândi”.

Travis se apropie de el, cu mâinile încleştate în pumni. „Gândeşte-te la ceea ce faci, Jim. Nici măcar n-o cunoşti pe fata asta.

„Ştiu suficient despre ea”.

„Şi mai exact, ce ştii? Că e frumuşică? încetează să gândeşti cu ochii şi încearcă să-ţi foloseşti creierul. Fata a fost răsfăţată toată viaţa ei. Nu ştie să stea pe un cal, nu ştie să gătească şi probabil că nici nu ştie să coasă sau să lucreze prin grădină. Ce se va întâmpla când acele zâmbete drăguţe ale ei se vor transforma în îmbufnări pentru că ei nu-i va plăcea deloc să fie soţia unui fermier? Vei merge după ea la oraş?”

„Poate că da”.

Teama se furişă în inima lui Travis la expresia întunecată de pe faţa lui Jim. Va alege el viaţa la oraş împreună cu Cassie în loc să trăiască la fermă?

Jim îşi îndreptă spatele şi-şi încleştă falca. „Meredith are un picior beteag şi obiceiul de a-şi băga nasul în treburile altora, dar cu toate astea eşti destul de dispus să-i treci cu vederea defectele. Lucrurile nu stau altfel cu Cassie. O pot învăţa eu ce are nevoie să ştie. Iar dacă va veni vremea ca ea să-şi dorească să se întoarcă la oraş, mă pot adapta şi la situaţia aceea. Sunt sigur că orăşelul Palestine va avea nevoie de un nou atelier de tâmplărie”.

Travis simţi că i se taie răsuflarea şi că inima îi bate cu putere în piept.

Îşi aduse aminte de cuvintele lui Meredith, care l-a străpuns adânc în inimă. „*Cât timp crezi că ceilalţi*

se vor mulţumi să trăiască aici în *umbra tai*".

Vor pleca ei până la urmă? Cu toţii?

„Căsătoria este pentru tot restul vieţii, Jim". Travis îşi rezemă braţul de tocul uşii, părând că are nevoie să se sprijine de ceva. „Nu poţi sari într-o căsnicie mânat de un impuls galant".

„Aşa cum ai făcut tu?"

„La mine e altceva", îl repezi Travis. „Eu am ştiut că o în..." *Că o iubea*. Şocul acelui gând îi dădu ameţeli. Se depărtă de uşă şi se îndreptă clătinându-se spre balustrada verandei. Strânse balustrada cu ambele palme, îndoindu-şi coatele şi pregătindu-se emoţional pentru adevărul ce-l învăluise brusc.

El o iubea. De la bun început a iubit-o. Tocmai de aceea n-a protestat când Everett Hayes a cerut o căsătorie. Tocmai de-aceea a măsluit el sorţii. Nu s-a căsătorit cu Meri ca să-i salveze reputaţia sau dintr-un act de mărinimie. Nimic atât de altruist. El o dorea pentru sine. Avea nevoie de ea.

Cumva, înăuntrul lui ştia că îi fusese sortită, iar el şi-a pus toată priceperea în a face tot ce i-a stat în putinţă ca s-o păstreze în viaţa lui.

Jim se apropie de el. „Ascultă, Trav. Doar în ultimă instanţă apelăm la strategia asta. Niciunul dintre noi n-are de gând să se grăbească în vreun fel. Poate că mă simt atras de fata asta, dar dacă mă însor cu ea, aş vrea să se simtă confortabil în preajma mea încât să nu fiu nevoit să mă înghesui cu vreunul din fraţii mei într-un pat improvizat până când ea se va adapta la situaţie".

„Hei!” Cu pumnii încleştaţi, Travis se răsuci ca să-l privească în ochi pe fratele lui. Dar zâmbetul pe jumătate ştrengăresc de pe faţa lui Jim îl făcu să-i treacă supărarea. Până la urmă, îi trase un ghiont cu pumnul în braţ, dar nu prea tare. „Da, bine, voi asculta de sfatul tău când vei avea ceva experienţă ca soţ. Până atunci, păstrează-ţi părerile pentru tine”.

Şi Jim îi răspunse printr-un ghiont cu pumnul, iar Travis zâmbi, clătinându-se uşor. Dintr-odată, problemele lor nu mai păreau atât de grave.

„Deci, ai fi în stare s-o faci, dacă se va ajunge până acolo?”, întrebă Travis.

Jim ridică dintr-o sprânceană. „Ce? Să mă însor cu Cassie?”

„Nu asta. Altceva: De bunăvoie şi nesilit de nimeni, să te legi de mâini şi de picioare cu o pereche de socri ca Everett şi Noreen Hayes?”

Jim mârâi şi se repezi spre Travis, dar Travis făcu un pas într-o parte, ferindu-se de „atacul” fratelui său, izbucni apoi într-un hohot de râs zgomotos.

Poate că, la urma urmei, nu va fi nevoie să se îngrijoreze că Jim se va muta la oraş.

D

ornică să rămână singură cu Cassie, Meredith o zori pe verişoara ei spre dormitor imediat ce terminară de spălat vasele. Bărbaţii acceptară destul de uşor scuza ei că este obosită. Numai Dumnezeu ştia că stresul emoţional pe care-l îndură seră ele în ultimele câteva ore le-ar fi epuizat şi pe cele mai puternice dintre femei. Dar, în realitate, somnul era ultimul lucru la care se gândea ea.

„O să aibă nevoie Travis să intre ca să-şi ia haine de schimb?”, întrebă Cassie în timp ce-şi aşeză pe pat mica geantă. „Pot aştepta să mă dezbrac până când vine să-şi ia lucrurile”.

„Şi-a pus deja nişte haine deoparte. Nu-ţi face griji în privinţa lui”. Meredith se îmbujoră stânjenită de direcţia în care se îndreptase conversaţia. Dar reuşi să schimbe degrabă subiectul discuţiei. „Simte-te ca acasă. Va fi ca pe vremuri, doar noi două, cuibărite sub pături şi povestind ce s-a mai întâmplat. Crede-mă, abia aştept să aud tot despre cum tu şi Jim aţi pus la cale planul acela. Eşti cu adevărat pregătită să te măriţi cu el?”

Cassie se opri din despachetat, iar mâna în care ţinea peria de păr pe care o scosese din geanta ei începu să-i tremure uşor. „Da, sunt”.

„Chiar dacă abia îl cunoşti?” Meredith se apropie de verişoara ei şi începu să-i scoată agrafele din păr.

„Când tu ai fost nevoită să alegi între Roy Mitchell şi Travis, ai ales un Archer. Şi eu fac la fel acum. Nu regreţi că te-ai căsătorit cu Travis, nu-i aşa?”

Meredith luă peria din mâna lui Cassie şi începu să-i pieptene buclele blonde. „Nu regret. Nici măcar o clipă. Dar eu am fost îndrăgostită de el în toţi aceşti ani. Pentru tine va fi diferit. Jim e un băiat bun, dar este doar un străin pentru tine. Cum ştii că te potriveşti cu el?”

„M-a sărutat”, îi şopti Cassie.

Meredith se opri brusc din periat, şocul mărturisirii lui Cassie izbind-o cu forţa copitei lui

Samson. Lăsă să-i cadă peria de păr pe pat şi o prinse de umeri pe Cassie. Încet, o întoarse pe verişoara sa ca să se uite în ochii ei. „Te-a sărutat?”

Tăcutul, indiferentul Jim?

„Mm-hmm”. Cassie dădu din cap, faţa ei îmbujorată strălucind de fericire. „Şi n-a fost un mic sărut pe obraz, aşa cum obişnuiau să facă pretendenţii mei de dinainte. A fost un sărut prelung şi… minunat”.

Oftatul pe care-l scoase Cassie conţinea în el tot dramatismul celei dintâi iubiri a unei tinere. Meredith nu se putu abţine să nu zâmbească. La urma urmei, simţise şi ea exact la fel în privinţa lui Travis, doar că dorinţa ei depăşise primele stadii ale atracţiei cu mai multe săptămâni în urmă. Dragostea ei pentru Travis devenise şi mai puternică până în punctul în care ea nu-şi putea imagina viaţa fără el.

Meredith clipi din ochi. Când se transformase oare romantismul ei din anii adolescenţei în această nevoie atât de adâncă a sufletului ei? Ea numise îndrăgosteala ei de-atunci *dragoste*, dar când îşi cercetă acum inima, nimic de acolo nu semăna cu simţămintele acelea adolescentine. Totul era plin de semnificaţie şi atât de profund – de parcă ceea ce fusese înainte era doar schiţa iniţială a unui artist, lipsită de orice detaliu şi culoare, dar în timpul ultimelor câteva săptămâni, acelaşi artist pictase pânza inimii ei cu măiestrite şi rafinate tuşe de culoare, creând o impresionantă lucrare ce-o lăsase fără cuvinte.

„Crezi că-i indecent din partea mea să sper că tata *nu se va* răzgândi în privinţa lui Roy?” Cassie

întrebă cu voce şoptită, făcând-o pe Meredith să se gândească din nou la chestiunea pe care o discutau. „Pentru ca Jim să aibă un pretext de a se căsători cu mine? E-adevărat c-aş prefera să mă curteze ca să avem timp să ne cunoaştem, dar o parte din mine se teme că, dacă nu ne vom grăbi, el va rămâne aici la fermă şi va uita complet de mine. Ştii doar că Archerii nu se dau în vânt după oraş”.

Meredith o bătu uşor pe braţ şi-o apuca de mână ca s-o liniştească. „Archerii sunt bărbaţi onorabili, Cass. Dacă Jim te-a sărutat în modul în care spui c-a făcut-o, ultimul lucru de care să te temi ar fi ca el să te uite”. Meredith o întoarse uşor pe verişoara ei până când cele două se putură privi ochi în ochi, apoi ea ridică de pe pat peria de păr şi continuă să pieptene părul lung şi blond al acesteia. „În plus, Archerii nu sunt atât de singuratici pe cât par. Pur şi simplu, ei s-au izolat atât de multă vreme încât a devenit un obicei. Nu-mi imaginez că Jim ar lăsa s-ar împiedica de un lucru mărunt, cum ar fi traversarea unui orăşel, atunci când va vrea să vină să te vadă. E prea îndrăgostit”.

Cassic îşi plecă uşor capul într-o parte. „Eşti sigură?”

„Da”. Meredith zâmbi şi o prinse uşor de bărbie. „Întrebarea este: Tu eşti îndrăgostită de el? Ai fi vrut să te măriţi cu el dacă n-ar fi apărut situaţia cu Roy şi tatăl tău?”

Meredith aştepta un răspuns afirmativ rapid. Cassie nu era cunoscută ca având o natură prea gânditoare. Însă tăcerea se aşternu între ele.

Meredith puse peria de păr deoparte şi începu să împletească o cosiţă până la jumătate, înainte ca verişoara ei să răspundă, într-un final.

„Mă simt în siguranţă şi preţuită când sunt cu el. Azi m-a ţinut în braţe când am plâns şi niciodată nu mi-a spus să tac. În atelierul lui de tâmplărie, mi-a jurat că mă va proteja de Roy şi chiar de tatăl meu, dacă se va ajunge până acolo. Iar când el mă priveşte…" Ea se întoarse spre Meredith şi o privi cu ochi duioşi şi uşor înlăcrimaţi.

Meredith legă cosiţa de păr cu o panglică, iar cele două se aşezară pe marginea patului.

„Când mă priveşte, Meri, mă face să mă simt ca cea mai frumoasă femeie din lume, de parcă ar putea să mă privească îndelung fără a se plictisi o clipă de chipul meu. De parcă el ar vedea nu doar cine sunt eu, dar şi cine pot deveni eu. Iar când eu îl privesc, nu doar că văd un pretendent chipeş care-mi face inima mea să tresalte, dar văd şi un bărbat puternic, pe care mă pot bizui, indiferent de cât de grea poate deveni viaţa. Un bărbat care vrea mai mult decât un ornament drăguţ pe care să-l atârne de braţul lui. Un bărbat care-şi doreşte o parteneră de viaţă".

Cassie îşi plecă capul şi netezi o cută pe care o făcuse rochia ei. „Pare prea curând să numesc dragoste ceea ce simt eu acum, dar indiferent ce este, pot spune că e cel mai puternic sentiment pe care l-am simţit vreodată pentru oricare alt băiat de care am fost îndrăgostită". Ea îşi muşcă uşor buza, apoi într-un sfârşit îşi ridică bărbia. *Ji* ceva puternic între noi, Meri. Ceva ce promite să reziste în timp. M-ai întrebat

dacă m-aş mai mărita cu el în cazul în care n-aş fi în situaţia aceasta nebunească? Da. Cred că m-aş mărita”.

Lacrimi se adunară în colţul ochilor lui Meredith. „Atunci, asta e tot ce contează”. O strânse la pieptul ei pe Cassie.

Te rog s-o călăuzeşti în această privinţă. *Doamne*. *Lucrează spre slava Ta* şi *spre binele ei*.

Desprinzându-se din îmbrăţişare, Meredith se ridică în picioare şi începu să-şi scoată acele de păr în timp ce se îndreptă spre măsuţa de toaletă. „Ştii ce înseamnă asta, desigur”, zise ea, încrucişându-şi privirea cu privirea lui Cassie din oglindă.

„Ce?” Cassie se ridică în picioare şi începu să-şi desfacă nasturii de la rochie.

„Că vom deveni în sfârşit surori”.

Cassie scoase un mic ţipăt de bucurie, iar Meredith abia avu timp să se întoarcă înainte să se trezească cu o îmbrăţişare exaltată din partea verişoarei ei.

Încercările care le stăteau în faţă păreau a fi date uitării în timp ce cele două verişoare chicotiră şi flecăriră ca două eleve adolescente.

Dar după ce se îmbrăcară în cămăşi de noapte şi se băgară sub pături, problemele de zi cu zi se furişară din nou în inimile lor. Cel puţin, în inima lui Meredith.

Ghemuită pe partea ei de pat, Meredith privi în gol, gândindu-se la Travis. Îşi imaginase că el va fi prima persoană cu care ea îşi va împărţi patul. Nicidecum cu Cassie. Ascunzându-şi faţa în pernă ca

să-şi înăbuşe un oftat, Meredith îşi închise ochii şi aşteptă ca somnul s-o facă să uite de dezamăgire. Dar somnul nu mai venea.

Frustrată, se întoarse pe spate, având grijă să nu dea din braţe. Atunci când Cassie se trase mai la marginea patului ei, de parcă ar fi vrut să facă mai mult loc în pat pentru Meredith, îndemnul de a se confesa verişoarei ei deveni prea puternic pentru a-l mai ignora.

„Ai adormit, Cass?” o întrebă ea în şoaptă, promiţându-şi că, dacă verişoara ei nu-i va răspunde, nu va mai insista şi va încerca să adoarmă şi ea.

„Nu”.

Auzindu-i răspunsul, se simţi uşurată – dar apoi deveni uşor agitată.

„Hmm… Te pot întreba ceva?”

„Îhî”, se auzi răspunsul somnoros.

Cassie nu se întoarse spre ea, iar Meredith se relaxă un pic. Holbându-se la tavanul întunecat îi fu mai uşor să verbalizeze temerile ei tainice.

„Când noi vorbeam mai devreme, spuneai că, dacă ai fi avut ocazia să alegi, ai fi preferat ca Jim să te curteze normal, ca voi doi să vă puteţi cunoaşte mai bine. Dacă ar fi să te căsătoreşti mâine, ai mai dori încă acea curtare? Mă refeream, înainte ca voi doi… ştii tu…” Îmbujorându-se la faţă, Meredith îşi închise ochii, stânjenită şi ruşinată.

„Nu sunt sigură”, zise Cassie, auzindu-se parcă mai vioaie decât înainte. „Mi-a făcut plăcere când m-a sărutat, aşa că sunt destul de sigură că îmi vor plăcea

şi alte aspecte… ştii tu, ale vieţii conjugale, dar îmi imaginez c-ar fi mai uşor dacă nu ne-am simţi atât de mult ca nişte străini”. Ea tăcu câteva clipe, apoi încercă să-şi dreagă vocea. Când începu să vorbească, şoapta ei era atât de înceată încât Meredith îţi concentră atenţia ca să audă cuvintele ei. „Cum s-a întâmplat cu tine şi cu Travis?”

Meredith îşi stăpâni cu greu un geamăt. „Nu-ţi pot spune asta, Cass”.

„Oh, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te întreb asta. Pur şi simplu, nu ştiu la ce să mă aştept, iar mama sigur nu-mi va spune nimic. Nici nu sunt sigură c-aş avea încredere în sfaturile ei”. Cassie simţi un nod în gât în timp ce încerca să-şi ascundă durerea. „M-am gândit doar că, de vreme ce tu şi Travis aţi fost aproape în aceeaşi situaţie când v-aţi căsătorit, tu mi-ai putea da nişte sfaturi, dar, desigur, chestia aceasta este mult prea personală. N-ar fi trebuit…”

„Încetează, Cassie”. Meredith se răsuci spre verişoara ei şi-i atinse braţul cu mâna. „Să nu înţelegi că n-aş vrea să-ţi răspund la întrebare. Aş vrea din tot sufletul să pot face asta”.

„Ce să poţi face?” Cassie se întoarse cu faţa spre Meredith. „La ce te referi?”

Meredith îşi muşcă uşor buza în timp ce-şi făcu curaj. „Travis doarme într-un pat în camera lui Neill”.

„Oh, Meri”. Era prea întuneric să vadă, dar se auzea ca şi cum Cassie începuse să scâncească. „Ştiu cât de mult îl iubeşti. E îngrozitor. Aproape că mă bate gândul să intru în camera aceea ca să-l iau la rost şi să-l trag jos din patul acela. De ce se poartă aşa de

crud cu tine?”

Un chicot scăpă printre buzele lui Meredith în timp ce Cassie deveni dintr-o fetişcană somnoroasă o confidentă plină de compasiune, iar în final un înger răzbunător… şi toate astea doar într-un singur minut.

„De ce râzi?”

„De tine, râd”. Meredith zâmbi în întuneric. „Travis nu m-a respins”. Deşi era mai greu de crezut acel lucru când ea stătea singură în patul acela mare, doar cu o pernă pe care s-o ţină în braţe. „El încearcă să se poarte ca un gentleman. Să mă curteze

A A OJ

mai întâi.

„Deci, te-a sărutat?”

„Da”. Meredith apăsă cu palma peste stomac în timp ce-şi aminti sărutul de lângă iaz, care i-a făcut inima să-i stea în loc.

„Mai mult decât o dată?”

O senzaţie de căldură îi străbătu mijlocul în timp ce ea se gândea la sărutul pe care i-l dăduse el în după-amiaza aceea. „Da”.

Cassie se ridică în şezut cu o secundă înainte ca perna ei să aterizeze direct pe faţa lui Meredith. „Aud oftatul acela visător, năucitor, în vocea ta, Meredith Archer”.

Meredith apucă perna şi, zâmbind triumfătoare, i-o aruncă lui Cassie drept în faţă. „Dar nu atât de tare pe cât s-a auzit oftatul tău când mi-ai povestit despre Jim”.

„Dar eu n-am visat la Jim jumătate din viaţa mea aşa cum ai făcut tu cu Travis. Te-ai săturat de

cavalerism, nu-i aşa?”

„Da”. Nu-i venea să creadă că tocmai recunoscuse lucrul acela cu voce tare. Deşi, ce-i drept, era posibil ca nici Cassie să nu fi auzit-o, atât de slabă fusese şoapta ei.

Dar Cassie auzise, căci o prinse pe Meredith de mână. „Marţi, când Jim mă va duce înapoi în Palestine, cred c-ar trebui să mergi la Travis şi să-i spui că eşti pregătită să-i fie soţie”.

„Să-i spun asta, pur şi simplu?” Meredith îşi trase mâna din strângerea lui Cassie şi o duse la gulerul cămăşii ei de noapte, de parcă ar fi încercat să-şi protejeze castitatea. „N-aş putea face asta. M-aş simţi foarte stânjenită. E necuviincios ca o doamnă să vorbească astfel de lucruri. Cine ştie ce-ar gândi Travis despre mine!

„Ba mie mi se pare că el s-ar bucura să ştie că doreşti să deveniţi cu adevărat soţ şi soţie”. Răspunsul sec al lui Cassie o făcu pe Meredith să bată în retragere.

Părea atât de simplu. Dar dacă ea îşi va exprima clar sentimentele, iar Travis tot nu va veni? Ea n-ar suporta asta. Respingerea ar fi atunci cât se poate de dureroasă.

Cearşaful foşni în timp ce Cassie se aşeză din nou pe pat. „Ai vreo prietenă căsătorită căreia îi poţi cere un sfat? Pentru că eu n-am nici pic de experienţă în astfel de lucruri, ar fi înţelept să cauţi o altă opinie”.

Myra îi yeni imediat în minte. „Cred că ştiu pe cineva”, mărturisi Meredith. În mintea ei începuseră

deja să se contureze câteva idei despre cum să-l convingă pe soţul ei s-o lase să plece de la fermă într-o zi de marţi. „Este soţia bărbatului pe care Travis l-a angajat ca să-l ajute la repararea hambarului. Ei sunt căsătoriţi de probabil douăzeci şi cinci de ani, iar ea şi Moses par devotaţi unul altuia chiar şi după atâta timp. Aş putea s-o întreb pe ea”.

„Bine”, zise Cassie, căscând. „Aşa să faci”.

În timp ce Cassie adormi, mintea lui Meredith continuă să se învârtă în cerc. Inima îi spunea că sosise momentul să ia măsuri. Dar *care* măsură era cea corectă?

Z

lua de marţi începu mohorâtă şi sumbră. Simţind rafalele puternice ale vântului ce bătea dinspre nord, Meredith tremură sub pelerina ei când ieşi din casă. Crockett scoase şaua din hambar în timp ce Jim o acoperi pe Cassie cu unul din vechile lui paltoane. Haina aproape c-o acoperise cu totul, dar căldura pe care i-o oferea avea să ne o binecuvântare în lunga călătorie spre oraş.

Când Jim se întoarse pentru a lega două desagi în spatele şeii, Cassie îşi vârî nasul sub gulerul hainei, iar Meredith îşi imagină că ea adulmeca mirosul lui.

Meredith se apropie de Travis şi-şi trecu palma peste mâneca hainei lui ca să-i dea de ştire că se află acolo, fără a-l întrerupe, în timp ce el îi dădea sfaturi lui Neill cum să urmărească potecile prin pădure. Când degetele ei atinseră dosul mâinii lui, ea se gândi să-şi tragă repede mâna, dar el îşi răsuci încheietura mâinii şi-i lipi palma de a ei. Îşi împreună degetele cu

ale ei şi o trase uşor înspre el printr-un gest atât de natural, încât păru ca un dans bine exersat în locul unei improvizaţii spontane.

Meredith îşi rezemă capul de umărul lui Travis şi-şi aţinti privirea spre pământ, nedorind să vadă reacţia lui Neill la manifestarea de posesivitate a fratelui său.

Posesivitate. Gândul o impresionă pe Meredith şi o înfiorare plăcută porni din stomacul ei, urcând până în inima ei. Travis se comporta posesiv, nu-i aşa? Dar izvora purtarea lui dintr-o afecţiune din ce în ce mai mare faţă de ea sau era pur şi simplu o expresie a naturii lui protectoare?

Ce n-ar da să se bazeze acum pe ceva mai concret? Căci ea se temea să se încreadă în intuiţia ei. Poate că Roy a ieşit cu ea o dată sau de două ori, dar ea n-a avut niciodată un curtezan în adevăratul sens al cuvântului. Cum ar putea înţelege ea modul în care lucrează mintea unui bărbat? Iar acum, singura ei confidentă pleca. Trebuia s-o vadă neapărat pe Myra astăzi. Nu mai putea aştepta până sâmbătă. Incertitudinea o înnebunea.

„Eşti foarte tăcuta, îi şopti Travis la ureche. „Eşti îngrijorată din cauza lui Cassie?”

Meredith îşi ridică capul de pe umărul lui, surprinsă să vadă că Neill încălecase deja şi că dădea să iasă din curte pentru a se îndrepta spre cireada de vite. Ea nici nu-l observase că plecase de lângă ei. Trezindu-se din avalanşa de gânduri ce puseseră stăpânire pe ea, Meredith îşi îndreptă atenţia spre soţul ei.

„I-ai spus lui Jim că trebuie să meargă încet, nu-i aşa? Cassie nu se simte prea confortabil călare”.

„Va avea el grijă de ea”. Travis îşi frecă buricul degetului mare de palma ei, dar ea simţi o tensiune ciudată.

Meredith se uită spre faţa soţului ei în timp ce el se întoarse ca să urmărească pregătirile finale de călătorie ale fratelui său. Un muşchi zvâcni în maxilarul lui şi dintr-odată îi veni în minte un

*

gând. „Pari îngrijorat în privinţa lui Jim”.

Travis o strânse de mână. Nu zise nimic câteva secunde, apoi îşi plecă capul şi vorbi cu voce scăzută. „Niciunul dintre noi n-a plecat de la fermă de când a murit tata”.

„Cu excepţia ta”, îi reaminti blând Meredith.

Într-un final, o privi în ochi. Un mic zâmbet îi curbă buzele. „Doar pentru o intrusă micuţă şi frumuşică”.

Meredith simţi o căldură în piept. Îl prinse de braţ şi-l lipi strâns de trupul ei. Fusese atât de frământată de propriile ei griji încât nici nu se gândise la ce însemna ziua aceea pentru soţul ei.

„Sunt mândră de ţine, Travis”.

Ochii lui se măriră un pic la auzul vorbelor ei.

„Da, sunt mândră”, îi confirmă ea. „Nu-ţi este uşor să-l vezi pe Jim plecând, dar n-ai încercat nicio clipă să-l convingi să renunţe”. O pală de vânt rece o izbi în faţă, aruncându-i în ochi şuviţe din părul ei.

El îi mângâie marginea obrazului, adunându-i în spatele urechii şuviţele de păr răzleţite. „Tu eşti cea

care mi-a dat curaj, Meri”. Travis tăcu din nou, iar Meredith pur şi simplu se aplecă spre el, bucurându-se de apropierea intimă dintre ei. Totuşi, în loc ca el să se relaxeze aşa cum aştepta ea, Travis se crispa. Meredith îşi ridică capul.

„Tata a murit pentru că eu am plecat de la fermă”. Afirmaţia dezolantă rămase suspendată în aer între ei, ca aburul răsuflării lor. „Trebuia să fiu acasă ca să am grijă de fraţii mei, dar am plecat. Am fugit pe furiş ca să mă întâlnesc cu nişte băieţi lângă râu. Nici acum nu-mi amintesc de ce-am făcut-o. Tot ce ştiu este c-a început o furtună grozavă, iar tata a plecat să mă caute. Un tunet i-a speriat calul şi el a fost trântit la pământ. Mai târziu în noaptea aceea a murit”.

Meredith se agăţă de braţul lui Travis, clipind din ochi pentru a-şi alunga lacrimile care-i înceţoşau privirea. Ea dorea să plângă pentru tânărul ce veghease la căpătâiul tatălui său, căci băiatul purtase inutil povara atât de grea a vinovăţiei.

Tată, da-mi cuvinte ca să-i uşurez povara.

„A murit pentru c-a căzut de pe cal, Travis. Nu pentru că tu fugisei de la fermă ca să te joci cu alţi copii”.

Soţul ei încercă să-i dea drumul la mână, dar ea nu-l lăsă. „Dar n-ar fi căzut de pe calul acela dacă eu l-aş fi ascultat”.

„A fost un accident, Travis. Un accident tragic. Unul de care nu eşti mai responsabil decât sunt eu responsabilă de boala care i-a lovit pe părinţii mei”.

„Nu-i acelaşi lucru”.

„Nu?” întrebă ea continuând să-l ţină de mână.

„De ce nu? Şi eu nu mi-am ascultat părinţii de multe ori. Poate că moartea lor a fost o pedeapsă şi pentru mine”.

„E ridicol ce spui”. Travis îşi ridică pălăria şi-şi frecă fruntea.

„Da, aşa este”. Meredith se ridică în vârful picioarelor şi-l sărută tandru pe obrazul ars de soare. „Dumnezeu te-a iertat demult, Travis. Şi tatăl tău, presupun. A venit acum timpul să te ierţi pe tine însuţi”.

Privirile li se întâlniră, iar el o înlânţui cu braţele în jurul mijlocului ei. îmbrăţişarea lui fu atât de puternică încât ea nu-şi mai dorea decât să se contopească pur şi simplu cu el. Travis îşi înclină capul. Privirea i se mută spre buzele ei.

Meredith îşi ridică faţa spre Travis, plină de dragoste faţă de el.

Tocmai atunci Crockett îi aduse lui Travis calul. Tuşi ca să-şi dreagă glasul. „L-ai trimis deja pe Neill spre păşunea din nord?” întrebă el candid... vrând să dea impresia că nu nimerise în momentul cel mai nepotrivit. Dar afurisitul de Crockett ştia exact ce moment întrerupea şi nu arăta deloc vreun semn de remuşcare.

Travis îşi drese glasul şi se depărtă uşor de Meredith. Îşi potrivi pălăria pe cap, trăgând-o uşor pe frunte. „Plănuiesc să merg după el în câteva clipe”, zise el cu o voce încurcată. „N-am ştiut că tu şi Moses aveţi nevoie de mine la hambar. Odată ce terminaţi acoperişul, tot ce mai aveţi de făcut este să căraţi înăuntru fânul şi să adăugaţi în grajd acele două boxe

despre care am vorbit”.

„Mi-am dat singur seama”. Crockett îi întinse lui Travis hăţurile lui Bexar, apoi urcă pe calul lui. „Îl voi însoţi pe Jim până la poartă şi-l voi aştepta acolo pe Moses. El şi Josiah trebuie să apară dintr-o clipă în alta”.

Menţionarea numelui lui Jim îi aduse din nou aminte lui Meredith de verişoara ei. Ele îşi luaseră deja rămas bun în casă, dar Meredith vru să-i mai spună un ultim cuvânt de despărţire, în timp ce Jim o ajuta pe Cassie să urce în şa, Meredith se apropie încet.

Văzând-o, Jim dădu o dată din cap şi făcu un pas în spate, permiţându-le să aibă câteva clipe de intimitate.

„O să-mi fie dor de tine”. Meredith îşi ridică mâna, iar Cassie o prinse de mână, degetele ei înmănuşate încleştându-se în jurul degetelor lui Meredith.

Lacrimi alunecară din ochii lui Cassie, iar bărbia ei începu să tremure uşor, însă ea reuşi până la urmă să-şi ţină în frâu emoţiile. Mândră de ea, Meredith îşi ridică şi cealaltă mână şi cuprinse palma lui Cassie între palmele ei. Era un lucru să pui la cale un plan când vrei să ieşi cu bine dintr-o ameninţare. Dar un lucru cu totul diferit era să mergi ca să dai piept cu ameninţarea aceea. Micuţa ei Cassie făcea exact acest lucru.

„Indiferent ce se va întâmpla, Dumnezeu ne va ajuta”. Meredith accentuă cuvintele acelea strângând-o de mână pe Cassie. „Ai încredere în El, Cass.

Bizuieşte-te pe puterea Lui”.

„Aşa voi face”. Vocea ei tremură, dar când se trase din strânsoarea mâinilor lui Meredith, ea rămase dreaptă pe căluţul închiriat şi chiar găsi puterea de a zâmbi timid.

Când Jim îi mână calul în josul potecii, Travis veni în spatele lui Meredith şi-şi puse braţul pe umărul ei. Fără să spună o vorbă, doar o îmbrăţişa la pieptul lui. Meredith îşi sprijini apoi capul de pieptul lui. În timp ce-o urmărea pe Cassie cum se pierde printre copacii din zare, Meredith se lăsă în braţele lui Travis, consolată de puternica lui prezenţă.

„Îţi mulţumesc c-ai rămas cu mine în dimineaţa aceasta”.

„» » »

murmură ea îndată ce Cassandra dispăru complet în zare. „Mi-ar fi fost mult mai greu să-mi iau rămas bun singură”.

El o strânse şi mai tare în braţe, iar ea simţi apăsarea tandră a buzelor lui pe creştetul capului ei în timp ce el îi sărută părul. Meredith îşi închise strâns ochii.

„Travis?”

„Da?”

Ea se întoarse ca să-l privească în ochi, iar braţele lui slăbiră strânsoarea ca să-i permită mişcarea. Imediat, ea simţi lipsa căldurii lui. „Ai ceva împotrivă dacă m-aş duce călare la Beaver Valley ca să stau puţin de vorbă cu Myra în după-amiaza asta? Nu voi fi plecată prea mult timp. Promit. Pur şi simplu… simt nevoia de a sta în compania unei femei. Cred că

asta mă va ajuta să mă adaptez la plecarea lui Cassie şi-mi va da ocazia să vorbesc cu ea şi despre altceva decât lecţiile de la şcoală”.

Ca de exemplu, despre soţi.

Travis rămase cu privirea aţintită spre cer. „Nu-mi place vremea de astăzi. Poate deveni urâtă, dacă temperatura continuă să scadă”.

„Sau ar putea fi însorit până la amiază. Nu eşti niciodată sigur de vremea din Texas”.

El îşi aşează din nou pălăria pe cap şi răsuflă liniştit. „E atât de important să stai de vorbă cu doamna Jackson?”

Nu, dar faptul de a avea o căsnicie plină de intimitate şi dragoste era atât de important pentru ea. Şi pentru că discuţia cu Myra era cea mai bună ocazie ca ea să-şi dea seama ce-ar trebui făcut… „Da. Cred într-adevăr că mă va ajuta”.

„Foarte bine, atunci”, mormăi el de parcă ar fi preferat ca ea să dea un alt răspuns. „Dar numai dacă nu va ploua. Ploaia se poate transforma imediat în lapoviţă într-o zi ca asta, iar gheaţa ar face drumurile nesigure. „Îmi promiţi?”

Meredith dădu din cap, uşor îngrijorată.

Niciodată nu se grăbise atât de tare ca să-şi termine treburile de dimineaţă. Până acum, vremea nu dăduse semne de schimbare, dar norii aruncau o umbră cenuşie ameninţătoare. Dacă nu va pleca repede, poate că nu va mai putea pleca deloc. Meredith îşi vârî mâinile în mănuşile de lână şi-şi înfăşură capul cu o eşarfă asortată, pentru a-şi proteja obrajii şi urechile de vântul tăios care sufla dinspre

nord. Îşi acoperi şi umbrii cu pelerina ei. Drumul calare nu va fi lung, dar ea va merge cu vântul în faţă o bună bucată. Însă drumul de întoarcere va fi mai uşor.

Pentru că-i spusese lui Crockett despre planurile ei când le dusese sandvişurile în hambar cu câteva minute în urmă, n-a fost surprinsă s-o vadă pe iapa ei Ginger înşeuată şi gata de drum, priponită la capătul verandei. Cu nerăbdarea ce-i pusese inima pe jar, Meredith coborî treptele şi o dezlegă pe Ginger de stâlpul verandei.

„Vrei să te ajut să te urci pe iapă?” Crockett apăru de după colţ de parcă o aşteptase.

Apariţia lui bruscă o uimi, dar Meredith reuşi să-şi salute cumnatul cu un zâmbet. „Mulţumesc”. Ea îşi potrivi piciorul în scăriţă şi în câteva clipe ajunse în spatele lui Ginger. „Mă voi întoarce la timp ca să pregătesc cina”.

„Dacă aş fi în locul tău, m-aş întoarce cu mult mai repede”. Crockett ezită înainte să-i întindă hăţurile. „Cred că va veni o furtună. Asigură-te că nu te va prinde pe drum”.

„Bine, voi avea grijă”, îl asigură ea.

Iar Meredith avu mare grijă. O ţinu pe Ginger într-un uşor galop pe drum şi nu urmă scurtătura peste Pârâul Castorului. Se opri la prăvălia lui Seth Winston, dar numai pentru a-i lăsa bătrânului arţăgos o duzină din fursecurile cu ovăz pe care ea şi Cassie le copseseră cu o zi înainte. Poate că el câştigase prima lor dispută, dar ea era hotărâtă să câştige războiul.

„Încerci să mă otrăveşti, femeie?” bombăni

Winston în timp ce se chinuia să desfacă nodul de la pacheţelul cu fursecuri.

„Nuu, vreau doar să te îndulcesc puţin”.

„Afurisite-s femeile astea, totdeauna se gândesc că trebuie să schimbe un bărbat. Nişte fiinţe diabolice, nu alta. Un bărbat ar trăi mai bine cu un catâr decât cu o nevastă”.

Meredith rămase impasibilă la insultele bătrânului, ştiind că n-avea timp să-i facă jocul şi-i ură negustorului o zi bună.

Adunându-şi toate puterile ca să dea piept cu frigul de-afară, deschise uşa prăvăliei, apoi o trânti uşor în urma ei. Uşa nu se trânti însă, aşa că întinse mâna spre ea, dar se trezi nas în nas cu Seth Winston. Ţâfnosul bătrân era practic în spatele ei.

Meredith îi zâmbi scurt, se răsuci pe călcâie şi se grăbi în stradă ca s-o dezlege pe Ginger.

„Am fost mereu convins că tinerii Archer sunt prea deştepţi ca să lase o femeie să-i ţină în frâu”, strigă Winston în urma ei.

„Îmi imaginez că asta dovedeşte superioritatea caracterului meu de femeie asupra genului bărbătesc”, îi replică Meredith, nemaiputând să-şi ţină gura.

„Ce vrei să spui?”

Meredith nu-i răspunse până când nu urcă în şa. „Noi femeile nu doar că suntem mai deştepte, dar ştim să facem şi noduri bune”.

Zicând acestea, ea o întoarse pe Ginger şi-şi înfipse uşor călcâiele în coapsele iepei. Ar fi putut jura c-a auzit râsete înfundate în urma ei, dar lucrul acela

era cu neputinţă. Trebuie să fi fost vântul.

Pentru că Myra preda la şcoala oamenilor liberi doar dimineaţa în cursul săptămânii, Meredith trecu grăbită pe lângă şcoală şi se îndreptă spre micuţa cabană din lemn de pin, situată ia un sfert de milă în spatele şcolii.

„Domnişoară Meri? Dumneavoastră sunteţi?” Joshua strigă din spatele magaziei de lemne, unde despica nişte buşteni. „E totul în regulă cu tata?”

„Da. El şi Josiah îl ajutau pe Crockett să care nişte fân în hambar când am plecat de-acasă. Voiam doar să stau de vorbă cu mama ta. E-acasă?”

„Da, domnişoară”. El îşi sprijini securea de buturuga de despicat lemne şi-şi frecă palmele de pantaloni. „Mergeţi înăuntru. Am eu grijă de calul dumneavoastră”.

Meredith îi zâmbi tânărului în timp ce descălecă. „Îţi mulţumesc”.

Până să ajungă să intre înăuntru, totuşi, zâmbetul ei se transformă într-o grimasă nervoasă. Ezitările dădeau târcoale minţii ei, creându-i o stare de disconfort în stomac. Căsătoria era o chestiune foarte personală şi extrem de intimă. Poate că o discuţie cu Myra despre preocupările ei legate de relaţia cu Travis nu era o idee prea bună.

Dar cum altfel putea şti ea ce să facă?

Un verset din cartea lui Tit îi veni în minte în momentul acela de panică. Un verset despre femeile mai în vârstă învăţându-le pe femeile mai tinere cum să-şi iubească bărbaţii. Cu siguranţă răspunsurile pe care le căuta ea intrau în categoria aceea.

Meredith trase aer adânc în piept, apoi ridică mâna pentru a bate în uşă. Când Myra răspunse, Meredith rosti gândul care o frământa cel mai tare.

„Am nevoie să mă ajuţi să pun capăt curtării pe care mi-o face soţul meu”.

29

F

rigul trebuie să-ţi fi degerat creierul, domnişoară Meri, căci nu găsesc explicaţie la ceea ce-mi spui”. Myra o prinse de braţ şi o trase înăuntru. „Am nişte apă caldă în bucătărie. Haide să facem nişte ceai. Poate când te mai încălzeşti, am să înţeleg ce tot încerci să-mi spui. Aş putea jura că te-am auzit spunând că doreşti să-l faci pe soţul tău să înceteze să te mai curteze”.

„Da, dar asta nu este exact ceea ce…”

„Stop… stop… stop”. Myra îşi ridică o mână şi scutură din cap. „Mai întâi să facem ceaiul acela”.

O împinse uşor pe Meredith înspre bucătăria încălzită, o ajută să-şi dea jos pelerina şi o aşeză pe un scaun, apoi se îndreptă spre bufet şi scoase de-acolo un ceainic.

y

Zâmbind spre prietena sa, dar şi în sinea ei, Meredith, ascultătoare, îşi ţinu gura închisă în timp ce-şi desfăcu eşarfa de la gât şi-şi scoase mănuşile din mâini. Notele muzicale ale unui imn familiar se împleteau în aer, atât de încet la început încât Meredith nu-şi putu da seama dacă le auzea cu adevărat sau dacă ele răsunau ca un ecou doar în mintea ei. Însă când Myra se întoarse ca să aşeze

ceainicul pe masă în faţa ei, melodia se ridică în aer aşa cum soarele se ridică la orizont.

Părinte al îndurărilor". O pace se lăsă peste Meredith. Încetul cu încetul, dispăru sentimentul de disperare frenetică în timp ce mintea i se umplu de versete ce preamăreau binecuvântările îmbelşugate ale lui Dumnezeu. Meredith era atât de absorbită de atitudinea de rugăciune a imnului încât atunci când Myra încetă să mai fredoneze pentru a turna ceai în ceşti, ea trebui să clipească de câteva ori pentru a-şi întoarce atenţia la ceea ce o înconjura.

„Ia o sorbitură, Domnişoară Meri. Apoi povesteşte-mi despre ceea ce ai venit să-mi spui".

Meredith luă o sorbitură, aşa cum îi spusese Myra, apoi aşeză ceaşca cu floricele roz înapoi pe farfurioară şi-şi îndreptă privirea spre prietena ei. „Am mare nevoie de un sfat – de la o soţie cu multă experienţă".

„Înţeleg". Myra făcu o pauză în timp ce-şi duse ceşcuţa la gură. „Travis îţi face cumva probleme?"

„Nu neapărat, doar că…" Meredith oftă. „Noi ne-am căsătorit în circumstanţe neobişnuite, iar Travis s-a gândit că merit să fiu curtată cum se cuvine. Aşa că în ultimele săptămâni el m-a curtat".

„Dar, draga mea, dacă ai dat de un bărbat dispus să te curteze chiar şi după rostirea jurămintelor, ai găsit, de fapt, o comoară, nu o problemă".

„Nu înţelegi. El mă curtează ca un pretendent, nu ca un… soţ". Meredith îşi coborî privirea şi începu să se joace cu colţul şervetului în timp ce continuă să-i dezvăluie Myrei restul detaliilor. „El doarme într-un

pat improvizat în camera lui Neill. Nu împreună cu mine”.

„Şi eşti pregătită ca acel aranjament să se schimbe?”

Meredith îşi muşcă uşor buza şi dădu din cap.

Myra îşi puse înapoi ceaşca pe farfurioară. „Domnişoară Meri, dacă bărbatul tău este atras se ţine, te pot asigura că el nu se gândeşte să fie acela care schimbă aranjamentul. Probabil că aşteaptă un semn de la tine ca să-i dai de ştire că doreşti lucrul acesta”.

„Păi, aici e problema. Simt că i-am dat mai multe semnale decât un cantonier care-şi flutură steguleţul lângă şină anunţând trenul, dar Travis parcă nu observă nimic. Răspund la săruturile lui, vin cu pretexte ca să fiu în preajma lui, nu mă trag niciodată din îmbrăţişările lui. De câte semnale are nevoie un soţ?”

Un râset uşor ieşi de pe buzele Myrei. „Oh, domnişoară Meri. Trebuie să ţii minte că bărbaţii Archer au crescut fără să aibă în jurul lor vreo femeie, ca să înveţe să interpreteze semnalele tale discrete. Trebuie să abordezi un mod mai direct, cred eu”.

Mâna lui Meredith începu să tremure în timp ce se întinse după ceaşca cu ceai, făcând-o să zornăie de farfuriuţa asortată. Reuşi să ducă ceaşca la gură fără să picure ceai pe faţa de masă a Myrei, dar băutura fierbinte n-o întări mai deloc.

„Cât de direct?” Meredith aruncă o privire în jurul bucătăriei ca să se asigure că încă erau singure în odaie. Ar intra în pământ de ruşine dacă Joshua le-

ar auzi conversaţia. Lovitura ritmică a unei securi spintecând buşteni afară, îi dădu totuşi curajul să continue, deşi în şoaptă. „Nu vreau ca Travis să creadă că sunt cumva o… femeie uşoară”.

Myra zâmbi, dar zâmbetul acela era diferit. Altfel decât zâmbetele prietenoase, sincere, cu care era obişnuită Meredith. Acel zâmbet trăda nişte secrete – nişte secrete despre seducţie. „O doamnă poate fi directă, rămânând în acelaşi timp şi cuviincioasă, domnişoară Meri”.

Meredith se aplecă în faţă. „Şi cum trebuie să facă?”

„Ai fost vreodată cea care iniţiază un sărut?”

Căldura o învălui până sus pe gât. „Nu prea. Într-adevăr, l-am sărutat pe obraz mai devreme astăzi, dar Travis a fost totdeauna cel care a luat iniţiativa… cu săruturi adevărate”.

„Atunci, data următoare când mai rămâneţi singuri, surprinde-l. Nu cu un sărut aşa cum îl alinta mama lui. Ia-i fata în mâinile tale şi sărută-l în felul în care îţi spune inima. Fără grabă. Un sărut plin de dragostea pe care ai adunat-o în tine”.

Ar putea să facă ea ceva atât de îndrăzneţ? Meredith îşi plimbă vârful degetului în jurul marginii ceştii. Şi chiar dacă şi-ar face curaj, l-ar putea găsi ea singur? întotdeauna i s-a părut că cel puţin un Archer mai este în preajmă, odată ce ea îşi termina seara treburile prin casă.

„Chiar şi când nu puteţi fi singuri, poţi să-l faci să se simtă iubit”, continuă Myra de parcă i-ar fi citit gândurile lui Meredith. „Uită-te spre el din celălalt

colţ al camerei. Fii mai deschisă faţă de el, arată-i care îţi sunt adevăratele sentimente. Şi bărbaţii se tem de respingere, să ştii. Dă-i orice motiv să creadă că vei spune da, iar el va descoperi cum să-ţi pună întrebarea”.

„Dar dacă nu-l pot găsi singur sau el nu-mi poate citi gândurile privindu-mă în ochi? Mai pot face şi altceva?”

„Draga mea, dacă bărbatul nu pricepe aluziile tale, atunci târăşte-i în dormitorul tău patul în care doarme, ia-i şi hainele, şi aşteaptă-l să vină după ele. Când va veni să-şi caute lucrurile, încuie uşa şi rezolvă odată problema aceea”.

„Myra!” Meredith rămase apoi mută de uimire, dar după aceea izbucni în râs imaginându-şi-l pe Travis derutat, căutându-şi patul prin toată casa.

„N-ai de ce să te temi, domnişoară Meri”. Myra se întinse peste masă şi bătu uşor cu palma peste mâna ei. „Din ceea ce spune Moses, bărbatul tău are capul bine înfipt între umeri. Îşi va da el seama. Iar dacă-i va lua mai mult decât îţi convine, îl poţi întotdeauna lăsa *accidental* să te vadă cu părul despletit, sau înnoadă-ţi şorţul de bucătărie încât să ai nevoie de ajutorul lui ca să-l desfaci. Găseşte pretexte ca să-l atingi, chiar şi dacă-i întinzi castronul cu cartofi şi-l priveşti lung în ochi în timp ce faci lucrul acela. Crede-mă, patul acela improvizat îşi va găsi locul în debara mai repede decât îţi va lua ca să întinzi pe pat aşternuturile”.

Myra îi făcu cu ochiul, iar temerile pe care Meredith le purtase în suflet atâteazile se risipiră în

sfârşit. Putea rezolva problema aceea delicată. îl putea curta pe soţul ei.

Meredith îşi îndreptă spatele şi-şi termină de băut ceaiul, cu mintea frământată de idei. Myra se ridică şi umplu din nou ceştile cu ceai. Zâmbetul ei discret nu mai părea atât de misterios. Cu mai multă încredere în sine, Meredith simţi că un zâmbet asemănător apăruse şi pe faţa ei.

Ştiind că trebuie să se întoarcă degrabă la fermă, Meredith îşi sorbi ceaiul mai repede decât permiteau regulile de politeţe. Myra nu păru să fie deranjată de asta. Pur şi simplu se uită atent la ea pe deasupra ceştii ei pe jumătate plină, ochii ei licărind cu o strălucire ce-o făcu pe Meredith să roşească.

„Îmi pare rău că trebuie să plec în grabă, Myra, dar i-am promis lui Travis că nu voi întârzia prea mult". Meredith se ridică de pe scaun şi-şi luă mănuşile şi eşarfa. „Vremea, ştii tu".

„Mmm-hmm", murmură Myra, acea licărire a ei în care răzbătea reticentă devenind şi mai intensă.

Meredith îşi plecă uşor capul ca să-şi ascundă zâmbetul stânjenit. Era miezul zilei, pentru numele lui Dumnezeu! Probabil că n-o să-l vadă pe Travis încă vreo două ore. Doar nu era că se grăbea acasă pentru ca ei să-şi pună planurile în aplicare.

Bine, fie, poate în *parte* asta explica graba ei. Dar şi apropiata furtună era motiv de îngrijorare.

Tocmai când se întinse să-şi ia pelerina, Joshua intră cu paşi apăsaţi pe uşa din spate, iar odată cu el şi o rafală de vânt ce-o făcu să simtă cum frigul îi

înţepa pielea ca nişte ace minuscule de gheaţă.

„Doamne, ai milă şi îndurare!” Myra inspiră adânc aerul rece ce năvălise în casă. „Dar când s-a făcut atât de frig?”

Joshua trânti uşa în urma lui, însă Meredith nu se opri din tremurat. Se grăbi să-şi pună pe ea pelerina şi-şi încrucişă braţele peste piept, încercând să-şi ceară înapoi căldura pe care o pierduse.

„S-a făcut frig în ultima oră, mamă”, zise Joshua în timp ce se apropie de cuptor. „Iar acum tocmai a început să plouă. E doar o burniţă, dar picăturile de apă îngheaţă când cad pe pământ. Mă aştept să ningă la noapte”.

Myra se ridică brusc în picioare. „Nici nu mi-am dat seama”. Aruncă o privire spre Meredith prin care parcă îşi cerea scuze. „Într-adevăr, trebuie să ajungi repede acasă. Joshua, pregăteşte-i calul de drum”.

„L-am pregătit deja. Ginger e gata de plecare când sunteţi şi dumneavoastră, domnişoară Meri”.

„Îţi mulţumesc, Joshua”. Meredith îşi vârî mâinile în mănuşi şi-şi înfăşură bine eşarfa în jurul gâtului ca să se protejeze de frig. „Trebuie să plec urgent. Nu vreau ca soţul meu să se îngrijoreze”.

Numai Dumnezeu ştia cât se putea îngrijora Travis. El o şi avertizase de fapt despre ploaia cu gheaţă. Dacă n-ajungea cât mai repede acasă, poate că n-o va mai lăsa să plece de la fermă tot restul iernii.

Myra o ajută să-şi încheie nasturii pelerinei, fiindcă mănuşile o împiedicau să aibă prea multă dexteritate. Meredith îi mulţumi şi-o îmbrăţişă în grabă.

„Ce m-aş fi făcut fără tine, Myra?”

„Tu şi domnul Travis veţi rezolva problema aceea”, îi şopti la ureche femeia mai în vârstă. „N-am nicio îndoială”.

Meredith îl urmă afară pe Joshua, îmbărbătată de cuvintele femeii şi dornică să ajungă cât mai repede acasă ca să pună în aplicare câteva din strategiile Myrei.

Burniţa îngheţată îi înţepă obrajii, iar vântul părea să cunoască fiecare crăpătură sau deschizătură din pelerina ei, îngheţând-o instantaneu. Ginger tropăi din copite şi-şi întoarse capul, ferindu-se de rafalele aprige ale vântului.

„Linişteşte-te, fetiţo”, încercă s-o calmeze Meredith, bătând-o uşor peste grumaz. „Hai să mergem repede acasă ca să încercăm hambarul acela nou”.

„Tata o ia mereu pe scurtătura de lângă Pârâul Castorului”, zise Joshua după ce-o ajută să se suie în şa. „Aşa aţi putea câştiga timp la întoarcere”.

Meredith dădu din cap în timp ce apucă hăţurile şi-i întoarse capul lui Ginger spre casă. „Îţi mulţumesc”.

Moses şi Josiah mergeau de obicei pe jos, nu călare, dar Meredith avea încredere că Ginger va face faţă terenului acela. La urma urmei, nu ploua cu adevărat, era doar o burniţă. Pământul nici nu se simţea noroios când ea părăsi drumul.

Când Meredith ajunse la marginea pârâului, burniţa se porni şi mai tare transformându-se într-o aversă uşoară de lapoviţă. Mănuşile ei ude leoarcă

sporeau senzaţia de frig în timp ce vântul sufla prin mănuşile împletite, lăsându-i degetele amorţite.

Meredith o struni pe Ginger şi-şi scoase mănuşile, trăgând cu dinţii de ele. Le îndesă în buzunarul pelerinei, apoi îşi ridică mâinile la gură şi încercă să le încălzească cu răsuflarea ei.

„Te descurci foarte bine, Ginger”, zise ea în timp ce-o îndreptă pe iapă spre locul cel mai jos de pe malul pârâului. „Nu mai aveam mult până acasă. Hai să traversăm pârâul”.

Iapa scuturã din cap, dar înaintă supusă, târşâindu-şi picioarele. Pârâul nu era mai adânc de 30 de centimetri, dar malurile deveniseră alunecoase pe măsură ce ploaia se înteţise. Pe la jumătatea distanţei, copita din spate a lui Ginger alunecă şi o făcu să se clatine spre dreapta. Meredith se prinse de gâtul iepei, abia reuşind să rămână în şa.

„Uşurel, fetiţo”. Inima îi bătea tare în piept. Meredith se îndreptă în şa şi strânse tare din dinţi în timp ce o îndemnă pe Ginger să traverseze pârâul.

Reuşiră să străbată albia pârâului fără prea multă greutate, aşa că Meredith nu mai strânse cu putere cornul şeii. Apoi, în timp ce Ginger începu să urce pe celălalt mal, copitele îi alunecară în mâl. Picioarele din spate ale iepei se îndoiră, iar animalul căzu rău pe pulpe. Meredith fu trântită la pământ. Scrâşni din dinţi şi se prinse disperată de oblânc, dar degetele ei amorţite reacţionară prea lent ca să se prindă bine de acesta. Scăpă din mâini hăţurile şi se rostogoli – chiar în mijlocul pârâului.

Lui Meredith i se tăie respiraţia şi-şi simţi faţa

biciuită de apa îngheţată. Frigul puse stăpânire pe braţele şi picioarele ei, pelerina oferindu-i puţină protecţie în timp ce zăcea cufundată pe jumătate în apa pârâului. Se ridică în picioare clătinându-se şi se îndreptă greoi spre mal, însă deja putea simţi greutatea mai mare a fustei îmbibate de apă.

Ştergându-şi faţa cu dosul palmei, se uită după Ginger. Calul reuşise să ajungă pe mal, dar felul în care-şi ţinea ridicat piciorul stâng din spate o înfioră pe Meredith.

După ce stoarse cât de multă apă putu din fusta ei, Meredith îşi propti bine piciorul de un ciot gros al unei rădăcini de copac, ce ieşea din malul mâlos. Se prinse de un snop de iarbă înaltă şi ieşi mai mult de-a buşilea din albia pârâului.

„Poate c-ar fi trebuit s-o luăm pe drumul mai lung şi ocolitor, nu-i aşa, fetiţo?” Meredith îşi curăţă noroiul de pe cizmele înnămolite pe iarba îngălbenită şi se apropie cu grijă de Ginger. „Un lucru este sigur: avem amândouă nevoie de o baie când ajungem acasă”. Apucă hăţurile care se bălăbăneau şi le înfăşură în jurul oblâncului, apoi o mângâie uşor pe Ginger pe grumaz şi pe spinare. Încet, începu s-o bată uşor spre picioarele din spate ale iepei.

„Lasă-mă să mă uit un pic, fetiţo. Uşurel”. Meredith trecu cu palma în jos peste piciorul stâng al lui Ginger, peste partea din mijloc a piciorului dinapoi şi în jos de-a lungul smocului de păr de lângă copită. Ginger îşi dădu brusc capul pe spate şi necheză de parcă ceva o deranjase, dar apoi o lăsă pe Meredith să-şi continue examinarea. Nimic nu părea rupt, slavă

Domnului, dar ceva cu siguranţă o durea. „Să sperăm că e doar o vânătaie”, îşi zise ea în gând. Dar putea fi şi o luxaţie sau chiar o fractură. Un lucru era cert: Meredith nu dorea să rişte şi să-i producă iepei mai multă suferinţă forţând-o să care în spate şi greutatea ei. Vor trebui să meargă la pas restul drumului.

Meredith desfăcu hăţurile şi le trase spre capul iepei. „Sunt doar vreo două mile, fetiţo. Vom ajunge acasă cât ai clipi din ochi”.

Din nefericire, promisiunea aceea s-a dovedit puţin cam optimistă. În timp ce temperaturile continuară să scadă, mersul lui Meredith încetini. Cu fiecare pas, dureri îngrozitoare îi străpungeau talpa piciorului drept, urcând apoi spre gambă şi coapsă.

„Noi două… suntem… o pereche perfectă, nu-i aşa, Ginger?” Meredith strânse din dinţi de durere în timp ce se aplecă după o cracă ruptă ca s-o folosească drept cârjă. Nu-i alina prea mult durerea, dar un mic ajutor era mai bun decât deloc. „Două fete betege de picioare merg spre casă şchiopătând”.

După alţi zece paşi chinuitori, piciorul ei beteag se lovi de o piatră ascunsă sub o grămadă de frunze şi ace de pin. Meredith scoase un ţipăt şi se prăbuşi la pământul umed şi rece, glezna răsucindu-i-se sub ea. Când genunchii ei se loviră de pământ, Meredith scăpă hăţurile cu care era legată Ginger.

Trase adânc aer în piept de câteva ori şi se hotărî în gând să nu ţină seama de durerea sfâşietoare de la picior. Ea se va putea odihni când va ajunge acasă – acasă la Travis.

Travis. Meredith îşi concentră gândurile spre

soţul ei, la planurile ei de a încuraja atenţiile lui, de a deveni soţia lui cu adevărat. Apucând craca de stejar cu ambele mâini, se sprijini pe aceasta şi se ridică din nou în picioare, un geamăt ieşind din gâtlejul ei.

Nu erau prea departe de casă, poate doar la vreo 400 de metri depărtare. *Sunt în stare să merg până acolo*.

Ferindu-se de lapoviţa ce continua să cadă, ea înfipse hotărâtă în noroi cârja improvizată şi-şi ridică piciorul drept. Totuşi, în momentul în care talpa ei atinse pământul şi preluă greutatea trupului, piciorul ei slăbit cedă.

„Nuuu!” Lacrimi de mânie îi umplură ochii în timp ce şoldul ei se lovi de pământ. De ce trebuia să fie atât de fragil corpul ei?

Ginger o ocoli pe stăpâna ei şi-şi legănă capul de jur-împrejur, ochii ei mari şi căprui părând să-i transmită adevărul pe care Meredith nu era dispusă să-l accepte.

Sosise momentul ca ele să se despartă.

Meredith îşi forţă genunchiul teafăr, răsuflă adânc şi dădu din cap. „Bine. Du-te şi adu-i pe băieţi, Ginger”. O lovi uşor pe iapă peste crupă cu cârja ei improvizată. „Dii!”

Calul o luă la goană, menajându-şi totuşi piciorul din spate.

Folosindu-şi braţele, Meredith se târî lângă un pin din apropiere şi-şi sprijini spatele de trunchiul copacului. Doar atunci îşi aminti de cheia ce-i atârna la gât. Poarta de la ferma Archer o va împiedica pe Ginger să intre în curte.

Închise ochii pentru o clipă, iar gândul îi zbură spre Dumnezeu. *Ajută-l pe Travis să mă găsească, Doamne. Nu-l lăsa să se îngrijoreze prea mult. Sau să se învinovăţească.*

Cu cât se gândea mai mult la Travis şi la conversaţia pe care o avuseseră în dimineaţa aceea, cu atât mai mult inima lui Meredith tânjea după soţul ei. *Nu îngădui ca accidentul acesta să-i întărească temerile. Ajută-l să treacă peste ele şi să descopere încredinţarea ce poate fi găsită doar depinzând complet de Tine.*

Oboseala o făcu să-şi închidă ochii. Se va odihni doar câteva minute ca să-şi recâştige puterile. Apoi se va târî până acasă, dacă va fi nevoită. Travis avea nevoie de ea.

30

a

ravis şi Neill intrară călare pe câmpul din apropierea casei, ploaia amestecată cu ninsoare scurgându-se de pe borul pălăriilor şi de pe ponchourile lor impermeabile. Când casa se ivi în zare, Travis îl mână pe Bexar într-un trap lejer. Ce n-ar da să bea acum o cană de cafea fierbinte făcută de Meri! S-ar considera chiar norocos dacă i-ar fi pus deoparte şi câteva prăjiturele din ovăz. Adică, dacă Crockett, Moses şi Josiah nu le-au mâncat deja pe toate.

Cei trei au avut o după-amiază uşoară, muncind la adăpostul acoperişului hambarului. Dar cu toate astea, Meredith i-a împachetat, mai mult ca sigur, jumătate din mâncare lui Moise ca plată pentru munca lui, inclusiv prăjituri de casă. Travis nu-i purta pică

omului pentru trataţia de care se bucura. El şi Josiah munciseră pe brânci, cot la cot cu oricare dintre Archeri în ultimele câteva săptămâni. Aşa că meritau o plată pe măsură.

Travis ajunsese să respecte abilităţile lui Moses, etica cu care muncea el... în definitiv, ajunsese să-l respecte pe de-a-ntregul. Şi el şi Josiah le vor lipsi, acum că hambarul fusese terminat.

Crockett trebuie să fi auzit tropăiturile cailor lor, căci deschise larg uşile hambarului, făcându-le loc lui Travis şi lui Neill ca să intre călare direct înăuntru.

Josiah ieşi dintr-o boxă de grajd tocmai terminată şi se îndreptă să prindă hăţurile lui Bexar. Travis îi azvârli frâiele şi descălecă, scrutând interiorul plin de umbre ca să-l zărească pe Moses. Îl văzu în sfârşit, sus în podul pentru fân, studiind atent tavanul şi pereţii. „Vreo crăpătură pe undeva?” îi strigă Travis.

Moses îi aruncă un zâmbet, dinţii lui albi strălucind în contrast cu faţa lui întunecată. „Nu, domnule”. El bătu uşor cu mâna zidul de la stânga lui. „E destul de solid”.

„Şi eu cred la fel”. Travis se îndreptă spre scara ce urca spre pod şi-l întâmpină pe Moses în timp ce cobora. „Ai făcut o treabă foarte bună, prietene!” îl felicită Travis, întinzându-i mâna.

Moses îi scutură mâna, mulţumindu-i. „Domnul Jim e specialistul în tâmplărie. Eu doar l-am ajutat cu mâinile şi poate cu un pic de experienţă”.

„Mai mult decât un pic”. Travis îi făcu cu ochiul, apoi îşi scoase pălăria, udă leoarcă, de pe cap şi încercă să-i refacă borul. „N-am fi ridicat hambarul

înainte de furtuna asta fără ajutorul vostru”.

Crockett veni lângă ei, la baza podului. „Da. Ne obişnuisem cu tine şi cu Josiah prin preajmă, în fiecare zi. Va fi tare ciudat fără

O)

VOI.

„Eu mă pot întâlni cu Josiah sâmbăta la pescuit, nu-i aşa, Trav?” Vocea lui Neill îi atrase atenţia lui Travis spre locul unde băieţii încă mai dezmierdau caii. Cei doi se împrieteniseră repede, iar Travis n-avea de gând să-i despartă.

„Bineînţeles. Cei din familia Jackson sunt oricând bineveniţi”.

Neill îl aprobă dând din cap, cu toată fandoseala unui tânăr ce dobândeşte drepturi la fel ca toţi ceilalţi fraţi ai lui, dar nu-şi f mtu stăpâni zâmbetul care-i lumină faţa. Era aproape la fel de luminos ca cel pe care-l arătase la un Crăciun, când i-au dăruit prima lui puşcă. Meredith avusese dreptate că băiatul avea nevoie de un tovarăş de vârsta lui.

Meredith. Dorinţa de a o revedea îl îndemnă să se mişte din loc. „Ce-aţi zice să mergem cu toţii în casă pentru a servi o cafea înainte să plecaţi?” Travis bătu uşor cu palma peste umărul lui Moses. „Sunt convins că Meri are un ibric cu apă caldă pe cuptor”.

„Oh, Trav?” Crockett se apropie de el, cu o privire stingheră. „Ea încă nu s-a întors acasă”.

Travis înţepeni. „Nu s-a întors? Vrei să spui c-ai lăsat-o să plece pe vremea asta îngrozitoare?” Un soi de mânie amestecată cu teamă izbucni cu o forţă neaşteptată, iar Travis se trezi apucându-l de guler pe

fratele lui. „Am avut încredere în tine, Crock. Dacă se întâmplă ceva cu ea, îţi jur că…”

„Uşurel, frăţioare!”, zise Crockett ridicându-şi brusc braţele şi » » »

căutând să se elibereze din strânsoarea lui Travis. „Ea a plecat acum două ore, înainte ca furtuna să înceapă. Tu eşti acela care i-a dat voie să plece. Nu da acum vina pe mine”.

Travis făcu un pas în spate, ridicând o mână tremurândă şi acoperindu-şi faţa. Crockett avea dreptate. El însuşi greşise când o lăsase pe Meredith să-l convingă să facă ce-a dorit ea. Ar fi trebuit să…

„Josiah şi cu mine mergem s-o căutăm pe poteca de lângă pârâu”, zise Moses, îndreptându-se cu paşi mari spre intrarea hambarului, încheindu-şi în mqrs nasturii hainei. „Poate că Myra când a văzut grindina, a trimis-o acasă pe scurtătura aceea. E un drum mai scurt”.

„Neill, du-te cu Moses”, îi zise autoritar Travis, gândindu-se deja la un plan în mintea lui. „Dacă o găsiţi, trage în aer câteva focuri de puşcă. Crock şi cu mine ne vom uita cu atenţie pe drumul principal”.

Neill plecă pe jos împreună cu Moses şi cu fiul acestuia în timp ce Travis şi Crockett încălecară degrabă.

„Îmi pare rău”. Travis aruncă o privire spre fratele lui în timp ce strânse chinga. N-avea timp să-şi ceară acum prea multe scuze, dar pe Crockett părea să nu-l deranjeze asta. Dădu din cap în semn că-i acceptă scuzele.

„O vom găsim, Trav”.

„Bine ar fi”, îi răspunse Travis, pornind într-un galop uşor. îl depăşi pe Neill şi pe ceilalţi înainte ca aceştia să ajungă la poartă. Vântul îi şuiera în urechi. Vântul şi ceva care suna vag a nechezat de cal.

Meri.

Când trecu de ultimul pâlc de copaci, Travis zări petele distinctive, albe cu castaniu, ale lui Ginger.

„Slavă Domnului!” răsuflă el, uşurat. Însă, după o clipă, îşi dădu îngrozit seama de ceva.

Dacă Meri era la poartă, de ce n-o vedea şi pe ea? Era posibil ca ea tocmai să fi ajuns şi descălecase, dar instinctul îi spunea altceva. Travis îşi încetini calul şi sări de pe şa înainte ca animalul să se oprească.

„Meri!” îi strigă el numele în timp ce căuta în buzunarul pantalonului după cheiţa pe care o ţinea mereu acolo. „Meri!”

Travis desfăcu repede lacătul lanţului ce atârna de poartă şi-l aruncă jos în noroi. Deschise poarta cu o mână, doar cât să se strecoare afară. Îşi ridică blând mâna spre Ginger, observând felul în care iapa şchiopăta cu piciorul stâng din spate.

Oare ce se întâmplase? Fusese Meri aruncată de pe cal? Zăcea ea rănită pe undeva? Travis scrută zarea de jur-împrejur, blestemând acum copacii pe care-i iubea pentru că-l împiedicau să vadă mai departe.

Uitându-se din nou spre cal, Travis prinse căpăstrul şi începu să bată uşor grumazul iepei. Ginger era udă leoarcă, iar cristale de gheaţă se strânseseră în şuviţele întunecate din coama ei. Pământul se transformase în mocirlă de la copitele ei.

Doamne, ai milă! Travis se clătină, făcând un pas în spate. De cât timp stătea iapa aici? Cât timp să fi aşteptat *Meri* după ajutor în timp ce poarta lui încuiată o împiedicase pe Ginger să alerteze pe cineva de necazul care s-a întâmplase?

Ce prostie din partea lui! Travis îşi încleşta pumnul în jurul oblâncului şi-şi aplecă fruntea de şaua calului. Meri îl avertizase despre poartă, îi spusese că nu mai era nevoie s-o ţină încuiată. Dar a ascultat el? Nu. Credea el că ştie mai bine. Ştia cum să-i protejeze pe cei pe care-i iubea. Câtă prostie!

Îşi ridică ochii spre cer, fără să-i pese de lapoviţa care-i înţepa faţa. „Ajută-mă s-o găsesc, Doamne! Te rog”.

O mână fermă pe umărul lui îl făcu să revină la realitate. Expresia hotărâtă de pe faţa lui Crockett reaprinse dârzenia lui Travis.

„Trimite iapa la hambar, apoi urmează-mă cu caii”. Travis îi întinse lui Crockett hăţurile lui Ginger. „Moses”, strigă el spre bărbatul ghemuit la un metru mai jos de el, care se uita atent la urmele de copite din noroi., Ajută-mă să-i dau de urmă”.

„Nu-ţi face griji, domnule Travis”, îi zise Moses în timp ce se ridică brusc de pe vine., Atâta timp cât nu începe să toarne cu găleata, ar trebui să putem urmări destul de bine urmele ei”.

Bărbaţii înaintară pe jos, Crockett şi Neill ţinând caii în spatele celorlalţi, ca ei să se asigure că urmele vor putea fi observate clar. Privirea lui Travis rămase lipită de pământ, privind atent urmele de copite, în timp ce el începu să coboare poteca în fugă.

„Aici!” Josiah strigă de la câţiva metri în faţă. „Domnule Travis. Veniţi aici repede. Am găsit urmele unde calul a intrat pe drum”.

Travis îşi ridică capul. „Eşti sigur?” Urmele aproape că se şterseseră din cauza ploii. Nu-şi putea permite să piardă timp ca să urmeze o pistă falsă.

„E cam pe-acolo pe unde eu şi băiatul o luăm pe scurtătură ca să ne întoarcem acasă”, zise Moses cu voce scăzută. „Dacă ea a luat-o pe drumul mai scurt, trebuie să fi venit din direcţia aceea”.

Atent să nu calce pe vreuna dintre urmele care mai rămăseseră vizibile, Travis se îndreptă în fugă spre locul unde se afla Josiah.

Acoperite de ace de pin şi frunze, urmele aproape că nu se mai observau, dar când se uită mai atent la ele Travis îşi dădu seama că

erau probabil urme făcute de calul lui Meri.

„Bravo, băiete”, îl felicită Travis pe Josiah, încercând să scruteze întunericul pădurii. Simţi un nod în stomac. Ar fi trebuit să simtă uşurare că se apropiau de Meri, dar tot ce simţea era că trebuiau să se grăbească.

Îşi duse mâinile pâlnie la gură şi-o strigă pe Meri cât de tare putu.

Absolut nicio mişcare nu se auzi ca răspuns.

„Neill, rămâi aici şi ai grijă de cai. Marchează cumva locul în cazul că trebuie să urmărim din nou urmele noastre. Moses?” Travis se întoarse şi-l rugă pe bărbatul în care ajunsese să aibă încredere. „Arată-mi drumul”.

Dând scurt din cap, Moses o luă în grabă printre copaci, iar Travis îl urmă îndeaproape. La fiecare zece – doisprezece paşi, el strigă numele lui Meri, inima implorându-i urechile să audă un răspuns care să nu fie acoperit de foşnetul paşilor lor peste pământul acoperit cu frunze.

Când, în sfârşit, se auzi ceva, aproape că paşii i se împleticiră.

„Şşşt!” zise el, autoritar. Bărbaţii se opriră brusc. Doar răsuflarea lor greoaie mai acoperea vântul şi zloata.

„Meri!” Travis îşi închise ochii şi-şi puse dorinţa de a auzi din nou răspunsul. *Te rog*, *Doamne*! *Ajută-mă să aud*.

Un sunet slab se auzi acoperind vântul. Slab, dar clar.

Îţi mulţumesc!

Travis o luă la fugă lăsându-l pe Moses în urmă şi coti uşor spre dreapta. O mişcare slabă de la baza unuia dintre pini îi atrase atenţia.

„Meredith”. Imediat îşi schimbă direcţia. Aproape că trecuse pe lângă ea. Maroniul întunecat al pelerinei ei se contopea cu împrejurimile. Slavă Domnului pentru jupa albă pe care o purta ea. Dacă volănaşul acela nu i-ar fi atras atenţia, poate că el n-ar mai fi văzut-o niciodată.

Se lăsă pe genunchi lângă ea. „Meri? Sunt aici, scumpa mea. Te doare ceva?” îşi trecu uşor mâinile peste braţele şi picioarele ei, încercând să-şi dea seama dacă are vreun os rupt. Panica îl cuprinse în

momentul în care-şi dădu seama cât de udă era rochia ei. Cristale de gheaţă se prinseseră de îmbrăcămintea ei, exact aşa cum se prinseseră de coama iepei. Picioarele ei trebuie să fie amorţite de frig. Ea nici n-a reacţionat când a atins-o, de parcă era mult prea amorţită ca să mai simtă mâinile lui.

A »

„Îmi pare rău, Travis”, îi zise ea în şoaptă. Slavă Domnului, era conştientă… Totuşi faţa ei era aşa palidă încât el se temu că starea aceea nu va mai dura mult. „Furtuna a venit pe neaşteptate… Ginger a alunecat şi a căzut…” Privirea lui Meredith deveni sticloasă. „N-am vrut să te îngrijorezi…”

Bărbia ei căzu brusc în faţă, de parcă ar fi avut nevoie de mai multă energie ca să stea ridicată.

Travis îşi ridică braţul stâng de sub picioarele ei şi braţul drept, aflat între spatele ei şi trunchiul copacului, aducând-o strâns la pieptul lui. Aproape de inima lui. Se ridică în picioare şi-l strigă pe fratele lui.

„Crockett. Adu caii. Trebuie s-o duc repede acasă”.

Crockett o luă la fugă printre copaci, strigându-l pe Neill. Travis îl urma cu preţioasa lui povară, gândindu-se să salveze fiecare secundă pe care o putea salva, scurtând distanţa dintre el şi cai. Moses şi Josiah îl urmară şi ei, feţele lor îngrijorate oferindu-i puţină consolare.

Din fericire, într-o clipă, Neill şi Crockett porniră în galop printre copaci. Crockett descălecă şi-şi întinse braţele spre Travis. „Lasă-mă s-o ţin eu până te urci pe cal. Apoi ţi-o dau în braţe”.

Travis nu dorea să-i mai dea drumul, nici măcar pentru o clipă, dar ştia că fratele lui avea dreptate. Cu multă grijă, o puse în braţele lui Crock, apoi încălecă. Dorindu-şi să-l aibă acum pe Bexar, care era mai obişnuit cu el, Travis făcu tot posibilul să strunească armăsarul cu presiunea genunchilor săi în timp ce se aplecă s-o prindă în braţele lui pe soţia sa.

„Bine. Mi-o poţi da acum”.

În timp ce se aplecă s-o prindă pe Meri în braţele lui, calul începu să se agite. Instantaneu, Moses prinse căpăstrul cu un gest hotărât şi porunci animalului să se liniştească.

Travis o aşeză pe Meri în pqala lui. Ea îşi vârî mâinile sub pelerina lui e (e ploaie căutând să şi le încălzească. Chiar şi sub cămaşa lui din flanel, degetele ei se simţeau ca gheaţa.

„Du-o repede acasă, Domnule Travis”, zise Moses în timp ce dădu drumul căpăstrului.

„Îţi mulţumesc, prietene. Pentru tot”. Travis strânse la piept trupul pe jumătate îngheţat al soţiei lui şi se îndreptă spre fermă cât de repede putea.

31

M

eredith simţi că se prăbuşeşte în gol. Cu un ţipăt slab, se luptă împotriva letargiei ce pusese stăpânire pe ea şi se forţă să rămână sprijinită de piatra caldă care aluneca de sub ea.

„Şşştt, Meri. Linişteşte-te”, îi vorbi piatra. „Suntem acasă. Dă-mi drumul câteva secunde, iubito, ca să pot coborî de pe cal. Apoi te duc înăuntru”.

Dar ea nu dorea să-i mai dea drumul. Dacă nu se

va ţine strâns de piatra aceea, va aluneca. Va rămâne din nou fără niciun sprijin în frigul acela. „Nu”, murmură ea, încleştându-şi şi mai tare mâinile.

Ceva moale şi foarte neted o atinse pe frunte, lăsând un cerculeţ de căldură pe pielea ei, ca o promisiune. „Ai încredere în mine, Meri”. Meri simţi şi mai multă căldură pe obrazul ei, căldură şi familiaritate. Era ciudat cât de mult suna piatra aceea ca vocea lui Travis.

Nişte palme puternice o apucară de încheieturile mâinilor şi o ridicară în sus cu delicateţe. Meredith scânci, dar nu se împotrivi. Avea încredere în vocea bărbatului ei – fie că el era stâncă sau bărbat.

În timp ce piatra îşi schimbă poziţia de sub obrazul ei, mâinile acelea se întoarseră, sprijinindu-i umerii iar ea alunecă în faţă. Încercă să rămână ridicată în şezut, dar cumva spinarea i se îndoi, iar trupul îi alunecă într-o parte.

„Te-am prins, iubita mea”.

Senzaţia de cădere încetă brusc, iar ea se odihni sprijinită din nou de piatra caldă. Când piatra începu să se mişte, capul i se zgâlţâi într-un mod ce-o împiedică să se cufunde înapoi în starea de inconştienţă. Iritată, se forţă să-şi deschidă ochii, îndeajuns cât să rostească o obiecţie. Dar maxilarul pe care-l vedea ca prin ceaţă la câţiva centimetri de faţa ei nu semăna deloc cu piatra pe care ea se aştepta s-o vadă. Oh, se vedea dintr-un unghi dificil, aşa că ea se forţă să se concentreze, dar cu siguranţă acum i se părea că aceea era o fiinţă vie.

„Travis?” reuşi ea să bolborosească.

Bărbia lui se înclină spre ea şi ea zări ochii căprui pe care-i iubea atât de mult.

„Mă bucur că eşti piatra pe care mă pot sprijini”. Ea ştia că nu e tocmai cel mai bun lucru pe care-l putea spune, dar la cât de multă ceaţă îi învolburase mintea, era cel mai bun lucru pe care-l putea rosti atunci.

Falca lui Travis nu mai era atât de încleştată, iar un colţ al gurii lui se ridică uşor. „Şi eu mă bucur”.

O pală aprigă de vânt îi biciui faţa. Frig. Senzaţia aceea îi producea durere. În tot corpul. O străbătea atât de adânc încât se temu că nu mai scapă de ea. Se cuibări strâns la pieptul lui Travis, dar până şi el părea a fi lipsit de căldură.

„Mi-e frig…” O apucară nişte tremurături atât de violente încât se temu că de-atâta zgâlţâitură va cădea din braţele lui Travis. Însă el o ţinea strâns.

„O să te încălzeşti curând, Meri. Îţi promit”.

În timp ce el urcă treptele verandei, se auzi tropăitul unui alt cal intrând în curte, încălecat de doi călăreţi. De data asta, Travis nu mai dădu niciun ordin, pe un ton poruncitor, fraţilor lui, ci pur şi simplu intră în casă. Meredith ar fi zâmbit dacă dinţii nu i-ar fi clănţănit în gură atât de caraghios. Soţul ei învăţa să renunţe la control – încrezându-se mai mult în fraţii lui, şi poate că şi în Dumnezeu. Putea îndrăzni oare ca într-o bună zi el să aibă încredere şi în ea, îndeajuns cât să-i ofere inima lui?

Când Travis o trecu pragul dormitorului ei, ea nu se mai putu gândi la altceva. Îşi închise ochii strâns şi se imagină în rochia cu dungi albastre şi albe pe care

o purtase în ziua căsătoriei ei, el petrecându-şi braţul în jurul taliei ei şi privind-o cu ochi plini de dragoste în timp ce-o însoţea până în camera lor. Camera *lor*. Camera unde aparţineau doar unul altuia, unde îşi vor putea împărtăşi dragostea şi unde vor fi concepuţi copiii lor. O cameră unde ea putea fi cu adevărat o soţie.

„Meri? Poţi sta în picioare?”

Dar de ce voia el ca ea să stea în picioare? Nu era mai uşor s-o aşeze pe pat? Rochia ar arăta atât de frumoasă înconjurând-o în falduri delicate. Ea îşi putea desface braţele, iar el se putea apleca s-o sărute…

„Am nevoie să încerci să rămâi un pic în picioare, scumpa mea. Dacă te aşez pe pat, vei uda complet aşternuturile”.

Va uda aşternuturile? Meredith strâmbă din nas. Ce ciudăţenie spunea el acolo! Nu era deloc romantic.

„Haide, Meri. Vreau să mă ajuţi să-ţi scot lucrurile astea de pe tine.

Meredith pufni. Nici afirmaţia aceea nu suna prea romantic – toată formalitatea şi graba aceea. Unde erau vorbele dulci pe care un soţ le foloseşte ca să încerce să câştige dragostea miresei lui? Şi de ce el n-o sărută? Totul ar fi cu mult mai bine dacă ar săruta-o pur şi simplu. Apoi el va putea face orice va dori cu hainele ei.

Meredith se aplecă în faţă ca să-i arate ce dorea, dar dintr-un motiv anume buzele ei greşiră ţinta şi atinseră gâtul lui. Ea se gândi să-şi schimbe ţinta şi încercă din nou. Totuşi, nu-şi putu aduna energia.

Până la urmă, şi gâtul era un loc plăcut.

„Meredith!” Vocea aspră a lui Travis, dar şi o scurtă, totuşi fermă, zgâlţâitură risipi brusc cortina delirului ei, aducând-o în lumina crudă a realităţii.

Atârna inertă de braţele lui Travis, ca o păpuşă din cârpe, cu f ecioarele alunecându-i pe podea şi cu faţa strâns lipită de gâtului. N-avea pe ea nicio rochie de mireasă. Doar rochia de stambă murdară de noroi şi o pelerină udă leoarcă de ploaie.

„Am nevoie să cooperezi”. De data aceasta, ea auzi teamă în glasul lui. „Te rog”.

Întunericul ce plutea în jurul ei îi promitea o evadare în lumea viselor, dar ea se împotrivi puterii de atracţie a acestuia. Travis avea nevoie de ea.

Meredith îşi întinse mâinile spre umerii soţului ei şi-şi trase mai ferm picioarele sub ea. Sprijinindu-şi greutatea pe piciorul nevătămat, se uită în ochii lui în timp ce se străduia să rămână în picioare. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, parcă transmiţându-i putere.

Ajutând-o să-şi ţină echilibrul, susţinându-i talia cu o mână, Travis îşi folosi cealaltă mână ca să desfacă nasturii pelerinei. O ajută să-şi scoată fiecare braţ din mânecile pelerinei şi aruncă haina uda fleaşcă peste o grămăjoară de haine lângă perete. Tocmai se pregătea să-i desfacă şi nasturii corsajului când se auzi dintr-odată o voce de bărbat.

„Cum se simte, Travis?”

Stânjenită de prezenţa lui Crockett, Meredith îşi întoarse capul în cealaltă parte.

„E îngheţată bocnă, delirează uşor şi e lipsită de vlagă ca un pisoi abia născut, dar cred că dacă reuşim

s-o încălzim, va fi bine55.

„Am pe cuptor nişte apă caldă pentru ceai şi vreo două cărămizi încinse în şemineu. Ţi-am adus şi nişte prosoape”. Crockett îşi ridică braţele pentru a-i arăta teancul de prosoape, apoi străbătu camera şi le aşează pe pat. „Ai nevoie de ajutor?”

Lui Meredith i se tăie răsuflarea. Ea credea că Crockett vrea să devină predicator. Cum de putea face o asemenea sugestie nepotrivită?

„Da. Vino şi ţine-o un minut cât timp încerc să scot de pe ea îmbrăcămintea asta udă”.

„Travis, nu”, gemu ea.

Ochii lui se măriră uşor, apoi se încreţiră pe margini. „Nu-ţi face griji!” îi şopti el la ureche. „Îl trimit de-aici înainte să mai desfacem alţi nasturi”.

Ce oare îl apucase, ca să spună aşa ceva? Travis îşi dădu jos pălăria, pelerina de ploaie şi haina, aruncându-le pe toate la podea. Femeia era udă până la piele, iar dinţii îi clănţăneau mai repede decât zornăitoarea din coada unui şarpe. Ultimul lucru de care avea nevoie ea era un soţ care flirtează. Totuşi gândul acela aduse un strop de culoare în obrajii lui.

Lui Travis îi luă un minut ca să scotocească prin sertarele comodei pentru a-i găsi lui Meredith o cămaşă de noapte, nu înainte de a-l ruga pe Crockett să iasă din cameră. Crockett îi făcu cu ochiul, dar avu grijă ca Meredith să nu vadă.

„Puţin diferit ca data trecută, nu-i aşa?”

Lui Travis îi veniră repede în minte imagini cu ei doi neştiind cum să procedeze cu corsetul lui Meredith după întâlnirea ei cu Samson. „Aşa e”,

răspunse el printre dinţi.

Slavă Domnului, Meredith era destul de conştientă cât

* »

să coopereze de data aceasta, căci în niciun caz nu-l va lăsa pe Crockett să asiste la dezbrăcarea ei. Datoria aceea aparţinea soţului ei. Şi numai soţului ei.

Crockett îl bătu uşor cu palma peste spate şi ieşi în grabă pe uşă. „Voi ciocăni în uşă când ceaiul şi cărămizile sunt gata”, zise el serios şi fără nicio urmă de tachinare în glas în timp ce apucă de mânerul uşii ca s-o închidă în urma lui. „Sper că te vei simţi mai bine, Meredith”.

„Mulţumesc”, se bâlbâi ea ca răspuns.

Travis îi înclină capul cu multă delicateţe până când îl lăsă să se sprijine de pieptul lui, apoi îşi trecu repede mâinile în susul şi în josul braţelor ei, încercând s-o mai încălzească. Şi lui îi îngheţaseră picioarele în pantalonii uzi de ploaie, dar el mai putea aştepta. Meri, nu.

Reuşiră împreună să scoată rochia, jupa şi corsetul. Dar când Travis aruncă şi indispensabilii ei roz dantelaţi în vârful grămăjoarei de haine ude, Meredith scoase un ţipăt şi-l apucă de braţ cu mai multă putere decât s-ar fi aşteptat el.

„Lasă-i să se usuce pe spă-tarul scau-nu-lui”.

El se gândi c-ar fi mai bine să n-o contrazică, aşa că făcu exact cum îi zisese şi se întoarse repede la ea, apucând în mână prosoapele de pe pat. O înfăşură în ţesătura uscată de parcă ar fi fost un şal şi o rugă să se sprijine de el în timp ce începu să-i frece uşor

spatele şi braţele. Atât de preocupat era s-o încălzească încât atunci când îngenunche în faţa ei, frecând-o cu cel de-al doilea prosop în susul şi în josul gambelor ei, îşi dădu seama cât de bine scotea în evidenţă combinezonul ud formele ei.

Travis îşi îndreptă imediat atenţia spre picioarele ei.

După un moment în care încercă să-şi tragă răsuflarea şi după o severă mustrare de sine, Travis se ridică în picioare şi se uită spre mireasa lui. „Crezi că te poţi îmbrăca singură cu cămaşa de noapte?”

Ea dădu scurt din cap, iar el răsuflă uşurat. Tremurăturile ei se mai domoliseră, dar ea încă mai părea nesigură pe picioarele ei.

„Mă voi întoarce cu spatele ca să ai un pic de intimitate, dar voi rămâne lângă tine în caz c-ai nevoie de ajutor. Ai înţeles?”

O altă încuviinţare din cap.

Travis se întoarse cu spatele şi începu imediat să enumere în gând cărţile Bibliei. Apoi, cei doisprezece apostoli, cei treisprezece, dacă este pus la socoteală şi Matia, iar Travis îl socoti şi pe el, pentru că avea nevoie de orice distragere pentru a-l ajuta să se abţină de la a-şi imagina ce se întâmplă în spatele lui. Îl adăugă până şi pe Pavel, apoi începu să enumere şi cele douăsprezece seminţii. Deşi, e drept, şi acolo erau treisprezece la număr. Pentru că urmaşii lui Iosif s-au împărţit în două seminţii şi s-au numit după fiii lui, Efraim şi Manase. Dar apoi iar, leviţii n-au moştenit nicio parte din ţară, aşa că…

Un ţipăt înăbuşit îi alungă pe israeliţi din

gândurile lui. Travis se răsuci şi o zări pe Meredith aplecată într-o parte, ţinându-se de gambă. Într-o clipă, ajunse lângă ea.

„Ce s-a întâmplat?”

„Nişte crampe”, scânci ea. „În piciorul meu infirm”.

O luă în braţe şi o duse până la pat.

„N-ar fi trebuit să mă sprijin cu toată greutatea pe el. Trebuia să fiu mai atentă”.

Travis trase la o parte cuvertura şi o ajută să se aşeze pe pat. „Pot să te ajut cu ceva?”

Ea îşi închise strâns ochii şi se răsuci spre el, făcându-se ghem. „Or să mă lase în cele din urmă”.

Asta nu suna destul de bine pentru el. Travis o înveli cu păturile până la bărbie, îngenunche pe covoraşul de lângă pat şi se întinse spre piciorul ei, piciorul care o adusese în viaţa lui pe acea femeie incredibilă.

Meredith scoase un geamăt şi încercă să-şi tragă piciorul din mâna lui, dar el n-o lăsă. Începu să-i maseze uşor piciorul de la jumătatea gambei până deasupra genunchiului, apoi înapoi până la talpă şi chiar degetele de la picioare. Încetul cu încetul, spori presiunea masajului lui, calmându-i crampele din muşchii piciorului până când într-un final ea simţi cum durerea o lasă.

Când se auzi ciocănitul în uşă al lui Crockett, pleoapele lui Meri se relaxaseră şi chiar dacă ea continua să tremure uşor, respiraţia ei redevenise îndeajuns de normală încât Travis bănui că ea adormise. Încet, îşi trase mâna de pe gamba ei, îi

mângâie glezna, apoi laba piciorului, bucurându-se să-i atingă pielea pentru o ultimă dată doar pentru pura lui plăcere, înainte de a se ridica pentru a deschide uşa.

„Cum se mai simte?”, întrebă în şoaptă Crockett când o zări aşezată pe pat.

„Mai bine, dar încă tremură. Mi-e teamă că e posibil să fi răcit”.

„Păi, şi pentru tine mă tem c-o să răceşti dacă mai stai mult cu hainele astea ude pe tine. Du-te şi schimbă-te până când eu am să-i dau să bea nişte ceai. Neill va aduce imediat şi cărămizile fierbinţi.

y i

O vom încălzi numaidecât”.

Travis se uită spre Meri, parcă ezitând să plece de lângă ea. Dar Crockett avea dreptate. Nu-i va putea fi de mare folos dacă se va îmbolnăvi şi el.

„Ţi-am lăsat o cană de cafea fierbinte pe comoda din dormitorul lui Neill”.

„Mulţumesc”. Travis ieşi grăbit pe hol, hotărât să se schimbe cât mai repede cu putinţă.

Pantalonii uzi îl împiedicau să se mişte pe cât de repede îşi dorea. Până la urmă reuşi să-i dea jos, la fel şi indispensabilii şi şosetele. Se schimbă complet de haine şi în doar câteva minute Travis sorbi în fugă cafeaua şi-l ajută pe Neill să înfăşoare în nişte cârpe cărămizile fierbinţi şi să le pună sub cearşafurile de la capătul patului lui Meredith.

Crockett o ajutase pe Meri să se ridice în şezut şi să bea o cană de ceai înainte ca ea să-l trimită afară din cameră. Expresia trasă la faţă a lui Meredith

stârni natura protectoare a lui Travis, iar el imediat îi scoase din cameră pe fraţii lui. Meredith se întinse din nou pe pat, fără îndoială atrasă de căldura emanată de cărămizi, dar nici acestea nu reuşiră să-i oprească tremurăturile.

„Încă ţi-e frig, iubito?”

„Mm-hmm”, murmură ea.

Lui Travis nu-i venea în minte decât un singur mod de a o ajuta să se încălzească. Se îndreptă spre celălalt capăt al patului şi ridică păturile. Inima îi bătea puternic în piept. După mai bine de o lună, el va împărţi în sfârşit patul cu soţia lui.

Salteaua scârţâi sub greutatea lui, iar Travis se ghemui lângă Meri. Ca şi cum cineva ar fi tras în aer un foc de armă, ea se întoarse brusc spre el şi se înghesui în el cu atâta repeziciune încât el abia apucă să-şi mişte genunchii la timp pentru a evita o ciocnire cu ea. Picioarele li se încâlciră, iar braţele li se încrucişară. Degetele îngheţate de la picioarele ei se frecară de gamba lui, acolo unde cracul pantalonului lui se ridicase în sus, şocându-l cu răceala ce părea că nu doreşte s-o mai părăsească în ciuda păturilor şi a cărămizilor încinse. Îşi lipi strâns picioarele de picioarele ei, sperând s-o mai încălzească aşa. Mâinile ei se strecurară pe sub cămaşa lui, iar când degetele ei îngheţate simţiră căldura pieptului lui, ea scoase un mic oftat, ce făcu inima lui să tresalte.

Un lucru era sigur. Lui Crockett n-avea de ce să-i fie teamă că fratele lui va răci în seara aceea. Cu felul în care Meredith îl atingea, se va considera norocos dacă nu va lua foc.

32

Travis se trezi înainte de răsăritul soarelui, junghiul din stomac dându-i ghes să se ridice ca să meargă la bucătărie pentru a compensa cina peste care sărise cu o seară în urmă. Se hotărî totuşi să mai lenevească în pat. Un sentiment de mulţumire îl bine dispunea, aşa încât nu voia să se mişte de teamă că va dispărea instantaneu. Îşi întoarse capul în cealaltă parte, dar îşi aminti brusc de ceva.

Meri.

Travis deschise ochii şi-şi întoarse înapoi capul, cu multă grijă, ca să n-o deranjeze pe femeia ce-şi odihnea capul pe umărul lui. Cât de frumoasă era! Lungile ei gene se odihneau liniştit pe pielea catifelată a obrajilor ei, iar părul i se revărsase într-o cascadă de bucle, eliberat, în sfârşit, de strânsoarea acelor ei de păr. Privind-o cum dormea, nu-şi putu stăpâni impulsul de a-i mângâia şuviţele de păr, de un blond intens.

El nu dorea altceva decât s-o sărute tandru şi s-o revendice în felul în care intenţionase Dumnezeu. Dar în timp ce se aplecă în faţă ca să-i atingă pleoapele somnoroase cu buzele lui, el observă mici cearcăne, de oboseală, încă vizibile sub ochii ei şi se trase înapoi. Mai bine să n-o trezească. Ea avea nevoie de odihnă.

Întorcându-şi privirea spre tavan, Travis răsuflă adânc. Poate c-ar trebui să se ridice din pat. Numai de somn nu-i ardea acum; în plus, Meredith s-ar odihni mai bine fără ca el să se tot mişte lângă ea. Detesta, totuşi, să plece de lângă ea! Un lucru era sigur: dacă

şi ea l-ar dori, el va petrece toate nopţile de-acum înainte în patul acesta, împreună cu ea. Perioada de curtare se prelungise mult prea mult. Era momentul ca ei să-şi înceapă în sfârşit viaţa conjugală.

Atent să n-o deranjeze prea mult, Travis îi sprijini ceafa în timp ce-şi trase braţul de sub obrazul ei. Buzele ei se ţuguiră într-o bosumflare adorabilă în timp ce-şi murmură nemulţumirea în somn înainte de a-şi aşeza obrazul pe pernă. Cu sufletul plin de tandreţe, Travis zâmbi spre ea. Ce dar preţios primise el!

Un dar pe care era cât pe ce să-l piardă ieri.

Zâmbetul îi pieri în timp ce se îndreptă desculţ spre fereastră şi privi peisajul scăldat în lumina zorilor dimineţii.

Doamne, cum trebuie să-mi protejez familia?

De două ori până în momentul acela, măsurile pe care le luase el se întorseseră împotriva lui şi în ambele situaţii, Meredith fusese cea care plătise preţul. Prima dată, ea şi-ar fi putut pierde piciorul, iar ieri ar fi putut muri degerată de frig, aşteptându-l s-o găsească.

Toată viaţa mea m-am străduit din răsputeri să-i protejez pe cei care mi Tai dat în grijă. Totuşi, oricât mă străduiesc, parcă eforturile mele nu sunt de ajuns niciodată. Ce vrei să fac, Doamne?

În timp ce prima rază de soare domoli întunecimea cerului, un verset din Proverbe îi lumină inima. „Încrede-te în Domnul din toată inima ta şi nu te bizui pe înţelepciunea ta! Recunoaşte-L în toate căile tale, şi El îţi va netezi cărările”.

Se simţi adânc cercetat şi avu nevoie să se rezeme de perete cu o mână. Purtase pe umeri povara de a-şi proteja familia încă de când tatăl lui îi încredinţase datoria aceea cu paisprezece ani în urmă. Iar în tot acel timp s-a încrezut doar în el însuşi ca să aibă grijă de ei. Rareori a căutat călăuzirea Domnului. Tatăl lui obişnuia să-i spună mereu că Dumnezeu i-a dat bărbatului o minte şi. Se aşteaptă ca acesta s-o folosească, dar poate că el dusese povaţa aceea prea departe.

Travis aruncă o privire spre Meredith. *Arată-mi cum să am cel? n-ai bine grijă de ea. Cum să-i fiu un soţ bun care să se îngrijească de nevoile ei şi s-o protejeze*.

Dornic să primească îndrumarea Domnului, Travis străbătu camera în vârful picioarelor şi deschise cu grijă sertarul comodei, unde el îşi ţinea Biblia. Se furişă la bucătărie, aprinse o lampă şi se aşeză pe un scaun la masă. Fraţii lui se vor trezi curând, dar în momentul acela din zorii zilei era o linişte adâncă – un timp numai potrivit pentru a asculta vocea Domnului.

Nesigur de unde să înceapă, răsfoi paginile până la cartea Proverbelor. O bună bucată din viaţa lui, el se bizuise pe înţelepciunea unui anumit verset din capitolul 27. Trecu cu degetul în josul paginii până când găsi versetul 12: *„Omulchibzuit vede râul şi se ascunde”*. Tocmai asta făcuse el în ultimii paisprezece ani, încercând să prevadă răul care i-ar putea ameninţa familia şi să ia măsuri ca să se pună la adăpost de răul acela. Însă frământarea din suflet îl

făcu să se întrebe dacă nu cumva trecuse perioada pentru acea strategie. El şi fraţii lui nu mai erau acum nişte băieţi vulnerabili ce aveau nevoie să se ascundă. Erau bărbaţi maturi care puteau lupta pentru binele lor.

Privirea îi rătăci pe pagină, fără ca el să-şi concentreze atenţia asupra unui verset anume, până când îl făcu atent cuvântul *frate*, la doar două versete mai sus de locul unde tocmai citise.

„Nu părăsi pe prietenul tău şi pe prietenul tatălui tău, dar nu intra în casa fratelui tău în ziua necazului tău: mai bine un vecin aproape decât un frate departe".

Nu-ţi părăsi prietenii. Bizuieşte-te pe vecinul tău. Poate că fraţii nu vor fi totdeauna în preajma ta când vor veni necazurile. Travis îşi frecă fruntea, sprijinindu-şi cotul de masă. Prieteni? Până când Meredith i-a spus să-l lase pe Moses ca să-l ajute să reconstruiască hambarul, el n-avusese niciun prieten. Seth Winston putea fi socotit un prieten de-al tatălui său, dar bătrânul venea pe-acolo doar de vreo patru ori pe an.

Iar vecini? îşi amintea de câţiva colegi de şcoală care locuiau cu părinţii lor la fermele din vecinătate, dar habar n-avea dacă familiile lor mai locuiau în zonă sau nu. Nu zisese Hristos că în afară de a-L iubi pe Dumnezeu, cea mai importantă poruncă este să-ţi iubeşti aproapele, adică vecinul? Cam greu de împlinit porunca aceea când el nici nu ştia cine erau vecinii lui.

Un alt verset îi veni în minte. Unul despre cum să

urmăreşti nu doar propriile tale interese, ci şi interesul altora. Travis începu să frunzărească paginile spre Noul Testament, dar înainte de a găsi versetul cu pricina, ceva îndesat între paginile din cartea Romani îl făcu să se oprească.

Un pai. Un pai scurt, rupt în două.

Ea îl păstrase.

Nu era prea sigur de ce paiul acela îi făcea inima să tresalte în piept. Mâna lui tremură uşor în timp ce scoase paiul dintre paginile Bibliei. Îl simţi delicat în degetele lui aspre. Gândul îl duse imediat la soţia pe care paiul acela i-o adusese.

Meredith merita mai mult decât o viaţă izolată. Ori de câte ori îi povestea despre cum îi învăţa pe copiii de la şcoală în zilele de sâmbătă, întreaga ei faţă se lumina. Myra şi copiii îi aduceau atâta bucurie şi dădeau vieţii ei un scop mai presus de treburile gospodăreşti de zi cu zi. În plus, ea avusese dreptate şi în privinţa fraţilor lui. Indiferent cât de mult îşi dorea el să-i ţină legaţi de fermă, ştia că Domnul sădise în ei ambiţii care într-o bună zi i-ar putea duce de-acolo. Jim avea pasiunea lui pentru tâmplărie şi o dragoste recent înfiripată faţă de Cassie. Crockett îşi dorea să devină predicator. Iar Neill? Puştiul avea în faţă o varietate întreagă de posibilităţi.

„Travis?”

Se răsuci spre vocea somnoroasă care se auzi în spatele lui. Meredith stătea în uşă, cu cămaşa de noapte fluturându-i peste picioare în timp ce ea se uita cu ochii pe jumătate închişi în lumina lămpii.

„E totul în regulă?” Degetele ei strânseră şalul

pe care şi-l înfăşurase în jurul umerilor.

Travis se ridică în picioare. „De ce te-ai dat jos din pat? Trebuie să te odihneşti”. El se apropie de ea, gândindu-se s-o conducă înapoi în dormitorul ei.

„Ţi-am simţit lipsa”. Afirmaţia îl făcu să alunge orice alt gând din mintea lui.

Îi simţise lipsa? De lângă ea? Din pat?

Privirea i se îndreptă spre faţa ei ca să-şi dea seama dacă nu cumva înţelesese greşit, chiar dacă inima lui începu să-i bată tare în piept în speranţa că nu se înşelase cu ceea ce auzise. Ea îşi plecă bărbia, vizibil stânjenită şi cu obrajii îmbujoraţi.

„Mi-a fost… frig”. Ea încă nu-l putea privi în ochi, iar el se rugă ca ea să nu fi simţit doar lipsa căldurii trupului lui.

Travis îşi ridică mâinile în sus pe braţele ei până pe umerii ei, degetele lui răsfirându-i părul. „Cum să-ţi spun”, zise el, „acum că a venit iarna, o să ţi se facă frig mai des. Dar eu sunt gata să te apăr de frig. În cazul că asta îţi doreşti şi tu”.

Meredith îşi feri privirea şi-şi muşcă uşor buza de jos.

„Meri?” El se forţă să respire încet în timp ce aştepta ca ea să-şi întoarcă privirea spre el. Când genele i se ridicară într-un final, dorinţa pe care el o citi în ochii ei albaştri reflecta dorinţa ce fremăta şi în pieptul lui. „Asta este ceea ce-ţi doreşti?”

„Da”.

Susţinându-i ceafa cu mâna lui, o trase delicat spre el şi-şi lipi buzele de buzele ei într-un sărut posesiv. Îi mângâie obrazul cu vârful degetelor şi o

îndemnă să-l sărute mai apăsat. Ea gemu uşor şi se lipi de el. El era pe punctul de a o lua în braţe şi de a o duce în dormitor unde puteau îndeplini făgăduiala pe care şi-o făcuseră unul altuia, însă scârţâitul uneia dintre uşile de pe hol îl făcu să-şi vină în fire.

Amintindu-şi că mai aveau ani mulţi de petrecut împreună, Travis vru să încheie elegant sărutul, apoi făcu un pas în spate. Faptul că Meredith nu părea să dorească să înceteze sărutul aproape că îl făcu să uite de bunele maniere, însă el reuşi să se desprindă clin strânsoarea braţelor ei, mulţumit de ezitarea ei de a-l lăsa să plece de lângă ea.

„Ceilalţi au început să se trezească, Meri”, îi murmură el încet la ureche. „Ce-ar fi să te întorci în pat? Eu şi băieţii ne putem descurca singuri în dimineaţa asta”.

„Nu mă deranjează să mă ocup de ceea ce este de făcut, Travis. Pot…”

„Şşşt”, o opri el, punându-i un deget pe buze. „După toate prin câte ai trecut ieri, ai nevoie să te odihneşti. În plus, am în minte un proiect special şi m-am gândit că ţi-ar plăcea să mă ajuţi puţin mai târziu. N-o să fii în stare să mă ajuţi dacă vei fi prea obosită”.

Ochii ei licăriră a curiozitate. „Ce fel de proiect?

„M-am gândit să desfiinţez poarta din faţă. Şi să dau jos plăcuţele acelea de avertizare. Ceva îmi spune că nu ne mai trebuie astfel de lucruri”.

Un zâmbet fericit înflori pe faţa ei în timp ce ea îi apucă mâna şi o duse la pieptul ei. „Oh, Travis. Vorbeşti serios?”

„Da, iubito. Vorbesc serios. Cred c-a sosit timpul

ca cei din familia Archer să facă parte integrantă cu lumea din jur”.

Meredith se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz. „Tu *eşti* lumea mea.

Afirmaţia ei răguşită îl făcu să simtă un nod în gât, dar înainte ca el să se dezmeticească, ea îi dădu drumul la mână şi se depărtă un pas de el. Probabil un lucru înţelept, având în vedere că în pragul uşii apăruse Crockett.

Meredith îşi înfăşură şi mai bine şalul în jurul umerilor înainte să-şi plece capul şi să treacă în grabă pe lângă Crockett. Travis ştia că acesta probabil le surprinsese scena de tandreţe, dar lui nu-i păsa. Crockett intră în bucătărie şi se uită cu ochi miraţi.

„Deci, când ai de gând să-i spui în sfârşit că te-ai îndrăgostit nebuneşte de ea?” îl întrebă Crockett, cu o uşoară urmă de tachinare în glas.

„Deseară. Cu siguranţă, deseară”, zise el, frecându-şi uşor bărbia şi ducându-şi degetele în locul în care ea îl sărutase.

M

eredith se apucă să şteargă maşina de gătit şi să usuce farfuriile şi tacâmurile folosite la masa de prânz. Inima îi era plină de bucurie. Nici nu-şi amintea o zi mai fericită ca aceea! Furtuna de ieri trecuse, iar cerul albastru lăsat în urmă prevestea un viitor luminos.

N-ar fi surprinsă Myra să afle că toate strategiile secrete la care se gândiseră ele s-au dovedit inutile? Meredith chicoti uşor în timp ce aşeză o grămadă de farfurii curate pe raftul dulapului din bucătărie. Nu

fusese nevoie să folosească nici măcar una dintre sugestiile Myrei pentru a-l convinge pe Travis să rămână cu ea noaptea trecută. Desigur, ea a dormit aproape toată noaptea, dar îi rămăseseră destule amintiri stăruitoare, precum mireasma pielii lui de lângă faţa ei, pieptul lui dedesubtul mâinii ei şi contactul mâinii lui cu talia ei, pentru a se asigura că nu fusese doar un vis.

Iar dimineaţa asta? Meredith scoase un oftat. Mâinile i se opriră în loc în timp ce ea privi în gol spre pragul uşii unde Travis o sărutase. Îşi aminti felul în care el o privise după aceea şi atingerea degetelor lui prin cămaşa de noapte. În momentul acela, toate îndoielile ei dispăruseră. Ea se simţea de fapt frumoasă. Dorită. Nu ca o femeie ce fusese impusă unui mire şovăielnic.

Oare Travis n-o mai considera o responsabilitate, ci o vedea ca pe ceva mai mult? Se transformase datoria în…

Meredith nu găsi puterea de a da nume sentimentului respectiv, nici măcar în gândurile ei. Dezamăgirea ar fi prea mare dacă afecţiunea lui nu se va dovedi atât de profundă cum presupunea o asemenea denumire. Totuşi, punând presiune ea nu făcea decât să pericliteze progresul relaţiei lor. Mai bine să lase cuvintele să vină în mod natural. La timpul lor.

Încercând să se convingă c-avea destulă răbdare ca să aştepte oricât era nevoie, auzi un tropot de copite ce venea dinspre drum.

După ce muncise pe lângă casă în dimineaţa

aceea, Travis plecase după masa de prânz ca să-l ajute pe Crockett şi pe Neill în estimarea pagubelor pe care furtuna le adusese asupra cirezii. Cu vacile împrăştiate peste tot pe păşunea din nord, ea nu se aştepta ca el să se întoarcă până la vremea cinei. Meredith îşi întinse mâna spre puşca încărcată pe care o rezemase de perete lângă uşa din spate, după ce-i făgăduise soţului ei că nu va părăsi casa neînarmată, şi se duse în sufragerie, de unde îl putea privi mai bine pe călăreţ.

Zărind faţa încruntată a cumnatului ei în timp ce acesta sări de pe cal, cu puşca în mână, simţi uşurare – dar numai pentru o clipă, căci imediat se alarmă din nou în timp ce încercă să ghicească ce duşman nevăzut îl făcuse să fie atât de încruntat.

Jim urcă treptele verandei şi se aşeză cu spatele la uşă, cu puşca îndreptată spre capătul curţii.

„Travis!”

Meredith tresări înfiorată la auzul ţipătului lui. Dumnezeule mare! Omul era mai zgomotos decât un urs grizzly. Încercând să-şi potolească bătăile puternice ale inimii, se îndreptă spre uşă, intenţionând să-l informeze pe „urs” despre locul în care se afla fratele lui, dar în clipa în care balamaua uşii scârţâi, Jim se răsuci, lipind butoiaşul puştii de pieptul ei.

În momentul acela inima ei stătu în loc. Puşca pe care ea o ţinea în mână căzu la pământ, în timp ce răsuflarea i se opri.

„Oh, femeie! Cât pe ce să te împuşc!” Jim îşi îndreptă puşca în altă direcţie, dar o privi mânios de

parcă ceea ce se întâmplase era din cauza ei. El zări puşca de la picioarele ei, iar expresia lui iritată se transformă imediat în precauţie. Se puse în faţa ei şi începu să scruteze din nou cu atenţie curtea.

„Unde sunt Travis şi ceilalţi? Ne-au atacat oamenii lui Mitchell?” „Totul e în regulă, Jim. Credemă”. Meredith se depărta din spatele lui. „S-au dus cu toţii să vadă ce s-a întâmplat cu vitele. De ce crezi că s-au întors oamenii lui Roy? Doar dacă…”. îl prinse de braţ. „Ai văzut pe cineva pe drum?”

Fruntea lui se încreţi. „Nu. Dar poarta era la pământ. Travis nu lasă niciodată poarta aceea deschisă. M-am gândit că ceva trebuie să se fi întâmplat”.

Meredith putea răsufla uşurată acum. „De fapt, ceva s-a întâmplat”, zise ea, un zâmbet arcuindu-i-se pe faţă. „Fratele tău a hotărât să redevenim parte din lumea aceasta. Travis şi cu mine am dărâmat poarta azi dimineaţă”.

Jim rămase cu gura deschisă şi cu ochii holbaţi la ea. „Travis a dărâmat poarta? *Travis?*”

Ea dădu din cap, foarte mândră de soţul ei. „A dat jos şi tăbliţele de avertizare. N-ai observat? Sper că vecinii nu se vor mai simţi ameninţaţi că vor fi împuşcaţi”. Meredith începu să râdă, dar râsetul ei pieri repede când încruntarea lui Jim refuză să dispară.

„Cum rămâne cu Mitchell? Nu s-a gândit că dacă va dărâma poarta vom fi mai vulnerabili?”

Meredith îşi plecă uşor capul în timp ce se gândi la ideea ce-l frământa pe Jim. Ea crezuse că el va fi

mai încântat de schimbare, considerând că aceasta l-ar putea ajuta s-o curteze pe Cassie, fără a mai pune la socoteală oportunitatea ca el să-şi dezvolte o afacere cu piese de mobilier. În plus, poarta încuiată fusese multă vreme un simbol al siguranţei pentru această familie. Era pur şi simplu firesc ca o asemenea schimbare să necesite o oarecare adaptare.

„Travis şi Crockett au discutat mult despre acest subiect în dimineaţa asta. Ei au fost de acord că dacă oamenii lui Mitchell vor »

mai veni să provoace stricăciuni, o poartă încuiată nu-i va putea opri. S-a dovedit asta în noaptea când a izbucnit focul. Tot ceea ce face acum poarta este să-i ţină afară pe vecini şi înăuntru pe Archeri. Cu voi patru deja bărbaţi maturi şi pe deplin capabili să faceţi faţă la tot ce se poate întâmpla, Travis a înţeles că era timpul să înceteze să mai trăiască în izolare”.

Mormăitul pe care Jim îl dădu ca răspuns fu greu de descifrat, aşa că Meredith schimbă subiectul.

„Ce face Cassie?”

Gura lui Jim se schimonosi şi în ochii lui apăru înverşunarea. „Ea m-a asigurat că totul e bine. Mi-a spus că tatăl ei i-a dat cuvântul că n-o va Forţa să se mărite cu Mitchell. Ea mi-a promis că va veni la mine dacă el nu se va ţine de cuvânt”. O expresie încurcată i se zări pe chip. „Crezi că ei o vor ţine încuiată în casă? I-am urmărit casa azi-noapte şi din nou azi-dimineaţă, şi nimic nu părea în neregulă. Mama ei a ieşit grăbită din casă dis-de-dimineaţă, dar am văzut-o pe Cassie înainte să plec, şi ea mi-a spus că, în afară de o ceartă urâta între părinţii ei, lucrurile erau

normale. Ea a insistat să merg acasă în cazul în care Mitchell îi va provoca alte necazuri lui Travis. I-am spus c-o să mai vin s-o văd peste câteva zile”.

Meredith îşi muşcă uşor obrazul pe dinăuntru. Cassie fusese întotdeauna în stare să-l convingă pe unchiul Everett să facă aşa cum dorea ea, însă cu mătuşa Noreen lucrurile stăteau altfel. O femeie mai încăpăţânată ca ea era aproape imposibil de găsit. Auzind că aceasta ieşise devreme din casă o îngrijoră puţin. Femeia nu pleacă de-acasă fără un scop precis. Dar ce necaz putea provoca ea rără susţinerea soţului ei?

„Nu-mi amintesc vreodată ca unchiul Everett să nu se fi ţinut de cuvânt faţă de Cassie”, zise Meredith. „Dacă i-a promis că n-o va forţa să se mărite, aşa se va întâmpla”.

Jim nu păru totuşi convins.

„Nu vrei să te duci acum să te speli? Între timp, o să-ţi pregătesc ceva de mâncare”.

„Nu, mulţumesc”. Jim se depărtă de ea cu paşi apăsaţi, îndreptându-se spre calul lui. „Trebuie să vorbesc cu Travis”.

Ea se gândi să-l oprească şi să-i spună că Travis se aştepta ca el să arunce un ochi asupra casei odată ce se va întoarce din oraş, dar nu scoase o vorbă. Trăsăturile stoice ale lui Jim nu trădau prea multe, totuşi XVIeredith simţi că situaţia cu Cassie îl frământa. Archerii întotdeauna se ocupau împreună de problemele lor. Nici de data asta nu putea să fie altfel.

În plus, ea se gândi că nu era necesar să fie

păzită. O avea pe Sadie. Ce dacă bătrâna căţea lenevea mai toată ziua sub verandă? Uneori Meredith stătuse multe zile singură, la vechea fermă. Cu siguranţă se putea descurca câteva ore şi la ferma familiei Archer.

Iar dacă lui Travis nu-i plăcea ideea ca ea să rămână nesupravegheată în după-amiaza aceea, putea foarte bine să se întoarcă acasă pentru a avea grijă de ea.

„Vei fi în siguranţă aici?” Deja încălecat, Jim se întoarse spre ea, buzele lui încleştate dovedind brusca lui indecizie de a părăsi ferma.

„Desigur”. Buzele lui Meredith se curbară într-un zâmbet discret. O întreagă după-amiază pe care s-o petreacă doar cu soţul ei? Abia aştepta să scape de Jim.

O oră mai târziu, Meredith măturavăe holul şi bucătăria şi curăţase o oală de legume pentru tocana pe care avea de gând s-o prepare la cină – ea se putea lăuda că bifase multe dintre obişnuitele treburi casnice, având în vedere că petrecuse mai mult timp uitându-se pe fereastră după Travis decât ocupându-se de gospodărie.

Cu siguranţă, el avea să apară acasă cât de curând. Doar dacă lui Jim nu-i fusese greu să-l găsească. Ea nu mersese niciodată călare pe păşunea din nord, aşa că n-avea nicio idee cât de mare sau cât de împădurită era. Poate că Jim l-a găsit pe Travis mai greu decât şi-a imaginat ea. Dar chiar şi aşa, Travis n-ar pleca până n-ar purta cel puţin o conversaţie scurtă cu Jim.

În timp ce Meredith turnă apă peste cartofi, cepe şi morcovi, un alt gând îi veni în minte. Dar dacă Travis nu simţea nicio urgenţă să se întoarcă? Dacă el se încredea în abilităţile ei de a se descurca singură acasă? Meredith se încruntă în timp ce puse deoparte ulciorul cu apă. Ea voia ca Travis să aibă încredere în ea, în abilităţile ei. Dar ceea ce dorea şi mai mult era ca el să profite de ocazia de a rămâne singur cu ea.

Nu era asta o ocazie irosită? Exasperată, îşi dădu ochii peste cap. Pentru numele lui Dumnezeu, omul are o fermă de care trebuia să se îngrijească! Ultimul lucru de care are el nevoie e o soţie îndrăgostită până peste urechi, care să-i pretindă să petreacă timp cu ea în orele cele mai bune de lucru. Vor mai apărea şi alte ocazii…

Un zgomot de copite îi alungă brusc toate raţionamentele. Capul începu să i se învârtă uşor, iar stomacul îi tresări. Meredith se grăbi spre baie ca să arunce un ochi în oglinjoara de bărbierit.

Până la urmă, Travis venise.

Pieptul i se umplu de nerăbdare, în timp ce-şi desfăcu şorţul de la brâu şi-l aruncă pe masă. Făcu câţiva paşi spre hol, dornică să-şi întâmpine soţul. Dar când întinse mâna spre mânerul uşii, mârâitul lui Sadie o opri. Ceva o atenţionă să fie precaută. Meredith se răzgândi să deschidă uşa şi se întinse în schimb după puşca rezemată în apropiere.

Indiferent cine se afla în curte, nu era soţul ei.

34

T

ravis îl mâna pe Bexar pe terenul noroios lăsat în

urmă de furtuna care făcuse ravagii cu o zi înainte, întorcându-se acum agale spre fermă. Jim nu fusese prea bucuros să vadă poarta dărâmată şi nici n-a prea înţeles cum măsura aceea de precauţie devenise inutilă în asigurarea protecţiei din jurul casei în situaţia în care lucrurile nu erau încă lămurite în privinţa lui Mitchell. Deşi Travis încă mai credea că dărâmarea porţii fusese un lucru pe care însuşi Dumnezeu i-l ceruse, faptul că îşi auzea propriile îndoieli într-un mod atât de clar exprimate îl făcu să se simtă tulburat.

Încerc să-mi pun încrederea în Tine, Doamne. Dar simt că mă lupt împotriva naturii mele. Simţul meu practic îmi spune să mă baricadez, nu să rămân descoperit. Să-i protejez pe cei pe care-i iubesc cu orice mijloc pe care-l am la *îndemână*.

Dar dacă el a înţeles greşit intenţia lui Dumnezeu? Travis se ironiză, ridicându-şi privirea spre cer. „O confirmare nu mi-ar strica deloc”.

Totuşi, gândindu-se la cum să-L pună la încercare pe Domnul, îşi aminti de ceea ce-i ceruse Dumnezeu lui Ghedeon. îi ceruse o încredere care depăşea logica omenească. Dumnezeu a redus armata lui Ghedeon de la treizeci de mii de oameni la doar trei sute, apoi l-a trimis la luptă împotriva unui duşman ale cărui armate erau prea numeroase pentru a fi estimate. Ghedeon s-a făcut vulnerabil în mod intenţionat, şi-a ignorat instinctele şi a pus binele oamenilor săi în mâinile altuia. Iar Domnul l-a răsplătit, dându-i victoria.

Travis se uită în depărtare şi zări o dâră de fum care marca locul unde se afla ferma. îl chema

Dumnezeu şi pe el să facă la fel?

Bexar intră în poiană într-un trap mărunt în timp ce Travis cugeta la ceea ce tocmai se gândise. În liniştea aceea, se auziră două pocnete – ca nişte focuri de armă – care i-au pus în alertă atât pe călăreţ cât şi pe cal.

Meri!

Travis îl porni pe Bexar într-un galop ameţitor, chiar periculos. Travis nu se mai gândea decât cum să ajungă cât mai repede la soţia lui.

Ţi-am încredinţat-o Ţie! strigă sufletul lui din răsputeri, în timp ce el gonea spre casă.

Bizuindu-se pe credinţa lui, se agăţă de gândul că ea trebuia să fi fost relativ în siguranţă ca să tragă acele focuri de semnalizare. Însă chiar şi acel gând nu-l ajuta prea mult ca să-şi potolească neliniştea ce se dezlănţuise înăuntrul lui. Trebuia s-o vadă, s-o atingă. Numai atunci va putea să se liniştească.

Hambarul apăru în zare. Travis îl încetini pe Bexar cu o smucitură uşoară din hăţuri şi scoase brusc puşca din toc. Privirea lui scrută copacii din jur, căutând să localizeze ameninţarea. Meredith nu se speria aşa uşor. N-ar fi tras în aer acele focuri fără un motiv întemeiat.

După ce se asigură că nu-i nimic suspect în spatele hambarului, îşi folosi genunchii pentru a-l mâna pe Bexar în curtea din faţă. Atunci o zări pe ea. Aşezată pe balansoarul de pe verandă, cu puşca lângă ea, şi nu în poală, ţinută strâns în mâini. Sadie stătea la picioarele ei. Ea părea în siguranţă. Frumoasă.

Ceva în adâncul fiinţei lui îl răscoli un pic.

El putu să-şi dea seama de asta în momentul în care ea îl zări. Meredith se ridică încet în picioare, de parcă înainte de-a face o altă mişcare avea nevoie să se asigure că era într-adevăr el. Coborî treptele verandei, îşi ridică uşor poala rochiei şi alergă spre el, şchiopătatul ei accentuându-se în graba ei.

Travis nu-i putea vedea încă faţa prea clar, dar era o disperare în mişcarea ei care-i trezea o bănuială. Ceva nu era în regulă. Mânându-l înainte pe Bexar, străbătu jumătate din curte, timp în care ea ajunse lângă ţarcul animalelor. Sări de pe cal şi alergă s-o întâmpine.

Mâinile lui apucară braţele ei şi din priviri vru să se asigure că ea era cu adevărat teafără şi nevătămată. „S-a întâmplat ceva, Meri? Eşti bine?”

y

„Nu-i vorba despre mine, Travis” îi zise Meredith îndoindu-şi braţele şi apucându-l de coate, „e vorba de Cassie”.

Travis aruncă o privire spre casă. „E verişoara ta aici? Jim mi-a spus c-a lăsat-o în oraş.

„Nu este aici. E la vechea fermă. Se va mărita curând cu Roy Mitchell”.

Travis se uită buimac spre ea. „Ce-ai spus?” Bietul Jim va suferi îngrozitor., Am crezut că unchiul tău şi-a dat cuvântul că n-o va forţa să se mărite”.

„Mătuşa Noreen trebuie să fi intervenit în vreun fel. Ea nu suportă ca cineva să-i dea planurile peste cap. În mintea ei, căsătoria lui Cassie cu Roy e cea mai bună cale de supravieţuire pentru ei”. Meredith

vorbea atât de repede, încât Travis se chinui s-o urmărească. „Probabil că ea l-a avertizat pe Roy despre faptul că unchiul Everett s-a răzgândit în privinţa căsătoriei, neştiind ce măsuri va lua el ca să nu piardă terenul ce-i fusese promis”.

Meri avea o privire speriată. „Cred c-a răpit-o, Travis. Doar aşa îmi pot explica ce s-a întâmplat. Domnul Wheeler a încercat să-mi explice că toate sunt bune şi frumoase. Dar o cunosc pe Cassie, ea niciodată…”

„Stai puţin”. Ochii lui Travis se îngustară. „Wheeler a fost pe-aici?” El fusese acela care încercase să-l convingă să-şi vândă proprietatea şi fără îndoială că era unul din călăreţii responsabili de incendierea hambarului lui. Deci avusese îndrăzneala să vină până aici? Să vorbească cu Meri?

Ea dădu din cap. „L-a trimis Roy ca să ne aducă invitaţia la nuntă”.

„A îndrăznit să te atingă?” mârâi Travis printre dinţi. Dacă şarpele acela îndrăznise s-o atingă măcar cu un deget…

„Nici măcar n-a coborât de pe cal”. În ochii lui Meredith apăru o licărire. „Între mârâiturile lui Sadie şi focurile de armă trase de mine, am reuşit să-l întâmpinăm într-un adevărat stil Archer”.

Travis zâmbi. El dărâmase poarta şi înlăturase tăbliţele de avertizare – lucruri pe care soţia lui îl încurajase să le facă – iar acum ea era aceea care-i întâmpina pe străini cu arma în mână.

Sadie lătră şi pentru prima oară Travis observă căţeaua stând la un pas în spatele lui Meri. Se aplecă

şi-o mângâie pe Sadie. „Mi se pare că fetele mele s-au descurcat bine”. Bătrânul prepelicar lătra din nou ca recunoştinţă la cuvintele lui de laudă.

Când Travis îşi îndreptă spatele, o văzu pe Meredith scrutând copacii de dincolo de hambar. „Crezi că şi ceilalţi au auzit împuşcăturile? Jim va dori să ştie despre Cassie. Trebuie să ne gândim la un plan şi n-avem prea mult timp la dispoziţie”.

„Nu te teme. Îi vei vedea venind dinspre pădure în câteva minute”. Mai ales pe Jim. El deja stătea ca pe ghimpi. „Dar deocamdată, cred c-ar fi bine să începem cu începutul şi să-mi povesteşti ce ţi-a spus Wheeler”.

„Nu sunt prea multe de spus”. Meredith se scutură uşor şi-şi frecă braţele. Şalul ei trebuie să fi alunecat când ea coborâse de pe verandă. Era nostim că ea nu-şi dăduse seama de frig până în momentul acela…

Travis îşi luă haina de pe umeri şi-o aşeză pe umerii ei. Tandreţea îi îndulci trăsăturile pentru o clipă în timp ce se concentră să-i aranjeze gulerul. Apoi încordarea se putu citi din nou pe faţa lui. „Ce ţi-a spus?”

„Mi-a spus că Roy şi Cassie se îndreaptă spre vechea proprietate a tatălui meu, însoţiţi de mătuşa şi de unchiul meu, dar şi de câţiva oaspeţi. Ştiind cât de apropiată sunt de Cassie, Roy l-a rugat să se ducă înainte călare şi să ne aducă o invitaţie personală. De dragul Cassandrei, el ne roagă să lăsăm deoparte orice resentiment legat de neînţelegerile anterioare şi să participăm şi noi la nuntă. Chipurile, aceasta se va

oficia în vechea fermă, la ora cinci deseară”.

Ochii lui Travis se măriră. „În seara asta? înseamnă că nu mai sunt nici două ore până atunci”.

„Amănuntul acesta mi-a trezit suspiciunile”. Meredith îşi vârî braţele prin mânecile hainei soţului ei, apoi le încrucişă la piept. „I-am spus domnului Wheeler că atunci când am văzut-o pe Cassie ieri dimineaţă, ea n-avea nicio intenţie să se căsătorească cu domnul Mitchell. El doar a zâmbit şi a spus că ea s-a răzgândit”.

Meredith se uită atent la fata lui Travis ca să-şi dea seama la ce se gândea el, dar faţa lui impasibilă nu trăda nimic. Ea se aştepta la indignare, ori la făgăduinţa de a porni într-o acţiune de salvare sau ceva asemănător. Totuşi, el doar se încruntă şi se uită ţintă spre spaţiul gol dintre ea şi ţarcul pentru animale.

„Vom *merge* s-o salvăm, nu-i aşa?” Meredith încercă să ghicească intenţiile din privirea lui. „O cunosc pe Cass. Nu s-ar mărita niciodată de bunăvoie cu bărbatul acela. Probabil că Roy a ameninţat-o sau a manipulat-o cu ceva”.

„Bineînţeles c-o manipulează”, bombăni Travis. „Şi nu doar pe verişoara ta. El încercă să mă manipuleze şi pe mine. Tocmai de aceea nu ne putem pripi să facem ceva fără să ne gândim bine”.

Travis îşi întoarse capul spre pădure. În clipa aceea, Meredith auzi tropăituri de cai.

„Mitchell are nevoie de ambele noastre terenuri ca să-şi consolideze situaţia cu investitorii lui”, zise Travis, întorcându-se spre ea. „Dacă ne lăsăm prinşi în

cursa lui, riscăm să-i oferim exact ce doreşte. Avem nevoie de timp ca să ne dăm seama ce joc face el înainte de a spera că-l vom bate cu propriile lui arme”.

„Dar”.

„Vom vorbi mai mult despre asta când băieţii ajung aici”.

Travis se depărtă grăbit de lângă ea ca să-şi avertizeze fraţii, iar Meredith nu se putu abţine să nu se simtă un pic abandonată. Gândul îi rămase la faptul că anticiparea maşinaţiunilor lui Roy era calea înţeleaptă, dar inima ei îşi dorea un erou care să-şi asume curajul de-a fi gata să meargă pentru a salva victima.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, toţi Archerii stăteau în mijlocul hambarului, încă dezbătând cel mai bun plan de acţiune.

„Şi dacă te înşeli, Travis? Nu vreau să-mi asum riscul”. Jim refuză să bată în retragere, iar Meredith se bucură să vadă asta.

„Nici nu ştim sigur dacă Mitchell este împreună cu ea”, insistă Travis. „Cred că mai degrabă e o cursă în care vrea să ne ademenească pentru a lăsa ferma nepăzită ca el s-o poată ataca. De data asta, vor distruge totul, nu doar hambarul. E singura speranţă pe care o mai are ca să ne alunge de pe pământul acesta. Fie că se gândeşte la acest plan, fie că are o armată de oameni care ne aşteaptă pentru a ne ataca atunci când ajungem la vechea fermă. Morţii nu pot protesta împotriva unei vânzări ilegale, la urma urmei”.

Crockett se depărta de stâlpul de care se

sprijinise. „Jim, tu ai spus că Cassie era bine când ai lăsat-o în dimineaţa asta. Wheeler a ajuns aici la doar o oră după ce-ai sosit tu. Mitchell ar fi trebuit s-o răpească pe Cassie şi pe părinţii ei, să fi găsit un preot dispus să oficieze cu forţa o ceremonie de căsătorie şi să pornească spre ferma lui Meredith în acelaşi interval de timp. Mi-e foarte greu să cred că putea face toate astea în mai puţin de o oră fără un avertisment anterior”.

„Putea face toate astea dacă era ajutat”. Toţi ochii se îndreptară spre Meredith. „Voi uitaţi faptul că Jim a văzut-o pe mătuşa mea ieşind din casă înainte ca el să plece. Ea doreşte căsătoria aceasta. Ea crede că aceasta este salvarea financiară a familiei ei. În ochii ei, Roy Mitchell e un sfânt. Îmi imaginez că s-a dus direct la biroul lui şi că probabil l-a ajutat s-o răpească pe fiica ei”.

Jim se îndreptă cu paşi hotărâţi spre Travis şi mormăi ceva la urechea lui. „Dacă Mitchell ar avea-o pe Meredith în mâinile lui, te-ai duce după ea. Ştii că aşa ai face”.

Meredith îşi putu da seama după felul cum cei doi se priviră ochi în ochi că afirmaţia lui Jim nu fusese menită pentru urechile ei, dar spera ca aceasta să fie convingătoare. Cassie era în pericol. Era-timpul să fie trimise ajutoare pentru salvarea ei.

Într-un final, Jim făcu un pas în spate şi-l lăsă pe Travis să se gândească la ceea ce-i spusese. Liniştea o măcina pur şi simplu pe Meredith, dar ea tăcu mâlc, rugându-se ca Domnul să-i dea soţului ei înţelepciunea necesară pentru a lua decizia corectă.

„Înainte ca tata să moară, m-a pus să jur că voi proteja familia şi proprietatea noastră. Nu voi îngădui ca ferma să rămână nepăzită, n-am să vă las pe voi trei să căderi într-o ambuscadă fără nicio dovadă că Cassie este cu adevărat în pericol”.

Jim dădu să protesteze, dar Travis îl opri din priviri. În clipa aceea, Meredith simţi o strângere de inimă. Întotdeauna pământul părea să aibă întâietate pentru Travis. Pământul şi fraţii lui.

„Totuşi”, continuă Travis, „sunt de acord că nu putem pune în pericol nici viaţa lui Cassie”.

Meredith răsuflă uşurată. *Te rog, Travis. Te rog, lasă-ne s-o ajutăm.*

„De aceea, cred că cel mai bun curs de acţiune este să-l lăsăm pe Jim să meargă în recunoaştere la vechea fermă. Ceilalţi vom rămâne aici în caz că Mitchell ne va ataca. Un singur om va fi mai greu de reperat, dar nici nu vei avea pe altcineva ca să-ţi păzească spatele”.

Jim dădu din cap, dornic, bineînţeles, să-şi asume sarcina în ciuda riscului.

„Dacă va constata că de fapt Cassandra este sechestrată la fermă, Jim se va întoarce şi ne va alerta despre situaţie – câţi oameni are Mitchell, unde o ţine ostatică, şi alte asemenea lucruri. Dacă ea este acolo, vom merge s-o salvăm. Dacă nu este, vom rămâne aici şi vom evita capcana lui Mitchell”.

Nu era tocmai asaltul de cavalerie pe care-l spera ea, dar cel puţin crea oportunitatea pentru un alt asalt mai târziu.

„Pot merge şi eu cu Jim”, se oferi Meredith.

„Cunosc proprietatea. Îi pot arăta cel mai bun mod de a se apropie de vechea fermă fără a fi văzut”.

Jim păru să se gândească la oferta ei până când Travis îi reteză imediat gândul acela.

„Nici vorbă”. Se uită încruntat spre ea. „Dacă Mitchell te prinde, nu se ştie ce-ar fi el în stare să facă. În cel mai fericit caz, se va folosi de tine ca să ajungă la mine. Nu-l putem lăsa să facă asta”.

„Pentru că va pune în pericol preţioasa ta bucată de pământ, nu-i aşa?” Lacrimi amare ameninţau să cadă, dar ea se abţinu să nu le dea frâu liber. Orice afecţiune pe care el o simţea faţă de ea era mereu pe locul al doilea după loialitatea lui faţă de fermă. Cât de amarnic se înşelase gândind că ea însemna ceva mai mult pentru el. „Pământul e întotdeauna pe primul loc în inima ta. Nu-i aşa, Travis?”

Incapabilă să-şi mai ţină lacrimile în frâu, ea trecu în grabă pe lângă el, singurul ei gând fiind să scape de-acolo. Se îndreptă spre casă, dar înainte de a ajunge pe verandă, nişte braţe puternice o cuprinseră din spate şi se încolăciră în jurul taliei ei.

Meredith încercă să se elibereze de strânsoarea aceea, dar când văzu privirea îndurerată din ochii lui, ea cedă. Chiar şi cu comportamentul lui mai rece, mult prea raţional, ea îl iubea prea mult ca să-l rănească.

„Meri, iubita mea. Ştiu că eşti îngrijorată în privinţa lui Cassie. Şi eu sunt, crede-mă”. Ochii lui întunecaţi păreau sinceri. „Dar sunt îngrijorat şi în privinţa lui Jim şi Crockett şi Neill. Trebuie să ne luăm măsuri de precauţie”.

Ea nu zise nimic.

El oftă şi-şi slăbi strânsoarea braţelor pentru a-i cuprinde faţa între palmele lui. Degetele lui îi mângâiau uşor obrajii, uscând urma lacrimilor ei cu o asemenea tandreţe că aproape o făcu să plângă din nou.

„Nu te pot lăsa să pleci cu Jim. E prea periculos. Dacă ţi se întâmplă ceva, eu…” El îşi îndreptă privirea spre cer. Degetele lui începură să tremure uşor.

Meredith începu să tremure şi ea. Aşteptând. *N-aş suporta* gândul, şi-l imagină ea spunând. Sau… *aş fi aevastat*. Cât de mult tânjea ea să audă cuvinte care să-i demonstreze că se înşela, să-i dovedească faptul că inima lui era cu adevărat dedicată ei.

Travis îşi coborî privirea ca s-o întâlnească pe a ei. Ea îşi ţinu răsuflarea.

„Dacă ţi se întâmplă ceva, Meri, nu mi-aş ierta niciodată asta”.

Meredith răsuflă adânc, dezamăgită. El încă o mai vedea ca pe o responsabilitate, o datorie. Poate chiar una plăcută, dar totuşi o datorie.

„Trebuie să ştiu că eşti în siguranţă”, continuă el, pasiunea însufleţindu-i cuvintele. „Mi-aş da şi viaţa să te ştiu în siguranţă”.

„Ştiu asta”, zise ea cu un zâmbet trist pe faţă. Apărătorul ei. Atât de protector. Atât de onorabil. Fără îndoială că el simţea aceeaşi ardoare pentru oricine aflat în grija lui.

Sprijinindu-se de umerii lui, ea se ridică pe vârfuri şi-i atinse buzele într-un sărut scurt. Doar pentru o clipă. Un moment agreabil, intens, plin de

dorinţă.

Apoi, ea făcu un pas într-o parte. „Mă găseşti în casă”.

„Îţi mulţumesc”, şopti el.

În timp ce Meredith urcă treptele verandei, ea ştiu exact ce urma să facă. Travis nu era singurul luptător din familie. Nu, avea şi ea propriul ei plan. Cassie era pentru ea mai mult o soră decât o verişoară şi chiar dacă nu putea explica modul în care ştia asta, Meredith era sigură că Roy nu blufa în privinţa căsătoriei.

Cassie avea nevoie de ea. Iar acum nevoia aceea era mai importantă decât orice altceva.

35

M

eredith privi afară pe fereastra de la bucătărie până când Travis dispăru înăuntrul hambarului pentru a continua să pună la cale împreună cu fraţii lui un plan de bătaie. Ea se furişă pe uşa din dos şi se îndreptă spre ţarcul animalelor. Plescăind din limbă, o chemă pe Ginger şi crăpă uşor poarta ţarcului, atât cât iapa să se strecoare afară. Aruncând la fiecare câteva secunde o privire înapoi spre intrarea în hambar, Meredith îşi conduse calul la pas, mai întâi în jurul casei, apoi spre pădure.

Dacă ar mai fi zăbovit să pună jaua pe Ginger, ar fi riscat ca vreunul dintre Archeri s-o zărească. În copilărie îi plăcea la nebunie să călărească fără şa în jurul casei. Cu siguranţă, se va descurca şi acum pe un cal neînşeuat. Meredith găsi un buştean pe care-l folosi pentru a se sui pe cal, apoi o mână pe Ginger

spre drum într-un galop nebun.

N-avea mult timp la dispoziţie. Trebuia să se întoarcă înapoi în casă înaintea lui Travis. Dacă el ar descoperi că ea nu mai este acolo, băieţii nu şi-ar mai concentra atenţia pe apărarea fermei, ci ar pleca în căutarea ei – ceea ce putea însemna că Jim ar întârzia să meargă după Cassie. Nu, era esenţial ca ea să fie deja înapoi în momentul în care Travis va ieşi din hambar şi va intra în casă. Apoi, odată ce el şi băieţii îşi vor ocupa poziţiile în jurul proprietăţii, ea se va furişa prin spatele casei, se va îndrepta spre pârâu, apoi va urma drumul în susul apei. Va fi nevoită să sară peste gardul cu sârmă ghimpată, dar va avea cu ea o pătură pe care s-o arunce deasupra gardului ca să nu i se agaţe fusta.

Era într-adevăr un plan făcut la repezeală, dar şi cel mai bun pe care-l avea momentan.

Meredith o mână pe Ginger pe lângă intrarea pe proprietatea Archerilor, unde poarta tocmai fusese dărâmată, apoi porni într-un mic galop în josul drumului, după care descăleca. Priponi iapa de unul din stâlpii ce marcau hotarul proprietăţii. Un călăreţ atent va putea zări cu uşurinţă petele albe ale lui Ginger în locul acela cu vegetaţie mai rară, dar Meredith îşi imagină că Jim va fi mai preocupat de destinaţia lui decât să se uite înapoi spre fermă.

Recunoscătoare că ferma se afla doar la un sfert de milă de drum, Meredith îşi ridică poala rochiei şi porni înapoi pe jos cu paşi grăbiţi. O înţepătură în coastă îi încetini mersul cam la cincizeci de iarzi de casă. Presându-şi mâna peste talie ca să-şi calmeze

durerea ce radia de-acolo, Meredith străbătu distanţa care mai rămăsese, mărind pasul cât de tare putu.

Dacă Travis va fi la fel de meticulos ca de obicei, s-ar putea ca ea să fie destul de norocoasă pentru a se întoarce în casă înainte ca fraţii Archer să apuce să iasă din hambar. Ea se îndoia că el le va da drumul până când nu vor lua în calcul orice eventualitate şi nu vor recapitula sarcinile fiecăruia de cel puţin două ori. Totuşi, Jim va insista să plece cât mai repede în recunoaştere, aşa că Meredith conta pe un maximum de cincisprezece minute. Iar ea era destul de sigură că trecuseră deja cel puţin zece minute.

Casa se zări, în sfârşit – dar şi bărbaţii. Cu toţii se adunaseră în jurul lui Jim, călare pe calul lui. Cu toţii îşi ţineau pălăriile în mână şi aveau capetele plecate. Meredith fu mişcată să-i vadă pe fraţii Archer că îşi iau timp să se roage pentru protecţia fratelui lor şi pentru situaţie în general, dar ea ignoră momentan lucrul acela profitând de faptul că ei erau ocupaţi să se roage cu ochii închişi, pentru a se strecura nevăzută în spatele casei.

Ajunsă înăuntru, răsuflă uşurată, sau aşa ar fi dorit dacă corsetul n-ar fi strâns-o, împiedicând-o să-şi recapete suflul după scurta ei alergătură prin pădure. Meredith străbătu repede baia şi intrând în bucătărie apucă imediat jumătatea de pâine rămasă de la masa de prânz şi începu s-o taie în felii groase. Singurul mod prin care-şi putea ascunde intenţiile era ca Travis s-o găsească acolo unde se aştepta el – în bucătărie. Supa de zarzavaturi pe care se gândise iniţial s-o gătească va trebui să aştepte o altă zi, acum însă ea

putea pregăti nişte sandvişuri cu ouă jumări pentru ca bărbaţii să le servească cât timp vor sta de pază.

Tocmai când spărgea cel de-al şaptelea ou în tigaie, uşa din faţă se deschise. Un ecou de paşi apăsaţi se auzi dinspre hol. Meredith începu să bată energic ouăle cu o furculiţă, apoi mută tigaia pe foc ca să termine mai repede omleta, sperând că Travis va crede că ea a transpirat din cauza căldurii maşinii de gătit.

„Jim a plecat deja, Meri”, se auzi vocea slabă a lui Travis peste sfârâiturile tigăii.

Meredith rămase cu spatele la Travis în timp ce prăjea ouăle, temându-se ca el să nu vadă transpiraţia de pe fruntea ei şi să înceapă s-o descoasă. „Termin aici într-un minut. Tu şi băieţii puteţi lua cu voi nişte sandvişuri”.

El nu făcu niciun comentariu, dar ea îl putu simţi apropiindu-se.

„Îmi pare rău că n-am terminat sandvişurile înainte ca Jim să plece. O să i se facă foame”.

Mâinile vânjoase ale lui Travis cuprinseră umerii ei. „Se va descurca el”.

Atingerea lui o făcu să simtă o senzaţie plăcută. Chiar foarte plăcută. Meredith se depărtă uşor din strânsoarea lui şi începu să umple cu omletă feliile de pâine pe care le tăiase mai devreme. Cu capul aplecat, se concentră asupra sandvişurilor încercând să ignore prezenţa bărbatului ei. Ceea ce, desigur, era imposibil. Niciodată ea nu fusese mai puternic conectată cu o altă fiinţă din viaţa ei.

„Meri, opreşte-te câteva secunde”.

Mâinile ei încremeniră în momentul în care împătureau cu un şerveţel cel de-al treilea şi ultimul sandviş.

— »

„Uită-te la mine, iubita mea”.

Încet, ea se întoarse cu faţa spre el. În ochii lui, de un căprui deschis strălucitor, se putea citi o emoţie profundă ce făcu inima ei să bată cu putere.

„Îţi jur, Meri – că în minutul în care Jim îmi confirmă că Cassie este ţinută captivă în vechea fermă, ne vom năpusti cu toţii asupra lor. N-o vom lăsa să-i facă faţă singură lui Mitchell”.

El îi păru foarte convins de ceea ce spunea. Meredith putea citi asta pe faţa lui şi putea auzi asta în glasul lui. Dar în mintea ei se auzi încă o voce – una care o întreba ce se va întâmpla cu Cassie dacă Jim nu va reuşi să se întoarcă. Cât va mai aştepta Travis înainte de a porni atacul?

Cu greu îşi ţinu lacrimile în frâu. JSiu voia să-l înfrunte pe soţul ei. Nici prin cap nu-i trecea asta! În felul acela, putea distruge încrederea dintre ei sau şansa ca dragostea să prindă vreodată rădăcini în inima lui. Dar ea n-avea de ales. Nu putea sta degeaba în casă, sub protecţia lui, când faptul că ea cunoştea foarte bine vechea fermă putea însemna diferenţa dintre succes şi eşec atât pentru Jim cât şi pentru Cassie.

Şi pentru că Jim pornise deja într-acolo, cu cât Travis zăbovea mai mult în bucătărie, cu atât mai puţin timp va avea ea la dispoziţie pentru a înclina balanţa în favoarea lor.

Simţind cum fericirea părea că-i scapă printre degete, Meredith îi cuprinse faţa lui Travis între mâinile ei şi-l sărută cu toată dragostea pe care o strânsese pentru el în inima ei încă de când avea zece ani. Lui Travis îi luă câteva clipe să-şi revină din şocul acela şi să răspundă cu aceeaşi pasiune. Totuşi, când îl simţi îmbrăţişând-o şi apropiind-o de el, ea se forţă să se depărteze.

„Sandvişurile sunt gata, zise ea întinzându-i-le ca să-l zorească de-acolo şi ca s-o împiedice să se cuibărească pur şi simplu la pieptul lui. „Asigură-te că fraţii tăi le vor mânca”.

Înainte ca el să mai spună ceva, ea îl ocoli şi traversă grăbită holul care ducea spre camera lor. Închizând uşa în urma ei, se sprijini de perete şi-şi şterse de pe obraz o lacrimă rătăcită în timp ce aşteptă să audă tropăitul apăsat, pe podea, al cizmelor lui Travis.

Paşii lui se auziră pe hol, dar apoi se făcu brusc linişte. Meredith îşi închise strâns ochii. *Pleacă odată*, *Travis*. *Te rog*!

După câteva clipe lungi, se auzi din nou zgomot de paşi, de această dată mai înfundat, în timp ce Travis se îndreptă spre uşa din faţă, ieşind într-un final pe verandă. Vocea lui gravă se putu auzi prin pereţi în timp ce el îi strigă pe Crockett şi Neill.

Măcinată de remuşcări, Meredith se gândi o clipă să renunţe la planul ei. Apoi o imagine de-a lui Jim prinse contur în dosul pleoapelor ei închise – o imagine cu el căzând la pământ, aproape mort. Ochii i se deschiseră larg, iar ea gemu uşor. Jim se afla la fel

de mult în pericol ca şi Cassie, îndreptându-se singur înspre ceea ce era, cu siguranţă, un cuib de vipere. Poate că ea nu va fi în stare să-i aducă în ajutor un pluton de cavalerie, dar, cel puţin, îi putea oferi destule informaţii care să-l ajute măcar să echilibreze balanţa de forţe.

a)

În plus, îi putea păzi şi spatele.

Meredith îşi luă grăbită pelerina din cui şi se îndreptă spre fereastră. *Doamne*, *păzeşte-l pe Jim până ajung la el*. *Călăuzeşte-mi paşii şi dă-mi curajul* să fac ceea *ce trebuie făcut*. *Păzeşte-o* şi *pe Cassieşi*… Făcu o pauză şi mişcă draperia cât să arunce o privire în curte, unde soţul ei şi fraţii lui se îndreptau spre poziţiile pe care le stabiliseră mai dinainte. *Ajută-l pe Travis să mă ierte*.

Dădu drumul draperiei şi se întoarse pe călcâie pentru a ieşi din cameră, dar când trecu prin dreptul măsuţei de scris, îşi aminti de carneţelul pe care Travis îl păstra în primul sertar de sus, lângă ceasul lui şi alte mărunţişuri. După ce scotoci după un creion, aşternu pe una din foi câteva cuvinte, apoi luă o pătură veche din cufăr şi se grăbi să iasă din casă pe uşa din dos.

După ce ieşi, se îndreptă spre pârâu, uitându-se înapoi doar o singură dată. Regretele erau un lux pe care nu şi-l mai putea permite.

36

V

echea cărare folosită de vânători era încă acolo unde îşi amintea ea. Meredith o scoase pe Ginger de

pe drum cu vreo două sute de metri înainte de intrarea principală. Complet acoperită de tufişuri, poteca putea fi observată cu greu, însă Ginger ascultă supusă instrucţiunile stăpânei sale şi-şi făcu loc cu greu printre puieţii de stejar.

Meredith se ghidă după bornele pe care le recunoscuse mai mult decât cărarea în sine, iar când ea ajunse la pinul pe care cu mult timp în urmă îl poreclise *Supravieţuitorul*, trase de hăţuri şi o opri brusc pe Ginger. Nu mult după accidentul ei cu capcana, fulgerul lovise copacul acela înalt şi maiestuos. Jumătate din el se uscase brusc şi se colorase în maroniu, semn că nu mai era pic de sevă acolo, dar cealaltă jumătate era verde şi sănătoasă, înflorind an de an cu voinţa de a depăşi adversitatea ce se abătuse asupra sa. Meredith rămase cu privirea aţintită spre ramurile verzi şi impunătoare de pe latura estică, dorind parcă să se încarce de speranţa pe care acestea i-o oferiseră întotdeauna.

În anii copilăriei ei, copacul o încurajase să persevereze şi să nu lase descurajată de accidentul de la picior. Astăzi, copacul îi insufla putere şi curaj. Meredith inspiră adânc mirosul de pin şi-l lăsă să-i consolideze scopul. Era timpul să meargă în căutarea lui Jim.

Dacă Jim urmaşe obişnuita strategie a Ajrcherilor de a urmări locul cât mai discret, el ar trebui să fie undeva în spatele pinilor din dreapta ei. Meredith câştigase ceva timp urmând cărarea vânătorilor, dar încă nu-şi putea da seama cu precizie unde se ascundea el. Dacă ar exista un mod prin care să-l

atenţioneze… Ah, da, va încerca să imite pitulicea fluierătoare! înainte de ultima furtună, Neill o învăţase să imite chemarea distinctă prin care

Archerii comunicau între ei. Ea nu se putea lăuda că stăpâneşte bine tehnica aceea, dar putea imita destul de bine o pitulice.

Îşi umezi buzele, apoi îşi duse mâinile pâlnie la gură scoţând nişte sunete puternice care răsunară în pădurea din apropiere. Aşteptă un moment şi repetă semnalul, de această dată înspre vechea casă.

Tăcerea se aşternu câteva minute lungi. Fie că Jim nud auzise semnalul, fie că el nu-i putea răspunde. Să fi fost el prins? Ea se rugă să nu fie aşa. Încercă să se gândească la o altă strategie când un foşnet, la sud de ea, o avertiză că un bărbat se apropia se ea. Doar în clipa aceea îşi dădu seama că era posibil ca ea să-şi fi deconspirat poziţia unuia dintre oamenii lui Roy, în loc să-l avertizeze pe Jim. Scâjrţâitul de frunze uscate se auzi tot mai tare, iar inima ei o luă la galop.

Strângând între degete hăţurile lui Ginger, Meredith se pregăti s-o rupă la fugă. Muşchii coapselor ei se încordară la maximum. Călcâiele îi zvâcniră. Fiecare instinct al ei îi zbiera să fugă cât mai repede de-acolo. Tocmai când îi întoarse lui Ginger capul spre casă, ea auzi un semnal de confirmare, un tril de pitulice impecabil imitat.

„Slavă Domnului”, şopti ea, slăbind hăţurile în timp ce Jim apăru de după nişte stejari mai pitici.

Deşi ea se bucură să-l vadă pe cumnatul ei, acesta nu păru deloc încântat s-o găsească acolo. Părea morocănos şi o privi mai degrabă cu mânie.

„Ce cauţi aici?” rosti el, printre dinţi.

Mereditk descălecă şi-şi îndreptă umerii. Jim nu era unul pe care să-l iei cu ocolişuri, aşa că ea îi vorbi direct. „Te pot ajuta să ajungi la vechea casă fără ca cineva să te observe”.

Ochii lui se îngustară. „Travis ştie ce faci tu acum?”

„I-am lăsat un bileţel”, îi răspunse ea cu o privire încruntată.

Bărbatul scoase un oftat lung şi-şi scărpină ceafa, dar în cele din urmă dorinţa lui de a o ajuta pe Cassie cântări mai mult decât ezitarea lui în faţa ideii de a-şi desconsidera fratele.

„Am studiat atent zona. N-am observat pe nimeni stând de pază lângă casă, dar am văzut cel puţin patru bărbaţi la marginea

Î

adurii. Cred că ei patrulează, aşa că ne va fi greu să ştim poziţia or exactă la un moment dat. Îmi imaginez că Mitchell are chiar mai mulţi oameni înăuntru”.

Meredith făcu o grimasă. Era bine că poteca vânătorilor se afunda tot mai adânc în pădure decât apucaseră să înainteze oamenii lui Roy. „Deci, Travis avea dreptate. *Este* într-adevăr o ambuscadă”.

Jim ridică din umeri. „O capcană, cel puţin. Greu de spus dacă au plănuit să ne împuşte unul câte unul sau doar s-au asigurat că vom coopera”.

Ceea ce-ar însemna fie pierderea vieţii, fie pierderea pământului – ambele opţiuni la fel de îngrozitoare pentru un Archer.

„Pe Cassie ai văzut-o?”

„Nu. N-am putut să mă apropii prea mult de casă”. Jim îşi îndreptă privirea, ţintind spre acoperişul vechii case care abia se zărea printre copaci. „Am auzit totuşi vocea ascuţită a mamei ei”. El îşi răsuci capul pentru a se uita spre ea. Ochii lui negri erau foarte trişti. „E aici, Meri. Sunt sigur de asta”.

Meredith îi atinse braţul, un sentiment de groază asemănător îşi făcu loc şi în inima ei. „Travis are nevoie de dovezi înainte să vină încoace, iar tu nu poţi face faţă singur ţinând piept tuturor oamenilor lui Roy”. Ea îl strânse uşor de antebraţ şi-şi ridică bărbia. „Te voi duce eu până la vechea casă”.

El n-o întrebă cum şi nici nu-i ceru detalii. Dădu pur şi simplu din cap şi arătă cu degetul spre potecă. „Arată-mi calea”.

Recunoscătoare, numai de data aceasta, pentru felul taciturn al lui Jim, Meredith agăţă hăţurile lui Ginger de ramura unui copac şi înaintă cu paşi târşâiţi. Ridicându-şi poala fustei şi lipind-o strâns de corp pentru a nu face mult zgomot, ea îşi aţinti privirea spre pământ şi evită pe cât posibil să calce pe rămurele şi conuri de pin.

Poteca devenea tot mai sinuoasă înainte de a se desface în două direcţii. Drumul principal ducea spre un ochi de apă din care se adăpau sălbăticiunile pădurii, dar în colţul din stânga din spatele vechii ferme – colţul ce dădea spre dormitorul copilăriei ei – era o pantă abruptă.

Meredith se opri şi se uită atent spre refugiul îngust care îi separa de casă. Se uită în dreapta, apoi

în stânga. Nimeni. Cel puţin, nu putu zări pe nimeni.

„Ai văzut până acum pe vreunul dintre oamenii lui Roy?”, îi şopti ea lui Jim. „Eu te pot duce mai aproape de casă, dar nu vreau să atrag atenţia vreunuia dintre cei care stau de pază”. Meredith se uită spre piciorul ei rănit şi făcu cu ochiul. „Nu pot umbla fără să fac zgomot, aşa cum poţi tu”.

„Spune-mi doar ce am nevoie să ştiu”. Jim veni lângă ea, cu puşca în poziţie de tragere.

„Dacă rămâi pe partea stângă, în locul unde se termină pinii vor începe să se înşire nişte stejari butucănoşi. Ei umbresc casa în timpul verii şi fiindcă nimeni nu le-a tăiat ramurile în ultimii câţiva ani, câteva crengi se întind până sus pe acoperiş”. Jim pricepu aluzia ei. Îşi încleştă maxilarul şi se grăbi să înainteze, însă Meredith îl opri, atingându-i braţul.

„Lângă casă, nu sunt atâtea crengi, aşa că va trebui să fii atent. Ai putea arunca o privire printr-una din ferestrele din spate dacă te cocoţi pe ramurile copacului, însă dacă e nevoie să te uiţi în living, va trebui să te târăşti pe acoperiş până în dreptul intrării în casă. E riscant, dar să sperăm că niciunul din oamenii lui Roy nu se aşteaptă la vreun necaz venind de sus”.

Jim îşi trase braţul din strânsoarea ei şi o prinse de mână. „Îţi mulţumesc”.

Ea dădu din cap. „Ai grijă”. Îşi aminti brusc despre viziunea de mai înainte în care-l văzuse zăcând la pământ, iar asta o înfioră.

„Stai ascunsă”, îi ceru, pe un ton dur, cumnatul

ei. „Travis mă omoară dacă se întâmplă ceva cu tine”. El îi dădu drumul la mână şi înaintă făcând cât mai puţin zgomot.

Meredith rosti scurte rugăciuni la fiecare pas pe care-l făcea Jim, gâtul ei părând să se încordeze la fiecare sunet care răsuna ca un ecou printre copaci. Când Jim ocoli primul stejar şi dispăru din câmpul vizual al lui Meredith, ea aproape că rămase fără suflare, îşi propusese, de fapt, să stea la pândă şi să-i apere spatele. Dar nu putea face asta de la distanţă.

Se furişă înspre casă, rămânând totuşi în umbra copacilor până când se opri în spatele celui mai butucănos dintre stejari. îl urmări atentă pe Jim printre ramurile copacului cel mai apropiat de casă şi, în sfârşit, respiră uşurată. Cu puşca atârnată de umăr, Jim începuse să se caţere în copac, sprijinindu-şi picioarele cu mişcări precise. Singurul necaz era că frunzele uscate trosneau la fiecare mişcare de-a lui.

Jim se întinse, lungindu-se pe una din ramurile mai groase care ajungea până aproape de acoperiş, şi începu să se târască pe burtă. Dintr-odată, rămase ţintuit în loc.

O cracă trosni. Dar nu era din copacul în care se cocoţase Jim. Ecoul se auzise mai de jos. Mai de aproape.

În linişte, Meredith îşi strânse pelerina în jurul ei şi trase gluga

este cap în timp ce-şi lipi faţa de scoarţa aspră a stejarului de lângă ea.

Un tăietor de lemne, o namilă de om cu o faţă

aspră, apăru dintre copacii unde ea şi Jim stătuseră cu doar câteva minute mai înainte. Sprâncenele lui stufoase se încruntară în timp ce bărbatul scrută cu atenţie zona, urechea lui fiind îndreptată în direcţia lui Jim. Ca armă, namila avea o toporişcă.

O pală de vânt suflă printre crengile copacilor. Privirea lui Meredith se îndreptă brusc spre Jim. Creanga se clătină serios. Faţa lui Jim se schimonosi în timp ce el se forţă să-şi menţină spatele perfect drept pentru ca puşca să nu se mişte şi să se ciocnească de frunzişul din jur.

Tăietorul de lemne îşi îndreptă brusc faţa spre casa din lemn, de parcă l-ar fi simţit pe intrus. Plesni mânerul din lemn al toporiştii de palma lui stângă şi se apropie de copac. Tot ce trebuia să facă era să-şi ridice în sus privirea…

Meredith scormoni pământul din jur după ceva care să-i folosească drept armă, dar nu găsi decât câteva rămurele uscate şi conuri de pin. Nimic care să-l împiedice pe bărbat ca să continue căutarea intrusului. Dar dacă i-ar abate atenţia în altă parte? Dacă ar lua-o la fugă înapoi spre „copacul supravieţuitor”, bărbatul acela ar auzi-o şi ar fugi după ea, dându-i lui Jim timp să descopere unde se află Cassie, iar apoi să plece de-acolo. Tot ce avea ea de făcut era să caute să scape de namila aceea alergând scurta distanţă până la Ginger. N-ar trebui să-i fie prea greu, nu-i aşa? Ea avea avantajul că se afla mai aproape decât bărbatul acela, iar în plus cunoştea mult mai bine locul.

Trase aer adânc în piept şi apucă poala fustei.

Tocmai când se pregătea s-o ia la fugă, o idee şi mai strălucită îi veni în minte. Meredith ridică de jos un con de pin mai măricel. Ţintind cu atenţie, ea îl aruncă dincolo de stejari, înapoi în pădure. Acesta se lovi de trunchiul unui pin, iar zgomotul îl făcu pe domnul „Sprâncene stufoase” să întoarcă imediat capul. Bărbatul porni hotărât spre locul acela, iar Meredith se lipi strâns de trunchiul stejarului.

Slavă Domnului pentru inspiraţia oportună!

Odată ce tăietorul de lemne dispăru în pădure, Meredith îi făcu cu mâna lui Jim, cocoţat pe acoperiş. Dar el, veşnic nerecunoscător, îi aruncă o privire încruntată şi-i făcu semn să fugă imediat de acolo. Nu era timp pentru o dispută prin gesturi. Dacă Jim nu pleca de-acolo cât mai repede, poate că nu va mai avea o altă şansă. Din fericire, Archerii erau persoane inteligente. După un ultim semn făcut cu degetul în direcţia ei, Jim continuă să se târască pe burtă şi coborî, fără să facă zgomot, pe acoperişul vechii ferme.

Ghemuit, urcă până în vârful acoperişului. Se puse apoi pe burtă şi se uită peste streaşină. Meredith îşi încleştă pumnii în timp ce Jim înaintă spre partea din faţă a casei, dispărând din câmpul ei vizual. Lui Mereditn i s-a părea că Jim dispăruse o veşnicie. Panta acoperişului nu era prea abruptă, dar chiar şi aşa, Jim era nevoit să se aplece cu capul în jos, sprijinindu-se de streaşină casei pentru a putea vedea ceva pe fereastra din faţă. Dar dacă-l vedea cineva? Sau dacă el va cădea? El nu s-ar fi aflat niciodată acolo dacă ea nu-i sugera planul acela stupid.

Ce-am făcut, Doamne? strigă în sufletul ei spre Acela care putea să-i salveze pe amândoi. *Protejează-l de nebunia mea, Doamne. Ar fi trebuit să am încredere în soţul meu. Ar fi trebuit să am încredere în Tine*.

Ea făcuse pe grozava cu Travis vorbindu-i despre cum să se încreadă în Dumnezeu ca El să-i protejeze familia, despre faptul de a nu lăsa teama ca să-ţi dicteze acţiunile… şi acum ea făcea exact ceea ce criticase cu atâta înverşunare. Încă de la bun început, ea ar fi trebuit să caute voia Domnului. În schimb, s-a încăpăţânat să-şi pună propriile planuri în aplicare şi doar când s-a trezit în mijlocul evenimentelor s-a gândit să ceară binecuvântarea lui Dumnezeu. Şi chiar şi atunci, mintea ei era concentrată pe felul în care ea însăşi vedea c-ar trebui să decurgă lucrurile. Dar dacă Domnul îi dăduse vedenia aceea despre Jim ca un avertisment să nu meargă acolo, însă din cauza încăpăţânării ei, a ales s-o folosească drept justificare pentru acţiunile ei?

Meredith îşi plecă capul. *Mă supun voii Tale*. O lacrimă i se prelinse pe obraz. *Mă las în mâna Ta. Doar Tu poţi îndrepta situaţia aceasta. Arată-mi ce să fac. Sunt gata pentru orice sacrificiu. Dar Te rog… cruţă-i pe Jim* şi *pe Cassie*.

Când îşi ridică privirea îl văzu pe Jim furişându-se înapoi spre vârful acoperişului şi apoi târându-se pe burtă spre copac. Inima i se umplu de recunoştinţă. Îţi mulţumesc!

Jim reuşise să ajungă până la trunchiul gros al copacului când tăietorul de lemne ieşi din pădurea

umbroasă. Banditul cu sprâncene stufoase ţâşni dintre copacii din pădure ca o panteră ce-şi urmăreşte prada. Jim se afla prea sus cocoţat ca să nu-şi rupă un picior în cazul în care cădea la pământ. El se forţă să-şi găsească o poziţie defensivă bună printre crengile copacilor. Avea nevoie de puşcă, dar mâinile lui erau prea ocupate ca să se ţină strâns de crengile copacului.

Meredith o rupse la fugă spre tăietorul de lemne, cu ochii aţintiţi spre braţul care mânuia toporişca.

Omul lui Roy îşi îndreptă urechea spre o ramură de copac, pingelele pantofilor săi curbându-se sub greutatea lui rezemată de trunchiul copacului. Cu un zbieret, acesta răsuci toporişca în aer, cu lama îndreptată spre Jim.

Meredith făcu un salt şi-l prinse de braţ pe tăietorul de lemne exact când acesta se încordă ca să arunce cu toporişca în Jim. Bărbatul încercă s-o îmbrâncească într-o parte, dar ea se ţinu strâns de braţul lui drept, căutând să-l dezechilibreze. Trebuia să-i ofere timp lui Jim ca să scape.

Ea se suci şi se răsuci, lovind cu picioarele şi căutând orice mijloc prin care să-l împiedice pe om să-şi ducă planul la îndeplinire. Strigătele altor bărbaţi se auziră în ecou în spatele ei. Veneau întăriturile.

Un foc de armă se auzi în apropiere şi pentru o fracţiune de secundă Meredith şi tăietorul de lemne încremeniră în loc. Ea îl »

zări pe Jim cu colţul ochiului. Tânărul sărise jos şi stătea acum cu arma la ochi ţintind spre tăietorul de lemne!

Jim îi făcu semn din cap, îndemnând-o să se depărteze de tăietorul de lemne ca să-l poată ţinti cu un glonţ, dar un braţ vânjos se încolăci în jurul taliei ei, ţinând-o în loc.

„Fugi, Jim!”, ţipă ea printre gâfâieli, în timp ce tăietorul de lemne îşi reînnoi eforturile ca să-şi elibereze braţul drept din strânsoarea ei, sperând ca de data aceasta să-şi arunce toporişca înspre inamicul lui. „Du-te după Travis!”

Pentru prima oară Jim nu se mai uită încruntat spre ea. Privirea lui era disperată, de parcă el însuşi ar fi fost cel prins. Ea ştia că el nu voia s-o lase acolo, că natura lui protectoare îi cerea să rămână acolo şi să lupte. Dar când şi ceilalţi vor ajunge acolo, el va fi anihilat.

„Pentru Cassie, Jim”, insistă ea. „Fă-o pentru Cassie”.

Un strigăt din cealaltă parte a casei îl făcu să se decidă. Jim se răsuci şi o rupse la fugă.

Din clipa în care puşca lui Jim n-a mai fost aţintită spre el, tăietorul de lemne deveni preocupat să-şi elibereze braţul. Dar Meredith încă se ţinea strâns de el – toată energia ei se concentrase pentru a-l împiedica să-şi folosească arma.

„Femeie afurisită!” Tăietorul de lemne îşi ridică toporişca deasupra capului. „Dă-mi” – îşi izbi el braţul, dar şi braţul ei, de copac – „drumul!”

Din cauza izbiturii violente, Meredith simţi o durere cumplită mai sus de coate, iar mâinile i se desfăcură, împotriva voinţei ei.

Tăietorul de lemne le strigă ceva tovarăşilor lui şi

arătă în direcţia în care Jim o rupsese la fugă. Ceilalţi oameni de pază trecură în grabă pe lângă ei, înarmaţi cu pistoale şi puşti. Meredith încercă să scape de cel care o ţinea captivă, dar tăietorul de lemne n-avea nicio intenţie să-şi elibereze victima. O apucă de gât şi o ridică în sus.

Mâinile ei se împreunară instinctiv în jurul pumnului lui vânjos, dar lui Meredith nu-i mai rămăsese nici pic de putere ca să se elibereze din strânsoarea lui. Privirea lui încrâncenată promitea răzbunare. O scutură violent de parcă ar fi fost o păpuşă supradimensionată din cârpă şi-i porunci autoritar să înceteze să mai opună rezistenţă. Deoarece el nu mai era o ameninţare pentru Jim, ea îl ascultă şi-l urmă cu paşi împleticiţi în drumul lui spre vechea casă. Bărbatul izbi uşa cu piciorul şi o târî înăuntru.

„Şefu', ţi-am mai adus un oaspete la nuntă".

Un zgomot în dreapta ei îi captă atenţia. Roy stătea aşezat pe un scaun, lângă şemineu, cu o puşcă sub braţul lui îndoit şi cu butoiaşul îndreptat spre Unchiul Everett, care stătea pe podea, rezemat de perete, cu încheieturile mâinilor legate fedeleş.

Ea mai auzise de nunţi în care mirele era ameninţat cu arma s-o ia în căsătorie pe mireasă, dar n-auzise niciodată de vreo nuntă în care mirele însuşi să ţină puşca aţintită spre tatăl miresei.

„Meredith, draga mea, îi zâmbi Roy, făţarnic. Ea simţi cum stomacul i se strânge. „Mă bucur mult c-ai reuşit să vii".

D

În poziţia pe care o ocupa, între pinii cei mai apropiaţi de vechea poartă, Travis îşi propti de umăr ţeava puştii. Zgomotul înfundat pe care-l auzise cu câteva clipe mai înainte deveni tot mai clar şi mai puternic. Tropăituri de cal. Un călăreţ se apropia. Într-un galop nebun.

Trăgând aer adânc în piept, îşi forţă pulsul să revină la normal. Avea nevoie de o mână sigură şi o minte clară ca să facă faţă la tot ce urma sa se întâmple. Gândul îi fugi spre Dumnezeu pentru o clipă – nu destul timp cât să se formeze o idee completă, dar îndeajuns de lung cât să se conecteze cu El.

Cu degetul ridicat deasupra trăgaciului, Travis scrută atent umbrele. Înainte ca omul sau calul să devină vizibil, un fluierat ascuţit străpunse văzduhul. *Jim*. Travis se eliberă de starea de tensiune, răsuflând uşurat, şi-şi coborî puşca. Aşteptându-se ca tropăitul de cal să încetinească, Travis fu luat prin surprindere de cel de-al doilea fluierat, dar şi de faptul că fratele lui trecu în goană pe lângă el.

Un nou gând îi fulgeră prin minte. O rupse la fugă spre casă. Jim cunoştea poziţiile lor. El ar fi oprit sau cel puţin ar fi încetinit ca să-i împărtăşească ce aflase… doar dacă o ameninţare era prea iminentă ca să mai piardă timpul.

Cassandra trebuie să fie într-adevăr în pericol. Travis începu să alerge şi mai tare, simţind cum i se taie răsuflarea din cauza aerului foarte rece. Sări peste o mică râpă şi-şi continuă alergarea, străduindu-se din răsputeri să-l ajungă din urmă pe Jim. Ceilalţi

erau poziţionaţi mai aproape de casă, aşa că ei încă îl mai aşteptau. Din fericire, caii erau înşeuaţi şi pregătiţi de drum. Puteau porni în câteva minute.

În momentul în care Travis traversa în fugă poiana din faţa casei, Jim, călare încă, dădea nişte instrucţiuni. Îl auzi pe acesta când îl trimise pe Crockett în casă după nişte pistoale. Neill se îndreptă în grabă spre ţarc pentru a aduce caii. Travis se apropie în aşa fel încât să nu sperie calul fratelui său. Abia trăgându-şi răsuflarea, îi ceru lui Jim să-i împărtăşească ce văzuse acolo.

„Cassie şi ai ei sunt ţinuţi ostatici la vechea fermă”, îi zise Jim cu faţa posomorâtă. „Mitchell îl ţine legat pe Domnul Hayes şi cu puşca aţintită spre el. Femeile sunt păzite şi ele, dar nu sunt legate. Cel puţin vreo patru oameni patrulează în jurul casei. Încă doi sunt înăuntru. Sunt înarmaţi şi par hotărâţi să atace pe oricine se apropie”.

„Să mergem atunci”. Travis îşi îndreptă umerii. „Merg să-i spun lui Meredith că plecăm şi că ne întoarcem cât ai clipi din ochi”. Ea se va îngrijora, dar nu-i putea ascunde asta. Cassie era ca o soră pentru ea.

Tocmai urcase treptele verandei când vocea lui Jim îl opri.

„Ea nu este în casă, Travis”.

Travis se întoarse cu faţa spre fratele lui, neînţelegând ce voia să-i spună acesta. Dar când văzu stânjeneala de pe faţa lui Jim şi regretul din ochii lui, simţi că îi fuge pământul de sub picioare.

„Am încercat s-o trimit înapoi, dar a refuzat să

plece”. Jim înţepeni în şa, de parcă ar fi fost hotărât să poarte o luptă. „N-aş fi fost în stare să arunc o privire în vechea fermă fără ajutorul ei, Trav. Mi-a salvat viaţa. Chiar de două ori. Nu-mi pare rău c-a venit. Îmi pare rău că n-am putut s-o scot de-acolo înainte ca oamenii lui Mitchell să năvălească peste noi”.

Meredith la vechea fermă? Cum era oare posibil? Ea se afla în camera lui. Aşteptându-l. În siguranţă. Nu-i aşa?

Abia stăpânindu-şi furia, Travis se întoarse spre casă şi deschise uşa izbind-o de perete, apoi strigă din răsputeri numele soţiei sale.

„Meredith!”

Străbătu holul în fugă, cizmele lui tropăind zgomotos pe scândurile din lemn ale podelei. Nu putea fi adevărat ceea ce tocmai auzise. Ea era acolo. În deplină siguranţă, în camera lui.

Travis dădu buzna în dormitor. Camera goală îl lovi ca un baros în piept. Se uită cu atenţie în fiecare colţ de parcă ea s-ar fi ascuns pe undeva. Disperat, deschise larg chiar şi uşile dulapului de haine.

„Meri”, şopti el îndurerat. Încă nu-şi putea reveni din şoc. Meredith îi spusese că va rămâne acasă. Cum de-a putut părăsi ferma când el i-a interzis clar lucrul acela? Cum de-a putut să îl părăsească?

Uluit, se întoarse spre uşă şi se pregăti să iasă. Făcu un pas, dar simţi în subconştientul lui ceva legat de camera aceea. Atenţia i se îndreptă înapoi spre pat, apoi spre comodă. Clipi, încercând să-şi concentreze atenţia. Carneţelul. Ochii lui devorară pur şi simplu cuvintele aşternute pe bucăţica de hârtie.

Travis.

Te iubesc cu toată fiinţa mea, dar o iubesc şi *pe Cassie. Iar în momentul acesta, ea are nevoie de mine mai mult decât tine*.

Te rog să mă ierţi.

Meri

Ea îl iubea. Afirmaţia uimitoare îl bulversa complet, însă bucuria care trebuie să fi însoţit descoperirea aceea păli sufocată de frustrarea şi teama lui tot mai mare. Cum de-a putut gândi că oricine altcineva avea nevoie de ea mai mult decât el? Ea era inima lui, însăşi viaţa lui. Dacă s-ar întâmpla ceva cu ea…

Travis rupse foaia din carneţel şi-şi încleştă maxilarul. Pur şi simplu, trebuia să se asigure că nimic rău nu i se întâmplase lui

Meredith. La urma urmei, dacă o soţie doreşte să-i declare soţului

ei că îl iubeşte, ea trebuie să i-o spună personal. Iar el dorea să se asigure că ea va face exact aşa. Imediat, el o va săruta şi-i va arăta cât de mult are nevoie de ea.

Îndesând foaia în buzunarul cămăşii de sub haină, Travis ieşi grăbit din casă. Crockett îl aştepta pe verandă şi îi întinse un al doilea revolver. Pentru că avea doar un singur toc de armă, iar în acesta era deja un alt pistol, înghesui revolverul sub cureaua care-i încingea mijlocul. Apucă hăţurile lui Bexar, care fusese priponit de balustrada verandei, şi încălecă dintr-o singură mişcare.

Travis se uită spre Crockett şi Jim, apoi se întoarse spre Neill. „Vreau ca tu să mergi în Palestine şi să-l aduci pe şerif. Tot ce trebuie să faci este să te îndrepţi înspre sud odată ce ajungi la drumul principal. Dacă te grăbeşti, ajungi până la apusul soarelui. Nu ne putem permite să-l lăsăm pe Mitchell să scape de data asta. Avem nevoie ca omul legii să fie de partea noastră”. Iar el avea nevoie să-l ţină pe Neill departe de pericol. Puştiul se putea descurca destul de tine, însă dacă lucrurile scăpau de sub control, el n-avea experienţa necesară să se adapteze la situaţie. Iar dacă lucrurile chiar luau o întorsătură urâtă, Travis voia să se asigure că cel puţin un Archer scăpa cu viaţă.

„Archerii rămân întotdeauna împreună, Trav”, rosti îngrijorat Neill. „Nu asta ne tot spui mereu?”, adăugă el, privindu-i, rând pe rând, pe fraţii lui. Misiunea care-i fusese încredinţată era doar un

[

retext, iar el ştia asta. „Sunteţi şi aşa prea puţini. De ce să-i acorzi uimitchell un avantaj mai mare? Ai o şansă mai bună dacă vin şi eu cu voi”.

„Poate, dar cineva trebuie să-l anunţe pe omul legii, iar tu eşti alegerea logică”.

Neill vru să încerce să-l convingă să se răzgândească, dar Travis îl întrerupse brusc. „Irosim timp preţios. Neill, ţi-ai primit misiunea. Du-o la îndeplinire ca un adevărat Archer”. Travis îl mână pe Bexar, care trecu pe lângă calul lui Neill, punând astfel capăt conversaţiei.

„Băieţi, cred că suntem invitaţi la o nuntă”, rosti

Travis pe un ton sarcastic. „Haideţi, să nu întârziem”.

Meredith o prinse strâns de mână pe verişoara el în timp ce şedeau înghesuite una lângă alta pe sofaua din living. Înspăimântătorul domn Wheeler stătea cu ochii ţintă la ele, cu picioarele depărtate şi cu puşca în mână. Însă felul în care el o privea o înspăimântă pe Meredith. Uitătura lui cruntă şi felul în care privirea lui o studia de sus până jos, de parcă ar fi văzut prin îmbrăcămintea ei. Bărbatul scoase un rânjet după ce-şi termină abominabila studiere, iar privirea pofticioasă de pe faţa lui îi întoarse pe dos stomacul lui Meredith.

„Nu vreţi să începem ceremonia, domnule?” îl întrebă pe Roy un bărbat care stătea în picioare în colţul din spatele livingului. Costumul negru şi gulerul alb al preotului ar fi trebuit s-o liniştească pe Meredith, dar expresia lui plictisită, în timp ce scruta camera plină de bărbaţi înarmaţi şi de femei ţinute ostatice, doar confirma complicitatea fui. Ea nu va putea aştepta vreun ajutor de la acesta.

„Încă nu”, îi răspunse Roy. „Deşi sunt nerăbdător să mă însor cu frumoasa mea mireasă, cred că suntem nevoiţi să aşteptăm curând şi alţi vizitatori şi mi-ar părea teribil de rău ca ceva neplăcut să ne întrerupă jurămintele de nuntă”.

„Cum doriţi, domnule, însă va trebui să vă cer să mă plătiţi şi pentru timpul cât am stat degeaba”. Preotul, dacă acel mercenar pipernicit putea fi numit aşa, se rezemă de perete şi scoase o sticluţă argintie din buzunarul redingotei sale. Dădu repede pe gât o duşcă zdravănă.

Cassie o strânse pe Meredith de mână. „Sper ca individul să se

A»

Înece.

fi un mod mai degrabă poetic de a se face dreptate”, încuviinţă Meredith cu o voce foarte scăzută. Şi o piedică minunată care să încurce planurile lui Roy. Dar apoi îşi aminti de tăietorul de lemne care intenţionase să-l atace pe Jim cu toporişca aceea şi hotărî că era mai bine pentru toţi să-l ţină fericit pe Roy. Cel puţin deocamdată.

Mătuşa Noreen începu să străbată camera cu paşi nervoşi şi aruncă o privire încruntată spre Roy. „Nu sunt de acord cu consumul de băutură, Domnule Mitchell. Şi aşa este foarte neplăcut că nunta fiicei mele nu se oficiază într-o biserică, însă refuz ca un preot beat să se ocupe de ceremonia ei”.

Buzele lui Roy se subţiară în timp ce el o privi pe femeia din faţa lui. „Daţi-mi voie să vă amintesc, stimată doamnă, că am fost de acord să organizez o ceremonie în biserică, dar domnişoara

Cassandra n-a fost de acord. De-aici şi situaţia în care ne aflăm

acum. Dacă simţiţi totuşi nevoia să vă plângeţi, v-aş ruga să lămuriţi aspectul acesta cu fiica dumneavoastră”.

„Dar *dumneata* trebuia să găseşti un preot. Acesta e necorespunzător”. Femeia îşi duse braţele cruciş la piept şi-i aruncă lui Roy o privire încruntată, de parcă ar fi fost una dintre doamnele din comitetul

civic care avusese neobrăzarea să nu urmeze instrucţiunile ei.

„Noreen…” Unchiul Everett îi murmură numele mustrând-o din poziţia în care se afla, faţă-n faţă cu ea, dar trântit la podea.

„Să taci, Everett. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi cedat la mofturile Cassandrei. Fata nu-şi vede lungul nasului. E prea necoaptă la minte ca să creadă că nişte dulcegării sentimentale sunt mai valoroase decât siguranţa financiară. Ar fi trebuit să-i bagi minţile în cap. Dar tu n-ai făcut-o. Ca de fiecare dată, ai fost moale ca o cârpă şi m-ai silit să iau eu iniţiativa. Acesta e şi motivul pentru care afacerea cu moara a dat faliment. Probabil c-ar fi trebuit să mă ocup şi de asta”.

„Mamă!” rosti Cassie cu răsuflarea întretăiată. Dar femeia n-o băgă deloc în seamă. Era prea nervoasă.

„Cât despre tine…” Mătuşa Noreen se întoarse pe călcâie ca să dea ochii cu Roy şi-i împunse umărul cu degetul ei, aparent prea preocupată de agenda ei ca să observe mânia ce clocotea în ochii acestuia. „Dacă vrei să fii ginerele meu, ai face bine să găseşti un preot care n-are viciul alcoolului! Nu voi îngădui să…”

Roy o plesni peste gură cu atâta forţă încât o trânti la podea. „Nu eşti în poziţia să-mi impui nimic, cucoană. Îl poţi critica pe soţul dumitale cu limba aia veninoasă, însă dacă vei încerca să-mi arunci încă o vorbă dură, am să te pocnesc din nou”.

Mătuşa Noreen îşi ridică ochii spre Roy şi-i

aruncă o privire încruntată, plină de ranchiună. „Cum îndrăzneşti să ridici mâna la mine!”

Într-o fracţiune de secundă, Roy armă puşca şi ţinti drept spre capul ei. „Ştii, tocmai mi-a trecut prin minte că viaţa de ginere mi-ar fi mai uşoară fără o scorpie de soacră”.

„Nu!” ţipă Cassie, sărind în picioare. Wheeler o înhăţă de braţ.

„Te rog, strigă ea spre Roy, zbătându-se în strânsoarea lui Wheeler. „Mă mărit cu tine chiar acum. De bunăvoie. Dar las-o în pace pe mama”.

Roy lăsă arma jos. „Ce declaraţie romantică, scumpa mea. Cum aş putea refuza propunerea ta?” Roy făcu un pas spre sofa şi o

[

rinse de mână pe Cassie, aducându-şi brusc aminte de manierele ui de gentleman. Wheeler îi dădu drumul la braţ, iar Cassie îşi ridică bărbia.

În timp ce Roy o conduse spre şemineu, Meredith se ridică în picioare. Cu niciun chip n-o va lăsa pe Cassie să se confrunte singură cu oroarea aceea.

„Unde crezi că *te duci*, dragă?” Vocea gravă a lui Wheeler o scoase din sărite. Apoi braţul lui o prinse de mijloc şi o trase brutal înspre el.

„Vreau să stau lângă verişoara mea, domnule”, mârâi ea printre dinţii încleştaţi. „Dă-mi drumul!”

Roy se uită peste umăr şi rânji spre ea. „Las-o să vină încoace, Wheeler. Dar urmăreşte-o atent. Are prostul obicei să stârnească necazuri”.

„Sunt cu ochii pe ea”, îi zise bărbatul în timp ce braţul lui se strânse şi mai tare în jurul mijlocului ei,

aproape sufocând-o.

Meredith se împiedică atunci când trecu pe lângă mătuşa Noreen, ce părea că se află într-o stare de şoc după lovitura aceea năucitoare.

Preotul dădu pe gât o altă duşcă, apoi scoase din buzunarul hainei o biblie şi înaintă plin de ifose în timp ce frunzărea paginile, îndreptându-se spre şemineu ca să li se alăture lui Roy şi Cassie.

„Dragii mei”, mormăi acesta pe un ton plicticos şi plin de sine. „Ne-am adunat aici ca să…”

Uşa din faţă se deschise larg.

Meredith îşi întoarse capul.

„Ce se întâmplă?” bolborosi preotul.

„L-am găsit pe ăştia doi călare, în susul potecii”.

Amicul” ei cu toporişca făcu cu mâna spre cei din ceata lui, iar aceştia îmbrânciră înăuntru doi bărbaţi plini de praf, semn că fuseseră trataţi într-un mod brutal. Unul căzu în genunchi, cu mâinile legate la spate. Celălalt, deşi legat şi el, reuşi să-şi ţină echilibrul pentru o clipă înainte să se prăvălească la podea.

Inima lui Meredith îi recunoscu pe amândoi în secunda în care aceştia intrară pe uşă. Iar când bărbatul din faţa ei îşi ridică capul şi-i întâlni privirea de sub borul pălăriei lui, ea păşi instinctiv spre el.

„Iravis.

Wheeler o smuci şi-o lipi din nou de el, un chicotit răutăcios răsunând în urechea ei. Faţa lui Travis se împietri instantaneu. El dădu să se ridice, dar imediat i se înfipse în piept ţeava unei puşti.

„Frumos din partea ta că ai ajuns în cele din

urmă, Archer”. Roy o trase pe Cassandra în spatele lui şi dădu din cap înspre tăietorul de lemne, care-l forţă pe Jim să îngenuncheze înainte ca acesta să se poată ridica în picioare. „Pentru o vreme, am crezut c-ai decis să-mi refuzi invitaţia”.

T

ravis abia dacă simţea patul puştii care-i fusese împuns în piept. Toată energia lui era concentrată acum asupra lui Mitchell.

„Am venit după soţia mea”. Cuvintele răsunară ca un tunet ce se aude în depărtare, încet dar ameninţător.

Oamenii de pază îi confiscaseră puşca, dar revolverul ascuns îl înghioldea în spate, implorându-l să-l folosească. Niciodată până atunci Travis n-a vrut cu adevărat să împuşte pe cineva. Dar acum abia se abţinea să nu pună mâna pe armă.

Buzele lui Mitchell se schimonosiră într-o expresie batjocoritoare. „Oh, sunt dezolat. Şi eu care m-am gândit că ai venit să mă feliciţi”.

Travis îi arătă deschis dezgustul lui.

„Te asigur că Domnul Wheeler are mare grijă de iubita noastră domnişoară Meredith. Nu-i aşa, Louis?”

y J 7

„Aşa e, Domnule Mitchell. Aveţi dreptate”. Bărbatul o strânse şi mai tare spre el, braţul lui apăsând deliberat dedesubtul sânilor ei. Meredith îşi înfipse degetele în mâneca lui până când el îşi ridică mâna dreaptă şi-i puse pistolul pe obraz. „Uşurel, pisicuţo”. Meri se potoli. „N-aş vrea ca cineva să fie rănit cumva”, zise Wheeler, sarcastic.

Travis clocotea de mânie. Wheeler tocmai îşi gravase numele pe unul din gloanţele revolverului lui Travis.

Scrâşnind din dinţi, Travis se forţă să nu-şi mai concentreze atenţia asupra lui WÂieeler şi-şi îndreptă privirea spre tăietorul de lemne. „Ştiu c-ai pus la cale întâlnirea asta, Mitchell. Hai să lăsăm deoparte micile bârfe şi să trecem la ce ne interesează pe noi. Ce trebuie să fac pentru a mă asigura că Meri părăseşte nevătămată casa aceasta?”

„Nu prea multe”. Mitchell schiţă acel zâmbet mieros al lui care-l făcu pe Travis să dorească să-i tragă un pumn în plină faţă. „N-am nevoie decât de semnătura ta pe un mic document pe care l-a întocmit avocatul meu”. Făcu apoi un semn spre masa din cealaltă parte a camerei, lângă maşina de gătit. „N-ar trebui să dureze mai mult de un minut. După care tu şi mireasa ta sunteţi liberi să plecaţi. Bineînţeles, dacă nu cumva doriţi să rămâneţi şi la nuntă”.

„Foarte bine”, mârâi Travis. „Adu-mi un stilou. Şi pune pe unul din oamenii tăi să mă dezlege”.

„Travis, nu face asta!” rosti Meredith cu vocea întretăiată. „Nu poţi face asta!”

Ba el putea. Era gata să renunţe la tot pentru ea. Fără să regrete o clipă. Ceea ce nu putea face era să se uite la ochii aceia mari, albaştri, ai ei fără ca inima lui să nu-i tresalte în piept. Aşa că îşi încleştă falca şi porni cu paşi hotărâţi spre masă, ridicându-şi capuL pentru ca borul pălăriei lui să-l împiedice s-o mai vadă.

În timp ce se îndreptă spre masă, Travis îi

numără pe oamenii lui Mitchell. Mitchell şi Wheeler erau doi. Namila cu toporişca ce se chinuia să-l ţină în frâu pe Jim era al treilea. Iar cei doi care-i legaseră fedeleş pe el şi pe Jim rămăseseră afară lângă uşă; le putea vedea umbrele prin fereastra din faţă. Conform socoteli de mai devreme a lui Jim, asta însemna că lui Crockett îi rămăsese doar unul pe care să-l găsească şi să-l dezarmeze înainte de a se întoarce la vechea fermă. Planul lor de a-i scoate pe oameni din pădure izbutise. Acum, vor trebui doar să găsească un mod de a-i dezlega mâinile lui Jim şi de a anihila cinci bărbaţi înarmaţi fără a le pune în pericol pe femei. El încă se mai gândea la detaliul acela.

Meredith urmărea din ce în ce mai îngrozită cum Travis se îndrepta spre masă. El nu putea semna documentul prin care-i vindea lui Mitchell pământul lui. Pur şi simplu, el nu putea face asta. Pământul acela însemna totul pentru el. Dacă sacrifica pământul pentru ea, orice speranţă de a avea împreună o căsnicie plină de dragoste se va nărui. Oh, el nu-şi va mărturisi niciodată regretul. Era prea nobil să facă asta. Dar va ajunge s-o deteste. Şi cum să n-o deteste? Din cauza ei, el îşi încălca acum promisiunea făcută tatălui său pe patul de moarte, pierzând singurul lucru pe care-l preţuia mai presus de orice – pământul lui.

Ea îşi muşcă buza. El nici măcar nu s-a mai uitat spre ea de când Roy şi-a anunţat intenţia. Iar asta, mai mult decât orice, îi năruia orice speranţă.

„Totuşi, Mitchell, nu vrei să-mi dezlegi mâinile?” Travis se răsuci uşor arătându-i mâinile legate la spate. „Nu voi putea aşa să-ţi semnez hârtiile”.

y

Roy ezită o clipă, apoi dădu din cap spre singurul bărbat plătit de el care nu era înarmat. „Părinte! Am nevoie, te rog, de ajutorul → tău.

„Imediat”, pufăi bărbatul. „Dar asta o să vă…”

„Coste mai mulţi bani. Ştiu”. Roy îi aruncă preotului o privire încruntată. „Fă odată ce ţi-am zis”.

Bărbatul scoase un cuţitaş din cizma lui şi începu să taie frânghia cu care erau legate mâinile lui Travis. Când soţul ei fu în sfârşit eliberat, acesta îşi frecă uşor pielea zdrelită şi imediat luă în mână stiloul ce stătea lângă documentul de pe masă. Pentru o clipă, îşi aruncă privirea asupra conţinutului actului înainte de a înmuia în cerneală peniţa stiloului şi de a-şi iscăli numele în josul paginii.

Un geamăt slab ieşi din gâtul lui Meredith. Totul s-a sfârşit.

„Mi-a făcut plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră, domnule Archer”. Roy îşi plecă capul în direcţia lui Travis, într-un gest de batjocură. „Tu şi soţia ta puteţi pleca, dacă doriţi”.

Travis făcu câţiva paşi spre ea, dar ochii lui îngustaţi se aţintiră într-un punct de deasupra capului ei. Wheeler apăsă bărbia ei cu vârful pistolului său şi-i forţă capul într-o parte. Înainte ca ea să-şi dea seama ce avea el de gând să facă, gura acestuia acapară gura ei într-un sărut greţos. Un protest reverberă din gâtul ei în timp ce ea se forţă să se elibereze din mâinile bărbatului care o siluia.

De undeva din spatele ei, Travis ţipă, iar Cassie strigă şi ea ca Wheeler să se oprească. Meredith putu

auzi paşii apăsaţi ai soţului ei, însă chiar înainte ca el să ajungă lângă ea, Wheeler o îmbrânci în braţele lui Travis, aproape trântindu-i la pământ pe amândoi. Chicotitul lui ticălos răsună în întreaga casă în timp ce braţele lui Travis o strânseră la pieptul lui.

Meredith îşi şterse cu dosul palmei gustul buzelor bărbatului infam, dorindu-şi să se cuibărească la pieptul lui Travis şi să se ascundă de privirile tuturor.

„Du-te afară şi încalecă pe Bexar”, îi şopti Travis la ureche. „Du-te direct acasă”.

Meredith înţepeni. „N-o pot lăsa pe Cassie”.

„Jim şi cu mine vom avea grijă de Cassie”. El n-avea un ton liniştitor, ci unul autoritar. „Vreau ca tu să pleci de-aici”.

Cum puteau el şi Jim, care era încă legat, din câte ştia ea, să aibă grijă de Cassie? N-avea niciun sens ceea ce-i spunea el.

Travis îşi slăbi strânsoarea braţelor. „Ai încredere în mine, Meri”.

Cuvintele lui străpunseră inima ei. Ea nu-l va mai dezamăgi încă o dată.

Meredith dădu scurt din cap şi se depărtă încet de el. El îi dădu drumul la braţe, apoi se clătină de parcă ea îl făcuse să-şi piardă echilibrul. Meredith se întoarse şi-l apucă de mână, dar el deja îşi revenise. El îi găsi mâna prin ţesătura fustei ei şi-i furişă în palmă un briceag. Ochii ei se măriră şi într-o clipă el aruncă o privire spre Jim, apoi o lăsă pe Meredith să plece, înghiontind-o uşor înspre uşă.

Nu doar că-i ceruse să aibă încredere în el, dar şi

el îşi pusese încrederea în ea.

Neştiind exact cum să-şi îndeplinească misiunea, Meredith îşi exageră mersul şchiopătat, ca să aibă o scuză pentru a se mişca mai încet. Simţi un nod în stomac. Ajunse în locul unde tăietorul de lemne stătea cu un genunchi pe spatele lui Jim, lângă uşă.

„Vrei, te rog, să-i dai voie să se ridice în picioare”, îl întrebă ea pe bărbat, străduindu-se să-şi păstreze vocea cât mai calmă. „Mă tem c-o să mă împiedic în picioarele lui”.

Tăietorul de lemne bolborosi ceva despre „schilozii ăştia, ce nu sunt buni de nimic”, dar ea făcu ceea ce i se ceruse, ajutându-l pe Jim să se ridice în picioare.

Când omul ajunse să-l ţină pe Jim doar de cot, Meredith profită de ocazie şi se apropie de Jim, întinzându-se spre mâinile lui de parcă ar fi vrut să-l ajute să se ridice.

„Mişcă-te odată!” Tăietorul de lemne îi aruncă o privire încruntată şi-l smuci pe Jim din mâinile ei. Dar „transferul” se făcuse deja.

„Îmi cer scuze”, murmură ea, rugându-se ca acesta să nu fi observat ceva. „Am vrut doar să-l ajut să se ridice de jos”.

Meredith se întoarse apoi spre uşă, intenţionând să plece aşa cum promisese, când unul dintre oamenii de afară năvăli în casă, îmbrâncind-o înapoi înspre Jim.

„Avem musafiri”.

oy se răsti încruntat: „*yAcum* ce s-a mai întâmplat?”

Meredith fu şocată să vadă duritatea de care era capabil Roy. „Vreo zece – doisprezece orăşeni se îndreaptă încoace, zornăind şi bătând în tobe şi în scânduri de spălat rufe şi alte asemenea obiecte. Arată ca o grămadă de nebuni. Ce vreţi să fac cu ei”.

„Ce vreau eu să faci cu ei, Domnule Elliott”, răspunse Roy printre dinţii încleştaţi, „este să mergi la ei şi să-i dispersezi”. „Dis… ce?”

Roy iovi cu pumnul în masă, răsturnând sticluţa cu cerneală pe care Travis o folosise doar cu câteva clipe mai devreme. „Pune-i pe fugă, idiotule!”

Domnul Elliott rămase şocat de zbierătul lui Roy şi făcu un pas în spate. „Am… înţeles, domnule”. Se răsuci pe călcâie şi se mişcă cu greutate pe lângă Meredith, părăsind camera cât de repede putu.

Meredith aruncă o privire spre Travis. Soţul ei părea la fel de surprins ca toţi ceilalţi de anunţul omului de pază. Totuşi, distragerea aceea îi oferea lui Jim un timp foarte preţios.

Acesta desfăcuse deja briceagul şi se chinuia să taie sforile cu care îi erau legate încheieturile mâinilor. Meredith reuşi să se apropie de el, folosindu-şi trupul ca paravan pentru mâinile lui Jim.

Tăietorul de lemne se apropie de fereastră şi îi raportă lui Mitchell: „Cei mai mulţi dintre ei sunt de culoare. Femei şi bărbaţi. Doar unul dintre ei pare că este mai greu de doborât, dar chiar şi de-aici pot zări un zâmbet mare şi stupid pe faţa lui. Ei sunt mai mult o bătaie de cap decât o ameninţare”.

Putea fi Moses bărbatul la care făcuse referire? În inima lui Meredith licări o speranţă. Poate că Domnul i-a trimis în ajutor. Zgomotul tobelor, zornăitoarelor şi altor zdrăngănitoare se auzi tot mai tare pe măsură ce grupul se apropia de casă.

Meredith îl auzi pe bărbatul pe nume Elliott cum zbiară spre ei. „N-aveţi ce căuta aici! Întorceti-vă la casele voastre!” Un foc de armă se auzi tunător în văzduh, dar zgomotul asurzitor nu încetă.

„Am auzit că domnişoara Cassie se mărită”, strigă o voce piţigăiată. *Myra*. „Am venit să interpretăm pentru ea o parodie cu surle şi cu trâmbiţe. Nu plecăm de-aici până nu facem asta”.

Roy îndesă în buzunarul de la haină hârtia pe care Travis tocmai o semnase şi cu paşi apăsaţi se duse în mijlocul camerei, unde o prinse de mână pe Cassie. „Dintre toţi nebunii şi nătărăii – nici măcar n-am apucat să ne căsătorim!”

Tăietorul se lemne aruncă o privire nedumerită spre şeful lui. „Ce vreţi să faceţi acum?”

„Blochează odată uşa aia”, îi ordonă sec Roy. Apoi se întoarse spre preot. „Termină-ţi treaba, părinte”.

Uşa fu trântită şi zăvorâtă. Dacă Moses şi Myra erau afară, era posibil ca şi Crockett şi Neill să fie împreună cu ei. Ea trebuia să se gândească la o cale de a-i ajuta să pătrundă în casă.

Preotul continuă grăbit ceremonia de căsătorie, mormăind cuvintele mai mult ca pentru sine decât pentru mire şi mireasă în timp ce degetul îi alunecă în jos pe pagina cărţii lui de rugăciune în căutarea

jurămintelor… „ce semnifică unirea mistică dintre Hristos şi Biserica Lui… nu trebuie să se intre în chip nesăbuit… Dacă cineva poate arăta vreun motiv pentru care cei doi n-ar trebui să se unească în faţa Domnului, atunci să vorbească…”

„Am eu mai multe motive”. Vocea gravă a lui Jim îl făcu pe preot să-şi ridice capul.

„Tu ţine-ţi fleanca!” Tăietorul de lemne îl lovi pe Jim peste maxilar cu mânerul toporiştii. Capul lui Jim ricoşă apoi în peretele din apropiere.

Briceagul zăngăni de podea. Meredith făcu repede un pas în faţă ca să-l acopere cu cizma ei şi-l trase sub poala fustei ei. Dar înainte să se gândească la un mod de a-l ridica de jos şi de a i-l înapoia lui Jim, cumnatul ei scoase un strigăt puternic şi rupse frânghiile slăbite, eliberându-şi mâinile. Dintr-un salt, se năpusti asupra tăietorului de lemne şi-l doborî la podea.

Travis se năpusti şi el asupra lui Wheeler.

Roy zbieră.

Se auzi un foc de armă.

Cassie scoase un ţipăt.

Inima lui Meredith îngheţă.

Tot ce putu vedea ea în ceea ce-l privea pe soţul ei era o încâlceală de braţe şi picioare. Meredith dorea să alerge într-un suflet la el. Să vadă dacă fusese împuşcat. Să-l ajute să se lupte cu duşmanul lui. Dar renunţă la îndemnul acela disperat. Ajutorul de care el avea nevoie cu adevărat era dincolo de uşă.

Împingând cu piciorul briceagul într-un colţ, Meredith se îndreptă spre uşă şi trase zăvorul.

Mulţimea de afară îi doborâse deja pe oamenii de pază – Crockett şi Moses erau în frunte, împărţind pumni în stânga şi în dreapta şi smulgând din mâini puştile. Tigaia din fontă a Myrei intrase în acţiune – iar acela care-l snopea în bătaie pe domnul Elliott cu o scândură de spălat rufe să fie oare Seth Winston?

Josiah şi Neill încheiau plutonul.

În larma creată era imposibil să strige spre prietenii şi vecinii ei, aşa că Meredith începu să-şi fluture braţele deasupra capului până când Neill o zări şi îndrumă mulţimea dezlănţuită spre casă.

Meredith aşteptă în prag ca să se asigure că uşa rămâne deschisă până când Seth Winston se va grăbi s-o elibereze de datorie. „Fugi spre locul unde stau priponiţi caii, fetiţo”. Vocea lui ridicată abia dacă se mai auzea peste hărmălaia provocată. „E rândul ca bărbaţii să intre în scenă”. Bătrânul se încruntă când ea ezită să plece. „Hai, du-te, acum. Sunt convins că asta ar dori bărbatul tău să faci acum”.

Travis.

Bătrânul avea dreptate.

Rostind în inimă o rugăciune şi cu multă credinţă în suflet, Meredith părăsi locul acela.

Travis simţi o durere arzătoare în coapsă, acolo unde pătrunsese glonţul tras de Wheeler, dar el nici nu se mai gândi la rană în timp ce apucă mâna cu care bărbatul ţinea pistolul şi-o trânti cu putere de podeaua din scânduri. Genunchiul lui Wheeler îl lovi pe Travis în stomac. Lovitura aproape că-l lăsă fără suflu, dar el rezistă. Trânti din nou mâna individului, de data aceasta izbind-o de unul dintre picioarele canapelei.

Wheeler scoase un ţipăt de durere. Pistolul îi căzu în sfârşit din mână. Travis se întinse după el, dar ceva dur îl pocni în omoplat. Braţele îi căzură amorţite, iar el se prăvăli peste Wheeler. Cel care-l pocnise nu pierdea deloc timpul, neîncetând să-l lovească cu picioarele. Travis se prăbuşi pe spate cu un geamăt.

„Eşti un om pierdut, Archer”, îi zise Mitchell în timp ce-şi armă pistolul. Butucul care-l doborâse mai devreme pe Travis se învârti înapoi spre umărul lui Mitchell. „Prea mult timp mi-ai fost ca un ghimpe în coaste”.

Mitchell se pregăti să ochească, îndreptând pistolul spre pieptul lui Travis. Travis îşi încleştă falca şi se holbă spre călăul lui, refuzând să se comporte ca un laş. Singurul lui regret era că nu-i spusese niciodată lui Meri c-o iubeşte.

y

Apoi, în timp ce trase aer adânc în piept, în clipa în care crezuse, cu adevărat, că este ultima din viaţa lui, mai mulţi bărbaţi

7 7 *y* 7 şi femei, vecini şi prieteni deopotrivă, năvăliră în vechea fermă, continuându-şi ridicola, dar binecuvântata parodie. Bătrânul Seth Winston păzea uşa în timp ce restul grupului se strecură în cameră ca un şarpe, chiuind şi strigând. Travis îl zări pe Moses, apoi pe Crockett, care se grăbi să-l ajute pe Jim ca să-l pună la pământ pe tăietorul de lemne înarmat cu toporişca, în timp ce restul paradei intră în casă.

Cum de ştiuseră ei să vină acolo? Ce miracol îi adusese exact la momentul potrivit? Travis se forţă să

se ridice în picioare, având mare grijă la şoldul rănit, şi descoperi răspunsul la întrebare. Neill. Ar trebui să-l strângă de gât pe puştiul acela că nu i-a ascultat instrucţiunile, dar, în schimb, el zâmbi spre cel mai mic dintre fraţii lui. După câte se părea, Neill nu era prea tânăr ca să improvizeze un plan, la urma urmei.

Preocupat mai mult ca oricând de reputaţia lui, Mitchell încercă să alunge mulţimea iară a mai face uz de violenţă, dar când una dintre femei o luă de mână pe Cassie şi începu s-o tragă spre uşă ca să fugă cu ea, el se enervă. Trase un foc de armă în tavanul casei, iar bubuitura care se auzi şi mici resturi de moloz ce căzură din tencuială reuşiră să-i reducă la tăcere pe petrecăreţi.

„Ia mâna de pe mireasa mea, doamnă. Imediat!” Mitchell îşi coborî pistolul, femeia de culoare fiind acum noua lui ţintă.

Ea se supuse, ridicându-şi uşor mâinile în aer. Apoi, femeia aruncă o privire spre Moses. Bărbia ei zvâcni într-o parte.

De parcă el ar fi aşteptat semnalul ei, Moses se năpusti asupra lui Mitchell şi-l doborî la pământ. „Fugi, Myra!” îi strigă el în timp ce se lupta ca să-l dezarmeze pe Mitchell.

Haosul se dezlănţui brusc. Femeile o zbughiră pe uşă. Bărbaţii îşi scoaseră imediat armele.

„Wheeled” zbieră Mitchell în timp ce se chinuia din răsputeri să se apere împotriva uriaşului Moses. „Du-te şi prinde fata!”

„E o fereastră în camera din spate”, strigă Everett Hayes spre fiica lui. „Îţi aminteşti, Cass?”

„Haide, mamă”, o îndemnă Cassie pe mama ei să le urmeze, dar femeia nu se mişcă deloc, expresia ei buimacă fiind nefirească.

Wheeler se aruncă spre Cassie.

„Fugi!” ţipă Travis, în momentul în care-l prinse pe Wheeler de braţ.

„Acum, Cassandra”, îi ceru Everett. „Voi rămâne eu cu mama ta”.

În cele din urmă Cassie se întoarse şi se îndreptă spre micuţa cameră ce se vedea din bucătărie. Myra o urmă. În acelaşi timp, Wheeler izbuti să-şi elibereze braţul din strânsoare şi-i trase lui Travis un cot în coapsă.

Travis scoase un ţipăt de durerea care-l săgetă ca lama unei săbii, în timp ce Wheeler se năpusti spre camera din spate. Părea că le va prinde pe femei înainte ca ele să reuşească să deschidă fereastra.

Travis se repezi şi el în spatele bărbatului, şuierând de durere. Degetele lui se strecurară pe sub haină şi apucară mânerul revolverului său. Îl scoase din toc, ţinti şi apăsa pe trăgaci.

Wheeler căzu secerat.

Neill şi Josiah trecură în viteză pe lângă Travis şi-l imobilizară pe Wheeler. Acesta gemu de durere, iar Travis răsuflă uşurat când văzu că nu-l omorâse. Îşi ridică gâtul ca să scruteze din priviri restul camerei. Inima îi bătea destul de tare în piept. O persoană din grupul lui Moses scoase din teacă un cuţit de vânătoare şi se apucă să taie sfoara cu care erau legate mâinile domnului Hayes. Crockett stătea cu un genunchi proptit în spatele tăietorului de lemne, ce

zăcea trântit la podea, iar Seth Winston încerca să-i lege încheieturile mâinilor cu o sfoară. Roy Mitchell atârna inconştient peste umărul lui Moses, iar preotul o rupse la fugă, zbughind-o pe uşă.

Travis îşi închise strâns ochii şi se întinse pe podea. Se terminase.

După o clipă, zgomotul unor paşi apăsaţi îl făcu să-şi deschidă ochii. Jim stătea deasupra lui şi-i întinse o mână. Travis îl apucă de mână şi-l lăsă pe fratele lui ca să-l ajute să se ridice în picioare.

„M-am gândit c-ai vrea asta”, îi zise Jim, întinzându-i cealaltă mână.

Travis se holbă la hârtia pe care se zărea semnătura lui în partea de jos. Simţi cum un junghi îi străpunge pieptul. Lacrimile i se strânseră în colţul ochilor. Le alungă şi tuşi ca să-şi dreagă glasul.

„Dă-i foc, te rog”.

Jim zâmbi şi se îndreptă cu paşi grăbiţi spre şemineu. Ajunse lângă poliţa deasupra şemineului, luă un băţ de chibrit şi dădu foc hârtiei. Când Travis văzu că semnătura lui se strânse şi se transformă în cenuşă, simţi uşurare în adâncul sufletului.

Apoi o dorinţă, la fel de adâncă, prinse rădăcini în el – o dorinţă de a împărtăşi momentul acela, triumful acela, cu singura persoană ce însemna pentru el mai mult decât oricare alta.

Meri.

40

C

Înd le zări pe Cassie şi Myra venind din spatele casei, Meredith o zbughi din locul în care aştepta

lângă cai şi se apropie de ele, disperată să audă ce se întâmplase înăuntru.

„L-ai văzut pe Travis?” o întrebă nerăbdătoare pe verişoara ei. „Am auzit împuşcături. A păţit ceva?”

„Cred că da, dar nu sunt sigură. Eram concentrată să ies pe fereastra din dormitorul tău când s-a auzit cea de-a doua împuşcătură”. Cassie o bătu pe umăr, privind-o cu multă compasiune. „Sunt convinsă totuşi că el este bine”.

Meredith dădu din cap, totuşi inima ei nu era la fel de încredinţată precum raţiunea ei. Se întoarse spre uşa casei. Nu mai răzbăteau zgomote până afară. Să fie acela un semn bun?

Un nod în stomac nu-i dădea pace. Aşteptarea o măcina îngrozitor.

În final, cineva ieşi din casă. Jim trecu pragul, scrutând cu atenţie curtea. „Cassandra?”

Cassie se depărta de Meredith şi se grăbi spre el. „Sunt aici!” Jim se grăbi şi el spre ea. O îmbrăţişa şi o ridică brusc în braţe. Era o bucurie să vezi o astfel de privelişte, dar Meredith simţi o dorinţă aprigă să-şi revadă soţul. Era în acelaşi timp speriată că, şi dacă era tearar, Travis nu va fi prea bucuros s-o vadă.

Myra se apropie de ea şi-i puse o mână pe umăr. „Bărbaţii noştri vor veni şi ei. Nu-ţi face griji!”

„Mă rog să ai dreptate!”

Când Moses ieşi într-adevăr, privelişte a pateticului Roy Mitchell ce atârna inconştient pe umărul lui stârni un zâmbet de surprindere pe faţa lui Meredith.

„Nu ţi-am zis eu?”, Myra o bătu uşor pe umăr şi

făcu un pas spre soţul ei. „Mai bine îl trimit pe Josiah după căruţa. Cred că va fi nevoie să-i cărăm pe toţi amărâţii care se ascundeau pe-aici”.

Meredith chicoti auzind-o pe Myra, îngrijorarea ei risipindu-se pentru câteva clipe. Cu siguranţă că Moses s-ar fi îngrijit mai întâi de oamenii din tabăra lui care ar fi căzut răniţi în busculadă. Dacă el îl căra acum pe Roy, asta trebuie să însemne că niciunul dintre Archeri nu era grav rănit.

Făcu un pas spre casă, simţind nevoia să-şi vadă soţul, pentru a primi asigurarea finală că totul era bine cu eÂ.

Un al doilea pas. Apoi al treilea. Păşea de parcă totul se petrecea ca într-un vis.

Crockett ieşi pe uşă, târându-l după el pe tăietorul de lemne. Seth Winston îl urmă ţinând în mână toporişca omului. Ieşi apoi şi unchiul ei şchiopătând, având-o pe mătuşa Noreen sub braţul lui. Inima lui Meredith începu să bată tot mai tare. *Unde era Travis*?

Atât de hotărâtă era să-şi caute soţul încât ea nu observase că unchiul Everett se oprise în faţa ei până când el începu să-i vorbească.

„Iartă-mă, Meri”, îi zise el cu capul plecat, privirea lui întâlnind-o pe a ei doar pentru o clipă, înainte ca acesta să-şi plece din nou privirea în pământ. „Vreau să ştii că primul lucru pe care am să-l fac mâine dimineaţă va fi să merg la bancă pentru a transfera proprietatea pe numele tău şi al lui Travis, aşa cum ar fi trebuit să fac imediat după căsătoria voastră”.

Meredith dădu din cap, nesigură ce să spună. Totuşi, când el îşi continuă drumul târşâindu-şi picioarele, i se făcu milă de el. Îl strigă şi aşteptă ca el să se întoarcă pentru a o privi în ochi.

„Dacă îi vei da voie lui Cassie să-şi aleagă soţul”, zise ea, gândindu-se la Jim, „îi voi dărui ferma ca dar de nuntă. Poate că dumneata şi bărbatul pe care ea şi-l va alege veţi putea împreună să redresaţi afacerea cu moara”.

Ochii unchiului Everett se umeziră, iar pentru o clipă acesta rămase ţintuit în loc. Dădu tăcut din cap înainte de a-şi pleca în jos bărbia, îndemnându-şi soţia să-şi continue drumul.

Îndreptându-se din nou spre casă, Meredith grăbi pasul. O altă umbră se contură în prag. Îşi încetini mersul. Trei bărbaţi ieşiră la lumină, dar niciunul dintre ei nu era Travis. Meredith îşi înghiţi dezamăgirea. Josiah şi Neill îl cărau pe însângeratul domn Wheeler şi-l coborau pe treptele verandei.

Ultimii bărbaţi ieşiră în momentul în care ea ajunse la capătul verandei. Cei pe care-i cunoştea de la şcoala oamenilor liberi îi zâmbiră şi trecură pe lângă ea. Meredith le mulţumi pentru ajutor, conştientă c-ar trebui să le spună şi altceva, dar mintea ei părea incapabilă să rostească mai mult decât un simplu „mulţumesc” când inima ei era atât de preocupată ca ea să-şi găsească soţul.

Trăgând aer adânc în piept, Meredith intră în interiorul cam întunecat al casei. Travis stătea lângă şemineu, cu privirea aţintită spre focul ce ardea mocnit. Părea atât de solitar stând acolo, cu o mână

sprijinită de poliţa de deasupra şemineului. Inima ei tânjea de atâta dor după el încât simţi cum o durere îi străpunge pieptul. Totuşi, se comportă rezervat, nefiind sigură dacă el nu va fi cumva deranjat de intervenţia ei. Neştiind dacă el se va bucura s-o vadă.

Aşa că-l sorbea din priviri de la depărtare. Picioarele lui lungi şi umerii laţi, părul lui de culoarea nisipului, ce-avea nevoie să fie uşor tuns la ceafă. În timp ce ea continuă lista cu însuşirile lui fizice, o încruntare îi împreună sprâncenele. Braţul lui drept stătea protector peste şold.

„Eşti rănit”, zise ea, reticenţa risipindu-i-se pe măsură ce îngrijorarea ei pentru sănătatea lui puse în umbră orice altceva.

Travis îşi întoarse capul. „Am crezut că eşti în drum spre fermă”.

Ea îşi coborî privirea în podea în timp ce se îndreptă spre el, având grijă să evite covoraşele deranjate şi mobila răsturnată. De fapt, evita să dea ochii cu el – temându-se de dezamăgirea pe care o putea citi acolo.

„Am rămas cu Bexar, însă aveam de gând să plec imediat dacă pericolul ar fi continuat, dar apoi Cassie şi Myra au reuşit să iasă, după aceea şi ceilalţi. Eu… ştii… m-am gândit că pericolul a trecut”.

Travis o cuprinse cu mâinile de umeri. „Mă bucur că n-ai plecat”. Ceva emoţionant şi sincer răsună în glasul lui.

Meredith îşi ridică bărbia, dar n-avu timp să-şi formeze vreo opinie despre ce se observa în privirea lui, căci el o sărută cu o pasiune în care ea simţi toată

dragostea lui. Palmele lui îi cuprinseră faţa, iar tandreţea din atingerea lui îi alungă neliniştea şi sădi o nouă speranţă în inima ei.

Mâinile ei îl mângâiară pe piept, strecurându-se sub haina lui descheiată şi înconjurându-i spatele. Dar când mâna ei stângă îl mângâie pe şold, Travis tresări de durere. Doar pentru o secundă, apoi continuă s-o sărute. Dar pentru Meredith fusese destul ca să-şi dea seama de realitatea momentului. Se trase uşor în spate, întrerupând sărutul.

Ea îi ridică uşor haina şi se schimonosi la vederea ţesăturii sfâşiate şi îmbibate de sânge. „Mă duc după Crockett. Trebuie să-ţi curăţăm rana şi să te bandajăm”. Se întoarse pe călcâie şi dădu să iasă, dar Travis o prinse de braţ şi refuză s-o lase să plece.

„Nu-i nimic grav”, îi zise el, făcând un pas spre ea şi mângâindu-i ceafa. „Poţi avea grijă de mine mai târziu”.

Trupul lui Meredith fu cuprins de fiori în timp ce răsuflarea lui caldă dezmierdă lobul urechii ei. „Nu înţeleg”, murmură ea, încercând să priceapă ce se întâmplă. „Am crezut că eşti supărat pe mine”. Travis muşcă uşor vârful urechii ei, iar gestul lui făcu ca gândurile ei să se împrăştie. Tulburată, se retrase uşor de lângă el şi-i zise: „Opreşte-te”.

Travis îşi îndreptă spatele şi o privi contrariat.

Vocea ei deveni aspră. „Cum mă poţi săruta? Nici măcar nu ţi-ai dorit o nevastă, Travis. Te-ai însurat cu mine pentru că ghinionul te-a făcut să te pricopseşti cu mine trăgând paiul mai scurt. Iar acum din cauza nesăbuinţei mele, ţi-ai pierdut şi pământul”. Cu greu,

îşi ţinu în frâu suspinul ce-i stătea în gât, dar o lacrimă îi scăpă printre gene înainte ca ea s-o alunge clipind din ochi.

„Asta e ceea ce gândeşti tu?” El slăbi strânsoarea cu care-i ţinea braţul, dar doar pentru ca mâna lui să alunece în jos şi s-o prindă pe a ei. „Crezi că m-am căsătorit cu tine pentru că am pierdut când am tras la sorţi?”, izbucni el într-un chicotit uşor. „Oh, Meri. Iubita mea. De fapt, eu *am câştigat* tragerea la sorţi. N-am pierdut-o”.

Ea se holbă spre el, neînţelegând diferenţa. „Ce tot vorbeşti acolo?”

Travis îi zâmbi. „Când ne-am aşezat în jurul mesei în seara aceea, noi n-am decis să tragem la sorţi pentru că *niciunul* dintre noi nu dorea să se căsătorească cu tine. Am tras la sorţi pentru că *toţi* am vrut să ne căsătorim cu tine”.

Meredith clipi uimită spre soţul ei. Acela să fi fost adevărul? Fusese ea un premiu, nu o corvoadă?

„Şi să-ţi mai zic ceva”. El îşi plecă capul şi-şi coborî vocea, zâmbind ştrengăreşte. „Dar trebuie să-mi promiţi că nu mai spui nimănui”.

Ea dădu din cap.

„Am trişat”.

„Cum aşa?”

„M-am asigurat că voi fi acela care va rămâne cu sorţul cel mai scurt”.

Pulsul lui Meredith o luă la goană. „De ce?”

Travis dădu uşor din umeri, iar dacă ea n-ar fi ştiut mai bine, ar fi putut jura că pielea lui s-a înroşit

puţin sub tenta de bronz de pe faţa lui.

„Atunci spuneam că tu eşti, responsabilitatea mea. Asta din cauza întâlnirii noastre de dinainte şi că, de aceea, ar trebui să fiu cel care se căsătoreşte cu tine”.

O responsabilitate. Aşa, deci! Meredith îşi forţă bărbia să rămână ridicată, dar şi spatele să-i rămână drept în ciuda instinctului ei de a se ghemui de durere.

„Dar amarnic mă înşelam”. Privirea lui Travis o întâlni pe a ei, iar ea se învioră. Felul în care el o privea, era… era… „Chiar în clipa aceea m-am îndrăgostit de tine”.

Deci, era dragoste.

„N-am suportat ideea ca vreunul dintre fraţii mei să se căsătorească cu tine. Tu erai a mea. Ştiam asta în adâncul fiinţei mele, deşi nu-mi puteam explica lucrul acesta. Iar în ultimele câteva săptămâni, am devenit tot mai sigur. Te iubesc, Meredith.

Îi mulţumesc lui Dumnezeu în fiecare zi că te-a adus din nou în »

viaţa mea”.

Inima îi sărea în piept gata-gata să-i plesnească, atât de mare era bucuria ei. Cu un singur lucru nu se putea împăca însă. „Cum rămâne cu pământul tău?”

Travis o strânse uşor de mână şi o trase la pieptul lui, după care o sărută pe frunte. „Valorezi pentru mine mai mult decât orice bucată de pământ. Aş renunţa la fermă din nou, într-o clipă, dacă asta ar însemna să te ştiu în siguranţă”.

„Cum adică… din nou?”

El îi zâmbi şi arătă cu degetul spre rămăşiţele de hârtie arsă, împrăştiate în şemineu. „Mitchell n-a mai putut protesta când Jim i-a luat înapoi hârtia prin care eu îi cedam dreptul de proprietate”.

„Oh, Travis. Sunt aşa bucuroasă”.

El îi întoarse zâmbetul, dar apoi faţa lui deveni gravă, iar vocea nesigură. „Meri? Era adevărat ce mi-ai scris în bileţel? Ai ajuns într-adevăr să ţii la mine?”

Meredith îşi muşcă uşor limba şi roşi. „Chiar mai mult”, afirmă ea, categoric. Îşi întinse mâna spre obrazul lui şi-l mângâie. „Te iubesc încă din ziua aceea în care m-ai salvat din capcana de oţel. Dar acum te iubesc cu plinătatea dragostei unei femei – profund, trainic, pentru totdeauna”.

Travis o strânse la piept, sărutând-o prelung. Dar înainte ca Meredith să se lase pradă pasiunii pe care el i-o inspira, cineva încercă să-şi dreagă glasul. Sunetul răsună ca un ecou în camera aproape goală. Tresărind, ea sări de lângă Travis, iar o roşeală îi încinse obrajii.

„Îmi pare rău… să… vă întrerup”, intonă Crockett din uşă. „Voiam să văd dacă am putea împrumuta calul lui Meredith. Noreen refuză să meargă în aceeaşi căruţă cu Mitchell şi cu *şleahta lui de bandiţi*, chiar dacă toţi bărbaţii aceia sunt legaţi fedeleş în spatele căruţei. Iar ea a declarat că până şi caii acelor bărbaţi sunt la fel de respingători. Jim i-a adus-o pe Ginger în speranţa c-o va convinge astfel, dar când ea a văzut că iapa nu are şa, aproape că a făcut o criză de apoplexie. Acum el îi dă şaua lui, iar

ea a încetat să mai scrâşnească din dinţi, aşa că ne-am gândit să pornim în sfârşit la drum”.

Meredith scuturã din cap, compătimitoare. „Nu te invidiez pentru lungul drum spre oraş în compania ei. Dar dacă Ginger vă poate uşura povara, sunt mai mult decât bucuroasă să vi-o împrumut!”

Aveţi felinare pentru când se lasă seara?” îl întrebă Travis, după care făcu câţiva paşi în faţă, continuând s-o ţină pe Meredith de mână. „Luna este doar pe jumătate plină, aşa că nu veţi avea prea multă lumină pe drum”.

„Da, avem. Moses s-a gândit să aducă câteva cu el. El va merge călare alături de noi ca să-i ducă la şerif pe Mitchell şi pe oamenii lui în timp ce Jim o va duce acasă pe Cassie şi pe ai ei. Neill şi Josiah au vrut să ne însoţească şi ei călare, dacă n-ai ceva împotrivă”.

„Nu văd de ce-aş avea ceva împotrivă”, zise Travis. „La urma urmei, puştiul trebuia iniţial să-l aducă pe şerif. Chiar te-aş ruga să-l laşi pe el să termine treaba asta”.

Meredith rămase tăcută în timp ce-şi făcea calcule în minte. Care va să zică… ea şi Travis vor fi singuri acasă. Toată noaptea.

Travis se întoarse ca s-o privească, iar dorinţa se putea zări în ochii lui de parcă el i-ar fi citit gândurile. „Te voi…” Tuşi ca să-şi dreagă glasul şi se întoarse spre fratele lui. „Te voi conduce până afară.

Meredith păşi în urma lui, un sentiment cald, plăcut, prinzând contur în timp ce-şi privi soţul, odinioară puţin sociabil, arătându-şi recunoştinţa faţă

de toţi bărbaţii şi femeile care se oferiseră să-l ajute. Astăzi se închegaseră relaţii, legături de prietenie care vor ciura multă vreme de-acum înainte. Archerii nu vor mai fi izolaţi de comunitatea lor. Ei fuseseră acum acceptaţi în mijlocul lor ca vecini, ca prieteni.

„Moses”, zise Travis, ridicându-şi uşor mâna spre voinicul bărbat. „N-am cuvinte să-ţi mulţumesc, prietene. Ziua aceasta s-ar fi terminat diferit fără ajutorul tău”.

Moses dădu mâna cu el. „Eu pur şi simplu am făcut pentru alţii ceea ce spune Cartea cea bună. Vecinii se ajută între ei. Îşi poartă poverile unii altora, şi alte chestii de genul ăsta”.

„Când vine vorba despre poveri, Travis se pricepe bine la purtatul lor”, zise Crockett, lovindu-l prieteneşte peste spate. „Mai are însă de lucrat la partea aceea de a-i lăsa pe alţii să-l ajute”.

Meredith vru să-şi apere soţul, dar Travis îi răspunse înainte ca ea să poată face altceva decât să tragă aer adânc în piept.

„Ai dreptate”, recunoscu el. Modestia lui ieşi atât de mult în evidenţă, rapt ce-o umplu de o mândrie neostentativă. „Dar cred că asta se va schimba începând de azi”.

„Şi eu cred asta, frate”, zise Crockett, din tonul lui dispărând orice urmă de tachinare. „Cred asta cu toată tăria”.

În timp ce grupurile se pregăteau de drum, Meredith le îmbrăţişă pe Cassie şi pe Myra, apoi se întoarse lângă soţul ei ca să le facă cu mâna. Odată ce toţi plecară, Meredith se trezi înconjurată de braţele

soţului ei în timp ce amândoi se îndreptau, călare pe Bexar, spre fermă.

N-a fost timp de prea multă conversaţie pe scurta distanţă spre casă, dar cuvintele nici nu erau necesare. Meredith se sprijini pur şi simplu de soţul ei şi lăsă ca legănatul din mersul calului s-o relaxeze după stresul din ultimele câteva ore.

Travis o iubea. Nimic altceva nu mai conta.

Când Bexar se opri, Meredith îşi ridică capul. Travis îi cuprinse faţa între palmele lui şi o sărută uşor pe frunte. Gestul acela a fost tandru şi scurt, dar vai, cât de plăcut! Totuşi, când el îşi îndreptă spatele, zâmbetul şi căldura din privirea lui promiteau că şi mai multe săruturi aveau să vină.

„Trebuie să duc calul în hambar”, îi zise el în timp ce-i înlănţui mijlocul cu un braţ şi o coborî de pe cal. „Dar voi ajunge curând

„Vin şi eu cu tine”.

El ridică o sprânceană spre ea, dar nu argumentă, în timp ce descăleca şi-l duse pe Bexar în hambar. Meredith îl urmă. Simţea nevoia să fie lângă el. Aceasta era prima lor noapte când erau complet singuri şi ea nu voia să piardă nicio clipă din compania lui.

Travis scoase şaua şi păturile de pe spatele lui Bexar în timp ce Meredith atârnă căpăstrul calului. Ea verifică dacă în ieslea cailor mai era hrană şi dacă ei mai aveau apă. Descoperi că şi una şi cealaltă erau în cantităţi suficiente pentru întreaga noapte. Travis se apropie de ea, borul pălăriei lui lovindu-se uşor de capul ei în timp ce el îi sărută ceafa.

Ea chicoti şi se depărtă câţiva paşi de el, simţindu-se jucăuşă dar, ciudat, timidă în acelaşi timp. Travis se lăsă antrenat în jocul acela, râsetul lui mai răguşit amestecându-se cu râsetul ei în timp ce amândoi ieşiră din hambar. Când ajunseră lângă verandă, o luă în braţe. Meredith ţipă uşor.

„Nu poţi scăpa de mine”, Travis murmură în urechea ei în timp ce o ajută să revină cu picioarele pe pământ.

Meredith se întoarse în braţele lui ca să-l privească pe bărbatul pe care-l iubea. „Nici nu-mi doresc asta”.

Ochii lui se întunecară şi pentru o clipă ea crezu c-o va săruta. Dar o luă din nou în braţe şi continuă să urce treptele verandei. Uşa din faţă se dovedi mai degrabă o provocare de care el trebuia să treacă. Travis fu nevoit să facă câteva jonglerii pentru a-şi păstra echilibrul înainte ca el să poată deschide uşa. El deschise uşa larg şi o trecu pe Meredith peste prag.

„Bine ai venit acasă, doamnă Archer”.

Bine ai venit acasă. De parcă ceremonia lor de căsătorie tocmai avusese loc, iar el o adusese acasă pentru prima oară. Zâmbetul lui Meredith tremură în timp ce ea întâlni privirea soţului ei. El îi oferea un nou început, o căsnicie bazată pe dragoste.

El străbătu holul purtând-o în braţe, apoi ajunseră în bucătărie. Acolo, o lăsă jos şi începu să desfacă nasturii pelerinei ei, încet. Un fior străbătu pielea ei oriunde o atingeau degetele lui. Travis o privi în ochi în timp ce-i dădu pelerina jos de pe umeri, întrerupând contactul lor vizual doar atunci când el se

duse să agaţe pelerina în cui.

În timp ce el se afla cu spatele la ea, Meredith descoperi o îndrăzneală pe care credea că n-o are şi se întinse după umerii hainei lui. Ea îl ajută să dezbrace haina aceea şi admiră cum muşchii îi fremătau pe sub cămaşă. Agăţându-i haina lângă haina ei, timiditatea ei îşi făcu din nou apariţia.

Travis îi ridică tandru bărbia cu marginea palmei. „Vrei să fii soţia mea în noaptea asta, Meri?”

Ea îşi muscă uşor buza, inima bătându-i atât de tare încât se simţi ameţită. Dar ştia ce răspuns dorea să-i dea. „Da, Travis. La noapte şi întotdeauna”.

Ea nu mai era mireasa trasă la sorţi, se gândi Meredith în timp ce-l prinse pe soţul ei de mână şi-i dădu voie s-o conducă din hol spre dormitorul lor. Având în dar inima lui Travis, ea se transformase într-o soţie preaiubită. Nu-şi putea imagina o binecuvântare mai mare.

Despre

AUTOARE

Karen Wiâemeyer a obţinut masteratul în psihologie la Abilene Christian University. Este membră în diverse asociaţii ale scriitorilor americani şi autoare a romanului *Mireasă pe măsură*, premiat ca unul din cele mai bune romane de dragoste ale anului 2010 de către website-ul *Love Western Romances* şi nominalizat pentru un premiu RITA (al Asociaţiei scriitorilor de romane de dragoste din S.U.A.), dar şi pentru distincţia *National Readers Choice*. *Mireasă trasă la sorţi* este cel de-al patrulea roman al scriitoarei. Karen locuieşte în Abilene, Texas,

împreună cu soţul şi cei trei copii ai lor.

Karen Witemeyer publicate în limba română de Life Publishers

W\yiMMay PE MĂSURĂ

Atunci când o croitoreasă care preţuieşte frumuseţea întâlneşte un bărbat care condamnă vanitatea, încep să iasă scântei!

JERICHO „J.T”. TUCKER nu vrea să aibă nimic de-a face cu noua croitoreasă din Conventry, Texas. Cunoaşte mult prea bine genul acelafemei frivole, dăruite mai mult modei decât frumuseţii adevărate. Cu toate acestea, în afară de hainele ei cusute frumos, croitoreasa aceasta nu este deloc cum se aştepta el.

HANNAH RICHARDS este pusă în încurcătură de proprietarul companiei de transport. Omul cel fără zâmbet o supără cu presupunerile lui înfumurate şi cu felul morocănos de a fi, dar în acelaşi timp îi câştigă inima cu fapte bune neaşteptate. Ce latură a lui Jericho Tucker reflectă realitatea din interiorul lui?

Când Hannah hotărăşte să o ajute pe sora lui Jericho să îl cucerească pe cel drag-lucru ce va avea urmări neaşteptate-oare Jericho şi Hannah vor găsi o punte peste prăpastia dintre ei?

[295 pag., 14 x 20.5 cm]

Să-i câştige INIMA

După ispăşirea pedepsei pentru o crimă comisă din greşeală ce i-a năruit toate planurile de faimă şi avere ale tinereţii, Levi Grant are de gând să înceapă o viaţă nouă în oraşul Spencer din Texas. Oraşul are nevoie de un fierar, meşteşug pe care Levi l-a deprins de timpuriu de la tatăl său şi el are nevoie de un loc

unde nimeni să nu îi ştie trecutul.

Eden Spencer a jurat că renunţă la bărbaţi, alegând în schimb să îşi dedice timpul bibliotecii pe care o are în oraşul fondat de tatăl ei. Când un străin mare cât un munte intră pe uşă şi doreşte să împrumute o carte, ea nu prea are încredere în el. Dar, pe măsură ce misterele noului fierar din oraş le dezleagă, Eden descoperă profunzimi ascunse în el ce îi pun inima la încercare.

Eden crede că, în cele din urmă, a întâlnit un om onorabil şi integru. Dar când adevărul despre trecutul de fiu risipitor al lui Levi iese la lumină, va putea acest erou cu trecut pătat să recâştige inima bibliotecarei?

[321 pag., 14 x 20.5 cm]

ADELAIDE PROCTER

Tânjeşte să găsească în viaţa reală un erou de poveste pe care să-l revendice pentru ea. Dar când alergarea ei după un soţ se termină cu o scenă umilitoare, ea merge la un interviu pentru o slujbă de guvernantă la o fermă de oi îndepărtată din Texas şi vrea să poată lăsa în urmă dorinţele ei romantice şi naive.

— »

GIDEON WESTEOTT

Părăseşte viaţa privilegiată din Anglia ca să-şi facă un renume în industria americană de lână, fără să se aştepte că se va alege şi cu un copil. Spre mâhnirea lui, Isabella, fetiţa de cinci ani n-a mai scos niciun cuvânt de la moartea mamei ei. Noua guvernantă, atât de neconvenţională, îl preocupă pe Gideon – şi în acelaşi timp îl stârneşte. Dar el nu-şi poate permite să-

şi piardă concentrarea. Când unchiul Isabellei vine să ceară fetiţa – împreună cu moştenirea ei – Gideon şi Adelaide trebuie să lucreze împreună ca să contracareze planurile rele ale individului. În curând, amândoi trebuie să recunoască atracţia reciprocă. Dar, după atâtea dezamăgiri, va fi Adelaide în stare să-şi scoată capul din nori şi să-şi rişte din nou inima?

[315 pag., 14 x 20.5 cm]

Aceste cărţi, cât şi altele pot fi comandate la adresa:

Editura Life
OP 10, CP 25
Oradea, Bihor
Tel. 0359 177 636
RDS: 0771 746 787
Mobil 0744 624 236
E-mail: editura life@gmail.com

Ne puteţi găsi şi pe internet la:

rer www.*гщлгье-р irvtiiale*/. *го*

Patru fraţi. Patru paie.

f

O SINGURĂ MIREASĂ.

Nimeni nu îndrăzneşte să intre pe proprietatea familiei Archer. Asta dacă ţine la viaţa sa. Însă când Meredith Hayes surprinde o discuţie despre un complot pentru a incendia ferma fraţilor Archer şi a-i alunga de pe proprietatea lor, o datorie de demult o îndeamnă să-şi asume riscul.

Anii de permanentă vigilenţă înăspresc şi sălbăticesc omul. Totuşi, când dă, din întâmplare, de o intrusă cu aceiaşi ochi albaştri strălucitori ca şi ochii

fetiţei curajoase pe care o ajutase cândva, Travis Archer nu poate ceda impulsului de a o păstra lângă el. Iar când un act de sacrificiu pune în pericol viaţa şi reputaţia ei, recunoştinţa şi vinovăţia îl îndeamnă să încerce s-o salveze încă o dată.

Deşi Travis nu este deloc tânărul galant la care visa odinioară Meredith, ea jură să rămână lângă el. Dar va fi ea vreodată iubită? Sau Travis o va vedea întotdeauna doar ca pe o mireasă trasă la sorţi?

LIFE PUBLISHERS ROMÂNIA W W w. liferomania.ro